

РАНКИН ДЕЙВИС ПРАВО НА МЪЛЧАНИЕ

Превод от английски: Елена Кодинова, 1997

chitanka.info

1.

— Използвал е статуетката от наградата й БАФТА^[1] в част от изнасилването.

Главен инспектор Бордмън се обърна и впери поглед в безмилостните очертания на лондонските сгради на хоризонта.

Не ставаше по-лесно. Винаги си бе мислил, че ще стане — но не би. След трийсет и четири години служба вече не обръщаше внимание. И сега, вместо да забележи вихрената суетня по мръсните столични улици под себе си, той съзерцаваше вътрешно мъртвешки неподвижната прозрачност на езерото Ранок.

Мислите за извънградското му убежище потънаха дълбоко в интеллигентните сиви очи и той кимна на подчинения си за още информация. Сержантът продължи:

— Тя й е била връчена в девет и петнайсет пред десет милиона зрители. Между единайсет и един през нощта я е приела по друг начин — на частна церемония в дома си.

Бордмън пропусна безвкусния каламбур. Някога и той беше такъв — криеше страха си зад бездушен постен хумор.

— Ще оживее ли? — попита делово.

Все още се вираше в нощта, но и наблюдаваше отражението на сержанта в прозореца. Сладникавото лице на Осбърн изглеждаше още по-безлично. Ако не беше ръбестият белег на скулата му, щеше да е като размазана фотография.

По-младият кимна.

— Изгубила е много кръв. Надявам се, че смисълът на живота й е кариерата; няма да може да има деца след това. Тази нощ наистина е била страхотна за Бет Гембъл.

Бордмън знаеше това име. Че кой не го знаеше? Тя бе изобличавала порнокрале, властни измамници и принцове с еднаква страст и неизтощим ентузиазъм. Нейната програма „Поеми риска“ имаше широк отзвук. Формулата й беше проста — една дръзка блондинка, познаваща законите на улицата, и един известен човек с

тайна; насочваш камерата в упор и разбиваш живота му на малки отвратителни истини.

— Съдебният лекар я претараша. Имаме тъмнокафяв косъм и следи от сперма. Всичко, което ни трябва, е притежателят им.

— Кой докладва случая? — попита Бордмън, без да се впечатлява от прибързаните заключения на Осбърн. Само ако беше толкова лесно! От опит знаеше, че нещата никога не бяха така прости. Всичко е тежко бачкане, казваше неговият учител. А що се отнася до късмета — дори и идеята за него не се допускаше от логичния ум на Бордмън. Баща му определяше късмета като изкуството да използваш точните знания в работата. През годините главният инспектор беше осъзнал, че в криминалното разследване нищо не можеше да замести лобирането до истината стъпка по стъпка.

— Приятелят ѝ, и той е от телевизионния бизнес — американец, Едуард Максвел, продуцирал програмата на госпожица Гембъл. Скарали са се преди това. Наминал към тях, като поуталожил емоциите си. Намерил вратата отворена, а нея — просната на пода в спалнята — отговори Осбърн, докато прелистваше страниците на служебния си бележник.

Бордмън си отбеляза тези подробности.

— Някаква вероятност да го е извършил той и после да е размислил?

Сержантът се замисли.

— От това, което видях, ако е той, заслужава наградата повече от Бет.

Винаги беше едно и също, независимо дали ставаше въпрос за неидентифицирана жертва на убийство, или позната жертва на изнасилване. За пет минути започваха да ги наричат по малки имена, ставаха поредното разследване.

— Дойде ли вече в съзнание?

— Не, шефе. Оставих Грийвс в болницата. Тя мина през операционната да я позакърпят. Там правят по-добри тегели, отколкото в бригадата на тежките криминални престъпници. Веднага щом се събуди, Грийвс ще е при нея. Бихте ли искали лично да се заемете?

Очевидно някой много държеше да го направи. Не всяка нощ измъкваша главния инспектор от леглото му в Северен Лондон и го докарваха в Скотланд Ярд. Но и не всяка нощ изнасилваха някоя

знаменитост в собствения ѝ дом. Бордмън погледна към сержанта и преди да продължи, му хвърли един от онези погледи, с които сякаш питаше: „Католик ли е папата?“.

— Какво казват оперативните работници, който огледаха местопрестъплението? Разбрали ли са как е проникнал?

Сержант Осбърн се поколеба.

— Точно там е проблемът. Изпратихме най-добрите си момчета. Два пъти прегледаха мястото. Никъде няма и следа от проникване с взлом — открянат прозорец или разхлабена рамка. Най-странното от всичко обаче, Гъв, е, че тя не живее сама.

Бордмън повдигна вежди.

— Тогава къде е била съквартирантката ѝ?

— Не е съквартирантка, Гъв, а баща ѝ. Живее със своя старец! — възкликна Осбърн.

— Добре, къде е бил баща ѝ тогава? — настоя Бордмън, като едва успя да сдържи гнева си, че трябва с ченгел да му тегли думите от устата.

— В леглото. Не би могъл да чуе нищо, дори и да е крещяла — отговори загадъчно Осбърн.

— Продължавай — заповяда Бордмън, — не си говорим на чашка.

— Извинявай, Гъв, болен е от нещо. Тя се грижи за него, очевидно с помощта на медицинска сестра за през деня, някоя си госпожа Ричардсън. Тогава е била свободната ѝ вечер. Във всеки случай тя вече е разпитана. Казала е, че бащата вземал успокоителни, които го приспивали чак до сутринта. Момчетата го намериха заспал.

— Какво искаш да кажеш с това „дори да е крещяла“?

— Съседите не са чули нищо необичайно, а и няма следи устата ѝ да е била запушвана. Или не е могла изобщо да го чуе, докато е влизал в стаята ѝ, или е била съвсем съгласна, докато не я е изнасилил.

Бордмън драскаше върху попивателната. С този навик бе известен на всички.

— Значи или е някой, когото тя познава, и то добре, или е някой сериен взломен изнасилвач, който ще удари пак, ако не го спрем. — Още една гледна точка се откри изведнъж в ума на главния инспектор. — Иначе, сержант Осбърн, и госпожа Бордмън щеше да го спипа, преди още да сме се обърнали.

Осбърн изглеждаше изненадан от това, че Гъв спомена съпругата си.

Бордмън продължи:

— Гледал ли си някога програмата на Бет Гембъл?

Осбърн поклати глава. После каза:

— Е, веднъж-дваж. Нали е все за политици, сгасчени как пипат в касата или между краката на някоя проститутка?

Бордмън продължи да чертае любимите си концентрични окръжности по попивателната.

— Госпожица Гембъл не е в никакъв случай предубедена. Тя изобличава всички — от лекаря до социалния работник, от свещеника до банкера. Програмата разглежда всички теми, които гарантират зрители. Използването на статуетката в изнасилването... някой като че ли ѝ е имал зъб. Не става въпрос за това, че я е изнасилвал, а с какво я е изнасилвал. — Бордмън си спомни реакцията на жена си, когато прекъснаха съня им. И тя като него бе развила през годините имунитет към отвращението си от тежките престъпления и въпреки че дълбоко в себе си изпитваше съчувствие, по никакъв начин не изглеждаше изненадана, че нещо подобно се е случило на бедното момиче. Но той остави мисълта да витае.

— Има ли още нещо, което би трябвало да знам? Да не би да е казала нещо, след като е била откарана?

Осбърн запрелиства тънката, но вече набъбваща папка с предварителни показания и накрая изнамери един хвърчащ лист.

— Ето тук, шефе. — Бордмън му кимна да продължи. — Екипът на „Бърза помощ“ е пристигнал в един и двайсет и седем през нощта. Бет е била преместена вече в по-удобно положение от приятеля си, така че не е мърдала повече. Но когато са я положили в носилката, е промълвила нещо като: „Пълзеше, той пълзеше“. И това е било всичко. После веднага са я вкарали в операционната, без да каже и дума повече.

Бордмън се замисли върху тази информация. Да не би нападателят да е имал някакъв недъг? Или тя го е ранила при нападението? Наведе се напред.

— Осбърн, какво знаем за приятеля ѝ? Как му беше името? — Взе си записките и затърси вътре. — Максвел. Теди Максвел. Дали казва истината, че се е прибрал вкъщи? Това проверено ли е?

Осбърн изглеждаше дразнещо самодоволен — едно от многото му безнадеждни качества.

— Вече е направено. Разказът на шофьора на лимузината съвпада с алибито му. Той е закарал Максвел, върнал се е в ресторанта, взел е и нея, оставил я е вкъщи в единайсет и трийсет вечерта, не е видял нищо подозрително. Колата е била върната в два през нощта. Записахме показанията му. Един тип на име Мидълтън. Работи от няколко години за фирмата, която дава лимузините под наем.

Бордмън потърка челюстта си. Брадата му вече бе набола.

— Все пак бих искал да поговоря още с приятеля й. Къде е той?

Осбърн се изправи, наясно, че за момента полезността му е изчерпана.

— Там, където е трябвало да бъде в един часа през нощта — до леглото й.

Бордмън вдигна телефона и помоли шофьора си да го чака пред сградата.

За пет минути предварителният разговор завърши. Щеше да има много време за анализ после. Сега трябваше да се опита да разговаря с Бет Гембъл. Когато се изправи иззад служебното си тиково бюро, лявото му коляно силно изпука и му напомни, че датата за преглед при специалиста ортопед беше отдавна минала. Болници! Мразеше ги. Той закуца по вехтия зелен килим, без да обръща внимание на сгърчената от съчувствие гримаса на Осбърн. Знаеше, че още днес по безжичния клюкарски телефон в столовата ще потече вестта, че здравето му се влошава по-бързо и от бюджета на управлението. Закуца подчертано, с надеждата, че новината ще стигне и до госпожа Уилсън, готвачката. Защото нейното съчувствие се изразяваше в онези малки понички с шоколад, които тя правеше специално за него. Някои привилегии си вървяха с чина в края на краищата.

Всеки, който видеше дребния, добре облечен мъж, куцац по мрачните коридори на Скотланд Ярд, може би щеше да реши, че е прекалено мек и крехък за това място. Напоследък и самият Бордмън си го мислеше.

Колата си проправи път през дъждовните водопади, изливащи се отново над столицата. В тъмното се мяркаха само окъснели прелюбодейци, които се бяха заседели прекалено до късно и сега подтичваха да се приберат вкъщи, преди да са ги открили. Осбърн като

никога мълчеше. Бордмън наблюдаваше как дъждовните вадички чертаеха по прозореца картата на човешките движения. Те преминаваха през величествения и бляскав мост Батърсий, стъпил на двата бряга на Темза. Едно корабно парти бе в разгара си отдолу: под отблясъците на флуоресцентната цветомузика можеше да види танцуващите фигури, оброчени от големите запотени прозорци на кораба. На южния бряг страховитата стара електроцентраля се издигаше като древна крепост на фона на мастиленосиния небесен екран.

Колата бързо напредваше по улиците, необезпокоявана от тежкия дневен автомобилен поток. Те скоро приближиха входа на болницата. Шофьорът наруши безмълвието на пътуващите, като се наведе да говори по радиостанцията. С опакото на ръката си Бордмън избърса малко пространство от прозореца.

— Отпред или отзад, Гъв? — попита Осбърн. — Вече са се раздрънкали. Грийвс предполага, че някой от екипа на „Бърза помощ“ е изкарал малко пари. Десетина журналисти вече са там.

Колата забави, за да му даде време да отговори. Главният инспектор потъна обратно в седалката си.

— Осбърн, ти мини отпред. Няма да коментираш. Само се представи и потвърди, че тя е добре. Мен ме оставете на задния вход преди това. Не искам да се вдига повече шум, отколкото вече се е вдигнал. — Разбираше, че участието му в случая можеше да предизвика паникьосващи инсинуации. Бордмън беше прибрал на топло доживотно Лошия самарянин от магистрала М25, а на Звяра от Блекхийт беше препоръчал минимална присъда от четирийсет и пет години. Не, ако го видеха, веднага щяха да предположат, че е замесена банда серийни изнасилвачи.

Колата плавно спря пред рушация се заден вход на болницата. Грийвс, който ги очакваше в сянката, размаха ръце в опит да отърси от себе си вледеняващия дъжд.

— Насам, сър.

Бордмън излезе от колата и промърмори към червендалестия полицаи:

— По-тихо, човече. Щом аз те виждам, значи може и някой журналист с една мозъчна клетка вместо ум да те види. Тя дойде ли вече в съзнание?

Младият офицер, заприличал на шопар заради фаталната си любов към пържена храна, снижи гласа си до затворнически шепот:

— Размърда се за малко, но е много упоена. Лекарите казват, че не можем да говорим с нея, преди да се съмне.

Бордмън блъсна вратата, която водеше към кухнята. Беше идвал тук по-често, отколкото пациентите бяха получавали топли вечери.

— С мен ще говори, ако ѝ задам точните въпроси.

След няколко схватки с клюмнали ленти от прозрачна пластмаса, с които привързваха вратите и които приличаха на забравена коледна украса, те продължиха към служебния асансьор. Накрая стигнаха до единична стая, пред която униформен полицаи се изправи и отдаде чест.

— Кой е вътре с нея? — попита Бордмън, впечатлен от прилежността на полицаия.

— Господин Максвел, приятелят ѝ, сър.

— Искаш да кажеш — господин Максвел, заподозреният — промърмори Бордмън, докато отваряше рязко вратата.

Стерилната анонимност вътре в стаята се нарушаваше само от едрата, широкоплещеста фигура на мъж, облечен в свободен костюм от коприна и черно поло. Наболата брада на масивната му челюст беше по-скоро преднамерено оставена, отколкото случайна по това време на денонощието. С възглавница в ръце, той се беше навел над неподвижната фигура на леглото. При шума от отварящата се врата се обърна.

— Опитвах се да ѝ създам повече удобство. — Презокеанският му провлечен акцент беше много силен.

— Това е работа на сестрите, господин Максвел — каза троснато на американеца Бордмън.

Максуел постави внимателно възглавницата под главата на приятелката си. Лицето, което караше толкова много зрители да натискат дистанционните управления на телевизорите си, беше подпухнало като антична маска. Обширните сини подутини напомняха за самоубийство чрез обесване. Главният инспектор се приближи и я заразглежда. Обеща си, че това ще бъде последното му разследване и

че със сигурност ще го доведе до успешен край. Тишината в стаята се наруши от гърлен глас, идващ иззад зловещата маска:

— Теди, Теди, ти ли си?

[1] BAFTA — British Awards for Television Art — Британски награди за телевизионно изкуство. — Б.пр. ↑

2.

Тъглчетата на устата ѝ бяха трудно подвижни като парчета отрязано месо. Като че ли някакъв безумен пластичен хирург беше присадил към нейните деликатни иначе скули грозни мазни буци, които стигаха до възпалените краища на долната ѝ челюст. Бог знае на какво приличаше. От другия край на дългата стая тя все по-добре дочуваше усилващия се глас на Теди: „... повече удобство“. Искаше ѝ се да го има. Коричките върху клепачите ѝ се пропукаха и острата безмилостна светлина нахлу в очите ѝ и ги опари като киселина. После рязко се затвориха пак като уплашени миди.

— Бет, о, Бет, господи, аз... — започна Максвел и млъкна.

Настъпилата тишина я накара с усилие да вдигне клепачи, които разкриха познатите дълбоки морскосини очи, сега набраздени около ирисите като счупен порцелан. Той приседна, като едва сдържаше хлиповете, които разтърсваха едрата му фигура. Тя се опита да проговори.

— Всичко е наред, Теди. — Устните ѝ не се подчиняваха на мозъчната команда да произнеса правилно думите и те се сливаха в една.

Максуел хвърли бърз поглед към нея и после пак го сведе надолу като засрамено дете — или може би като виновен гимназист? Бордмън не можеше да бъде сигурен от мястото, от което го наблюдаваше. Бет се опита да се ориентира. Белотата я навеждаше на мисълта за болница, системата на ръката ѝ доказваше намесата на лекар. Знаеше къде е попаднала, но как?

— Госпожице Гембъл. — Тя болезнено извърна глава, докато един дребен, спретнат, леко посивял мъж не изплува пред замъгленото ѝ зрение. — Госпожице Гембъл, казвам се Бордмън, главен инспектор Бордмън. Чувствате ли се достатъчно добре, за да отговорите на въпросите ми?

Бет се вгледа в мъжа и се зачуди защо и полицията е тук. Изведнъж из лутащите ѝ се мисли изскочи един образ. Тя стисна силно

и задълго очи в опит да го прогони, но той упорито стоеше и я заслепяваше, невидим за околните. Впери празен безнадежден поглед в масивните, излъчващи честност черти на Бордмън.

— Баща ми — прошепна тя, а гласът ѝ прозвуча така, сякаш не беше нейният собствен.

Бордмън продължи:

— Много е важно да разговаряме с вас колкото е възможно по-скоро, ако искаме да хванем виновника. Знаете колко жизненоважно може да бъде времето при разследване. — Кимна в опит да я накара да реагира по същия начин. — Не е необходимо да говорите. Само кимайте за „да“ или „не“, става ли?

Бет показа, че е разбрала.

— Знаете ли какво се случи тази нощ?

Бет леко помръдна и почувства парещата болка между краката си. Споменът напълни очите ѝ със сълзи. Тя кимна.

— Колко бяха? Кажете ми да спра, когато стигна до правилния отговор. — Бордмън продължи: — Един?

Тя помръдна и мъчително кимна. Кичур златиста коса се спусна върху лицето ѝ. Краищата му бяха зацапани с кръв. Максвел бързо отиде до нея и го прибра внимателно зад ухото ѝ. Тя се извърна от него. Бордмън продължи да я пита, без да отделя нито миг очите си от нейните:

— Един, и вие ли го пуснахте да влезе?

Бет си спомни как лежи в леглото, потънала в мисли за церемонията по награждаването и поредното скарване с Теди. Лежи с глава, извърната в обратна посока на вратата на спалнята, и изведнъж усеща рязко раздвижване зад себе си, после силен удар по лицето, докато се опитва да се обърне. Енергично поклати глава.

— Познахте ли го, госпожице Гембъл? — Тя видя как полицаят се обърна към Теди. — Ако е така, не трябва да се страхувате от нищо. И така, познахте ли мъжа, който ви нападна? — Максвел изгледа пронизващо Бордмън, после и двамата извърнаха очи към Бет в очакване на отговора ѝ.

Тя се замисли над въпроса. По време на нападението, в миговете, в които беше в съзнание, си спомни, че чу някакви гърлени коментари, докато той проникваше в нея, за „съсипване“ и „оставяне на мира“, а в

тона му имаше една позната заплашителна нотка, която беше чувала и преди. Но къде?

Тя неопределено поклати глава и се опита, въпреки болката, да свие рамене. Бордмън бързо схвана нейното объркване и пак я притисна:

— Не сте сигурна. А той познаваше ли ви? Каза ли нещо, от което да стане ясно?

Смееше се. Това копеле се смееше. Тя беше обърната по очи върху леглото и можа да види ръката му в ръкавица — скъпа ръкавица — да посяга над главата ѝ и да взима статуетката. „Дадох ти я, защото разказваше играта на хората, сега дойде време за разплата.“ Бет потръпна от спомена за болката. Тя започна да кима все по-отчетливо. Дълбоко в нея се зароди тихо скимтене и накрая думите изригнаха с вик.

— Да, да. — Финият бял ленен чаршаф се отметна от рязкото движение и разкри стройните ѝ загорели крака, набраздени от ожесточеното дращане на изнасилвача.

— Спрете, спрете веднага! — извика Теди, който стоеше до нея, и се наведе над полицая.

Бордмън тежко преглътна, после я погледна право в очите.

— Съжалявам, Бет. Длъжен съм да ви задам тези въпроси. Да не беше участник във вашите програми? Възможно ли е да е бил? Отговорете ми само на този въпрос и си тръгвам.

Теди Максвел проговори отново:

— Бордмън, стигнахте до границата, която не бих ви позволил да прекрочите. А сега изчезвайте! Познавам много влиятелни хора и ще се погрижа да научат за поведението ви. Достатъчно, край на разпита.

Бордмън не обърна внимание на Максвел и насочи всичките си усилия да хване погледа на Бет.

— Хайде, Бет, посочете ни някаква следа. Бяхте ли го разобличавали?

Тя се замисли. За три години, откакто съществуваше програмата ѝ, толкова много хора бяха минали през нея. Свещеници, ръководители на бойскаути, профсъюзни деятели, учители. Трябва да е бил някой участник в програмата. Раздвижи болезнено устни.

— Така мисля. — Премести езика си напред и почувства, че равните ѝ бели зъби са разклатени. После затвори очи, когато вратата

рязко се отвори и влетя една разярена медицинска сестра, която се разкрещя на всички да излизат. Когато посетителите ѝ си тръгнаха, Бет се опита да подари на сестрата една дружелюбна усмивка, щом тя внимателно и сръчно се засуети около нея, за да оправи завивките ѝ. Докато сестрата напевно мълвеше успокоителни думи, Бет се вгледа в изражението ѝ. То не беше това, на което бе привикнала. Обикновено хората се вторачваха в нея, когато вървеше по улицата или се хранеше в ресторанта, но с това бе свършено. Положението ѝ в обществото нямаше значение за тази жена.

Скоро след това Бордмън стоеше в коридора до Осбърн и държеше носна кърпа пред лицето си, с която се опитваше да заглуши острата миризма на силен дезинфектант, идваща от кофата от неръждаема стомана до краката им. Наблизо стоеше един незаинтересован чистач, който си клюкарстваше с портiera в кафява униформа. Полицаят погледна към тях иззад импровизираната си маска. Вратата на сестринската стая на отделението се отвори и заподозрян номер едно според Бордмън излезе от нея и закрочи заплашително към двамата полицаи.

— Ще си платите за това, чувате ли? Ще ви накарам да си платите.

Бордмън се извърна към едрия червендалест американец:

— Искате ли да заловим този човек, господин Максвел, или чувството ви за вина замъглява разсъдъка ви?

Той отстъпи настрана, когато Максвел се спусна към него. Двама униформени полицаи се появиха веднага и хванаха Теди за ръцете.

— Ако бъдете така добър да се успокоите, може би ще намерим основания да ви освободим от следствието. Само трябва да ми отговорите на няколко въпроса — каза Бордмън с уверен и премерен глас.

Теди Максвел изглеждаше стъписан на първо място от мисълта, че въобще може да бъде включен в следствието.

— Така е по-добре, господин Максвел. Сега — каза Бордмън и се обърна към сестрата, присъединила се към растящата група и неодобрително сбърчила лъскавото си черно чело, — ако ни преотстъпите стаята за половин час, ще ви се разкараме от главата.

Сестрата ги поведе напред, като клатеше глава.

— Не знам накъде е тръгнал градът, знаете ли? — промърмори тя. — С тези полицаи ще се чувствам по-сигурна, ако се върна в Ямайка. — Бордмън се извърна към нея. Тя не му обърна внимание, а продължи да говори за собствената си сигурност. Упражняваше се как ще разкаже историята утре на приятелката си. — Това е втората жена за тази вечер при нас, която не е била в безопасност в собствения си дом. — Тя не изчака отговор, а блъсна пред себе си вратата на един проветрив медицински склад. — Това трябва да ви е достатъчно.

Вътре до стените бяха наредени стотици нередовни доставки на медикаменти и консумативи — истинско разточителство.

— Седнете, господин Максуел. — Бордмън огледа малко нестабилните мебели от черен винил и хром в ъгъла, поставени опасно близо до една препълнена лавица. Избра стола, който изглеждаше най-удобен, а Осбърн обърна единствения друг, останал с облегалка, към госта и го възседна. — И така, господин Максуел — каза Бордмън и се облегна назад. — Вие сте били с Бет на церемонията по награждаването, после двамата сте отишли на ресторант, прав ли съм? — Американецът кимна. — След това сте се скарали, много публична сцена. За какво беше?

— Арестуван ли съм, или какво? Да не би вие, момчета, да трябва да ме предупреждавате или заплашвате, докато си призная нещо, което не съм направил? Така правят англичаните, нали? Само че аз съм янки, а не някакъв ирландец. — Лицето на Максуел беше червено.

— Скарването? — настоя Бордмън.

Американецът бръкна в джобовете си и се изправи в пълен ръст, после отиде в дъното на стаята и се облегна на стената.

— Вижте. — Той сви рамене. — Беше чисто професионален спор. Една водеща взема награда и изведнъж решава, че е най-добрият продуцент в града. Беше — както го казват англичаните — артистично противоречие.

— Може да го наречем и професионална завист. Вие получихте ли награда снощи?

Продуцентът гневно се оттласна от стената.

— Не е това. Знаем за какво намекувате. Наградата на Бет беше за целия екип. — Бордмън извади пакет цигари и предложи на Теди. Той

с благодарност взе една, порови в джобовете си за запалка и обърна пакета към Бордмън.

— Не, благодаря, отвратителен навик. Снощи, преди да отидете на церемонията, правихте ли секс с Бет?

Теди всмукна дълго от цигарата и после леко се усмихна.

— Въпреки че това изобщо, по дяволите, не ви засяга, отговорът е — не. Не сме.

— И шофьорът, който ви откара, може да го потвърди?

Максуел пусна цигарата на пода.

— По-добре питайте него. Но сигурно вече сте го направили, нали? Иначе сега щях да съм в управлението, вместо вие и този Пъгсли да ме подлагате на кръстосан разпит тук. Господи, колко съм глупав! — Той отвори вратата, за да си тръгне.

— Господин Максуел, наистина се надявам, че ни казахте истината. Знам колко е размито това понятие във вашия стил на работа. Нещата могат много да се объркат, ако сте ни заблудили. — На последната сричка вратата се затвори.

Главният инспектор стана, отиде до цигарата, хвърлена не по правилата на добрите нрави, вдигна я и я пусна в малкото сиво кошче за боклук.

— Той крие нещо за миналата нощ. Не съм сигурен какво, но ще излезе наяве. Такива работи винаги се разкриват. — Двамата мъже опразниха мрачната служебна стая и се озоваха в още по-мрачния коридор. — Осбърн, остави Грийвс там да наблюдава положението. Обади се сутринта от мое име в Криминалната лаборатория. Искам да проверят пробата от семенна течност. — Осбърн се опита да каже нещо, но Бордмън продължи: — Наясно съм, че няма с какво да я сравним, но най-важният въпрос е: колко проби от семенна течност са намерени?

3.

Андрю Бакън никога не бе могъл да се похвали със здрав сън, но последната нощ бе по-зле от обикновено. Отвори очи и погледна към студената светлина на електронния будилник, едно от малкото отстъпления, които бе направил пред победоносния марш на домашната техника. Беше пет и петнайсет сутринта. Спретната купчина листове до леглото се изпречи подигравателно пред погледа му. Скорошното му повишение в постоянен таен съветник бе донесло със себе си дълго лелеяните предимства и отговорности на високите постове, но задължителното четене в леглото не му помагаше много да се отърве от безсънието. Той се протегна и придърпа една от сините папки, носеща знаците за особена важност според критериите на Министерството на вътрешните работи. Светна лампата и препрочете експозето, което бе приготвил за министъра.

Дългогодишният проблем за пренаселеността на британските затвори и институциите за малолетни нарушители на закона заемаше първия дълъг абзац на рапорта. Останалата част очертаваше последните разследвания от кръстосани проучвания на пощата на задържани или от сведения на Асоциацията на полицаите, работещи в затворите. Изводите предвиждаха недоволство през зимата, нещо, което правителството — и по-специално шефът на Бакън, Алтъни Палмър-Дент — не биха могли да си позволят, след като подготвяха манифест, призоваващ към затягане на реда и закона, за предизборната кампания догодина.

Бакън подписа документа, остави папката на мястото ѝ, взе друга и тръгна през педантично, като по конец подредената ергенска кухня на уестминстърския си апартамент. Пригответи си любимия болезнено жълтеникав топъл коктейл от яйце, разбито с мляко и бира и прелисти страниците на подробния план за предстоящия ден: най-отгоре, в седем сутринта, беше срещата с Палмър-Дент.

След назначаването на техния министър преди почти година Бакън бе склонен да го вижда като следващия ръководител на страната.

Неизтощима енергия, съчетана с вроден инстинкт за политическо оцеляване, отличаваха министъра на вътрешните работи, предопределен да играе ролята на световната сцена. Беше от хората, които не можеш да спреш. Често, когато разговорът с него придобиваше насока, която можеше да предизвика недоволство или обида, той съумяваше елегантно да се измъкне и хлътналите му кафяви очи успяваха да проникнат отвъд вперения поглед на опонента. Бакън бе присъствал на много случаи, в които описваха Палмър-Дент като магьосник и извор на вдъхновение. Тези квалификации идваха предимно от верни съпартийци, но понякога, примесени с малко злоба, и от негови колеги от парламента.

Но специфичната природа на забележителния мъж може би най-добре се онагледяваше от старинния сандък, който винаги беше с него навсякъде, където трябваше да произнася речи. Стъпваше на железните му панти и пускаше в действие подходящи за случая дози от ласкателна риторика и категорична целенасоченост. Точно тази целенасоченост тревожеше Бакън, докато преглеждаше графика си. Каква ли ще бъде реакцията на министъра относно задълбочаващата се криза в системата на затворите на фона на твърдата решимост на финансовото министерство да търси още възможности за съкращения и публично обявената от Палмър-Дент война на престъпността?

Бакън се вмъкна в строгия си сив костюм на райета и започна втората чаша чай „Ърл Грей“ точно в шест и двамайсет сутринта. Обикновено му трябваша десет минути да реши кръстословицата в „Телеграф“, преди да се отправи към Уестминстър, но тази сутрин нещо привлече вниманието му: малък абзац в колоната „Новините накратко“. Той гласеше: „Сериен убиец: полицаите разследват, но не много усърдно“. Инстинктивно отгърна на статията на трета страница, подписана от Джон Прийс, скандално известен алкохолизиран драскач, който сам заявяваше, че неговата единствена цел като журналист е да поставя на мястото му Министерството на вътрешните работи.

Бакън започна да преглежда материала и челото му се набразди от дълбоки бръчки.

От полицейските управления чак до Хамбърсайд и Бристъл са установени факти, които предполагат, че

страната ни е обречена да стане свидетел на вилнеенето на брутален убиец, вживяващ се в ролята на представител на обществените интереси.

Намерените трупове на жертвите — всички мъже на различни възрасти — са жестоко обезобразени. Старши детектив, ангажиран в разследването, описва местопрестъпленията като най-грозните сцени, които е виждал през над двайсетгодишната си служба.

Поразителната прилика в начините на нападение почти сигурно сочат, че са дело на един и същ убиец.

Въпреки че самоличността на убитите мъже още не е окончателно установена, предполага се, че всички те имат дебели криминални досиета, включващи насилие и мошеничество. От полицейски източници става ясно, че службите са смаяни от убийствата и призовават към обществена подкрепа, за да изправят извършителя им пред правосъдието.

Поразително противоположно е отношението на Министерството на вътрешните работи. Потърсено за коментар, то показва, че се отнася към случая с върховно безразличие. Като подчерта, че за тях не е обичайно да коментират отделни разследвания, един заместник-министър предположи, че този вид случки не били от тези, които предизвикват интерес на високо ниво, като се има предвид статутът на жертвите.

Инспектор Пол Ричардсън, който координира разследването, потвърди отношението на Министерството, като сподели, че са му предоставени „по-малко от обичайните подкрепления“ от служители, за да работи по случая, и призна, че досега общественият отклик е „поразително слаб“.

Бакън си отбеляза наум, че трябва да се свърже със Скотланд Ярд, след като разговаря с министъра на вътрешните работи. Колкото и да беше затъпял от пиене, Прийс наистина имаше непогрешим нюх за раздухване на скандал.

Седем дни по-късно безжизненото сиво октомврийско небе бе надвиснало тежко над стъклено-бетонната кула на Главното градско полицейско управление. Ръководството на Отдела за разузнаване, набиране на информация и предоперативна дейност се намираше на четиринайсетия етаж на Скотланд Ярд. Външната врата водеше директно в малка приемна, която от време на време се използваше и за събрания. Вратата след нея не беше достъпна за всички, а само за малцина избраници. В този ден тя беше здраво затворена, а стаята зад нея — пълна: командир Джералд Молину — шеф на отдела — бе свикал среща с тримата си помощници — двама безименни агенти МІ6 и Андрю Бакън. Атмосферата беше напрегната, а на всеки няколко минути стаята притихваше. Тишината тогава се нарушаваше само от неспирното жужене на колите и случайно включените настоятелни автомобилни аларми.

Молину беше напълно подходящ за поста си, защото природата го бе благословила с търпението на шахматист и спокойствието на свещеник. Черната му коса блестеше от гел. Въпреки че беше на петдесет и една години и това личеше от бръчките по мургавата му кожа, от два метра разстояние изглеждаше в добра форма. Беше женен, с едно дете, но показваше доста преходен интерес към семейния живот. Дълбоко хлътналите му очи, от определен ъгъл почти черни, внушаваха важността на мисията му. Това беше неговият живот: работа в най-висшите кръгове на британските полицейски служби, командването на секретния оперативен екип на Отдела за разузнаване, набиране на информация и предоперативна дейност — независима група от изключително подготвени агенти, за чието събиране и обучение му бяха трябвали години. Той лично бе избирал всеки член на състава, като в много случаи високият интелект се предпочиташе пред физическата тренираност. Основната отговорност на отдела се състоеше — както показваше и името му — да се бори с престъпността чрез разузнаване и анализ и след това да действа решително въз основа на направените изводи. Само най-висшите полицейски служители в страната знаеха за мрежата, която ръководеше, но повечето от тях презираха не само арогантността на Молину, но и размера на отпусканите му бюджетни средства.

Не бе очаквал обаждането на Бакън, но сметна интереса му за прекрасна възможност да покаже ефективността на екипа си. Бакън го

бе осведомил, че Министерството на вътрешните работи е много заинтересовано от бързия край на случая с убийците-отмъстители. Които и да бяха, не можеше да им се позволи да раздават правосъдие и щяха да получат първокласно разследване. Това прозвуча като музика в ушите на Молину.

Сутрешните вестници бяха пълни с инсинуации и банални морализаторски брътвежи на най-различни коментатори, съживяващи споровете за и против прочистването на улиците. Политическата дилема, заключи той, се състои в това, че повечето порядъчни граждани не дават и пукната пара, че са очистени няколко боклука, може би известна част даже направо приветстват начинанието. В края на краищата излизаше доста по-евтино от харченето на неизброими милиони, за да се държи престъпното братство зад решетките с години. Но все пак за Молину това си беше работа и докато тя можеше да издига собствения му авторитет, политическият ѝ аспект му беше свършено безразличен.

Беше трудна среща. Разследването напредваше бавно. Молину не спираше да докладва пред пратеника на политиците, без да положи никакво усилие да скрие растящото си безпокойство, докато излагаше събраните до момента от агентите данни.

— През последните три месеца сме регистрирали три убийства с толкова поразително еднакви особености, че Специалният отдел реши да ни покани да изчистим и дооформим хипотезите. На първо място, имаме работа с проблем от национално значение: Бристъл, Единбург, последното, преди една седмица — в Хъл. Тъй като е вероятно всички жертви да са загинали от ръката на един нападател, не сме разгледали възможността да са замесени няколко души.

— Защо няколко? — попита Бакън с отсечен академичен тон, докато си водеше бележки за срещата си с министъра след това.

— Убиецът е могъл да действа сам, времето и мястото на престъпленията позволяват допускането на такъв сценарий. Но изключителният професионализъм на цялото начинание навежда на мисълта за сътрудничество.

— Искате да кажете, че това не е всичко?

— Ще се спра на това след малко — отговори Молину.

— А жертвите свързани ли са? — попита Бакън.

Молину кимна към един от помощниците си — Бил Ливър. Бяха заедно от три години. Височината му граничеше с гигантизъм, но у този Гаргантюа се криеше бърз и чевръст ум. Той се протегна към черния картотечен шкаф и разрови публикациите и фотографиите. Бакън внезапно затаи дъх, когато зърна първото черно-бяло копие. Гол мъж лежеше, проснат на земята, а на мястото на гениталиите му зееше дупка. Една черна орхидея бе поставена до дупката в главата му. При другите две жертви личеше същият *modus operandi*^[1]: цветето, куршумът в главата и осакатяването.

— Какво е тогава предположението? Двама-трима извратени, които действат заедно? — запита Бакън.

— Не е вероятно — прекъсна го Ливър. — Серийните убийци рядко работят на групи. Само веднъж е регистриран такъв случай, в Ел Салвадор през 1984 година, когато двама любовници травестити, които си падали по детска плът...

— Добре, достатъчно, Ливър! — прекъсна го рязко Молину. Никога не бе изпитвал удоволствие от подробностите, които асистентът му с такава наслада бълваше. — Хората, с които си имаме работа, не са елементарни. Те имат детайлни познания за полицейските процедури и експертизи. Никакви свидетели и оскъдни улики на местопрестъпленията.

— Все трябва да има нещо — каза Бакън, поглеждайки към резюмето на бюрото пред него. — Ами цветето? Сигурно има някакво тълкуване?

— Страхувам се, че не. Анализирахме го и се оказа обикновен вид, боядисан с черен спрей. Предполагаме, че е замислено да наподобява печално известната отровна перуанска черна орхидея.

— И това е някакво подсказване — отвърна Бакън. — Нещо друго?

— Само начинът на действие — отговори Молину, като притвори очи и бавно заразтрива слепоочията си. — Въпреки че е известно, че всяка от жертвите има криминално досие с присъди за насилие и мошеничество, никой не е бил осъждан за сексуално престъпление, което и беше първата ни линия на разследване.

— А коя беше следващата? — попита Бакън.

— Погледнете това. — Молину кимна към Фил Андерсън, който се наведе напред от стола си и даде знак на Ливър да намали

светлината и да спусне щорите. Проекционният апарат меко забуча и на голата бяла стена се появи фотос на трийсет и втора страница на „Таймс“ с дата 20 август. Под рубриката „Рождени дни, кончини и съобщения“ с флуоресцентен маркер бе отбелязан следният пасаж:

Дън, Патрик Майкъл

2 септември 1954 — 21 август 1994, 22 часът и 22 минути. Почивай в мир.

Не дарявай силата на духа си на жена, иначе проклети да сте ти и твоята мощ. (Екlesiаст, 9:2)

— Всяко от тези съобщения е поместено в деня преди смъртта на жертвата — продължи в тъмното Молину. — Не открихме и следа от някакъв друг Патрик Майкъл Дън със същата рождена дата. Предварително съобщаване на убийството показва, че извършителите са уверени в способностите си. — Екранът премигна за кратко и на него се появи подобна страница с дата 17 септември 1994:

Филипс, Мартин Чарлс

4 май 1961 — 18 септември 1994, 15 часът и 19 минути. Почивай в мир.

Не се отделяй от благоразумната си и добра жена, с която богобоязливо си се събрал, защото благодатта на нейната скромност е по-ценна от златото. (Екlesiаст, 7:21)

Молину пак заговори:

— Филипс е бил намерен мъртъв до жена си в петнайсет и трийсет същия ден.

— Какво е открила местната криминално-следствена служба? — попита Бакън.

— Изключват съпругата. Тя има солидно алиби.

— Не са намерили нищо на местопрестъплението, нито дори и косъмче.

— А балистичната експертиза? — продължи да настоява Бакън.

— Нищо необичайно. Куршум с висока степен на пробивност, произведен от „Смит и Уесън“. Продават ги с хиляди.

— Значи сме в затруднение — заяви Бакън.

— Би могло да се каже — промърмори Молину и продължи ясно нататък: — И за да покажа колко голямо е то, доверих се на външен човек. — Огледа се из стаята в опит да провокира реакция на тази своя необичайна постъпка. Отделът за разузнаване бе преди всичко прочут със секретната същност на работата си и самата идея за сътрудничество на външен човек бе чужда на природата му. Но Молину се гордееше с новаторското си мислене и въвеждането на допълнителна интелектуална мощ в състава щеше само да повиши авторитета му. Интересуваха го само резултатите, независимо на каква цена.

Той се наведе над интеркома и каза на секретарката си:

— Поканете нашия гост вътре, госпожице Уангъл. — Извърна се обратно към групата, преди да стане от бюрото си. — Господа, запознайте се с господин Айвън де Хаус, криминален психолог в Оксфордския университет.

Ливър отвори вратата и в стаята нервно пристъпи слаб мъж с много малки кръгли очички. Носеше униформата на академичната общност: кадифено сако, закопчано високо до шията, с износени и избелели кръпки на лактите, изтъркани сини джинси и очила с кръгли рогови рамки. Той хвърли бърз поглед из стаята и кимна за поздрав. Де Хаус бе озадачен, когато получи поканата от Скотланд Ярд. За разлика от много свои колеги от университетите в страната, той никога не се бе домогвал до професионални връзки с полицията, но след като за първи път разговаря с Молину преди четиридесет и осем часа, апетитът му наистина много се изостри. Неговата тясна специалност бяха религиозните култове — тема, очаровала го още като студент, когато наблюдаваше как расте броят на религиозните фанатици и как те не губеха присъствие на духа въпреки съжителството си с разкрепостените деца на любовта от шейсетте години в Англия.

— Боя се, че господин Де Хаус не носи добри новини. Но съм сигурен, господа, че ще оцените светлината, която ще хвърли неговата преценка на ситуацията. Моля, господин Де Хаус. — Молину покани дребния мъж да застане пред заседателната маса. Той придоби малко

театрален академичен вид и заскърца с парче плат върху очилата си, за да ги избърше.

— Кой разбира жените? — внезапно попита Де Хаус. Стаята остана тиха. След като никой не се осмели да отговори, той присви очи. — Не очаквах отговор. — Направи пауза. — Може би въпросът ви се стори несериозен, но той има основание. И двата цитата, които току-що видяхте, са пряко свързани с отношението на мъжете към жените. Погледнете и третия.

Датата беше 15 октомври.

Галахър, Роналд Джордж

21 януари 1956 — 16 октомври 1994, 20 часът и 43 минути. Почивай в мир.

И любовта я води по правия път, а зачитането на нейния път е спасението от греха. (Еклесиаст, 6:19)

— Който и да е отговорен за тези престъпления, той явно вярва, че изпълнява божествена заръка. Което означава само едно — че убийствата ще продължат, докато не бъдат спрени със сила. Мотивът не е нито финансово облагодетелстване, нито сексуално удовлетворение. А само раздаване на справедливост. — Продължи да говори при пълна тишина: — Той вярва само в един висш морал, основан на идеалите на божествената справедливост. Действа по свой собствен закон.

— Какво искате да кажете? Че тези хора са някакъв отряд от блюстителите на божествения ред? — запита иронично Бакън и скръсти ръце.

— В известен смисъл, господин Бакън, въпреки че, уверен съм, моето обяснение не е толкова опростенческо. Серийният убиец не знае кога да спре. Серийният убиец не може да спре. Ако първият му опит е успешен, той започва да вярва, че е недосегаем.

— Беше ми казано, че специалността ви са религиозните култове. — Бакън зачака отговор.

— Много масови убийци са твърдели, че действат по божествена поръчка. Йоркширският изкормвач се смяташе за пратеник на Всевишния. И до ден-дневен настоява, че действията му са били

вдъхновени отгоре. Проучил съм няколко подобни случая: в тях убийствата продължаваха. Това е „джихад“, свещена война срещу определена група хора.

Молину взе думата.

— Общото е, че всички жертви наскоро са получили оправдателни присъди по обвинение в изнасилване, като защитата е пледирала, че половият контакт се е състоял при взаимно съгласие. Това съвпадение не може да се пренебрегне.

— Е, и? — не отстъпваше Бакън.

— Поне знаем коя група от хора е на мерника.

— Колко души напоследък очакват процес по обвинение в изнасилване? — попита Бакън.

— Стотици, и се увеличават с всеки изминал ден — отговори Молину. — До момента 956 от тях твърдят, че е било по взаимно съгласие. Ние просто нямаме средства да ги обхванем всичките, ако ги оправдаят.

— И без това бюджетът ви вече е раздут, Молину — припомни Бакън.

— Точно така, сър. Затова се нуждаем от примамка. — Молину мразеше да нарича „сър“ един незначителен обществен служител, но ако той дърпаше конците, то Бакън стискаше кесията. Не беше сигурен как ще се отнесе Бакън към идеята да поставят примамка. Докосваха политическа струна — гражданските права бяха гореща тема напоследък. Но независимо от това трябваше да е сигурен, че Бакън е съгласен. В края на краищата той беше човекът, който трябваше да прокара идеята и пред министъра на вътрешните работи по-късно. Молину остана доволен от отговора му.

— Жива стръв — отвърна той. — Интересно. От тези 956 има ли някои сигурни?

— Дори и да бях хазартен тип, пак не бих се обзаложил за присъдата на съда — каза Молину и прибра папката си.

— Обяснете — кратко настоя Бакън.

Преди да отговори, командващият се огледа из стаята с ясното съзнание, че щом веднъж свали картите, или ще спечели, или ще изгуби всичко.

— Трябва да отнемем тази работа от ръцете на съда.

[1] Начин на действие (лат.). — Б.пр. ↑

4.

От дете Де Хаус мразеше влаковете и цялата юнашка митология около желанието на момчетата да станат машинисти, като пораснат. Никога не бе изпитвал желание да разглоби локомотивче играчка, за да види какво тиктака вътре. Но другите... те бяха нещо различно.

Седеше във влака от Лондон за Оксфорд и наблюдаваше как повърхността на кафето в чашата му се движи паралелно с подскачанията на второкласния вагон. Записваше мислите си на портативния персонален компютър, който сега предпочиташе, след като години наред бе дражил по телата на мъртви дървета. Де Хаус се беше настанил на едната вътрешна седалка, а връхната му дреха висеше на отсрещната. Двете останали седалки до прозореца бяха достатъчно неприветливи, а ако и това не свършеше работа, тогава един намръщен поглед щеше да реши проблема с нежеланата компания. Пътуването му приключи в ергенската квартира в колежа.

Когато Молину се свърза с него и му предложи да се присъедини към мозъчния тръст, занимаващ се с убийствата, той тайно се зарадва, че способностите му са оценени от толкова сериозни мъже. Указанията им бяха уместни, но малко банални. Помолиха го да разгледа наличната информация по случая в светлината на религиозните алузии във вестникарските обяви. Неговата задача се състоеше в това да разкрие намерението за подбора им и да се опита да предвиди какво целяха убийствата. От него искаха да проникне в мозъка на убиеца.

Реакцията му беше доста уклончива, докато въпросът за възнаграждението не беше навременно поставен по типично английския свенлив начин. Де Хаус използваше презрението на истинския англичанин към простите думи като оръжие в преговорите, и то с голям успех. Не за пари работеше, а за нещо доста по-ценно: много документи за религиозните секти бяха засекретени и недостъпни за него. Но край на това! Вероятността да се рови в тези забранени разследвания до насита беше упойваща за човек като него,

кръстосващ компютърни мрежи на планетата в търсене на история или трагедия, която да направи името му световноизвестно.

Това беше преди да прочете досието на настоящия случай. Точно тази бе търсената възможност, знаеше си го. Де Хаус трескаво работеше върху оценката на морала и намеренията на убиеца. И не защото се чувстваше задължен на Молину, а защото това щеше да оформи скелета на най-хубавата му публикация.

Де Хаус отпи от изстиващото кафе в пластмасовата чашка и отбеляза колко подобни са вкусът на течността и на съда, в който тя се намираще.

Те ще му откажат разрешение да публикува откритията си, но само ако го поиска. Щяха да размахат закона за държавната тайна пред лицето му, но това недомислено творение на законодателството щеше само да увеличи интереса към работата му в съзнанието на публиката. Натисна командата за търсене на портативния си компютър и влезе в личните си заключения по материала, натрупан по убийствата.

Цитатите представляваха обобщение на лошото отношение на мъжете към жените. Те също така подчертаваха и гнева, който едно такова отношение може да си навлече. Това не означаваше, че в дъното на убийството непременно стои жена. Възможно беше да е някой транссексуален, който счита себе си за жена, или шизофреник, едната половина на когото е обладана от животинската, тъмна страна на човека. Но Де Хаус бе изключил и двете хипотези, поне за момента. Признаваше на пръв поглед феминистичната основа на убийствата. Засега най-сигурната теория бе, че за тези зловещи престъпления е отговорна жена. Полът на извършителя им нямаше голямо значение за него, мъчеше се да открие защо изобщо бяха станали. Ако можеше да открие травмата, която бе отприщила убийствата, всичко друго щеше да си дойде на мястото.

Железничарят обяви пристигането на влака в Оксфорд. Де Хаус събра в ръце вещите си и се отправи към челото на виещия се пътнически влак, за да избегне уморителното чакане на плацата за такси.

Усмихна се на себе си, когато ги подмина, настанен в застоялия уют на таксито: всички тези измокрени глупаци, които си мислеха, че знаят нещо, нещо истинско, нещо важно за света — тайните му. Де

Хаус си имаше тайна, голяма тайна и смяташе да я сподели с една приятелка или поне се надяваше тя да му стане приятелка.

Стигна до колежа и изкачи скърцащите стълби към квартирата си. Кльошавият портиер с глава на престарял булдог му кимна начумерено. Той мразеше Де Хаус още от времето, когато беше прилежен студент. Дори последвалите изключителни успехи в колежа не можаха да срещнат одобрението на високомерния сноб, пазител на колежанските стандарти. Но това щеше да се промени.

Де Хаус извади ключа от подрънкващата връзка и отвори старата дъбова врата на жилището си. Посегна вдясно и заопипва за ключа на лампата, която след малко освети дома му. На входа потъмнялата ламперия на коридорчето предвещаваеше уютното и стилно обкръжение на академичния ерген: овехтелият халат, лулата и шишето с уиски, увехналите саксийни цветя и мръсните съдове в мивката — още един разсеян професор. Когато светлината разпръсна мрака, той с гордост погледна към голямата стена от многоцветни екрани, събрали всичките му интереси. Бяха винаги включени, винаги търсеха. Верни и изпълнителни, те даваха на учения усещане за сигурност. Бяха прилежно сгушени на ръчно изработените секции, които той бе поръчал миналата година от Швеция. Курсорите примигваха мамещо към него и му обещаваха открития. А останалите стаи? Те също показваха предпочитанията му към модернистичните удобства.

Свали си палтото и се зае за работа. На срещата Де Хаус с интерес забеляза начина за достъп до базата данни на „Таймс“. Беше си преписал кодовите команди от отворената папка на бюрото на Молину. Вкара ги на екрана пред себе си. Появи се менюто на вестника. Де Хаус осъзна, че не може да си позволи да опита достъп през секцията „Рождени дни, кончини и сватби“, както бяха направили убийците със злоещите си съобщения. Вместо това, той натискаше клавишите, докато намери каквото му трябваше — личните обяви.

Вкара командите си в терминала и с удовлетворение прочете обратната информация, приета от компютъра на вестника. Предполагаше, че тази жена, която и да беше, преглеждаше новостите, и се надяваше, че в обсега на интересите ѝ влиза и страницата на самотните сърца. За да направи вероятността максимална, поръча обявата да върви три седмици. Ако лично тя не я прочетеше, той предвиждаше, че някой, свързан с нея, би могъл. Това бе доста голям

компромис за рационален човек като него, но той намаляваше възможността да бъде разкрит от Молину. Преди да превключи компютъра на друго задание, прегледа подробно обявата, която бе пуснал: „Чаровен ерген, работохолик, на академична отговорна работа, харесващ изтънчени дами — енциклопедични, ярки. Възраст — над 40. Иска многообещаващи ангажименти. Всички анонси — Интернет контакт“. Де Хаус удебели първите букви на всяка дума, за да разкрие истинското им значение. Ако това не я привлече, значи никога не бе проявявала интерес и не се очакваше подобно нещо и сега.

В 17:30, обратно в Лондон, Бакън набелязваше програмата за следващия ден заедно с министъра на вътрешните работи, който току-що се бе върнал от Камарата на общините, след като трябваше да изтърпи времето за парламентарен контрол на премиера. Денят, прекаран в суматохата на политиката, бе тежък.

Бакън се размърда неловко в зеленото кожено кресло и загледа Алтъни Палмър-Дент, който се разхождаше напред-назад пред огромния прозорец. Министърът вдигна ръка и мургавите му пръсти ярко се откритоха върху колосаната белота на яката на ризата му от „Джийвс и Хокс“, докато потъркваше основата на шията си. Бакън винаги се чувстваше странно, когато ставаше свидетел на такива лични моменти, защото този човек никога не бе показвал публично и най-незначителен признак на стрес или умора, въпреки огромната отговорност, която носеше. Сега това бреме бе на път да натежи по най-неочакван начин на плещите му.

— Наблюдавах го много внимателно през цялата следобедна сесия в Камарата. Изглеждаше блед, а когато се ръкувахме, почувствах, че кожата му е студена и влажна, мъртвешки хладна. Сигурен съм, че няма да издържи дълго — заяви Палмър-Дент, загледан през прозореца към красиво виещата се отдолу Темза.

— Споменахте ли му нещо? — попита Бакън.

— Хайде, Андрю, бъди разумен. Знаеш не по-зле от мен, че премиерът е последният човек, който ще признае, че не е добре със здравето.

— Бих могъл да говоря с Тим Грийнуей — предложи Бакън, като имаше предвид личния секретар на премиера.

— Какво? И цялата партия да реши, че съм някакъв ловец на линейки? Опитвам се да градя кули, а не да копая гробове — избухна

Палмър-Дент и се обърна с лице към Бакън.

— Добре, но при всички случаи някой трябва да говори с председателя на партията. Имаме само единайсет месеца до изборите и няма шанс избирателите да го подкрепят, ако си мислят, че ще им умре в ръцете.

— Да не мислиш, че не го знам? Цялата работа е, че някои от поддръжниците му не бяха доволни, когато той назначи мен, но по това време не предвиждаха подобна ситуация. Ако се разпространи, че той смята да отстъпи, тогава ще трябва да се проведат избори за лидер. 1922-мата не са доволни от начина, по който се ръководи това министерство — каза уморено Палмър-Дент. Обичайното му спокойно изражение сега бе пропито от тревога.

— Не ми се вярва да станат по-доволни, ако по затворите избухнат бунтове. Имахте ли възможност да прочетете доклада ми?

— Да. Ще назначиш среща с инспектора на Нейно Величество, нали? Трябва да си подсигуриш гърба, ако се окаже, че си предвидил вярно развитието на нещата.

— Вече е направено — утре в 13:30.

— Добре, ти си знаеш работата. Но не забравяй, че ако се изкача нагоре, Грийнуей ще иска да си запази поста. Ще направя каквото е по силите ми, разбира се, но до голяма степен всичко зависи от това как ще се справиш през следващите няколко месеца. — Палмър-Дент погледна право към Бакън, докато отправяше това явно предизвикателство. Много добре знаеше, че ако Палмър-Дент стане министър-председател, титулярният държавен чиновник ще се бори до смърт, за да остане №10 и не за първи път Бакън почувства амбицията и страха да се преплитат и да карат сърцето му да бие по-силно.

Палмър-Дент даде да се разбере, че срещата им е завършила, като посегна към прекия си телефон.

— Има и още нещо, сър.

— Да?

— Може и да не е нещо значително, но духовете са раздвижени от един неуловим престъпен наказателен отряд. Няколко драскачи задават въпроси. Срецах се тази сутрин с Молину в Скотланд Ярд. Те май предполагат, че жена или група жени са отговорни, но засега нямат много на какво да се опрат.

— Само това ни трябваше. Той какво предлага да се направи? — попита разсеяно Палмър-Дент.

— Все още не съм сигурен. Чакаме още данни от разузнаването.

— Крайно време е да започне да оправдава разходите си. Кажете му да действа, независимо колко ще струва. А сега, ако ме извиниш, ще прегледам някои неща. Дръж ме в течение.

Бакън остави министъра и се отправи към канцеларията си. Куфарчето му беше пълно с горещи политически каши. Но едно нещо бе сигурно — ако те се вкиснат, ще направи така, че хората да разберат, че той е само сервитьорът, а не майстор-готвачът.

5.

Беше през четвъртия ден от престоя на Бет в болницата. Тракането на чаши и чинии я разбуди. Очите ѝ бяха натезжали от сън и още я глождеха заради нараняванията. Спеше дълбоко, като бебе, и нямаше нито сили, нито воля да повдигне глава от възглавницата. Полагаше всички усилия — ако не заради себе си, поне заради баща си. *Ще се оправя*, казваше си и прогонваше надалеч болката. Копнееше за уюта на дома, да бъде оставена на мира, да стане пак като всички — да се събужда сутрин със съзнанието, че ѝ предстои да върши нещо, да влиза в стаята на баща си и да го буди внимателно, после да чака момента, в който той ще реагира. За всеки друг потрепването на миглите му оставаше недоловимо, но на Бет то даваше сили да продължава. Мисълта за него правеше кошмара ѝ да изглежда по-нереален и по-незначителен.

Санитарката разбуди нейния „спящ полицай“ с топъл чай, после постави една чаша и до нея. Шест часът сутринта. Теди си бе тръгнал преди един час, след като ѝ остави огледало. „За да видиш пораженията.“ Погледът му отказваше да се задържи върху нея повече от секунда, чувството за вина го отклоняваше настрани. Горкият Теди! Когато жетоните станеха без пари, той щеше вечно да стои в Монте Карло.

Скарването не беше за нещо определено. Беше симптом, че връзката им умира. Всъщност той искаше наградата повече от нея. Когато се замисли за него, от окото ѝ се търкулна една самосъжалителна сълза. Тя не можеше да се отърве от усещането, че през онази нощ се случи нещо предопределено, каквото и да бе то. Мина ѝ за кратко през ума, че е било наказание свихе, но бързо се отказа от тази идея. Не си спомняше да е сторила нещо, което да заслужава толкова жестоко възмездие. Обвиненията към Теди нямаше да помогнат. Когато го погледна в очите преди малко, разбра, че вече никога няма да е същото. И двамата го знаеха. Годиците, в които се

бяха обичали и работили заедно, сега изглеждаха като част от нечий чужд живот.

— Как се чувствате тази сутрин? — попита Грийвс, докато се протягаше и копчетата на ризата му се опъваха до скъсване от издутия корем.

Бет премигна. Изобщо не беше сигурна как се чувства в момента.

— Спомнихте ли си още нещо? — Пъстрите му очи за миг се спряха на подутото ѝ лице и после се извърнаха. — Всички тези цветя дойдоха за вас.

Бет бавно завъртя главата си в същата посока. Няколко букета нарушаваха еднообразието на стаята. Грийвс се приближи още, като закачи целофанените обвивки, които се нагърчиха и заскриптяха, а в притихналата стая този звук изглеждаше по-силен. Заради дългогодишните битки по ръгби терените Грийвс имаше вид на бодигард на нощен бар, но всъщност беше, противоположно на очакванията, внимателен полицаи. Той придоби най-дружелюбния си израз, като килна на една страна глава и каза:

— Инспектор Бордмън би искал пак да поговори с вас. — Забеляза неудоволствието по лицето ѝ. Очевидно това момиче бе преживяло истински кошмар. Бързо продължи, като взе в ръце смачканото си сако: — Когато сте готова за това, разбира се. Само ми кажете. А сега ще отида да закуся — добави колкото бе възможно повесело и излезе от стаята, за да си достави дневната високохолестеролна дажба.

Бет се опита да седне, но шевовете осуетиха опита ѝ. Тя се отпусна тежко назад. Каква полза от чашата чай, щом не можеше да я изпие. Огледа се из стаята и ѝ стана топло на душата, че толкова приятели и доброжелатели си бяха направили труда да развеселят будуването ѝ с тези красиви букети и картички. Но нищо не би могло да промени спомените ѝ от болницата. Само два пъти досега бе лежала в снежнобялото ѝ лоно, и двата престоя имаха специално място в съзнанието ѝ. Първия път я доведоха, когато беше много малка, след като бе нагълтала прах за пране. Всъщност не го беше гълтнала, само се беше престорила, че го е направила, за да бъде при Луси, най-добрата си приятелка, която бе приета за операция на сливиците. Тя леко се усмихна при спомена за изражението на майка си при разкриването на малката ѝ хитрост. Крокодилските сълзи на Бет се

превърнаха в истински, когато баща ѝ я целуна за първи и единствен път. По-късно майка ѝ ѝ каза, че задължително ще свърши на сцената. *Нелюшо предположение, мамо, помисли си тя. Помогни ми сега, както ме гледаш от небето.*

Другото ѝ болнично прежедие направо ѝ отне бащата. Немарлив хирург, който му направи операция, за да коригира незначителен чревен проблем, го парализира и увреди умствено. С решителността, която бе отличителната ѝ черта при репортерските разследвания, Бет упорито преследва медицинското съсловие, докато то не бе принудено да се признае за отговорно. Горкият оглупял татко, той нямаше да разбере нищо за сегашната ѝ беда, както не бе чул и нищо в нощта, когато тя я сполетя.

Мислите за семейството ѝ отлетяха така бързо, както се бяха появили, и мъчителният спомен за онази нощ я връхлетя пак. Вечерта беше започнала толкова добре! Роклята от „Армани“, платена от Пакстън ТВ, лимузината, шампанското и Теди. Всичко беше така прекрасно. Вярваше, че е непобедима, но изнасилвачът бе сложил край на тази вяра. Бет потръпна при спомена за него и това, което ѝ бе причинил. Преди да обремени още мозъка си с тежки мисли, вратата се отвори и Грийвс се появи отново с един лекар, който изглеждаше ужасно млад.

— Госпожице Гембъл, успяхте ли да поспите през нощта? — Тя кимна. Беше поспала. — Известно време ще чувствате болка. Ще направим всичко възможно да я облекчим, но каквото и да предприемем, все пак ще ви боли. Бих искал сега да изпиете това хапче и после да си починете. — Той се обърна към дъвчещия полицаи: — Бихте ли поседели отвън? Тя може да поспи по-спокойно, ако не сте тук.

Бет мъчително поклати глава. Хапчето вече действаше. Загриженото лице на лекаря се размаза и постепенно изчезна, клепачите ѝ натежаха и тя потъна в дълбок сън.

Не можеше да каже колко време ѝ бе откраднал опиатът, когато почувства, че дюшекът от едната ѝ страна натежава.

— Бет? Бет, чуваш ли ме? — В отговор на познатия глас очите ѝ се отвориха. Обонянието ѝ подсказа, че е обедно време. Едрото брадато лице над нея имаше нежна усмивка. — Господи, Бет, изглеждаш ужасно.

Типично за Фъргъс Фин. Той беше неин оператор от самото начало. Може би фактът, че гледаше целия живот през лупите на камерата, го бе направил толкова директен. Винаги казваше, че е като камерата — никога не лъже. Боже, колко бе хубаво да го види! Извърна се, а гъстите му черни мигли потрепнаха и скриха зараждащата се в смарагдовозеленото око сълза. Тя се усмихна, когато той започна да разглежда мониторите до леглото ѝ.

— Тук е като райска градина — каза през рамо. Цветята, изглежда, се бяха умножили, докато бе спала. — Онова ченге идва при мен тази сутрин. Мисли, че е някой от нашите играчи. Ако е така, ще го намерим. — Фъргъс имаше специално разпореждане от лекаря на Бет да остане толкова, колкото силите ѝ позволят. Ако зависеше от него — щеше да е завинаги. Наведе се към един черен куфар и започна да вади кабели и черни кутии. Не след дълго инсталира портативно видео с екран.

— Какво ще кажеш за една разходка по алеята на спомените? — предложи той, преди да изпразни останалото съдържание на чантата на пода. — Животът и делата на Бетани Гембъл. Сто часа в преследване на истината, справедливостта и някоя друга банкнота в банката. Гладна ли си? Донесъл съм ти сандвич. — Тя поклати глава. — Тогава едно питие? — Той извади плоска бутилка, голяма колкото термос, и отпи. — Добри ли са опиатите тук? Не бих се отказал от доза валиум.

Продължи да бърчи, докато поставяше първата касета в отвора.

— Донесъл съм всичко — от първото до последното. — После запя: — „Да започнем отначало — най-доброто място за старт.“ — Фъргъс натисна копчето, екранът потрепна и едно момиче със свеж вид, облечено по модата от вчера, откри програмата.

„Добър вечер. Аз съм Бет Гембъл. Днес ще ви покажем как змията използва изпод камъка. Детската порнография: доставчиците, клиентите и невинните животи, които те разбиват.“

Беше страхотна програма. Дискусията, която предизвика, накара парламента да удвои максималната присъда за притежание на порнографски материали. Това беше преди три години. Бет се загледа към екрана и си припомни вълнението, което изпитваше в първите дни на програмата. След дълга борба успя да убеди студиото да ѝ даде възможност и те най-накрая се бяха съгласили, като ѝ дадоха малък

бюджет и млад американски продуцент, без гаранция за програмно време. Първите шест програми бяха замислени да се докоснат до сърцевината на проблемите, които другите предавания не смееха да повдигнат. Юристите на студиото, както по-късно откри, са били категорично против излъчването на пилотното издание — заради страх от обвинение в клевета. За щастие главният изпълнителен директор Доналд Пиърс ги беше скастрил и „Поemi риска“ влезе в домовете по цялата страна — в началото късно вечерта, после, много скоро, в най-гледаното време.

— Предполагам, че това копеле е сам юнак на коня — каза Фъргъс и я катапултира обратно в реалността. — Извадил съм компаниите и институциите, на които сме свили номера. Сигурно е нещо, свързано със секса, би трябвало да е, така че измамите и финансовите злоупотреби отиват назад в класацията. Започваме с извратеняците. — Знаеше, че Фъргъс е прав. Който и да беше й причинил това, трябва да е бил движен от омраза. Трябва да е някой, когото е опозорила публично.

На петия час главата на Бет започна да натежава. Списъкът от секспрестъпленията и извращенията варираше от содомия до оргазъм при задушаване. Очите й започнаха да блуждаят далеч от екрана.

— Този много го обичам, сещаш ли се? Полицията ни създаде много неприятности заради него — каза Фъргъс. Желанието му да гледа плодовете на техния труд не беше намалало.

Бет отново се съсредоточи. Бяха правили това преди две години. Видя се на екрана.

„Тъй като все повече съпрузи остават без работа и вноските по ипотеките и заемите разрушават семействата, някои — а това може да са и съседите от вратата до вас — са се обърнали към проституцията, за да запазят домовете си. Сенчестият свят на секса за продан се е настанил до вашата къща заедно с мръсниците, които плащат за него. Тези подвижни чудовища пълзят по улиците на предградията и питат невинни домакини и майки за тарифите им. Негодуванието, причинено от тази практика, доведе до създаването на полицейски отряд, който ние ще проследим и заснемем днес.“

Следването на полицаите бе идея на Теди. Оплакванията на гражданите развързаха ръцете на шефа на полицията и той искаше да доведе случая докрай. Инструкциите бяха да останат в колата и да

заснемат всички арести, с уговорката, че филмът може да се излъчи само след произнасяне на присъдите. Камерата показваше обикновена лондонска улица. Само няколко коли, които се движеха със забавена скорост, я правеха да изглежда по-различна.

— Спомняш ли си го този? — Тя наблюдаваше как едно волво се движи с не повече от пет мили в час. Беше копието на Фъргъс, нередактирано.

Тя чу шофьора да говори, докато колата спираше, и момиче в много оскъдна пола се приближи към него.

— О, господи, нека да е този! — промърмори Фъргъс. Двама цивилни полицаи се запътиха към шофьора. — По дяволите, това наистина е той, имало Господ!

Тя си спомни, че бе попитала Фъргъс кой е и той ѝ бе отговорил: „Беше моят банков управител, докато не ме бастиса, гадното копеле“.

Екранът показва как вратата на колата, в която се намираще снимачният екип, се плъзна настрани. Чу се глас: „Отивам да направя един близък план“.

На Бет ѝ трябваше само миг да реши и след това се озова до оператора. „Можем да си загубим работата заради това, Фъргъс“ — предупреди тя от лентата.

Той продължаваше да върви към предницата на колата. „Заслужава си, Бет.“ Камерата разказа останалата част от историята. Тя видя как обективът се насочи в упор към шофьора и той закрепя от гняв: „Разкарай тази шибана камера от лицето ми“.

Бет започна неволно да уринира при прозвучаването на този глас. Това беше той. Обезумелият тон, ожесточението, с което насочи юмрука си към камерата, след което екранът угасна. Тези очи, същите, които се вторачиха в нея преди четири нощи от процепите на ски маската.

— Спри! — извика тя. Болката я разкъса.

— Господи, това е той, нали, Бет? — попита Фъргъс. Пръстите му трескаво търсеха управлението на видеото.

Тя успя само едва забележимо да кимне и влагата се стече по краката ѝ и по чаршафите.

— Фъргъс, доведи сестрата. — По подпухналото ѝ лице се затъркаляха сълзи. — Подмокрих се. — Точно както през нощта, когато бе измокрена от собствената си кръв, свита на санитарната

носилка. Още тогава се опита да го каже: „Плъзнал, плъзнал на лов по улицата“. Дали я бяха чули правилно? Защо не се беше сетила досега?

Той я прегърна и я притисна към себе си.

— Шшшт, момичето ми, всичко е наред. Правя го всяка нощ, като нищо. Той ли беше, Бет? Онова копеле Мидълтън? Ще го убия. — Преди да може да отговори, в коридора се чу суетня. Грийвс блъсна вратата. — Повикай лекар, човече, побързай! Мисля, че е в шок — извика Фъргъс на полицаия.

Грийвс погледна Фъргъс, после Бет, отстъпи, захвърли сандвича със салам и побягна обратно.

Стаята пред погледа на Бет се завъртя като лунапарк и тя усети, че пропада все по-дълбоко и по-дълбоко в себе си.

Грийвс влетя в галоп в стаята на дежурните сестри от отделението и потърси помощ. Върна се бързо след това и записа показанията на Фъргъс Фин.

След няколко минути набра телефона на управлението.

— Бордмън — каза стегнато гласът от другата страна.

— Грийвс е, сър. Тя мисли, че го е разпознала. Видя го на запис на програма, излъчена преди две години. Познайте за какво е програмата? — Изчака отговора. — Спомняте ли си какво каза санитарят от линейката? — подсказа той на шефа си.

Бордмън направи връзката.

— Плъзене. Плъзнали на лов по улиците?

— Познахте — каза Грийвс. — Един негодник на име Мидълтън. Бил е банков управител. Снимали го, като се опитвал да си хване мръсница. Като се разгневи, е страшен. Размазал камерата с юмрука си, в резултат на което си изгубил работата. Операторът, Фин, казва, че е бил глобен, но ги дал под съд и водил дело срещу телевизията.

— Как е първото му име, Грийвс?

— Накарах ги да си спомнят. Започвало с А — Албърт, Андрю — не можели да кажат със сигурност.

Докато полицаят говореше, Бордмън отвори папката със случая и прелисти показанията. Настъпи мълчание, докато намери това, което търсеше.

— Артър е. Артър Мидълтън.

Грийвс промълви:

— Откъде знаете? Бордмън му отговори:

— Знаеш ли какво е правил Артър през онази нощ, освен че е изнасилвил Бет Гембъл? — Мълчанието от другата страна на жицата беше неговият отговор. — Закарал я на връчването на наградите, после до ресторанта и най-накрая — вкъщи.

— За какво говорите, шефе? В онази нощ тя е имала шофьор. — Грийвс звучеше объркан.

Бордмън се усмихна.

— Познай кой е бил шофьорът! Показанията му са пред мен. Артър Мидълтън от авеню „Акация“ № 45. Добра работа, Грийвс. Успокой я. Аз ще се заема с всичко останало нататък. Но не й позволявай да гледа пак материала. Не искам някой хитър адвокат да оспорва доказателствата, защото сме нарушили всички правила.

— Тя вече го гледа два пъти — каза Грийвс.

Бордмън въздъхна:

— Е, това не може да се поправи. Само че й го вземи. И нежно, нежно.

След края на телефонния разговор Бордмън се обърна към компютъра пред себе си. Включи го и набра командата, в резултат на което получи достъп до Криминалния архив. Поиска данните на Артър Гилбърт Мидълтън. Адресът потвърди командата: авеню „Акация“ №45. Получи кратко описание на престъпленията му до момента: две, само две. На 20 октомври 1992 в съда в Хорсфери е бил признат за виновен по две обвинения: неправомерно повреждане на камера и нарушаване на Наредбата за обществения ред — евфемизъм за „плъзнал на лов“. Настояща месторабота — шофьор в компания за лимузини под наем. Точно той им трябваше.

Бордмън разпечата информацията и се обади на работодателя на Мидълтън. Свързаха го с управителя.

— Да, аз съм следователят, който разследва изнасилването на Бет Гембъл.

— С какво можем да ви услужим?

— Вашият шофьор, Мидълтън. Той на работа ли е днес? — Чу разлистване на хартия от другата страна на линията. След кратко забавяне последва отговор:

— Не, няма го в графика. Какво се е случило? Да не се е забъркал в нещо? Бих искал да знам.

Бордмън продължи:

— Бихте ли проверили километража на колата в пътния му лист от събота вечер? Може да се окаже важно.

Мъжът пренебрегна молбата му:

— За какво става въпрос? Тази компания се издържа от репутацията си. Един скандал може да ни разори.

— Господин Карътърс, направете каквото ви казвам! — нареди Бордмън. — Едно обвинение срещу управителя в саботаж няма да допринесе много за бъдещето на вашата фирма. Той откога работи при вас?

Отговорът прозвуча по-меко:

— От около две години, отначало на повикване, после, когато разширихме дейността си, изникна възможност и го назначихме на пълно работно време.

— Имало ли е някакви оплаквания срещу него, най-вече от клиентки?

— Ами от клиентки — не. Знам със сигурност, че жените от офиса не го харесват много, но това е заради характера му. После и онези слухове за жена му. — Бордмън изчака мъжът да продължи. — Предполага се, че е малко груб с нея.

Бордмън бавно издиша. Започваше да става все по-ясно.

— Направете каквото ви казах за километража и ми позвънете. — Остави номера си. — Но нито дума на Мидълтън за това.

След десет минути телефонът извънтя. Бордмън бе информиран, че отчетеното от километража съвпада с отбелязаното в пътния лист.

— Има ли собствена кола?

— Да, разбира се. Идва с нея на работа. Паркира я, докато работи, и в края на смяната си отива с нея вкъщи.

Или до къщата на Бет, помисли си Бордмън.

6.

Авеню „Акация“, девет сутринта — леговището на Артър Мидълтън. Как ли щеше да се държи по време на ареста, чудеше се Бордмън. Докато е бил на служба, бе виждал всичко — от гневни отрицания до пелтечещи, съзлививи самопризнания, но се съмняваше, че ще види някоя от тези разновидности днес. Безстрастната жестокост на изнасилването определяше Мидълтън като хладнокръвен престъпник. Той щеше да се надява да му се размине. Нямаше да е лесно да го осъдят, но Бордмън не оставяше лесно престъпниците на мира.

Главният инспектор почука на входната врата. Беше улица като всички други, където и да било. Той се обърна към Осбърн и униформения полицаи и им кимна към прикрепения на прозореца на верандата знак.

— Член е на кварталния доброволен патрул. Чудя се кой ли патрулира него?

Къщата беше типична за периода, в който е била построена — трийсетте години: квадратна и незабележителна — като хилядите други в многолюдните лондонски предградия. Няколко ученика преминаха покрай вратата на двора и техните грижовни майки погледнаха любопитно към двамата цивилни полицаи. Бордмън кимна за поздрав, решен да накара колкото може повече езици да се разбъбрят като луди след този арест. Редица от грижливо подрязани миниатюрни иглолистни дървета обграждаше наскоро оформената пътека. Цялата градина свидетелстваше за внимателните грижи на стопанина си. Бордмън се зачуди кой от къщата се грижи за нея. Ако е Мидълтън, то тогава ще има достатъчно време да чете за градинарското изкуство, когато го прибере на топло. Издрънкването на предпазна верига зад него го накара моментално да се завърти.

Когато се обърна, видя една дребна слабичка жена да наднича нервно иззад вратата.

— Госпожа Мидълтън? Госпожа Артър Мидълтън? — Той извади служебната си карта. — Съпругът ви вътре ли е? Искаме да поговорим с него.

Жената не каза нищо. Само остави мрежестата врата бавно да се завърти на пантите си, докато се отвори. Когато отстъпи, за да им направи място, Бордмън забеляза, че по лицето ѝ бе наслоен тежък грим. Кротките ѝ миши кафяви очи бързо се местеха от човек на човек, докато влизаха в дома ѝ. Изглежда, слуховете от работата на Мидълтън бяха верни. Жената затвори вратата зад тях и се засуети около мрежестото перде на прозореца към верандата. Наистина беше странно — сякаш тя знаеше за какво са дошли, но не ѝ се искаше да говори за това. Бордмън се закашля на коридора, а Осбърн източи шия към кухнята.

— Госпожо Мидълтън — настоя той, — съпругът ви, ако обичате.

— Сега ще ви го доведе — каза тя покорно.

— Няма нужда, мила — каза един глас и притежателят му се появи откъм стълбите.

Масивният му гръден кош бе покрит с хавлиен халат в сиво и синьо, от огърлието на който се показваха кичури посивели косми. Бордмън от пръв поглед можеше да види, че е човек в добра форма, напълно способен да извърши нападението над Бет Гембъл. Той не си направи труд за повече предисловия, само изгледа главния си заподозрян с отвращението на свещеник, попаднал в магазин за порнография. Върху квадратното му лице се открояваха очите — бледосини, като на есесовски командир. Те се впериха в Бордмън и отказваха да се отклонят.

— Господин Мидълтън, дали сте ни показания за нощта, в която карахте госпожица Гембъл — заяви направо Бордмън.

Заподозреният се усмихна насила дружелюбно.

— Да. Бих направил всичко, за да ви помогна. Ужасен случай. Разказах всичко на Агнес. — Той кимна към жена си, която изглеждаше много заинтригувана от килима. — Жените не са на сигурно място дори в собствените си домове.

Главният инспектор се завъртя на пети и хвана с пръсти малка снимка от махагоновата телефонна масичка. Погледна пак към Мидълтън, за да види дали неговата привидна искреност бе още

изписана на лицето му. Явно беше, че не. Мидълтън мачкаше колана на хавлията си. *Хлъзгаво копеле*, помисли си Бордмън. Осбърн закричи към всекидневната и занадничка около вратата.

Бордмън се обърна към суетящата се жена, която бе започнала чевръсто да пренарежда семейните снимки.

— Чудя се, госпожо Мидълтън, дали не можем да ви помолим да ни направите по чаша чай?

Тя се скри в кухнята, кимайки с облекчение, че се маха от тях. Бордмън се обърна към заподозрения и го изгледа с бялото на очите си.

— Артър, знаем, че те е изложила публично — прошепна той. — Трябваше да ни кажеш, че я познаваш.

— Но оттогава минаха години — отговори той гневно. — А ако ви бях казал, щяхте веднага да ме обвините. Не съм го направил аз. Бях тук с Агнес. Тя ще го потвърди. — И двамата се обърнаха към дребната жена с уморен вид, която отново се бе появила с чаена лъжичка в ръка. Тя бе вперила поглед в мъжа си, а свободната ѝ ръка притискаше мястото с най-много грим.

— Една бучка или две, господин Бордмън? — попита тя вяло.

Бордмън се усмихна на себе си. Нищо повече не му бе нужно.

— Артър Мидълтън — започна той с изброяването на правата, — не сте длъжен да казвате нищо...

Заподозреният го прекъсна:

— Това съм го слушал и преди. Вижте, само ме оставете да се облека и ще изясним нещата. — Обърна се към жена си и премигна по посока на тавана.

Без да го обсъжда, Агнес Мидълтън се отправи към стълбите и бързо се заизкачва.

Господи, помисли си Бордмън, *смачканата жена на Павлов*.

Мидълтън снижи глас:

— Ще ви кажа истината. Аз съм чист. Но дали може да се каже същото за Бет?

Бет спа неспокойно. След всичкото това вълнение беше невъзможно да се почива пълноценно. Фъргъс остана при нея. Теди ѝ се обади по телефона, за да каже, че не може да дойде.

— Трябва вече да са го хванали, гадното копеле — каза Фъргъс, докато гледаше през прозореца.

Някои отоци по лицето ѝ бяха спаднали и тя вече можеше да говори, но все още трудно.

— Трябва да си тръгваш, да си починеш. Аз съм добре, честно. Моля те, Фъргъс, ти се държа повече от приятелски, не ставай сега враг на себе си.

Ирландецът се извърна.

— Нуждаеш се от някого в момента, а аз съм единственият кандидат. — Укорът към Теди увисна във въздуха между тях.

Дойде ѝ прекалено много. Слабините ѝ горяха, цялото ѝ тяло пулсираше като някаква месеста, току-що избухнала звезда, а сега и Фъргъс ѝ разваляше настроението с Теди. Прав беше, но не му беше тук мястото да критикува избора ѝ на партньор, независимо колко скапан се бе оказал той. Тя се пресегна и позвъни на алармения звънец. Фъргъс се изправи и я загледа. След минута дежурната сестра се втурна в единичната стая.

— Какво има?

Очите на Бет бяха пълни със сълзи. Тя каза рязко:

— Имам нужда да остана сама. Имам нужда от почивка. Можете ли да убедите приятеля ми, че всичко ще бъде наред?

Сестрата погледна към ирландеца в очакване на отговор.

— Много добре. Разбрах отлично — каза той и се запъти към отворената врата. — Имаш ми телефона. Знам колко е зает Теди. Довиждане, Бет. — И тихо затвори вратата.

— Приятелят ти ли беше? — попита сестрата. Бет поклати глава. — Обикновено не греша — промърмори жената и излезе от стаята.

Най-накрая Бет остана сама. Усети как умората започна да я надвива и тя потъна в оздравителен сън. Само една случка наруши спокойствието ѝ. Чу се шум от отваряне на врата. Видя през натежалите си клепачи как тъмнокоса жена внимателно остави на болничното ѝ шкафче порцеланова ваза с една черна орхидея. Погледна към явно спящата Бет, усмихна се тъжно и излезе от стаята. Преди отново да потъне дълбоко в сън, Бет си помисли, че трябва да разбере коя е жената и да ѝ благодари за жеста.

Бордмън остави Осбърн да се занимава с формалностите по регистрацията на задържането на Мидълтън заедно със сержанта от

предварителния арест в управлението. Той трябваше да реши какво да предприеме след това. Сигурен беше, че Мидълтън лъже. Дали да направи очна ставка с няколко души, между които да постави заподозрения? И ако я направи — дали Бет ще разпознае изнасилвача, или човека от репортажа, или просто шофьора на лимузината? Мислите му бяха прекъснати от рязко почукване на вратата. В стаята влезе Осбърн.

— Какво да правя с Мидълтън, Гъв?

— Най-добре намери няколко момчета за очна ставка. Ще ми трябват девет ски маски. Ще го направим като по учебник — колкото по-обективно, толкова по-добре.

Осбърн повдигна вежди и излезе да уреди очната ставка. Не беше обичайно за шефа му да действа така педантично, когато изглежда толкова сигурен в заподозрения. Бордмън вдигна телефона и се обади в криминалната лаборатория. Звъненето продължи, докато търпението му се изчерпа и той остави слушалката. Трябваше пак да се погрижи за това по-късно.

Очната ставка изискваше известно време за организиране. Зависеше и от това колко добре ще се чувства Бет, за да може да присъства, и от готовността на Мидълтън да сътрудничи. Ако той откажеше, щеше да се наложи да срещне само двамата — него и Бет. *Това ли е човекът, който те изнасили?* Би било точно толкова грубо и недвусмислено, а нейният отговор щеше да го освободи или да го изпрати зад решетките за петнайсет години. Не, надяваше се, че Мидълтън ще прояви разум. В момента той разговаряше с адвокатата си. Невинаги беше едно и също.

Бордмън излезе от кабинета си и отиде да разговаря със сержанта от предварителния арест. Намери Банкс да драска съсредоточено нещо на дъската пред първа килия. А в нея имаше още един пиян тийнейджър. Бордмън винаги се бе възхищавал на Банкс и помогна много за скорошното му повишение.

— Вътре е с адвокатата си, сър.

— Остави ги още пет минути и след това искам стая за разпит. Може ли това да се уреди?

— Няма проблеми. Приготвил съм ви номер две. Това ли е вашият човек?

— Вероятно — отговори Бордмън. Не беше в настроение да прави предположения. Поне засега, нещо му подсказваше, че най-важното тепърва предстои.

Сержантът видя как главният инспектор отвори вратата на стаята за разпит и изчезна вътре.

След пет минути на вратата се почука и Осбърн, Мидълтън и адвокатът му Клод Милтън влязоха. Милтън излъчваше увереността на успеха. Чертите му бяха масивни, с изключение на хлътналите зачервени очи, които премигваха зад дебелите стъкла на очилата. Те седнаха, лентата бе поставена в магнетофона и разпитът започна. Бордмън гледаше напрегнато. Мидълтън изглеждаше спокоен, а адвокатът му — богат и самоуверен. Ако зависеше от него, Бордмън веднага щеше да предяви обвинение срещу всички адвокати в конспирация за извращаване на правораздаването само защото принадлежаха към споменатата професия. Той кимна на Осбърн да започне с формалностите на разпита, които после щяха да са важни за съда, ако случаят въобще стигнеше дотам. Бордмън мислено обеща на Бет, че ще стигне и тайно се надяваше, че появата на Мидълтън пред съдията ще бъде след доказване на вината и без той да трябва да се кълне пред съдебните заседатели.

— Това е запис на разпита на Артър Мидълтън, живеещ на авеню „Акация“ №45, Финчли. Това вие ли сте? — попита Осбърн.

— Аз съм — отговори Мидълтън.

Осбърн продължи с изброяването на присъстващите в стаята и пак му изреди правата.

— Господин Бордмън — започна адвокатът, — на вниманието ми бе предоставено вашето намерение да включите моя клиент в процедура за очна ставка. — Бордмън потвърди. — Това не е необходимо и след като чуете разказа му, сигурен съм, че ще се съгласите. Сега, господин Мидълтън, бъдете така добър да разкажете на инспектора...

— Главния инспектор — прекъсна го Бордмън.

— ... Както и да е — сви рамене той, — подробностите от онази нощ.

Бордмън скръсти ръце на гърдите си, пренебрегвайки всички семинари за езика на тялото, които бе посещавал през годините. Знаеше, че това, което му предстоеше да чуе, нямаше да му хареса.

Мидълтън се наведе напред.

— Това ще означава край на брака ми, но трябва да ви кажа истината. Разпознах Бет Гембъл веднага щом господин Максвел й отвори вратата, за да влезе. Тя не погледна към мен, но изглеждаше с приповдигнато настроение — вълнение, адреналин, наркотици — не знам. Оставих ги в хотела за награждаването и зачаках.

— Как се почувствахте, като я видяхте, след това, което ви беше причинила? — попита Бордмън.

— Объркан, предполагам, но това беше преди толкова време. В друг живот, когато и аз бях друг. Казаха ми да ги взема след три часа. Разбира се, не бяха готови. Видях светкавиците, които ги следваха, докато влизаха в колата. И това не беше всичко, което видях. — Спря за малко, после продължи: — В лимузината има затъмнено стъкло, което отделя шофьора от пътниците. Но те не знаеха, че на таблото има ключ, който прави стъклото прозрачно от страна на шофьора. Известно време бяха тихи, но накрая любопитството ми надделя. Сега искам да не бях му се поддавал. Когато погледнах — какво да видя! Те го правеха. Чукаха се на задната седалка на колата.

Бордмън трепна. Сега разбра за какво го беше излъгал Максвел в болницата.

— Не можех да очаквам подобно нещо...

— Колко време ги гледахте? — попита Бордмън.

— Тя е много привлекателна жена. Гледах, докато можех. Но също така и карах, господин Бордмън. Не исках да причинявам неприятности на другите по пътя.

Бордмън се вгледа в очите на Мидълтън, за да разбере дали говори сериозно. Изглеждаше съвсем убедителен.

— Не им отне много време. Както и да е, те свършиха и той запали пура, после се скараха.

— За какво се караха, господин Мидълтън? — вметна Бордмън, стана и се заразхожда в далечния край на празната стая.

— Не разбрах точно. Той й казваше да си знае мястото и че той е движещата сила на програмата. Господин Максвел изглеждаше много

ядосан, а и госпожица Гембъл впоследствие — също. Предполагам, затова свърши всички онези работи.

— Онези работи? Какво е свършила госпожица Гембъл? — При този въпрос гласът на Бордмън се извиси.

— Ами нека ви разкажа всичко по реда си. Господин Максвел ми каза да чакам пред ресторанта. Щял да се забави около час. Тя вече бе влязла. Нямах и двайсет минути и той се втурна в колата и ми нареди да го откарам у дома. Беше бесен, мърмореше си нещо под носа за наградата и каква шибана кучка била тя. Закарах го у тях. Беше много пиян. Попитах какво да правя с младата дама. Обадох се по радиостанцията в централата за инструкции. Това е отбелязано. Казаха ми да се върна за нея. Очевидно не се случваше за първи път. Върнах се и изпратих съобщение, че колата ѝ я чака.

— Но защо? Погледнете какво е направила с живота ви! — каза Бордмън. Гласът му бе пропит от недоверие.

— Тя спаси живота и брака ми, господин Бордмън. Ако истината не беше излязла наяве, досега да съм загубил Агнес. Не, това беше най-малкото, което можех да направя при тези обстоятелства. По обратния път тя ме заговори. Каза колко мило било от моя страна да се върна за нея. Каза, че не би могла да си представи, че ще е сама в нощта след награждаването и дали не бих искал да се кача за едно питие! Отговорих, че трябва да прибера колата и след това да си ходя къщи. Тя попита защо да не се върна след това. Тя е красива жена. А аз съм нормален мъж. Вие бихте ли отказали?

Бордмън не вярваше на ушите си. Копелето се опитваше да докаже, че е било по взаимно съгласие.

— Ами Агнес и бракът ви, за който сте толкова благодарен, че Бет го е спасила? — засече го той.

Мидълтън поклати глава.

— Боя се, че за това ще трябва да отговарям пред Създателя, господин Бордмън. — Те го чакаха да продължи. — Върнах се. Тя беше много пияна. Каза ми, че е уморена от разприте с господин Максвел и не би ли могла да се сгуши в мен. Е, как можех да реагирам? Любихме се без предпазни средства. Не знам какво ме прихвана. Това продължи около час. После си тръгнах. Чувствах се ужасно заради случилото се.

— Тогава — каза Бордмън, като повиши глас — откъде са се взели раните й?

— Какви рани? Беше добре, когато си тръгнах. — Мидълтън плъзна поглед по лицата им, после го сведе надолу. Започна да поклаща бавно глава и накрая възкликна: — Мислех си, че е той, но не можех да бъда сигурен. Когато потеглях, стори ми се, че видях господин Максвел да слиза от такси. Тогава се зачудих защо. Сега знам. Не искам да кажа нищо повече, преди да се посъветвам.

Но Бордмън вече беше чул достатъчно.

След два часа двамата с Осбърн бяха в същата стая, но срещу тях седяха други двама души. Не беше им отнело много време да влязат в следите на Максвел. Закъснението бе причинено от настояването му да присъства правен съветник. Отдавна бяха отминали дните, когато Бордмън можеше да го разпита и да продължи нататък и без адвокат.

— Искам да отбележа — каза защитникът на Теди Максвел, — че моят клиент е дошъл доброволно в полицейския участък.

Той беше тънък като глист. Вятърът развяваше костюма му за хиляда лири от „Савил Роу“ около хилавото му тяло като пране на въже за простиране. Беше адвокат на богатите и известните и не би дошъл тук като обществен защитник.

Погледът на Бордмън се плъзна по пластмасовата маса и се впи в киселото изражение на телевизионния продуцент. Не изглеждаше да е дошъл доброволно. Бръмчащата ролка записа празния коментар на адвоката.

— За което сме му благодарни. — Гласът на Бордмън бе пълен с ирония. Потоците от обяснения, с които Максвел го заля, когато му се обади и го помоли да се срещнат, още отекваха в ушите му. Този човек имаше проклет нрав.

— Господин Максвел — започна Бордмън, — не сте длъжен да казвате нищо, ако...

— Какво е това, за бога? — попита Теди.

— Точно така — прекъсна го уверено адвокатът. — Какво е това? Не сме информирани, че това е официален разпит.

Бордмън помълча.

— Изреждам правата на клиента ви за негово добро. Напомням му, че не е длъжен да казва нищо, ако не иска. За ваше сведение —

отвърна той на адвокатата, — сигурен съм, че вашият клиент вече веднъж ме излъга. Предупреждавам го, за да не повтори тази грешка.

Адвокатът погледна към Теди в очакване той да отрече. Но той остана безмълвен, само очите му го издаваха.

— Господин Максвел — каза тихо адвокатът, — съветвам ви да слушате внимателно въпросите и също така внимателно да отговаряте, ако изобщо искате да отговорите.

Теди кимна ядосано.

Бордмън довърши изреждането на правата и продължи:

— Бет Гембъл, вашата приятелка и колежка е била нападната и изнасилена в дома си. Същата вечер вие сте били с нея, така ли е?

Той кимна.

— Господин Максвел — скастри го Бордмън, — лентата не може да запише клатенето на главата ви. Моля да отговаряте.

— Да — отговори той троснато. — Бях с нея, докато не се скарахме в ресторанта и аз си тръгнах.

— Случи ли се нещо във времето между напускането на церемонията и пристигането ви в ресторанта?

Максвел вдигна вежди.

— Много добре знаете какво имам предвид, нали, господин Максвел? Зададох ви същия въпрос в болницата.

— Не беше същият въпрос. Попитахте дали сме правили секс преди церемонията и аз казах „не“. Това е самата истина.

Бордмън забарабани с пръсти по бялата повърхност на масата и зачака отговор на въпроса си. И накрая го получи.

— Добре, чукахме се в колата по пътя за ресторанта. И какво от това?

— Можете да спестите на криминалната лаборатория дванайсет часа работа, ако ми го бяхте казали още в началото.

Максвел сви рамене.

— Е, и? — Изглеждаше доволен от малката си победа.

— Може би това ще ви интересува повече, господин Максвел. Скарването ви с Бет е било доста разгорещено. Бихте ли се съгласили, че сте човек с буен темперамент?

— Зависи от провокацията — отвърна той категорично и нагло впери очи в Бордмън.

— Скарването е било заради наградата, нали?

— Не точно, беше заради прекомерната амбиция на Бет.

— Но то ви накара да изскочите от ресторанта и да я изоставите сама да се прибира.

— Е, и? Тя не е малко момиченце, Бордмън. А и точно това заслужаваше.

Поколеба се, преди да зададе следващия въпрос. Гласът му беше силно подвеждащ:

— И само това ли заслужаваше, господин Максвел, или щеше да последва още нещо?

Очите на Теди се стрелнаха между Бордмън и адвоката.

— Какво искате да кажете? Какво иска да каже той? — гневно попита Максвел слабия мъж.

— Обяснете — поиска адвокатът.

— Защо отидохте в дома ѝ, господин Максвел? Да се извините?
— Тонът, с който Бордмън направи това предположение, беше ироничен. — Не ми правите впечатление на човек, който лесно се извинява. Е?

Теди наведе поглед към ноктите си и заразглежда кожичките около тях, сякаш очакваше да намери отговора там.

— Вижте какво, Бордмън. — Сега тонът му не беше толкова агресивен. — Изтрезнях и осъзнах, че съм сгрешил. Не можех да шофирам, затова поръчах...

— Такси? — предположи Бордмън. Теди изглеждаше раздразнен от намесата му. — Защо не ѝ се обадохте и не ѝ обяснихте? Щеше да е по-просто.

Максуел поклати глава.

— Не, Бет щеше да разбере, че съм аз и нямаше да вдигне телефона. Не за първи път се караме така.

— Така че вие отидохте да се извините. Прав ли съм да мисля, че е било със сигурност след полунощ?

— Да, не съм си гледал часовника, но мисля, че беше малко по-късно. Накъде биете, инспектор Бордмън?

Това беше първият знак на уважение, показан от Теди през цялото му вземане-даване с него: той вярваше, че главният инспектор бие нанякъде.

— Когато пристигнахте, видяхте ли някого друг?

Максуел изглеждаше озадачен.

— Не, влязох направо. Вратата беше отворена. Точно тогава предположих, че нещо не е наред. И после я намерих... — Гласът му заглъхна и той потрепери, сякаш за да се отърси от спомена за последвалото откритие.

— Господин Максвел, длъжен съм да ви съобщя, че е направен един арест по случая. Заподозреният твърди, че е оставил Бет в добро здраве и като си е тръгвал, ви е видял да идвате.

— Какво, по дяволите, е това? — измуча той. — Да не би да искате да кажете, че аз съм го направил? Свети Иисусе Христе, това да не е някакво инсценирано следствие?

— Запазете спокойствие, господин Максвел — нареди адвокатът му. — Не е казал нищо, вие го казахте. А вие това ли имахте предвид, главен инспектор?

Бордмън примлясна.

— Това със сигурност може да се предположи в съда от защитата — предупреди той. — Помислих си, че ще е честно да дам на господин Максвел възможност да го обмисли предварително.

Никой в стаята, включително и самият Бордмън, не вярваше на обяснението, което току-що бе дадено. Всичко беше замислено така, че да смачка фасона на наглия американец. И Максвел, и адвокатът го изгледаха остро, докато си тръгваха.

Бордмън се замисли дълбоко над поведението на Теди — дори и да казваше истината, щяха ли съдебните заседатели да му повярват?

7.

Бет чувстваше, че бъдещето ѝ е обвито в гъст чернобилски облак от радиоактивна несигурност. Сега трябваше да се съсредоточи върху хубавите неща в живота си. Но проблемът беше, че те не изглеждаха да са толкова много. С усилие ставаше сутрин от леглото и с още по-голямо усилие си лягаше вечер.

Процесът ще мине и замине, споменът ще остане, но къде в тази схема беше нейната кариера?

През двата месеца след нападението от Пакстън ТВ през ден пристигаха свежи цветя. През първите две седмици в болницата всички отделения си поделяха пратките, после, след като се върна вкъщи, Бет пренасочи доставките към една детска болница. Не държеше компанията отговорна, знаеше рисковете на професията. Гинекологът ѝ каза, че е малко вероятно да има деца. Бет вече разбираше това и можеше да почувства загубата, която ѝ бе причинена. Не че някога преди беше мислила да създаде собствено семейство. Реалността на едно бъдеще без деца изглеждаше засега странно далечна, но след време щеше да ѝ се наложи да се изправи лице в лице с нея. Но на този етап не можеше да направи нищо друго, освен да се бори да доживее до следващия час.

Болката избледняваше, но не и споменът. Всяка вечер беше едно и също. И най-слабият среднощен звук връщаше лентата обратно, връщаше и него. Погнусата я сковаваше, докато логиката не разрееше страха и не позволеше на мускулите и мозъка ѝ да се отпуснат. Беше благодарна, че баща ѝ не можеше да разбере. Когато се върна вкъщи с лице, нацапано с хирургически помади, ѝ се стори, че докато той си седеше в старинното кожено кресло и гледаше към парка отдолу, в изражението му припламна загриженост. Някога беше хубав мъж, с прав нос, очертанието на овала му издаваше сила. Сега плътта върху костите се топеше и изостряше чертите му. Бет се принуди да му купи дрехи с по-малък размер, защото слабеенето изяждаше тялото му с всеки изминат ден.

Не му казаха нищо за нападението, а и нямаше да разбере, ако бяха. Бет пусна болногледачката в отпуск, с надеждата че грижите за дома и обслужването на баща ѝ ще заличат спомените. Как се излъга! На отците им трябваше един месец, за да спаднат, но образът на онази нощ никога нямаше да избледнее, тя го знаеше.

Приятелите ѝ я подкрепяха, макар и отдалеч. Изглежда, нападението и неговите последствия ги бяха отдалечили. За тях беше само обект на съчувствие. Сигурно мисълта за тестовете за венерически болести и СПИН ги държеше на разстояние, въпреки че и двата бяха отрицателни. По-вероятно се чувстваха притеснени от положението ѝ на жертва. Всеки път, когато имаше посетител, тя се стараше с всички сили да бъде спокойна и невъзмутима. Реагираше адекватно на изразите на съчувствие и подкрепа на приятелите си, но те не можеха да знаят, наистина не разбираха какво преживява. За щастие първоначалният поток от съжаление беше намалял до тънка струйка и всичките ѝ близки се върнаха в релсите на собственото си ежедневие.

Компанията я пусна в безсрочен платен отпуск, а всичко, което тя искаше да прави, беше да работи. Бет се съмняваше, колкото и работодателите ѝ, какво ще предложи бъдещето. Ясно бе, че бордът на директорите ще преразгледа положението след процеса. Инстинктивно разбираше, че каквото и да се случи, компанията първо ще се погрижи за себе си, а после за нея, въпреки външната проява на разбиране. Самият главен изпълнителен директор разговаря с нея, за да я предупреди за позицията на борда.

— Нека да изчакаме и да видим какво ще каже съдът, нали, Бет?

За Пакстън целият случай предизвикваше само неудобство. Бяха осъзнали, че независимо от изхода на процеса, тя и Теди Максвел щяха да си навлекат критики. Разкриването на личния им живот по страниците на вестниците нямаше никак да облекчи положението на Бет.

С течение на времето Теди все по-рядко я посещаваше. Не бе оставал да преспи след случилото се и от това тя вече ясно разбираше, че процесът приближава. Теди беше продукт на собствената си амбиция. Той щеше усърдно да опита да стабилизира положението си пред бездушните „костюмари“, които подписваха чековете в Пакстън. Не беше сигурна как самата тя възприемаше всичко това.

Спомни си деня, в който се запознах. Името му вече й бе известно, както и за повечето хора от бранша. Между тях се появи привличане от пръв поглед, което сега й беше трудно да си обясни. Той беше пряк и пълен с ентузиазъм. Притежаваше впечатляваща енергия и темперамент. За второто тя научи по-късно, когато опознаването изтри тънкото лустро. Пристигането от родната Америка бе резултат от нерадостно детство, пълно с премествания и скандали между родителите му. Животът на майка му и баща му беше една вихрушка от пиене, грубост и мъчителни раздели. Но Теди винаги казваше, че най-мъчително за него е било съжителството им. Бет беше шокирана, когато видя снимката на пълничкото момче с бифокални очила, изкривило лице зад металната решетка на скобите за зъби. Точно тази уязвимост я привлече в първия момент към буйния американец.

Връзката им започна страстно. Чертаеха се планове, даваха се обещания, преди успехът на програмата да накара света да се отвори пред него като бедрата на куртизанка. Те се отдалечиха. Любеа се от време на време, както стана и в нощта на награждаването, но сексът ставаше все по-рядко и все по-незадоволително развлечение. А сега и на това се сложи край.

Трябваше сама да се изправи срещу Мидълтън. Никога не бе проявявала повече от повърхностен интерес към делата за изнасилване, които често се разглеждаха в съда. Като стажант-репортер беше присъствала на много такива дела, но тогава нямаше представа какво изпитват жертвите. Ако знаеше, щеше изцяло да посвети предаванията си на страданието им. Вместо това, тя отразяваше само тези, в които излизаха наяве сензационни факти, но те бяха рядкост. Замисли се върху съдбите на тези жени, чиито преживявания бяха удостоени от нея само с четири реда коментар, и им се извини наум. В миналото би поклатила глава, ако жертвата на изнасилване откаже да даде показания срещу нападателя си. Сега би проявила повече съчувствие към нейната дилема. Но тя не стоеше пред нея. Не, тя щеше да разкаже без срам какво й бе направил и как го бе направил. Всеки тласък на гадното му тяло, когато проникваше в нея, докато тя лежеше безпомощна. Щеше да разкаже всичко това. Сякаш не можеше да продължи да живее, ако не разкаже историята си и не го види осъден заради деянията си. Като пречистване на душата и тялото.

През последните няколко седмици получи много предложения за помощ. Полицията ѝ препоръча да потърси професионална консултация. Спомни си писмото, в което ѝ предлагаша психотерапия. Психотерапия... Какъв смисъл имаше да го обсъжда с някой непознат?

Отказа предложението, защото се съмняваше в ползата му за нея. Единствената психотерапия, от която се нуждаеше, беше присъдата. Процесът нямаше да е лесен, разговорите ѝ с Теди я бяха убедили в това. Той ѝ каза за линията, която щеше да възприеме защитата на Мидълтън, и за кръстосания разпит, на които ще ги подложат — че тя е една лъжлива мръсница, а Теди е брутален изнасилвач. Това изглеждаше не само нечестно, но и невероятно. Този Мидълтън щеше да се опита да убеди съда, че тя се е съгласила да прави секс с него и да превърне процеса в грозен фарс. За нищо на света не би го сметнала за привлекателен, не изпитваше и най-малко съжаление към положението му. Бет разкри какъв извратен тип е. Какво се е случило в резултат на това ѝ беше безразлично. Само си вършеше работата.

Съдебните заседатели няма да му повярват. Как биха могли? Теди ѝ припомни, че е била пияна. И какво от това? Каза ѝ също, че са се скарали в най-голямата вечер в нейната кариера и съдът ще сметне, че не е искала да остава сама и... е, нали се сеца.

— Ах, ти, копеле! Да не искаш и ти да кажеш, че лъжа, а? Кажи де? — предизвика го тя.

Сега Бет седеше зад бюрото си. Картичките постепенно бяха престанали да идват. Те се показваха през полуразкъсаните пликкове, в които ги бе натъпкала, след като беше хвърлила поглед на посланията. Единствената, която стоеше на бюрото ѝ, беше ръчно изработена. На нея Фъргъс бе написал: „Аз вярвам“. Той вярваше в нея и заедно с нея. Освен това знаеше, че той никога не би писал на някого друг.

Пред нея подканващо стоеше фруктиера с едри червени ябълки и любимите ѝ светлооранжеви мандарини. Цялата стая беше преобразена в свежи тонове, докато бе лежала в болницата. Фъргъс и болногледачката на баща ѝ се бяха договорили тайно с някоя си Лора Ашли, „съветник по вътрешен дизайн“, но спомените, които предизвикваше стаята, не можеха да изчезнат заедно със старите тапети. Това бе явен опит да подпомогнат възстановяването ѝ. Оценяваше усилията им, но то само засилваше чувството ѝ за омерзение.

Един тъмнобежов плик от офиса на лорд-канцлера привлече вниманието ѝ. Точно от това съобщение се страхуваше най-много. Информираха я, че след два дни ще трябва да се яви на процеса срещу Артър Мидълтън. Текстът беше делови и безчувствен. Най-отдолу бе изписано предупреждението, че ако не се яви, ще бъде принудена да го направи под заплаха от задържане. Колко предвидливо! Само да се опитат да не я допуснат.

Телефонът иззвъня четири пъти, преди да я откъсне от мислите ѝ.

— Бет? Бордмън е. Надявах се да те намеря. Отвори ли пощата си?

— Боя се, че да — отговори тя малко горчиво.

— Съжалявам. — Гласът му прозвуча разочаровано и искрено. — Ама че идиоти! Казах им да съобщят първо на мен. Възнамерявах да дойда при теб и да ти кажа.

— Не съм искала специално отношение — каза тя тихо. — Това е само официално писмо.

— Мога само да повторя — съжалявам, че си била уведомена по този начин. — След дълга пауза той продължи: — Има и нещо друго. Не бих искал да те връщам към престоя ти в болницата, но спомняш ли си цветята, които получи?

Бет беше озадачена. Какво общо имаха те?

— Да — отговори тя несигурно.

— Особено едно цвете, черна орхидея?

Спомняше си. То се открояваше, защото бе само. Всички други бяха в букети.

— Какво за него?

— Знам, че тогава не ти е било до това, но спомняш ли си кой ти го даде? — В тона му имаше напрежение.

— Не, не бих казала.

Така беше. Бет се върна в мислите си в тихата болнична стая. Споменът ѝ бе смътен, замъглен от болкоуспокояващите. Мержелееше ѝ се неясен силует на непозната жена, която оставя цветето на болничното шкафче и си тръгва с усмивка. Но може да е било и сън.

— Не я познавам. Остави го, без да каже нищо. Но тогава бях толкова упоена, че може и да ми се е привидяло. Но не мисля, че е така.

Бордмън, изглежда, бе малко недоволен от отговора ѝ.

— Може да е важно, Бет. Не знам защо, но може да е. Ако се сетиш за още подробности, би ли ми се обадила или поговорила с мен на процеса?

— Да, разбира се. — Тя го почака да продължи.

— Опитай се да не се тревожиш за процеса. Знаем, че е лесно да се каже, но недей. — Празната банална фраза не направи почти нищо, за да повдигне духа ѝ.

Когато остави слушалката, Бет седна и направи точно обратното на това, което я посъветва главният инспектор.

Полицаят насочи вниманието си към разпечатката от компютърната система „Холмс“. Това беше национална база данни за информация и търсене на помощ сред полицейските управления във Великобритания, в която се съдържаха доклади за тежката престъпност. Молбата за помощ в случая беше отпреди две седмици. Трябва да е пристигнала, когато той излезе в отпуск и отиде да поплава в Хебръдиз. Беше молба за информация. В нея се казваше, че всяко престъпление или убийство, или изнасилване, при което се появяваше черна орхидея, трябва незабавно да се докладва на командир Молину. Само това. Който и да беше този командир, той държеше картите много близо до гърдите си. Обикновено молби като тази бяха съпроводени с допълнителни подробности, като например защо е необходима тази информация. Каквото и да беше — беше сериозно. Бордмън се повъртя за миг около телефона и бързо взе решение. Вдигна слушалката. Докато набираше посочения телефонен номер, се успокояваше с мисълта, че това не може да навреди. През целия си живот Бордмън не се беше заблуждавал повече.

Пътуването на Ийв от Женева беше кратко и безпроблемно. Обратният самолет тръгнаше след пет часа. Дотогава щеше да е изпълнила задачата си. Къси руси коси с ягодов оттенък обграждаха нейното остро лисиче лице, което щеше да е красиво, ако мътните ѝ сиви очи не бяха толкова смразяващи. Гъвкавото ѝ тяло меко се провираше през тълпата от пътници. Носеше малка авиаторска чанта,

вътре бяха фалшивите ѝ документи. Другите необходими вещи щяха да бъдат в павилиона за коли под наем на дългосрочния паркинг на Изход 2. Винаги беше така уредено. Ийв мина през изхода и влезе в една телефонна кабинка. Бързо набра телефона по памет.

— Вятърът ме довя тук — каза просто тя.

Остави слушалката на мястото ѝ и рязко тръгна към вестникарската сергия. Всичко, което искаше, бе крайното потвърждение. Обикновено посягаше към „Таймс“, но днес двайсет и четвърта страница на „Ивнинг Стандарт“ премахна убийствената предстартова бариера.

Тя напълно потъна в анонимността на движещия се човешки поток. Пак бе настанал Часът на орхидеята.

8.

Андрю Бакън седеше неудобно на ръба на един нисък диван, който някога сигурно е бил в по-добро състояние. Идеално лъснатите му оксфордски боти отразяваха слабата слънчева светлина, която проникваше в мрачната стая. Той си отбеляза наум да постави на вниманието на Министерството състоянието на конферентната зала в Скотланд Ярд чрез приятелски разговор с представителя на Кралската комисия. Сега беше тук, за да се осведоми докъде е стигнало разследването на Молину. Палмър-Дент специално се бе заинтересувал от серията статии, написани от Джон Прийс, и от отзвука, който те имаха сред читателите.

Бакън заговори с мрачно изражение:

— Изминаха три месеца. Имаме още два смъртни случая.

— Три, сър — поправи го Молину.

— Какво? Кога е станал третият? — възкликна Бакън. Най-много мразеше да го държат в неведение, когато трябваше да му докладват. Как очакваха от него да си върши работата, когато не му казваха какво се случва? Точно щеше да протестира, когато Молину си пое дълбоко въздух, приглади косата си, изправи се в цял ръст и му съобщи последните вести.

— Един роднина намерил тялото вчера. Почеркът съвпада, същите цветни почести. От патологията казват, че е станало преди около седмица.

Бакън се отпусна назад на дивана. Докато смилаше информацията, погледна пак към Молину, който изглеждаше изключително уморен. От другата страна на масата седяха Бърт Гудуин и Джо Нокс, и двамата служители на разузнаването, които работеха по случая. Носеха анонимността на професията си със съвършена лекота. Бакън често си мислеше, че тези хора са наемани на работа заради моментално забравящите им се лица.

Присъстващите в стаята очакваха командирът да продължи.

— В „Гаймс“ нямаше съобщение. Имаше в „Ивнинг Стандарт“. Цитатът е от „Песен на Соломон“ 6:10 — „Коя е тази — светла като утрото, бледа като луната, ясна като слънцето и ужасна като армия със знамена?“. Датата потвърждава заключението на патолога.

Бакън насочи вниманието си към двамата безмълвни агенти МІ6 от лявата му страна. По-възрастният и по-едър мъж кимна. Бакън погледна към командира.

— Как е допуснато това да се случи? Дадоха ви се средства да провеждате двайсет и четири часово наблюдение върху всички вероятни жертви, които наскоро са оправдани при процес за изнасилване. Къде спяхте бе, хора?

Молину се намръщи при тези думи, после изправи челото си и отговори:

— Те са сменили правилата, господин Бакън. И трите жертви са оправдани по един и същи начин, за едно и също обвинение.

— Е? — каза рязко Бакън.

— Разликата е във времето. Предишните жертви са убити три месеца след появата им в съда. Последните убийства са на подсъдими отпреди шест месеца, до две години. Не са охранявани, защото не бяха сред набеязаната група.

Молину видя как висшият чиновник достигна до неизбежното обезсърчително заключение.

— Значи всеки оправдан изнасилвач е вече под прицел — изсъска той.

Молину бавно кимна. В стаята настана тишина. Бакън заговори пръв.

— Какво предлагате тогава, командире? — В гласа му прозвуча поражение.

— Чухте предложението ми последния път, когато се срещнахме тук. Това е единственият начин.

Тонът на Молину беше твърд и решителен. От момента, в който се оформи идеята му да използват неволен провокатор, знаеше, че Бакън ще е против. Но той не се интересува от мнението на Бакън. Последната дума имаше министърът. Единствената беда беше, че до него се стигаше само чрез Бакън. Мръсен Параграф 22! Де Хаус го беше убедил, че убийствата няма да спрат и при сегашната политическа ситуация Молину беше съвсем наясно, че днешната

среща му предоставя най-добрата възможност да приведе в действие плана си.

Бакън бавно издиша и посегна към червеното кожено куфарче в краката си. Молину се приближи към него и продължи:

— Операцията е планирана. Изпратих ви кратко описание на етапите, господин Бакън. — Гледаше как Бакън извади документа и го постави пъргаво на масата пред себе си.

— Това — Бакън махна отпуснато с ръка към предложението на командира — изисква намеса в правораздаването. В процеса, за бога!

— Сър, много добре разбирам какво предлагам. Другата ни възможност е да оставим убийствата да продължават до безкрайност. Нямаме улики или следи, по които да вървим. Затова трябва да предизвикаме ситуация, която да можем да контролираме и направляваме. Не мога да поема отговорност за изхода, ако откажете.

Бакън изглеждаше объркан пред ужаса на бъдещите убийства и това, което му диктуваше лоялността към работодателя.

— Предложението ви се обмисля — излъга. — А междуременно — той погледна към по-едрия агент — трябва да получите инструкциите за някои неща. — Събра книгата си. — Трябва да говоря с министъра. Има ли сигурен телефон? — Бакън предчувстваше каква ще е реакцията на Палмър-Дент. Последните думи от срещата им тази сутрин я показваха съвсем ясно. „Действай, каквото и да струва това, но направи така, че тези хора да бъдат заловени и това да няма нищо общо с този кабинет.“

Молину го поведе от канцеларията си към наскоро „подсигурен“ телефон, после се върна обратно в стаята. Двамата агенти пушеха безмълвно, когато той влезе и седна пак на мястото си. Чувстваше се умерено доволен, че Бакън ще му даде отговора, който чакаше. Джо Нокс, по-запомнящият се от двамата разузнавателни агенти заради мускулестото си тяло, се обърна с лице към Молину, а той му отвърна с пълен с очакване поглед. По-едрият мъж всмукна дълбоко от цигарата си и започна:

— Командире, искам да наблегна на поверителността на тази информация.

Молину кимна бавно, защото не искаше да прекъсва с думи излиянието му.

— Неотдавна една служителка от компютърния отдел в Главната квартира се е обърнала към шефа си с много интересна информация. Тя се била опитала да проследи заловени доставки на оръжие до тяхното назначение. При всеки опит достигала до празно място за ключовата дума. Никаква следа. Затова вместо да търси крайния резултат, служителката обърнала разследването с главата надолу. Това ѝ отнело месеци. Всички товарителници на корабите били, разбира се, фалшиви, както и описите за преминаване на Панамския канал — обичайната димна завеса. Пак изглеждало, че няма начин да достигне до целта. Тогава просто имала късмет. Един бягащ швейцарски банкиер, който пренасял в пътната си чанта книгата от преговорите с партньори на работодателя си, бил пипнат при рутинна проверка, като преминавал границата. Някои от документите, които били в него, съдържали препратки. Те съпадали с плащанията на заловените товари. След като бил разпитан, признал, че е замесен периферно. Каза ни, че в банката се говорело за някаква жена. Не знаел коя е, нито я бил виждал. Но знаел, че е англичанка и страшно богата. Тогава нашият детектив се вгледа във вида на заловените оръжия. Една от пратките се открояваше от останалите: мощни пистолети с куршуми от съответния калибър. Обикновено терористите се интересуват от оръжия с по-голяма поразяваща мощ — минохвъргачки, мини. Но не и при тази доставка.

— Малките оръжия могат да бъдат полезни — предположи Молину.

— Да — съгласи се другият, — но не и за Божественото възмездие. Като разследвала този вид оръжие, служителката проверила калибъра му в регистъра на балистичната лаборатория. За останалото се досещате.

Молину схвана: същите оръжия като тези, с които са извършени убийствата на мъжете.

— Вашето предложение е единственият възможен начин да напреднем. Пътят ви е разчистен. Напълно сме наясно с отношението на министъра на вътрешните работи: Бакън е малко изнервен, че ще трябва да застане зад един евентуален провал. Смразява се само при споменаването на министерското разрешение. Искам да отбележа, че не мога да го виня. Ако всичко се провали, оставката, която ще лежи на бюрото на министър-председателя, няма да е на Палмър-Дент —

размаха небрежно във въздуха доклада си. В заговорническата му усмивка имаше известна доза задоволство. После продължи: — Проблемът, така както го виждаме ние, е следният, командире. Трябва ни един процес, един публичен процес, който ще привлече вниманието на тези хора, които и да са. Трябва да е процес за изнасилване, в който тезата на защитата да е, че е било по взаимно съгласие. Трябва да завърши с оправдателна присъда. Нямаме никаква полза, ако подсъдимият влезе в затвора. Така ще имаме възможност да наблюдаваме жертвата и обвиняемия след процеса. Ние с вас сме прагматични хора. Знаем каква е истинската ситуация и тук — той потупа по плана на Молину — се намира решението. Единственият начин да успеем, е да изберем „стръвта“.

Молину се поколеба, преди да отговори. След като предадеше това, връщане назад нямаше да има. Той прочисти гърлото си, преди да представи избраното досие.

— След последната ни среща аз използвах компютърната система „Холмс“, за да разпространя едно оскъдно съобщение до шефовете на управленията в страната. Както знаете, системата се следи и се актуализира всекидневно, за да дава отправни точки на разследването на тежките престъпления, така че ако се появят някакви съвпадения, да могат да се хванат. Помолих всички шефове да наредят на висшите си офицери да въведат информация, отнасяща се до тежки изнасилвания, при които обвиняемите твърдят, че е било по взаимно съгласие. Колкото по-брутално, толкова по-важно може да се окаже. Също така споменах и за наличието на черна орхидея. Сигурно е, че това цвете се използва за нещо като позивна в организацията. И получихме отговор. Един районен главен инспектор на име Бордмън е въвел информация за жестоко изнасилване, извършено в неговия район. Обвиняемият бил арестуван и дал налудничави показания за случилото се, но не отстъпвал от тях. Още по-важно е, че когато Бордмън се върнал в болницата, за да разпита пак жертвата, забелязал една черна орхидея на болничното й шкафче. Момичето било разпитано за това, но нямало никакви спомени как се е озовало там цветето.

Агентът се замисли, докато колегата му светкавично записваше информацията.

— Какво е заключението ви от това, командире?

— Ами със сигурност можем да отхвърлим съвпадение, но досега никоя от другите жертви на убитите мъже не е получавала подобно цвете. Затова или на тази жена се оказва специално внимание, или се е забъркала с тях до шия. Каквато и да е истината, за мен тя решава въпроса с избора.

Вратата се отвори. Бакън влезе и седна с раздразнен вид. Чакаха го да им каже това, което вече знаеха. След няколко нещастни дълги въздишки инспекторът го направи.

— Но — заключи той — ако загазите, вие сте на топа на устата. Министърът на вътрешните работи не знае нищо за тази операция.

Командирът свъси вежди и извади една снимка от досието, което държеше близо до себе си. Джо Нокс започна пак:

— Командире, въпросите, които обсъждахме в отсъствието на господин Бакън, ще продължат да се движат от моите сътрудници. И тъй като предложението ви получи разрешение, двама от моите хора ще бъдат на ваше разположение за изпълнението му. Те са много добре подготвени и на тях може напълно да се разчита. Ще имате цялото оборудване, което поискахте, всичките клеми и жици ще ви бъдат предоставени. Сега — извърна се към снимката — кого избрахте?

Никой не коментира, когато той обърна снимката и на нея се показва едно познато лице.

9.

„Прослушването“ завърши. Звездата бе избрана, сценарият — прецизиран, представлението бе готово да започне. Всичко, от което се нуждаеха, беше подходящата публика. Молину пак бе останал сам. Той помоли секретарката да въведе Де Хаус в стаята. Като влезе, психологът изглеждаше напрегнат. Седна и хвърли едно око към папката на бюрото, която зееше в неговата посока. Снимката му отговори с укорителен поглед. Молину видя как в очите му проблесна знак на разпознаване, когато свали очилата си и лъсна лещите им с края на вратовръзката си от туид.

— Значи избрахте вашето „момиче на отпусчението“? — промърмори Де Хаус.

Молину обърна папката към учения.

— Мисля, че изборът е достоен за възхищение.

— Ако въобще е възможно такова определение — отвърна той неодобрително.

Молину извади лист, озаглавен „Биография“. Бутна го пред Де Хаус, който пак сложи очилата си и прочете името на лицето и кратко описание на живота ѝ.

— „Бетани Виктория Гембъл“ — прочете той на глас. — „Родена на 30 март 1969 в болницата «Св. Вартоломей». Тегло 2,675 килограма. Баща Виктор Гембъл (офицер от Кралската флота) — пенсионер, възраст 63 години, все още жив. Майка — Виктория (по баща Тримейн), починала на 30 март 1975 година.“ Каква травма — отбеляза Де Хаус, — майка ти да почине на шестия ти рожден ден. — И продължи да чете напечатания текст. Следваше списък на училища от всички крайбрежни градове, в които имаше бази на флотата. — „Завършва училище на 12 юни 1985. Образование — десети общообразователен клас. Педагогическата характеристика предполага бунтарско отношение към авторитети. Описана е като умна и общителна. Въпреки честите смени на учебните заведения, пак е капитан на отборите по хоккей и нетбол. Първа работа — стажант-

репортер в «Блекхийт Бъгъл». Повишена е в репортер след шест месеца, в старши репортер — до края на същата година. Премества се на Флий Стрийт^[1] като старши криминален репортер за «Синдикейтид Прес». Договорът ѝ е прекратен на 13 май 1989 година, подновен след съдебен процес на 17 май 1990. Напуска на 18 май, за да започне работа в «Пакстън ТВ» като водеща на «Поеми риска». — Де Хаус се засмя под мустак.

— Кое е толкова забавно? — попита рязко командирът.

Де Хаус върна доклада обратно на масата.

— Сигурен ли сте, че не искате да преразгледате избора си? — попита той намръщения полицаи. Молину поклати глава. — Аз бих го преразгледал, ако бях на ваше място. Виждате ли — продължи той, — заради последния случай в биографията ѝ трябва да бъдете внимателен с нея. Била е уволнена, после се е борила за възстановяването си само за да може да напусне по собствено желание. Тя е жена с принципи, която умее да се бори. — Молину не изглеждаше убеден от този аргумент. — Погледнете и малко по-назад. Лишена от майка в крехка възраст и местена от град на град — въпреки всичко оцелява. И не само оцелява, но и постига успехи. Имате си работа със забележителна личност, която не е свикнала да се отчайва и да губи. Съмнявам се, че току-така ще участва във вашето малко представление.

Молину събра отново листовите в папката, без да отговори. Дръпна една по-тънка папка от горното чекмедже на бюрото и я подаде на Де Хаус.

— Точно това очаквам да ни кажете вие.

Де Хаус взе документите.

— Това ще повлияе ли на избора ви?

— Никак. — Молину стана и показа, че срещата им е приключила. — Въпреки това предпочитам да знам как ще реагира тя. — Де Хаус изгледа изпитателно високия полицаи. — Кажете ми, командире, като момче сте играли на война, нали? Не се и съмнявам, че сте командвали непреклонно войската си, но не беше ли броят на ранените много голям?

Молину си позволи по обичайно непроницаемото му изражение да пробяга лека мрачна усмивка.

— Ще очаквам до утре да ми предадете характеристиката, Де Хаус. Довиждане.

След два часа Де Хаус седеше пред екрана на компютъра си. Срещата с Молину го беше раздразнила повече, отколкото очакваше. Този човек беше един еснаф, един боен кон. В изсушената му душа нямаше нито истински интелект, нито състрадание. На мястото на мозъка си имаше празно пространство, в което нареждаше постоянни напомняния какво се опитва да постигне. След разходката от гарата Де Хаус беше все още мокър. Шлиферът му кротко изпаряваше влагата си на радиатора. Чайникът започна да свири. Той веднага се обърна, за да го изключи. После, с чай от лайка в ръка, се върна към любимите си данни. Беше разочарован от първоначалния отзвук на неговата лична обява. Имаше порой от отговори на интернет адреса, който беше дал, някои от тях съдържаха чудновати интерпретации на посланието му. Беше започнал да губи надежда към края на триседмичното присъствие на обявата във вестника. Междувременно се бе пуснал по течението на скучната си академична кариера.

Чувстваше се омърсен от работата си с хората на Молину. Това го бе отрезвило от въодушевлението, което винаги изпитваше към избраната за изследване тема, сякаш тя беше прекалено книжна, прекалено далеч от вълнуващия таен свят, в който едни умираха, а други се опитваха да заловят убийците им, като използват силата на ума си. Но тогава се случи. След една изключително безинтересна лекция пред група безразлични студенти той се прибра, отчаян и потиснат, и намери съобщение по електронната поща. Вече бе спрял да се надява да се свърже с нея. Сега Де Хаус пак потърси съобщението, за да си припомни съдържанието му.

„Симпатична кадърна оптимистка, градинарка, организира голям оборот. Вашата оригиналност — рядко ялова.“

Де Хаус целият се тресеше от вълнение, когато прочете думите: „С кого говоря?“

Имаше адрес за електронна поща, на който той изпрати същия въпрос. Мигането на маркера показва нежеланието на получателя да отговори веднага. Докато чакаше, Де Хаус стартира предварително подготвената програма за проследяване на източника на съобщението. Реакцията беше мигновена, на екрана замига гневно отговорът: „Не се опитвай да ме проследиш или връзката ще приключи“. Почувства се,

сякаш са го плеснали с линейка през ръцете. Посегна и включи предишната програма.

„Така е по-добре“ — отговори му екранът.

Той повтори въпроса си. Сега отговорът пристигна веднага: „Първо ти кажи“.

Той написа името и специалността си, след това натисна клавиша, който изпрати съобщението към нея.

„Знам — отговори екранът. — Поне си честен. Засега.“

„Какво искаш?“ — написа бързо Де Хаус.

„Справедливост.“

„За кого?“

„За всички тях.“

„Това включва ли и теб?“ Де Хаус се поколеба, преди да напише този засягащ чувствата въпрос. Той беше пренебрегнат. Вместо отговор, на екрана пред него се появи питане: „За какво трябва да внимавам?“

„Все още не знам. Не напълно. Когато разбере, ще се свържа с теб.“

„Какво искаш?“ Очакваше този въпрос.

„Информация. Целта. Какво търсиш и защо.“

„Може да платиш висока цена за такава опасна информация. Ще се свържа пак с теб. Повтори обявата, ако си стигнал до това, което ни трябва.“

Беше станало преди три седмици. Вече имаше това, което й трябваше. Де Хаус се свърза с „Таймс“ и повтори обявата за запознанства от предишния път. Не искаше да рискува опитът му за установяване на контакт да бъде пренебрегнат. В основата на акронимичния извод написа: „Пази се от Троянската блудница“.

[1] Улица в Лондон, на която се намират офисите на много вестници. Символ на лондонската журналистика. — Б.пр. ↑

10.

Бет беше ходила в съда много пъти, но не и в сегашното си положение. Великолепното преддверие с картини по стените изглеждаше различно, в тон с нейното настроение. Мраморният под под краката ѝ беше по-студен и твърд, отколкото го помнеше. Таванът беше по-висок и пространството под него — по-шумно. Сигурно си въобразяваше, но всички наоколо — юристи, свидетели, обвиняеми и чиновници — сякаш я следяха, поне бегло. Бет оправи дрехите си — повече от притеснение, отколкото от нужда. Чувстваше неудобство, че всички я забелязват. Теди се обади и каза, че ще дойде по-късно. Фъргъс я чакаше в преддверието.

— Пак сама — коментира той и я последва вътре. Заедно подминаха прикритите лукави погледи на тълпата.

Бет тръгна след знаците, на които пишеше „Подпомагане на жертвите“. Отделът беше основан, за да замаскира едно несъответствие в закона — между участва на жертвите и правата на обвиняемите. Той предлагаше помощ, консултации и съвети. Тези блага понякога ѝ липсваха по пътя към голямото изпитание. Теди я утешаваше, но на разстояние най-малко една протегната ръка. Фъргъс беше прекалено срамежлив, за да сподели кошмарите ѝ. Приятелите се бяха отдръпнали заради ужасните обстоятелства. Чувстваше се като прокажена, белязана. Може би този отдел щеше да ѝ помогне поне да се справи с глупаците и неприятностите, които ѝ предстоеше да срещне този ден.

— Сигурна ли си, че искаш да влезеш тук, Бет? — попита Фъргъс с половин уста, когато застанаха пред вратата. — Може да са някои остригани мъжкарани. — Вратата се отвори и напълно опроверга твърдението му. Две жени, една ниска и една висока, облечени спортно в елегантни костюми с панталони и подходящи съчувствени усмивки, отговориха на почукването. По-високата каза:

— Бет Гембъл. Приятно ми е да се запознаем. — Тя се обърна към пристъпващия от крак на крак Фъргъс и зачака обяснение.

— Фъргъс е стар приятел. Той много ми помага — обясни Бет.
Те веднага се усмигнаха съвсем естествено към него.

— Всички имаме нужда от приятели — каза по-ниската от двете и въведе Бет. Фъргъс тръгна към вътрешността на стаята.

— Бет — каза по-високата жена. — Приятелят ти ще има ли нещо против да си поговорим само с теб?

Бет погледна към Фъргъс, който я чакаше да му каже, че всичко е наред. Тя се усмигна и кимна.

— В бюфета съм — каза той само заради нея. Всъщност Фъргъс предпочете да преброди съдебната зала, където щеше да се случи всичко, вместо да изпие чаша чай.

Той влезе в залата, мина по мекия проход зад подсъдимата скамейка, на която щеше да седи Мидълтън по време на процеса. Старинната преграда от ковано желязо, която обрамчваше катедрата на съдията и свидетелската банка, бяха посвоему заплашителни. Фъргъс леко преглътна, когато си представи как Бет дава показания, извисена над съдебната зала, така че всички да видят оголената ѝ рана. Пред него се изпречиха дългите, амфитеатрално наредени дъбови банки. На най-горния им ред, точно зад местата, обозначени за главния и помощник-обвинителя, видя, че е седнал един човек, за когото предположи, че е представител на Кралската прокуратура. А обвинителите ги нямаше. Фъргъс се приближи към него.

— Ще преча ли, ако седна тук?

Очилатият юрист вдигна глава:

— Ще участвате ли в процеса?

— Щях. Някакъв мерзавец ми се обади вчера, за да ми каже, че повече не трябва да давам показания.

Мъжът изглеждаше развеселен.

— Вие трябва да сте операторът.

— А вие?

Човекът направи кисела физиономия.

— Аз съм мерзавецът, който ви се обади вчера. — Фъргъс се засмя смутено. Мъжът се извини, като сви едрите си рамене. — Не се тревожете за това. Имах лош ден и сигурно съм звучал малко безцеремонно. Този случай ни създаде много проблеми.

— Какво имате предвид?

— Юристите сега се съвещават със съдията. Боя се, че общественото внимание, което госпожица Гембъл привлича към процеса, изнервя всички — съдията, обвинението и Стивънсън.

— Кой е той?

Служителят продължи да пише в папката пред себе си.

— Борец за изгубени каузи, които не изглеждат толкова изгубени, когато той се заеме с тях.

Фъргъс се замисли над това за миг.

— Значи този адвокат е голям умник, така ли?

Другият се почуди дали е точно определението.

— Изобщо не е. Да го кажем така: когато към заподозрения е предявено обвинение, започва състезание между обвинението и защитата кой ще ангажира пръв Стивънсън да пледира за него в съда.

— И вие изгубихте?

— Не, прокурорката, госпожица Монкрийф, знае да се бори. Струва си някой да продава билети за представлението, когато тя приклеци Мидълтън на подсъдимата скамейка.

Докато пресмяташе какво ще коства това на Бет, Фъргъс се извърна в посоката, от която се дочу шумолене на тоги. През вратата, която явно не бе достъпна за тези, които не носеха перуки, влязоха двама юристи — една жена, която Фъргъс предположи, че е госпожица Монкрийф, и един мъж. Той беше по-нисък, отколкото съответстваше на репутацията му. Фъргъс винаги си бе представял юристите с гърбави носове и хищнически очи, едри и корумпирани. А този човек имаше добродушни кафяви очи като на малък лабрадор, обградени от онези бръчки, които се появяват, след като си се смял на хиляди удачни шегги. Фъргъс чу и гласа му — добронамерен, почти като смях.

— Мариан, знаеш не по-зле от мен, че това трябва да се вземе предвид. Ще бъде нехайство да не го направим. В края на краищата апелативният съд може да не се съгласи със съдията.

Стивънсън се усмихна на опонентката си и ѝ намигна. Явно имаше някаква скрита шегга, която Фъргъс не можа да разбере. Затова наостри уши в опит да схване хумора.

— Разбира се, че може, Джайлс. Колкото аз ще яздя Шергар на конните състезания в неделя! — Жената беше висока и стройна. Сякаш не ходеше, а пълзеше по пода, все едно че краката ѝ бяха на колелца. Черни кичури коса се бяха освободили от шнолата на тила и се

показваха изпод плитката на бялата ѝ къдрава перука. Чипият ѝ нос несправедливо ѝ придаваше разглезен вид, но широката усмивка възстановяваше равновесието.

Фъргъс наблюдаваше Стивънсън, който седна и свали перуката си. Под нея се откри леко посивялата му коса и той се почеса по главата. Значи това беше човекът, който щеше да нарече Бет пред всички мръсница. Фъргъс снижи глас и попита пищеция чиновник, без да изпуска от очи Стивънсън:

— И сега какво?

Чиновникът остави писалката си.

— Ами защитата ще подаде контестация, молба — на нормален език, че делото не трябва да се гледа повече. Те ще пледират, че заради положението на госпожица Гембъл, заради известността ѝ и заради вниманието, което привлича към обвинението в изнасилване, Мидълтън няма да получи справедлив процес.

— Все едно, той е виновен.

— Точно такава ще е и отношението на съда, преди още да е изслушал аргументите му. Трябва да ви кажа, че разбирам тревогите им.

Фъргъс прокара пръсти през необичайно чистата си коса.

— Дали съдията ще постъпи така? Искам да кажа — какво ще стане с Бет?

— Не този съдия, но това ще бъде част от основанията за обжалване, ако Мидълтън бъде осъден.

— Какво значи „ако“?

Чиновникът само повдигна едната си вежда, взе писалката и съсредоточи вниманието си пак върху листа.

— Ако седнете на реда зад мен, ще помислят, че сте от екипа. Но се опитайте да стоите мирно. Иначе съдията няма да се поколебае да ви изхвърли навън. Веднъж задържа цялата публика, защото шумеше. Всички отидоха директно в ареста за през нощта.

Малко по-късно Фъргъс видя как съдебният секретар зае мястото си до катедрата на съда, после забеляза, че на подсъдимата скамейка се появи някой. Никога не би забравил това лице. Артър Мидълтън.

— Копеле — промърмори той.

Артър погледна към него и се ухили самодоволно. После направи знак на адвоката си, който му отвърна с бърз жест. Фъргъс

предположи, че му обяснява кой е. Разясненията продължиха от адвоката към Стивънсън и от него към жената прокурор. Накрая чиновникът, с когото разговаря по-рано, се обърна към него.

— Съжалявам, но Мидълтън протестира, че сте тук. Ако искате да гледате, ще трябва да седнете в галерията за публиката.

Фъргъс се извърна, за да види нетърпеливата публика, в по-голямата ѝ част от жени, които го гледаха втренчено от височината на галерията. Когато напусна определеното за юристите място, през голямата зала премина вълна от шепот.

— Станете! — нареди квесторът.

Влезе един човек в черна тога. Старовремската му перука обграждаше лице, което излъчваше намръщено високомерие.

Заговори съдебният секретар:

— Нека служителите на правосъдието на Нейно Величество кралицата се приближат и потвърдят присъствието си. — Юристите се поклониха на съдията, който им кимна презрително и седна на мястото си. Последните думи, които Фъргъс можа да чуе през затварящата се врата, бяха на чиновника и подсъдимия.

— Вие ли сте Артър Мидълтън?

— Да, аз съм, господине.

— Вие, Артър Мидълтън, сте обвинен в изнасилване, по-точно — че на 14 октомври сте изнасилили Бетани Виктория Гембъл. Признавате ли се за виновен?

— Бог ми е свидетел, че не съм виновен, господине.

11.

Фъргъс се подкрепи набързо с една бира и паркира караваната си върху двойната жълта улична маркировка през две преки от съда. Колата струваше по-малко от парите, които му бяха нужни, за да я освободи от вечното ѝ тракане. Небето пак се беше изсипало и улицата беше мокра, когато той закрачи тежко по нея. Като завиваше зад ъгъла, провери в портфейла си за опърпаната журналистическа карта, която задигна от един пиян драскач преди година. Никой, най-малко Мидълтън, нямаше да му попречи да е близо до нея, когато тя дава показания. Знаеше, че изложението на правните доводи на двете страни щеше вероятно да заеме цялото сутрешно заседание и ако съдеше по тълпите навън, изглежда, че процесът започваше бурно.

Спря за миг да погледа папараците, които осветяваха със светкавиците на фотоапаратите си зловещата фасада на съда. Те снимаха, без да подбират, всички, които влизаха в сградата. Почувства прилив на гняв, че Бет трябва да бъде център на този карнавал и професионалната му ирония отстъпи пред чувствата му към нея.

Фъргъс се промъкна през тълпата фотограшки. Апаратите им висяха като древни амулети от шиите им. Един отегчен гард му препречи пътя. Показа фалшивата карта на безразличния пазител и си запроправя път към претъпкания сектор за журналисти. Изглежда Мидълтън, който седеше с наведена глава на подсъдимата скамейка. Репортерите около него се умълчаха, когато секретарят започна да чете клетвата на съдебните заседатели.

След четирийсет и пет минути обвинението вече приближаваше заключителната част на встъпителното си слово. Фъргъс знаеше, че всеки момент ще повикат Бет да даде показания.

Разказването на историята не беше толкова ужасно, колкото тя се бе опасявала. Бет го бе правила толкова пъти пред приятелите си и в полицията, в някои случаи въпросите бяха еднакво безмилостни. Случката бе оживяла в сънищата ѝ — те бяха най-страшни. Днес реши да облече тъмносиня рокля от „Шанел“ с изчистена кройка. Нея беше

обличала на всяка успешно завършила служебна среща през последните три години. Служеше ѝ като талисман срещу злите сили. Но по време на кръстосания разпит не можа да я предпази. Това, за което не бе подготвена, беше ожесточеността. Въпреки мекушавия си вид, адвокатът на Мидълтън впери в нея напрегнат поглед, преди да започне атаката си.

— Кажете ми, госпожице Гембъл — започна той и придърпа тогата плътно към отпуснатото си тяло, — чувствали ли сте някога вина или срам заради тях? — Бет се почувства объркана от мъглявия въпрос.

— Кого имате предвид?

Адвокатът снижи гласа си до тъжен шепот:

— Хората, чийто живот сте разбили заради зрелището пред публиката си. — Когато произнасяше последната дума, той се извърна леко от нея в посока към съдебните заседатели.

Бет почувства гняв — не тя беше обвиняемата.

— Те — започна тя с премерен и спокоен глас, — ако под „тях“ разбирате героите на програмите, разрушават сами живота си с това, което причиняват на други хора. — Спря за малко и пак продължи: — Те нямат нужда от моята помощ.

Адвокатът ѝ се усмихна прекомерно широко.

— Саморазрушението е едно — поясни той. — Публичното унижение — съвсем друго — добави агресивно. В тона му се бе стопила и последната капка здрав разум. — Балансът, съотношението между прегрешението и наказанието, което те получават за него, не може да е несправедливо. Това не ви ли притеснява? — попита адвокатът с неискрен интерес в широко отворените очи, или поне така се стори на Бет.

Тя се изправи в цял ръст.

— Аз правя репортажи, а другите ги тълкуват както намерят за добре.

Адвокатът поклати бавно глава и снижи гласа си до повнимателен тон:

— Моля, отговорете на въпроса, той е съвсем прост. Това не ви ли притеснява?

Бет сви рамене и веднага съжали. Изглеждаше като незаинтересованост, а това беше последното нещо, което изпитваше по

отношение на журналистическата си отговорност.

— Понякога фактите, последствията, могат да не се поддават на контрол. — Опита се да обясни и споменът ѝ я върна в по-мъчителни дни. Тогава последствията бяха ужасяващи. Героят на нейната програма се беше обесил още преди тя да се излъчи. Бет потръпна, когато си припомни почернялото лице и подутия език. Беше така наредил всичко, че тя да го открие. Езикът му сякаш се плезеше на нея. Все още ясно виждаше въжето, стегнато здраво около дебелия врат на измамника. Той бе постигнал своето, програмата никога не се излъчи, но Бет никога не забрави как го бе намерила. Споменът можеше да потъне в паметта ѝ, но никога нямаше да изчезне напълно.

— Да приема ли, че понякога съжалявате за това, което правите?

Тя кимна, щом подпухналият образ на обесената звезда на нейното „шоу“ се върна в целия си ужас — краката на мъртвеца бяха най-много на 10 сантиметра от спасителния под.

— Много съжалявам.

— Какво можете да направите, ако изобщо е възможно, за да изкупите вината си? — Въпросът бе последван от вдигане на едната вежда към мъжете съдебни заседатели.

Това е немислимо, помисли си Бет. Тя веднага насочи вниманието си към съдията, господин Уулмингтън. Съдебните зали бяха придали на лицето му бледност, която Бет бе виждала по лицата на възрастните съдии и преди. Не човек, а същинска мечка гризли, с грамадни ръце и репутация на суров човек. По-скоро фитилът му беше прекалено къс, а не запалителният механизъм — развален. Засега седеше с безизразна физиономия, дори не трепна при неприличното предположение в гласа на адвоката. С леко помръдване на перуката си даде знак на Бет, че трябва да отговаря. Тя се помъчи да запази самообладание.

— Много малко бих могла да направя — отговори тя през здраво стиснати зъби.

— Точно така, госпожице Гембъл, защото в преобладаващото мнозинство от случаите нямате възможност да изкупите вината си. Затова трябва да е наистина радост за сърцето ви, когато се удаде случай — наведе се към нея — да възстановите баланса по ваш си начин.

Как си позволява, помисли си тя и по бледите ѝ страни се разля червенина.

— Разбирам накъде биете, но грешите. — Погледна за кратко разпитващия в очите, докато гласът на съдията, дрезгав от безразличие и злоупотреба с пури, прекъсна разговора им.

— Госпожице Гембъл. — Бет се обърна към изпитото лице на магистрата. — Оставете съдебните заседатели да преценят накъде бие, те затова са тук. — Погледна и двамата и се усмихна. — Това е съд, а не телевизионна програма. — Бет бе поразена от преднамереността на последната забележка, но реши да не ѝ отговаря.

— Благодаря, милорд — каза Стивънсън и почти недоловимо кимна към съдията. — И така, госпожице Гембъл, два различни вида семенна течност са намерени в тялото ви при прегледа, така ли е?

— Знаете, че е така — сопна се тя, раздражена от тази безцеремонност. — Но ако може да обясня... — Той вдигна ръка и прекъсна отговора ѝ.

— Всичко с времето си, госпожице Гембъл. Вие всъщност доста дълго време не бяхте обяснили и на полицаите, нали?

Намекът в гласа му беше възмутителен, но Бет бе предупредена, че по този въпрос ще бъде атакувана от защитата. Тя сведе поглед към ръцете си, които трепереха от напрежение.

— Беше ми прекалено неудобно. Поне в началото.

Стенографката записа отговора ѝ в шифрограмата, докато той погледна косо към съдебните заседатели и продължи:

— А не ви беше неудобно да осъществите полов контакт с продуцента си на задната седалка на лимузината.

Тя се изчерви отново и го поправи:

— С приятеля си. — Прозвуча по-спокойно, отколкото се чувстваше.

— Присъстваше ли още някой по време на акта? — Бет се бореше със себе си, за да спре погледа си, който се отклоняваше по посока на втрънената в нея физиономия на Артър Мидълтън. Адвокатът театрално проследи накъде гледат очите ѝ. — Точно така — коментира той.

Бет почувства как адвокатът изпита удоволствие от отговора ѝ, точно както тя си спомни, че изпитваше удоволствие по време на

трудно интервю, когато гърлото на жертвата оставаше незащитено и тя можеше да го докопа.

— Вие сте... как да кажа... съвременна жена, импулсивна, човек на мига? — Бет го изчакаше да зададе смислен въпрос. — Вземате решение какво да правите и го реализирате, независимо от последствията. Съгласна ли сте с това кратко описание на вашия характер?

Бет се поколеба, преди да отговори. Усещаше, че нещата ѝ се изплъзват. Трескавото писане от сектора за журналисти моментално спря.

— До известна степен, но не по начина, по който предполагате.

— Но аз все още нищо не съм предположил. — Съдебните заседатели следяха втръчено сцената. Паника започна да обзема Бет. — Не ви ли интересуваше дали шофьорът ще ви види, или няма да ви види как правите секс?

— Не мислех, че може.

— Но той ви е видял. Може би точно това сте искали, може би фактът, че ви гледа, ви е възбуждал? — Бет беше прекалено ужасена от предположението, за да отговори. — Когато господин Мидълтън е разпитан в полицията, той е казал всичко за случката в колата. Казал е истината и сега вие потвърждавате, че разказаното от него се е случило? А? А?

— Да. — Бет почти шепнеше. Съдебните заседатели с любопитство очакваха отговора ѝ. Тя чувстваше леденото излъчване на женските очи от техния сектор.

— И така, вие не казахте на висшия полицейски служител, който разследваше вашето — той спря за един по-дълъг момент — така наречено изнасилване, че вие сте се насладили — езикът му похотливо претъркаляше думите — по-рано на сексуално общуване?

Цялата съдебна зала едновременно затаи дъх. Бет се почувства омърсена и се ядоса на това.

— Тогава не ми изглеждаше важно — отвърна му тя и усети неадекватността на отговора си. След него Стивънсън само поклати глава и това действие беше по-красноречиво от какъвто и да е коментар или следващ въпрос. Съдебните заседатели, засрамени заради нея, отклониха погледите си, а тя в отговор наведе очи.

— Отношенията ви не са били, как да кажа, толкова дружески в ресторанта, колкото са били в колата. На масата вие сте влезли в креслив словесен двубой с вашия проду... о, извинете, вашия приятел, нали така?

— Вижте, двойките винаги се карат.

— Но очевидно не когато се съвкупяват — отвърна той язвително.

Гласът на съдията прекъсна напрегнатия момент:

— Господин Стивънсън, моля, избягвайте да коментирате показанията преди заключителната си пледоария пред съда. — Погледна неодобрително към Бет. — Каквито и да са изкушенията.

Тя почувства безсилен гняв. Ноктите на дясната ѝ ръка се бяха впили в дланта. Трябваше да продължи да се контролира.

— Неразбирателството ви е било такова — продължи адвокатът, — че той, става въпрос за Теди Максвел, е излетял от ресторанта и ви е оставил да се прибирате сама.

— Не, това не е вярно.

— Не е, така ли? — зададе той риторичен въпрос. — Само от добро сърце, в противоречие със строгите нареждания на Теди Максвел, рискувайки прехраната си заради човек, който го е лишил от нея вече веднъж, Артър Мидълтън се е върнал за вас. Трябва да сте му били много благодарна?

Гласът на Бет се втвърди и тя заплашително просъска:

— Не чак толкова благодарна.

Стивънсън се усмихна на отговора ѝ, но в очите му вече нямаше насмешливост.

— Всички знаем за какво става въпрос, нали така? — Лицето му беше сурово като опустошен от буря чукар. — Трябва да сте били ужасена, когато това чудовище — той се извърна и изгледа клиента си, който изглеждаше истински поразен — е разбило вратата и ви е нападнало?

Бет очакваше този въпрос.

— Той не е разбивал вратата ми, но наистина ме нападна — заяви тя твърдо.

— Как тогава — попита Стивънсън, а писалката в ръката му, готова за записване, се зарея над бележника — е влязъл вътре? Два различни екипа от полицаи за оглед на местопрестъплението са

преровили апартамента ви с всякакви съвременни научни средства. Как — изправи се в цял ръст, който се видя на враждебно настроената Бет съвсем незначителен — е влязъл той тогава, ако не сте му отворили вие?

— Не знам — отвърна тя, истински обърквана от този проблем. — Мислих върху това. Всичко, което мога да предположа, е, че съм оставила чантата си на задната седалка на колата, докато съм била на церемонията по награждаването. Той сигурно я е преровил, намерил е ключа, извадил си е същия и после го е използвал, за да влезе.

Бет гледаше Мидълтън. Беше негов ред да сведе поглед към скута си. Сега тя вече беше сигурна, че точно така е станало.

— Много по-лесно е просто да отворите собствената си пътна врата и да поканите втория за вечерта любовник през нея, не сте ли съгласна, госпожице Гембъл?

— Той не ми е бил любовник!

— Но негова семенна течност е намерена във — наблягам — във вашето тяло.

— Той ме изнасили! — Бет почувства, че губи контрол над нервите си и започва да се обърква.

— И не само негова семенна течност е била във вашето тяло. И половият секрет на мъжа, с когото сте се скарали толкова жестоко, също е бил там. Мъжът — гласът му се извиси в отровна инсинуация, — който ви е намерил. Мъжът, който е бил изпръскан с вашата кръв, когато е пристигнала линейката. Силният и влиятелен мъж, който държи в ръцете си вашата кариера. Той завиждаше на успехите ви, нали?

— Виновно е шампанското, а не Теди. Той обикновено не се държи така.

— Но това не е била обикновена вечер. Знаете, че нападателят ви е използвал в престъплението статуетката от наградата БАФТА. Не е ли вярно, че наградата е в дъното на скарването ви с господин Максвел?

— Не само това, беше...

— По-дълбоко? По-сериозно?

Гласът ѝ отново се превърна в сподавен шепот:

— По-сложно.

— Такива, предполагам, са и фактите по това дело. Не ви отне много време, за да откриете господин Мидълтън на видеозаписа? Направо късмет. Имам документираните свидетелските показания пред обвинението на вашия оператор. Той заявява, че записът с господин Мидълтън е намерен в рамките на пет часа. Забележително, като се има предвид какво е казал още — че сте имали за преглеждане над сто ленти, нали?

Бет само клатеше глава, беше прекалено бясна, за да говори.

— Защото когато двамата сте си говорели, преди сексуалния контакт, той ви е разказал как пътищата ви са се пресекли и при какви обстоятелства. Какво сте му причинили и как е била унищожена кариерата му в банката. Прекалено добре сте знаели къде да търсите, как да се опитате да опазите Теди от собствения му нрав. В края на краищата — кой ще повярва на един таксиметраджия, с такова престъпление в досието като лов на проститутки?

Прокурорката подскочи.

— Да не би вече да е време за заключителните пледоарии и аз да съм проспала останалата част от делото?

Съдията изслуша саркастичната забележка.

— Господин Стивънсън, моля да се опитате да зададете поне един-два въпроса. Това би ускорило напредването на процеса.

— Как биха реагирали журналистическите среди — обърна се той към претъпкания репортерски сектор, — ако някой от тях е обвинен в такова престъпление? Ами те ще го разкъсат на парчета, преди още делото да е влязло в съда. Точно както е правила и вашата програма.

— Не го е извършил Теди! Той не го направи! — Бет посочи обвинително с пръст. Тя видя как жените от Отдела за подпомагане на жертвите кимват одобрително, а Мидълтън поклати недоверчиво глава.

— Мога ли да ви поздравя за това ваше представление, госпожице Гембъл? — коментира лукаво Стивънсън, след като сви презрително устни при нейното избухване. С това я постави в шах за останалата част от неприятното преживяване.

Бет смени тона на отговорите си с мрачна монотонност и както се полага, отвърщаше само с да и не. Всичко дотук я накара да се почувства евтина, без да знае защо. Срамуваше се от нещо, което нито беше извършила, нито имаше вина за него.

Мъчението продължи още известно време. Накрая Стивънсън ѝ се усмихна почти дружелюбно.

— Нямам повече въпроси. — Когато той тръгна към мястото си, Бет се отпусна, но изведнъж той пак се надигна. — Още нещо, госпожице Гембъл, и се надявам да бъдете откровена пред съда в отговора на този въпрос. Спал ли е приятелят ви с вас след онази нощ?

Бет понечи да отговори. Залата все още приличаше на вакуум, пълен със скверност.

— Не, просто...

— Благодаря — прекъснаха я веднага. — Само едно „не“ е достатъчно. — Той се обърна към Мидълтън, кимна му мрачно и седна.

— Имате ли някакви уточняващи въпроси, госпожице Монкрийф?

Прокурорката се поколеба. Максимата „Никога не задавай въпроси, на които не знаеш отговорите“ просветна за миг в мозъка ѝ, но тя продължи нататък:

— Защо не?

Бет преглътна тежко и каза:

— Теди се чувстваше виновен заради това, което се случи.

Звукът от молива на стенографката прозвуча като бръмченето на нашествие скакалци в ушите ѝ.

— Нямам повече въпроси — каза прокурорката.

Чу се гласът на Стивънсън, който прошепна, както се шепне на сцената:

— Много разумно, с последния ѝ причинихте достатъчно вреда.

Бет излизаше от съдебната зала, когато чу квесторът да разпуска съда до следобедното заседание.

Фъргъс се чувстваше безсилен. Чакаше пред съдебната зала и мрачно дърпаше от една смачкана, ръчно свита цигара. Когато Бет се появи, той прочете отчаянието по лицето ѝ. Изгледа зяпачите в коридора на това мерзко обиталище на правната нищета и хвърли на пода фаса, докато тя се приближаваше бавно към него и после тежко отпусна глава на гърдите му.

— Беше ужасно. — Бет преглътна в опит да потисне треперенето в гласа си. Той почувства, че губят битката, когато тя потръпна от

допира му. Изглеждаше му прекалено крехка за такива огромни груби ръце.

— Това, което казаха за мен, за Теди... — Трепетът в гласа ѝ изчезна, когато тя взе инициативата в борбата с емоциите си. — Фъргъс, какво да правя сега?

Той ѝ подари най-хубавата си усмивка, тази, която пазеше за най-важните хора в живота си.

— Ние двамата трябва пак да се захванем за работа, момичето ми. — Бет замълча за малко, за да размисли върху неговата добрина. Усмихна се, но не можеше да говори. — Всичко свърши.

Бет се замисли върху последствията от една оправдателна присъда за нейното бъдеще. Преглътна надигащата се от стомаха ѝ жлъчка и каза тихо:

— Само че аз не мисля така.

Отърси се от себичната си презаангажираност и вместо това се сети за баща си. Той я бе учил винаги да бъде честна, беше възпитал в нея непоклатима вяност към тези, които я заслужават, и тя живееше според тези ценности. И още — беше я научил да се бори за правдата, а не просто за изгодното. Тя отново благодари, че болестта му го предпази от възможността да бъде наранен от този процес и жестоките му обвинения. Щеше да направи това, което е добро според неговите разбирания, каквото и да се случеше. Дори и само заради паметта на един човек, който лежеше в капана на разложението в здрача на дните си. Тя изтри последните самосъжалителни сълзи и грейна срещу Фъргъс с най-окуражителната си усмивка.

— Както и да се произнесе съдът, аз знам каква е истината. — Гласът на Бет вече не звучеше като на изплашено момиченце. Беше придобил силата на жена. Като се оглеждаше около съда, тя забеляза кротката съпруга на Мидълтън. Лесно я разпозна от снимките във вестниците. Погледите им се срещнаха за миг, после Агнес наведе очи към земята и заситни надалеч. — Както и ти, Агнес — прошепна тя, — както и ти.

След по-малко от три часа показанията на Бет бяха написани дума по дума на двойна разредка — като страниците на филмов сценарий — и стояха в ръце с идеално оформени маникюри. Очите,

които пробягваха по текста, бяха ясни и сериозни, дълбоко хлътнали в застаряващото лице, което някога е имало безупречна кожа, покриваща деликатно оформени скули. Лъскавата черна коса, осеяна със сиви кичури, бе опъната нагоре от широкото чело и се събираше в пристегнатата плитка.

Тя хвърли документите на махагоновата масичка и погледна навън към хълмистото поле, което обграждаше къщата. Пейзажът бе осеян с шубраци и разпокъсани петна от култивирана красота. Редиците на храстите съдържаха обещания за тайни зад гъстите клони, но никоя не беше толкова тъмна, колкото онази, която бе запечатала в измъченото си съзнание.

Странстването ѝ бе започнало и както добрият Бог обеща, пътеката се разчистваше с всеки изминат ден. Никой вече не можеше да я спре. Тя бе едновременно впечатлена и учудена, че намери приятел в лицето на Де Хаус, и въпреки че никога не би могла да позволи неговата жажда за знания да прерасне в близост, осъзнаваше колко му е задължена. Сега, когато беше намерила *Троянската блудница*, проблемът не се състоеше в това как да я заведе до водата, а как да я накара да пие от нея.

12.

Бордмън седеше в полицейската стая, чийто мизерен вид още повече потискаше и без това мрачното му настроение. В ъгъла имаше едно изоставено цвете в саксия — последният безплоден опит да се разсее безнадеждността, която това място излъчваше. Отмести падналите листа, докато гледаше как другите полицейски свидетели си бърбят за своите случаи, показания, адвокати. Той не вярваше в „новите“ полицаи, тези, които знаеха всичко за законите, но нищо за тяхната справедливост. Яките им бяха разхлабени, куртките — разкопчани, а езиците — дръзки и неспирни. Погледна към масата пред себе си и видя фасове, потопени в остатъците на едно изсърбано кафе и сивосинкав чай. Не беше нужно да е гадател, за да разчете фигурите им, поне що се отнасяше до неговото дело. Бордмън затвори очи и се съсредоточи върху сегашното положение. Кръстоса глезените си и заприлича на гуру на средна възраст.

Неговите разпити не можеха да бъдат оспорени от защитата, но беше важно съдът да изслуша разговора с Мидълтън на запис, а не да се подлага на изпитанието да чете скучната, подписана от всички страни дешифровка. Това винаги бяха най-потискащите моменти — да чакаш в мръсната стая да дадеш мръсните показания по още един мръсен случай.

Времето мина бързо, докато прехвърляше в ума си останалите показания. Почти не забелязваше другите чакащи полицейски свидетели, викани един по един да свидетелстват в съда, но разбра, когато остана сам. Телефонът иззвъня. Беше два без петнайсет следобед. Бордмън се огледа из пустата стая и два пъти провери състоянието ѝ, преди да отговори на обаждането, което очакваше.

— Бордмън — потвърди дрезгаво той, откъстоса крака и изпъна гърба си в очакване.

Отвърна му познатият приятен самодоволен тон. Беше Молину.

— Както разбирам, всичко върви по вода. Той добре я е подхванал. Трябва да го наглеждаме. Този следобед може да има

изненада. Не се тревожи.

— Каква изненада? — Всички новини, които този човек носеше, варираха от лоши до отвратителни.

Молину преглътна пристъпа си на разочарование, преди да отговори ядосано:

— Винаги ли питаше какви ще са подаръците ти за Коледа? — Бордмън изчака неизбежното продължение: — Може някой снаряд да прелети малко по-ниско, но не чак толкова, че човек като теб да не може да приклепне навреме. Чао и стой по-близо до земята. — Той остави слушалката. Тази новина накара Бордмън да преосмисли приближаващите показания в процеса.

Показанията от този следобед не бяха спорни. Щяха да разпитат съдебния лекар, но Мидълтън бе признал при разпита с Бордмън и адвоката му, че намерената семенна течност е негова. След това щяха да повикат екипа на линейката, но и това, което имаха да казват, едва ли щеше да бъде подложено на съмнение. Идваше негов ред. Разбира се, че защитата нямаше да го подлага на кръстосан разпит, ако показанията му подкрепяха тяхната теза за взаимното съгласие. Беше разтревожен. Щяха да се опитат да разбият работата му и той знаеше в коя нейна част точно се целяха.

Притеснен, главният инспектор се опита да прочисти мозъка си от вмешателството на Молину, като си припомни за себе си целия смисъл на този ребус. От едно куфарче с надеждно секретно заключване извади подробностите по случая за тази операция. Няколко албума със снимки с надпис „Патология“ се подаваха от папката и потапяха масата в море от страдание. Ето едно безмилостно убийство, каза си той почти безстрастно, докато гледаше обезобразените мъже пред себе си. Би трябвало да има някакъв смисъл, нали?

Беше два следобед. Следващият свидетел беше съдебният лекар. Бордмън работеше с него от години. Въпреки че си вършеше работата добре, беше най-грубият експерт, когото Бордмън някога бе използвал. Суетен и капризен, настроен да обвинява, тиранът на лабораторията — това беше кратката му характеристика. Ако Елиът бе човекът, когото смятаха да притиснат, по-добре да стоят надалеч от епицентъра на земетресението, което квакерският му нрав щеше да предизвика.

Фъргъс беше ирландец, но мразеше „Гинес“^[1]. Запасен с три тъмни бири от половин литър, той зае мястото си в сектора за журналисти и се обърна към един драскач, любител на бирата, в чийто поглед се четеше желание да обсъди как тя се справи с даването на показания.

Воднистите му очи блестяха от развеселеност.

— Великолепната нацупена Бет стана жертва на безнаказан удар на закона. — Повдигна вежди. — Полицията призовава за достоверни показания.

— Толкова ли е зле?

— Още по-лошо. Съдът мисли, че тя е мръсница, която се опитва да покрие приятеля си. Но и тя досега не си дава много зор.

Фъргъс се намръщи на безгрижието, с което този непознат съдеше Бет и живота ѝ. Отклони вниманието си от празноглавия неприятен репортер и го насочи към вътрешността на съда, но един глас прекъсна мислите му.

— Милорд, обвинението призовава професор Елиът.

Фъргъс огледа съдебната зала и хората в нея. Сега, след като разпитът на Бет беше завършил, галерията и журналистическият сектор бяха опразнени. Щяха пак да се изпълнят до пръсване, когато Мидълтън положеше клетвата. Юристите седяха почти отегчени в своите униформени черно-бели дрехи, а кървавочервената тога на съдията сред тях приличаше на саблена рана.

След кратко закъснение един нисък, набит и свадлив като боен петел човек влезе наперено в съдебната зала, изгледа съдебните заседатели и положи клетва, без да има нужда от напечатания ѝ текст.

— Елиът, от Министерството на вътрешните работи. — После продължи да изрежда акредитивите си с равен, безжизнен тон. Очевидно беше, че счита присъствието си за абсолютно безпредметно и не го интересуваше дали някой разбира това.

— Проверихте ли пробите от семенна течност по това дело и сравнихте ли ги с пробите на обвиняемия? — попита госпожица Монкрийф своя свидетел, който гледаше разсеяно в тавана.

Острата намеса на съдията я върна обратно на земята:

— Госпожице Монкрийф, защо изслушваме тези показания? Доколкото разбирам, тезата на обвиняемия е, че е било по взаимно съгласие, така че тази процедура е безпредметна. — Лицето на съдията

започна да се налива с кръв. Загубата на съдебно време беше и загуба на неговото време.

Раздразнението на прокурорката издаде изненадата ѝ.

— Имам строго нареждане от главния прокурор тези показания да бъдат дадени и устно.

Съдията сви устни.

— Това е мое дело и аз ще преценявам какви показания могат и трябва да се дават. Но тъй като той е вече тук, ще ви разреша да продължите, но трябва да бъдете кратка.

Тя се обърна пак към свидетеля, успокоена, че съдията нямаше намерение да продължи атаката си срещу нейното водене на делото:

— У вас ли е оригиналната проба, взета от ищцата — госпожица Гембъл?

Ученият извади запечатан прозрачен плик, съдържащ малък флакон.

— Да. Тя е отбелязана с БГ1. Това означава *Бетани Гембъл* и представлява пробата, взета от нея — добави той, за да поясни за съда.

— А получихте ли доброволна проба от обвиняемия?

Ученият изглеждаше отегчен от всичко това. Той посегна към прозрачния плик и извади друг флакон.

— Да, и тя е отбелязана... — Спря, за да освежи паметта си за заключението от криминалната лаборатория, после пак насочи вниманието си към малкия плик. — Не може да бъде. Вчера го проверих. — Дребният човек бясно заприглажда изтънялата си коса. — Нещо се е объркало — промърмори той.

— Какво имате предвид, господин Елиът? — попита съдията.

— Станала е някаква размяна на пробите. — Той вдигна разобличителния пакет. — Това трябва да носи надпис АМ1, което означава проба от *Артър Мидълтън* — добави, този път в опит да поясни на себе си. — А не е. Надписано е БМ1 и нямам никаква представа на кого принадлежи тази проба. — Лекарят се почеса по брадата и пак провери надписите на флаконите — веществени доказателства. Кичурите коса с пясъчен цвят, които покриваха острия му череп като паяжина, започнаха да блестят от пот като свъсените му вежди.

— Тези веществени доказателства са жизненоважни за много процеси — предупреди съдията. — За щастие не са чак толкова

жизненоважни в този случай. Ако пробата на обвиняемия е някъде другаде, на кого принадлежи БМ1? — Съдията явно мислеше на глас. После продължи: — Ще отложи делото, докато тези неща се уточнят. — Спря само за да поклати глава към Елиът и се обърна към съдебните заседатели: — Съдебни заседатели, чухте какво стана ясно в този съд. Трябва да ви помоля да не разказвате на никого извън вашия състав за делото. Ще ви държа в течение. Благодаря ви.

Озадачените съдебни заседатели излязоха от залата. Съдията се обърна към обвинението:

— Свидетелят да направи необходимите допитвания, за да установи местонахождението на оригиналните веществени доказателства по делото и да проследи произхода на другото веществено доказателство. Ще приема само пълно обяснение. Да се надяваме — каза той мрачно и хвърли хладен поглед на потящия се Елиът, — че другият случай не разчита само на идентификацията на ДНК. Последствията ще бъдат прекалено ужасни. За всички — предупреди и стана, за да излезе от съда. — Обвиняемият да бъде върнат в предварителния арест.

Бордмън се обърна, когато вратата на полицейската стая бе блъсната и вътре влетя прокурорката. Той събра набързо уязвимите папки и ги постави със заглавните страници надолу. Жестовете ѝ бяха леко развълнувани. Бордмън се изненада, че е дошла да говори с него. Наясно беше, че показанията на един свидетел никога не трябва да се обсъждат с друг, който още не е бил призован.

— Защитата се съгласи да разговарям с вас. — Тя изглеждаше разтревожена. — Стана голяма бъркотия с веществените доказателства. Страшно добре е, че се опитват да докажат взаимно съгласие, иначе Мидълтън досега да си е тръгнал. Разменили са му пробите — не знаем как. Елиът се опитва да спаси гадната си глава, като твърди, че става въпрос за фалшификация. Проблемът е, че това съвсем не е типично за него.

Бордмън знаеше точно за кого беше типично това.

— Как ще повлияе фактът на делото? — Вече бе съвсем наясно какъв ефект се целеше да се постигне пред съда с представянето на едно некоректно обвинение.

— Кой знае? Но нямам впечатлението, че сега съдебните заседатели са почитатели на „Поemi риска“. Така целият процес изглежда несериозен и зле подготвен. Първо на първо — не исках да призовавам този скапан свидетел. Стивънсън се съгласи, че мога да прочета показанията му пред съда. И изведнъж като гръм от ясно небе ми бе заповядано, точно *заповядано*, да призова Елиът. Не мога да разбера защо.

Бордмън извърна поглед, натъжен от това, което знаеше.

— Изглежда, сякаш е планирано да стане точно така. Знам, че звучи малко параноично, но чувствам, че се играе някаква игра, на която не знам нито името, нито правилата. — Тя го погледна в очакване да я осветли, ако може.

— А свързаният случай? Намериха ли вече източника на фалшивата проба?

Бордмън извърна очи от смутената прокурорка, защото се чувстваше виновен. Знаеше отговора на въпроса си. Това беше част от „пресметнатата загуба“ на Молину.

Тя поклати глава.

— В момента се проверява. Молим се да не е сексуално престъпление. Ако е така и това е единственото вещественно доказателство — обвинението е разбито.

Настъпилото мълчание потвърди верността на твърдението.

— Искам да призова Максуел да даде показания — каза тя бързо, като че ли бе стигнала до извода, който се стараяше да избегне.

Бордмън веднага вдигна очи.

— Защо? Защитата не поставя под съмнение неговите твърдения.

Тя вдигна вежди и снижи гласа си, съвсем наясно, че следващите й думи прекрачват границите на споразумението с адвоката на Мидълтън.

— Може да е така, но защитата направи всичко друго, освен да го обвини, че е извършил деянието сам. Стивънсън се справи блестящо с Бет. Знам, че не трябва да обсъждам показанията й с вас, но имам ужасното чувство, че можем да загубим този процес. Какви са впечатленията ви от Максуел?

Бордмън отговори веднага. Беше си съставил впечатление за Максуел още при първата им среща:

— Гаден, груб и висок. Но не е изнасилвач. Сваляч — да, но не е способен на такова нещо. Въпреки това ще направи отвратително впечатление на съдебните заседатели. Те може да не се съгласят с моята преценка на възможностите му.

Нещастната прокурорка наведе бавно глава пред уклончивия отговор, който Бордмън бе принуден да даде заради нейното нарушаване на етиката.

— Прав сте, той е мой свидетел. Аз трябва да преценя сама. Благодаря ви все пак. — Мариан Монкрийф стана от стола си. По всичко личеше, че бремето на отговорността ѝ тежеше. Точно в този момент на вратата леко се почука. — Влез — каза тя рязко.

Брайън Кар, претрупаният секретар на обвинението, с когото Фъргъс бе разговарял по-рано, влезе пъргаво в стаята и определено изглеждаше мрачен.

— Страхувам се, че новините са лоши — изказа той мнението си, докато Мариан Монкрийф вдигаше очи към небето. — Връзката е установена. БМ1 е взета от обвиняем на име Маккейб. Обвинение — изнасилване. Доказателство — ДНК. Резултатите са по-плачевни от състоянието на жертвата му.

Бордмън размени поглед с юристката, като се опита да изиграе роля, която не беше за него. Тя не успя да забележи липсата на искрена изненада на лицето му.

— Сега задвижват делото на Маккейб. Няма да е много трудно, тъй като процесът е насрочен след седмица при същия съдия. Ще занесеш ли добрите новини на Негово Благородие? — попита чиновникът и се тръшна на свободния стол. Беше нещастен и лошо платен.

— Господи, той ще достигне критичната точка на експлодиране, когато чуе това — въздъхна Монкрийф. — По-добре да съобщим на Министерството на отбраната, че това, което ще избухне, е съдия, а не бомба на терористи. — Чувството ѝ за хумор беше като на палач и почти не предизвика реакция у Бордмън. — Най-добре да съобщя на защитата какво става и след това да се изправа срещу гнева на праведния.

Монкрийф и нейният сътрудник се извиниха и оставиха Бордмън да размишлява в какво се бе забъркал. Той пререди папките, постави

ги в куфарчето си и ги заключи. Очакваното телефонно обаждане дойде след минута.

— Откъде знаете, че съм сам? — От другата страна на линията се чу смях.

— Нямаше да зададеш този въпрос, ако не беше. Освен това аз съм много внимателен.

— Както и професор Елиът.

— Малко произшествие. Отсега нататък — подлежи на пенсиониране във всеки един момент.

— А случаят, който се намеси? И той ли е от „пресметнатата загуба“?

— Много умно, нали? Запомни, Бордмън, ти си един от многото. Загуби можем да претърпим от най-неочаквани места и от най-неочакваните хора. Сега, що се отнася до призоваването на Максвел — каква е оценката ти за него?

Бордмън не си направи труда да попита как събеседникът му бе научил този факт.

— Ще е лош свидетел, ако го призоват. Но защитата поне ще трябва да доизясни тезата си. Това ще му даде възможност да я отрече.

— А ако не го призоват?

— Тогава подозрението ще завони неудържимо. Ще кажат, че има какво да крие.

— Ще се погрижа да се уреди. — Гласът се поколеба за секунда, преди да продължи: — Бордмън — тонът му бе смекчен и разочароващо го сгълча, — бъди доволен, че не си ти на топа на устата. — Чу се тракване от затваряне на телефон.

Той се зачуди колко време ще е така.

На вратата се почука и облечен в черно квестор го информира, че съдът се свиква отново и моли за неговото присъствие. Изпи остатъка от студеното си кафе, наметна сакото си, оправи вратовръзката си с цветовете на Полицейската федерация и бавно излезе. Все едно че това бе екзекуцията му и той току-що бе свършил да говори с палача.

[1] Марка ирландска бира. — Б.пр. ↑

13.

— Искам да говоря с нея, и то веднага. — Масивната фигура на Теди Максвел бе запълнила рамката на вратата към офиса на Отдела за подпомагане на жертвите. Двете служителки се опитваха, „без да се конфронтират“, да застанат между гневния американец и Бет. Теди насила си проправи път покрай тях. По-високата от двете се пъкна пак пред него и като се изправи в цял ръст, каза:

— Господин Максвел — гласът ѝ беше уверен и силен, — това е служебна стая и вие не сте поканен. Напуснете, преди да съм извикала охраната.

Той я огледа от горе до долу.

— Бет, какви са тези клоуни? Гъртруд Щайн! Това ли е компанията, в която се движиш сега?

— Теди, моля ти се, не създавай проблеми — помоли го Бет, която изведнъж си припомни много добре неуправляемия му характер и до какво го бе довел той в миналото.

Максуел се спря рязко, сякаш нещастieto в гласа ѝ бе докоснало някаква струна в сърцето му. Въздъхна дълбоко и огледа присъстващите в стаята. Всички, освен Бет, следяха погледа му. От срам и мъка тя бе вперила очи в една ваза с лалета на масата пред нея.

— Да, Теди — добави жената вразумяващо, — не причини ли достатъчно неприятности на Бет с буйстването си?

Той оправи вратовръзката си и се изправи в цял ръст.

— Бет, какво се случи там? — Почака отговора ѝ, но такъв не се очертаваше. — Погледни ме! Какво ти се случи? Срецах разни хора отвън. Те ми казаха, че аз съм обвинен за всичко и че ти не правиш нищо, за да ме защитиш.

Бет почувства, че очите ѝ се напълниха. Отвърна на обвинението:

— Не е вярно, той го направи да изглежда така. Казах им, че не си ти.

— Бетани, знаеш, че не би трябвало да говориш с други свидетели за показанията си — каза тихо по-ниската жена. — Съдията те предупреди.

— Бет, моля те. — Очите на Максвел преливаха от самосъжаление. Бе протегнал ръцете си напред с дланите нагоре. — Те са ме разпънали на кръст там, а ти си им подавала пироните. Какво им каза? — Той я хвана за раменете.

Но не забеляза, че по-високата жена натисна обезшумения алармен бутон. След секунда два чифта ръце, облечени в синьо, го издърпаха грубо, като извиха ръцете му със сила назад.

— Махайте се! Ще ви съдя и ще се пенсионира по-рано!

Единият от полицаите прошепна в ухото му:

— Няма да си толкова ербап с две счупени ръце. Успокой се и ще те пуснем.

Теди спря да се дърпа.

— Изведете го. Той притеснява главния свидетел в процес за изнасилване — каза им по-високата жена. Тя се приближи към свитата в едно кресло Бет, от чиито очи се стичаха сълзи. — Искаш той да се махне, нали? — Прозвуча като заповед.

Бет се чувстваше прекалено самотна, за да ѝ противоречи.

— Само не му причинявайте болка. Теди, моля те, върви си. Ще поговорим по-късно.

Максуел изрази съгласието си със свиване на рамене веднага щом полицаите го освободиха от хватката си.

— Ако не им кажеш истината, аз ще го направя — предупреди я той и тримата бавно напуснаха стаята. Вратата се затвори здраво след тях.

— Наистина ще го направи — каза тъжно Бет. — Теди винаги получава това, което иска.

Теди беше изплашен, Бет го виждаше, направо го помирисваше. Но не за нея, не за загубата на това, което са имали, каквото и да е било то, а за това, което той самият можеше да загуби. *Не си търси белята, Теди*, помисли си тя. Бет си имаше достатъчно грижи, с които да се справя. Поклати глава, съвсем наясно, че той не беше способен да приеме съвет. Той не бягаше от неприятностите, а ги ухажваше.

Максуел беше ескортиран до главния коридор под втренчените погледи на минавачите. Разперваше ръце в опит да прикрие от

заяпачите, че го водят полицаи. Накрая сержантът, който го придружаваше, спря да прилага всякаква сила върху ръката на телевизионния продуцент. Другият полицай последва примера му.

— И се дръж прилично! — каза сержантът. — Иначе ще те арестуваме за нарушаване на обществения ред.

— И на какво основание? — попита Теди, като пригладжаше назад разрошената си коса.

Сержантът се усмихна.

— На основание на това, че не се нуждаем от нарушение или доказателство, за да го направим.

Тази изкуствена усмивка убеди Теди, че човекът говори сериозно. Засега реши да стои мирен. Имаше право да мълчи, както и всички останали, а моментът му се стори съвсем подходящ да го упражни. Той тръгна към канцеларията на Кралската прокуратура. Стаята беше наскоро декорирана в обичайното за официалните служби сиво. Саксии с оклюмали цветя бяха наредени около пластмасовите плотове на бюрата в опит да се очовечи това, което приличаше повече на заводско помещение. Вътре нещастният секретар на прокуратурата приключваше разговора си с госпожица Монкрийф.

— Ние искаме ти да поемеш обвинението по делото на Маккейб.

— Ако може да се нарече така.

— До голяма степен. — Той се закашля и разговорът им рязко прекъсна, когато и двамата се обърнаха с лице към Теди.

— Почуках. — Посрещнаха очевидната лъжа с мълчание. Масивната му фигура бързо се настани неканена в усамотението на тяхното обсъждане. Знаеше, че е агресивен човек и това знание му бе помагало в удивителния свят на телевизията. — Искам да дам показания.

Юристите се спогледаха и после прокурорката обърна пак очи към Теди.

— Няма да е необходимо, господин Максвел. Обвинението ще прочете пред съда вашите твърдения.

Без да го канят, той издърпа един стол, седна и се наведе към тях. Усмихна им се горчиво:

— Изглежда, не разбирате. Изглежда, никой в тази страна не разбира матерния си език. Възнамерявам да дам показания пред съда.

Мариан Монкрийф отдръпна малко стола си и се усмихна саркастично.

— Аз решавам кой ще дава показания за обвинението, господин Максвел, и съм решила, че вие няма да давате. — Секретарят я изгледа крадешком. Обаждането на главния прокурор наистина ѝ бе помогнало да вземе решение. — Нямайте никакво право, що се отнася до даването на показания, освен ако не са във ваша защита.

— От това, което чух, разбирам, че точно затова трябва. — Лицето му беше заплашително.

— Имам предвид в процес, в който вие сте обвиняем.

— А този не се ли превръща в такъв процес? Те се опитват да ме обвинят в онези ужасни неща. Имам право да кажа истината.

Секретарят заговори съвсем тихо. Лекият говорен дефект, който му попречи да стане адвокат, се подсилваше от конфликта:

— Как разбрахте какво се е случило в съда, господин Максвел?

Монкрийф се хвана за тези думи и продължи атаката:

— Да. Как разбрахте? Бяхте предупреден да не разговаряте с никого за случая, докато официално не ви освободят от даване на показания. Бяхте предупреден да не — повтарям — да *не влизате* в съдебната зала.

Максуел мълчеше.

— Разговаряли сте с Бет за това, нали? Вие, арогантен глупак такъв! Сега не мога да ви призова, дори и да ми беше позволено.

— Какво искате да кажете с това „позволено“? Току-що заявихте, че решението е ваше. Кой, по дяволите, ви дърпа конците? Какви са тези висши нареждания? Нюрнберг! И аз имам адвокати, да знаете. Такива като вас, които правят каквото им се каже. Също така имам достъп до издатели на вестници, и то влиятелни. — Блъсна назад стола си, който загуби кратката схватка с гравитацията и изтрополи на пода.

Внезапната агресия увисна в тишината на стаята. Когато Монкрийф накрая проговори, гласът ѝ беше тих, но пълен с отрова:

— За ваше добро ви казвам, че ако направите някакъв коментар за вестниците, съдията няма изобщо да се поколебае да ви задържи. — Максвел нахално гледаше през прозореца. — Това ще бъде неуважение към съда и към него. Той наистина не реагира много любезно на такива плесници.

Теди стовари тежко ръката си върху перваза на прозореца и се извърна.

— Тази шибана държава е обърната с главата надолу. Той е на подсъдимата скамейка, а съдят мен — това как ви се вижда?

И двамата бяха застанали нащрек от неговата агресивност.

— Сега, като си помислих — вървете и разказвайте на пресата. Най-голямо удоволствие ще е за мен да видя такъв хулиган като вас, върнат обратно в затвора. Няма да преживеете първия си душ. — Тази заплаха поукроти разгневения американец. Той дълго гледа ту единия, ту другия, после вдигна стола и го върна на предишното му място.

— Осъзнавате ли какво ме чака след това? Ако го оправдаят, с мен е свършено. Може би не веднага. О, не, първо ще се погрижат да има няколко разходни грешки, после съвсем приятелски ще поискат сметките, за да си намерят оправдание, че не могат да работят с мен. И тогава всичко е свършено. Идва времето на социалните помощи.

Тихото отчаяние в гласа му предизвика съчувствие у Монкрийф.

— Имам чувството, че всички ще загубим — по един или друг начин, господин Максвел. Просто въпрос на нива. Нищо не мога да направя. Моля ви, повярвайте ми, като ви казвам, че в рамките на закона и вие нищо не можете да направите.

Тя затвори куфарчето си, кимна му и пъргаво се отправи към вратата.

— Този следобед ще призват Мидълтън. Ще направя всичко, което е по силите ми — каза тя през рамо и излезе.

— Не изглежда много уверена.

Секретарят сведе поглед към работата си и започна да пише. Теди разбра, че разговорът е приключил и се отправи към най-близкия бар. Много време беше минало, откакто за последен път разруши няколко милиона мозъчни клетки. Кой да знае, че някога пак ще му потрябват!

Работата на обвинението приключваше с показанията на Бордмън за разпита на Артър Мидълтън в полицията. Той не беше подложен на кръстосан разпит от Стивънсън. Неговите показания трябваше да покажат на съдебните заседатели, че подсъдимият е казал същото и по време на ареста си — че Бет е мръсница и приятелят ѝ я е

пребил. Когато Бордмън си тръгна от свидетелската банка, съдията се обърна към Стивънсън и му кимна да започне изявлението на защитата.

— Милорд, има един правен проблем, по който бих искал да се посъветвам с вас. В отсъствието на съдебните заседатели, разбира се.

Съдията изглеждаше озадачен. Той размърда внушителния си интелектуален потенциал, за да открие някакъв правен проблем на този етап и не видя нищо. Съдебните заседатели или вярваха на жертвата, или не. Беше толкова просто.

— Много добре, съдебните заседатели да се оттеглят, докато не бъдат повикани пак. Аз преценявам закона, вие преценявате фактите. Когато възникне правен проблем, аз трябва да се справя с него във ваше отсъствие.

Съдебните заседатели излязоха за около час, през който Стивънсън изложи пред съдията аргументите си, че трябва да спре процеса и да произнесе оправдателна присъда.

— Милорд, тезата на обвинението е безнадеждна, веществените доказателства нямат стойност.

— Веществените доказателства и досега бяха без стойност, щом като вашият клиент е решил защитата му да бъде чрез взаимно съгласие, а не чрез разпознаване. Какви са вашите аргументи? — Съдията Уулмингтън започваше да губи търпение.

— Аргументите ми са следните — продължи Стивънсън. — Всичко, на което обвинението залага, е нейната дума срещу неговата. Няма никакво друго доказателство, според което да го осъдим за това престъпление, а това доказателство е уязвимо и непоследователно. — Стивънсън опипваше почвата. Не очакваше съдията да спре процеса, но искаше да види какво мисли, как ще обобщи случая.

Съдията поклати глава.

— Точно за това имаме съдебни заседатели, нали? — попита той саркастично. — За да преценяват факти като тези. Няма да се меся и да им изнемвам функциите. Квестор, бихте ли помолили съдебните заседатели да се върнат обратно в залата, за да може делото да продължи?

Въведоха ги обратно. Съдията кимна към Стивънсън и даде думата на защитата.

Бет седеше, обградена от своите защитнички от Отдела за подпомагане на жертвите. Съдът чакаше. Чувстваше се като актриса в черно-бял филм от трийсетте години — всичко беше толкова безцветно и учтиво. Клишето се затвърждаваше от единствения звук, който можеше да чуе — как часовникът отброява времето до края на още един ден. Тя се извърна да погледне към възторжените лица в галерията за публиката, която бе притихнала, предчувствайки приближаващата драма.

Стивънсън стана, обърна се и кимна към съдебните заседатели, после се обърна и посочи клиента си.

— Призовавам Артър Мидълтън да даде показания в своя защита.

Обвиняемият оправи сакото си и офицерът от ареста го придружи до свидетелската банка. Подадох му Новия завет, той го взе и се закле пред Създателя, че ще говори истината. В гласа му нямаше нищо от животинския бяс, който Бет помнеше от онази ужасна нощ и който изпълваше дома ѝ и сънищата ѝ оттогава. Отговорите му бяха толкова разумни и спокойни, колкото и въпросите на Стивънсън. Бет трепереше, докато той редеше добре заучената тирада от лъжи пред жадните погледи на съдебните заседатели. Тя стисна здраво очи, когато той разказа за мнимото трескаво разточителство на сексуалния им контакт.

— После, след като си тръгнах — обърна се той към съдебните заседатели, — се почувствах толкова виновен пред жена си Агнес, толкова засрамен. Затворих тихо вратата. Бет — той произнесе името ѝ нежно, — простете, госпожица Гембъл, беше заспала. Беше изтощена. И тогава видях господин Максвел, поне си мисля, че беше той, да идва пеша. Помислих си: „Най-добре се махай оттам, Артър. Може да стане голяма бъркотия“. Сега съжалявам, че не останах. Може би щях да ѝ помогна, не знам.

Стивънсън остави тъжното откровение да се разлее из залата и над съдебните заседатели. Бет изпитваше срам. Не беше вярно, всеки можеше да го разбере. Тя избягваше въпросителните погледи на съдебните заседатели, защото чувстваше, че червенината на неудобството се разлива против волята ѝ по нейните страни. Опита се да овладее пламналото си лице, но загуби схватката.

Стивънсън продължи:

— Имате ли скиорска маска?

Отначало Мидълтън изглеждаше объркан, но после си спомни сценария.

— Никога през живота си не съм карал ски, господине, и не, нямам и никога не съм имал скиорска маска.

Стивънсън се обърна към съдията и каза:

— Бих помолил моята високообразована приятелка да признае официално, че в дома на обвиняемия не е намерена никаква скиорска маска, милорд, и никакви влакна или кръв, които да свържат обвиняемия с това престъпление.

Съдията се обърна към прокурорката.

С нежелание, но според регламента, тя прие тези факти, без да бъде предизвикана. Нямаше веществени доказателства. Стивънсън се облегна на съдебната катедра и се втренчи, без да мига, в лицето на клиента си.

— Артър Мидълтън, вие сте обвинен в изнасилване. Способен ли сте на това? — Погледът му не помръдваше от лицето на Мидълтън.

Мидълтън сведе очи към ръцете си. Ноктите на едната се забиваха в дланта на другата. Изглежда първо адвокатата си, после Бет и поклати глава.

— В онази нощ извърших прелюбодеяние и за това трябва да помоля прошка от Агнес. Но изнасилване... — Млъкна, почти натъжен от обвинението. — Не. Това не.

Бет не можеше повече да издържа. Стана рязко от мястото си в залата и закричи бързо покрай тълпата зрители. Съдебните заседатели се обърнаха, за да разберат причината за лекото раздвижване. Докато излизаше от залата, Стивънсън отправи към съдебните заседатели един сценичен шепот на висок глас:

— Няма сили да понесе истината.

Чуха го всички.

Един съдебен служител неодобрително й отвори вратата.

Фъргъс видя позорното й напускане на съдебната зала. Намери я в барчето. Седеше сама. Другите посетители в заведението седяха на масите, отдалечени от прегърбената и тресяща се фигура на Бет Гембъл. Фъргъс постави окуражително ръка на рамото ѝ. Тя трепна и се обърна, после фокусира погледа си върху лицето му. След това бързо пренасочи вниманието си там, където лакираните в светъл тон

нокти бяха пробили до кръв лявата ѝ ръка. Фъргъс нежно взе провинилата се ръка в своята и седна срещу нея.

— Не обръщай внимание — успокой я той.

Тя издърпа бавно ръката си от неговата и я мушна между краката си.

— Не искам да се връщам в Отдела за подкрепа на жертвите.

Той запали цигара.

— Не направи добро впечатление, като си тръгна така.

— Не го исках. Не знам какво исках. Трябваше да напусна, преди да съм се разкрецяла на копелето да говори истината. Много е странно. В полицейския участък ти казват, че ще те защитават, а през цялото време знаят, че е невъзможно. Просто казват това, което ще им даде каквото искат.

Бет чувстваше горчивина, гняв и безсилие — комбинацията беше взривоопасна.

— Всички тези хора в залата, които слушаха лъжите му, бяха готови да повярват най-лошото за мен. Само защото си от телевизията, за тях ти си мръсница. Типично. Английските зрители те създават само за да могат после да те унищожат.

Изчака гнева ѝ да се изпари. Един мъж я гледаше, лицето му беше апатично и подигравателно, идеална илюстрация на последните ѝ забележки.

— Какво си се заяпал? Това не е изложба на уроди. — Непознатият сведе поглед. Още един обществен воайор бе лишен от възможността да се наслаждава на хобито си.

Фъргъс изсвири през зъби, пусна едно димно колелце от устата си и заговори бавно.

— Един добър адвокат може да ме накара да повярвам, че съм въздържател, поне за известно време. После ще погледна доказателствата — нямам пари, имам лош дъх и очи като ямайски залез. Ще използвам здравия си разум, точно както ще направят и съдебните заседатели, и ще погледна зад мазните приказки. И те, както и аз, ще стигнат до истината.

Той пак протегна ръката си. Този път тя я хвана и я стисна.

— Ей, ей, не искам да ме подлагаш на китайско мъчение^[1] — предупреди я той.

Тя отпусна хватката си.

— Казаха, че съдът ще се произнесе утре, след обобщаването. Ами ако го оправдаят? — Бет звучеше отчаяна и уплашена.

Фъргъс търсеше подходящ отговор, но такъв нямаше. Ранното обедно слънце се процеждаше през задимената вътрешност на барчето и им напомняше за живота извън съда.

— Утре ще разберем, нали? — прошепна тя.

Той можа само да кимне в съгласие.

[1] Chinese burn — болезнено действие, извършено (особено сред учениците), като се хване нечия китка с две ръце, близо една до друга, и се извива кожата в двете противоположни посоки. — Б.пр. ↑

14.

Съдебната зала се пукаше по шевовете. Хората се бяха редили с часове на опашка, с термоси и спални чували. Беше като на разпродажбата на „Хародс“. Сега се суетяха, за да спечелят още някой сантиметър пространство и удобство и очакваха часа на истината или на неистината — заключи горчиво Бет. Гласът на съдията я откъсна от мислите ѝ. Той завършваше своето обобщение на процеса.

— Това са фактите, върху които вие, като съдебни заседатели, трябва да отсъдите. Всичко се свежда до един много прост въпрос — кой казва истината? И не забравяйте — обвинението трябва да доказва тезата си. Обвиняемият не трябва да доказва нищо. Ако след като сте чули показанията на защитата и обвинението, сте доволни и сте сигурни — без големи колебания — че нападението се е състояло, както го описва госпожица Гембъл, тогава трябва да произнесете обвинителна присъда. Ако не сте — ваш дълг е да го оправдаете. На този етап мога да приема само присъда, с която всички вие сте съгласни. Може би ще ви бъде полезно да назначите свой председател, който да ръководи обсъжданията ви. Съдебните пристави да положат клетва.

Съдебните служители се заклеха да предпазват заседателите от външна намеса и после ги придружиха на излизане от залата.

Жените от Отдела за подпомагане на жертвите бяха предложили на Бет да седне на края на скамейката, за да могат съдебните заседатели да я видят по-добре. Тя подозираше, че с това целят да се избегне повторение на вчерашното ѝ внезапно напускане.

— И сега какво? — попита тя. — Предполагам, че трябва само да чакаме?

Жената от Отдела кимна.

Теди и шефовете на „Пакстън“ колебливо бяха предложили да се повтори излъчването на програмата на Мидълтън, придружена с нейните сегашни преживявания по време на процеса. Това, разбира се,

зависеше от произнасянето на присъдата. Възможността за друг сценарий изобщо не бе обсъждана.

Бет излезе от съдебната зала.

Отвън, на пътя към Отдела за подпомагане на жертвите, я чакаше Теди.

— Е, Бет, съвсем скоро ще го разпнат. Запазил съм маса за тази вечер в новото заведение на Марко. Чудесно място за празнуване. — Усмивката му беше голяма като раменете му и като наглостта му.

Тя се обърна към него, без да забавя крачка.

— Каквото и да стане, няма нищо за празнуване, а дори и да имаше, не бих избрала теб за компания.

Къде беше той, когато тя... Бет се спря. Нямаше нужда от него, само си беше мислила, че има. А сега знаеше каква е истината. Той бе стоял настрана. Дали вината заради скарването им го караше да страни от нея? Или просто не искаше да свързват името му с провал? Защото жертвите винаги се свързваха с провал. На жертвите на изнасилване гледаха като на носители на някаква сексуална напаст, не можеха да оборят присъдата, че са си го изпросили сами. Теди сигурно вярваше, че щом свърши процесът, положението ѝ на жертва ще се забрави заедно с присъдата на съда. Бет не би позволила това да се случи. Процесът я бе променил, променяше я, а и тя не знаеше какви още метаморфози я очакват.

Знаеше, че другите имат нужда постоянно да им се напомня, че тези неща, тези ужасии са реални. Така както оцелелите от Холокоста настояваха, че природата на злото не може да се отмие от времето, тя не можеше и нямаше да забрави. Бет се усети, че през цялото време бе гледала Теди Максвел, като че ли беше някакъв препариран бизон или канадски елен — нещо не на място, ненавременно и изчезнало. Изглежда, че Теди можеше да чете мислите ѝ. Едрото му тяло се променяше, сякаш се виждаше през нейните очи. Сега изглеждаше като нещастното дебело момче от семейната снимка. И въпреки че дебелината се беше стопила, очилата бяха заменени с контактни лещи и металните скоби бяха изправили зъбите му, в душата си той си оставаше същото нещастно дете.

Теди повдигна рамене и се отдалечи.

Щом Бет продължи пътя си, от съдебната зала се чу обявяване:

— Делото на Държавата срещу Маккейб.

Тя се спря. Двама полицаи с посивели лица влязоха в залата. Тя току-що бе излязла. Водеха една стройна кестенява жена. Фигурата ѝ беше почти като на Бет, а и височината ѝ на пръв поглед беше същата. Но в сравнение с нея беше по-демоде облечена. Бет се укори за нелюбезността на последната си констатация. Чертите на лицето ѝ бяха изящно изваяни върху хубавите ѝ скули, почти като на Бет, но в тях имаше по-малко твърдост. Пълните ѝ с отчаяние очи бяха заслепени от ярката светлина на съдебната зала. Беше прозрачна и бледа като оцветен лист. Полицейският ескорт я подкрепяше, а не я пазеше.

— Това не е ли делото, което бе споменато на процеса? — попита Бет себе си на глас.

— То е — потвърди Бордмън. Не го беше чула да приближава и се обърна с лице към него. Учуди се, че вижда съмнение и тъга, изписани на лицето му. — Със съжаление трябва да кажа, че за тази млада жена има лоши новини. Тя е жертвата на БМ1 или ще бъде, поне за известно време. После става още една неовъзмездена жертва.

Думите му бяха изпълнени със съчувствие към жената, на която ѝ предстоеше да застане лице в лице с насилника си или с набедения си насилник, какъвто той съвсем скоро щеше да стане.

Бет погледа как тя изчезна в пастта на съдебната зала.

— Искам да видя какво ще стане — каза тя и бързо се върна вътре.

Един младеж с лице на плъх се беше излегнал върху преградата на подсъдимата скамейка. Издължената му кльоцава физиономия беше открито презрителна.

— Станете веднага! — извика съдебният секретар. Обвиняемият се ухили срещу публиката, като показва развалените си зъби, и малко поизправи стойката си. — Вие ли сте Уилям Маккейб?

Подсъдимият кимна.

— Кажете „да“ — нареди му секретарят.

— Да! — отговори той троснато.

Секретарят се обърна към съдията, който гледаше младежа с нескрито презрение.

— Обвиняемият предварително не се е признал за виновен по обвинение в изнасилване и е задържан в ареста — информира секретарят.

— Някаква промяна в твърдението му? — попита оптимистично съдията.

— Никаква, милорд — каза Стот, адвокатът му, с лека усмивка на лицето си.

— Много добре. Госпожице Монкрийф — продължи съдията Уулмингтън, — доколкото разбирам, вие сте прокурор и по това дело. То е свързано пред съда — единствено поради немарливост — с другото дело. Тук важи същият регламент. Ще се счете за неуважение към съда, ако някой публикува, напечата или по друг начин оповести самоличността на ищцата по това дело. — Погледна към оределия сектор на журналистите. — Каква е позицията на обвинението.

— Мога ли да отбележа, че делото току-що ми беше поверено? — Съдията кимна. — Както знаете, беше допусната необяснима грешка. Процесът срещу Маккейб се основава на сравнението между пробите, взети от него и от ноктите на котката на ищцата. Животното е нападнало насилника, след като той е нападнал жертвата. След ареста му е направено сравнение между пробите. Маккейб отрича обвинението. По някакъв начин пробата беше разменена с тази на Мидълтън.

Съдията я прекъсна:

— И крайният резултат е, че обвинението не може да докаже, че не е станало смесване на пробите и дори, че са тествани истинските проби. — Това беше, за да се поясни пред съда. Самият той разбираше прекрасно последствията.

— Вие, милорд, го казахте толкова по-добре от мен.

Той се направи, че не забеляза подкупващия отговор.

— И какво предлага Кралската прокуратура?

Монкрийф заговори с най-сериозния си тон:

— Нямаме никакво друго доказателство, което да предложим на съдебните заседатели, затова с голямо нежелание трябва да прекратим процедурата. — Тя седна обезсърчена.

Съдията примлясна и издиша.

— Много добре. — Той се обърна към младежа на подсъдимата скамейка: — Господин Маккейб, чухте какво стана. Обвинението към вас е свалено. Това означава, че сте свободен.

Кльощавият младеж се огледа нагло из залата.

— Това ли е всичко? Прекарах месеци в ареста заради някакъв скапан учен и това е всичко, което имате да кажете?

Стот се обърна към младежа и вдигна пръст, за да го накара да млъкне.

— Не, Маккейб — прошепна заплашително съдията Уулмингтън. — Точно заради този — поколеба се да използва същия израз — учен сте свободен да си ходите. Махайте се от съда ми и запомнете: аз трябваше да водя вашия процес и ако бяхте осъден от съдебните заседатели, щях да ви затворя доживотно! — Беше тъмночервен от гняв и наистина мислеше всичко, което каза.

Съдебният пристав отведе обвиняемия, преди той да може да отговори. Все пак намери време да се ухили на групата хора, която Бет видя да влиза в залата. Жената ѝ изглеждаше позната, не известна — просто позната. Не можеше да се сети откъде и откога, просто изведнъж я обзе мъглявото усещане, че я беше виждала и преди.

— Госпожице Монкрийф, ищцата в залата ли е? — попита съдията.

Прокурорката се обърна към струпаната група от хора и всички очи в залата проследиха погледа ѝ към жената с пепеляво лице. Съдията изглеждаше уморен от несъвършенствата на закона. Очевидно беше ставал свидетел на много явни неправди и бе подготвен да посрещне още една. Наведе глава и проговори със снижен глас:

— Трябва да ви помоля от името на съдопроизводството да се извините и да обясните какво стана. Трагично е, че заради некомпетентността на така наречените експерти трябваше да се случи това. Съвсем искрено съжаляваме. — Съдебният секретар му подаде една бележка. Той, изглежда, светна при необходимостта да продължи да отсъжда. Отвори бележника си и заприлича на набръчкан възрастен ученик. Краткото извинение отекна глухо в залата. — А сега току-що ме уведомиха, че съдебните заседатели по делото на Държавата срещу Мидълтън са изпратили бележка с въпрос. Помолете господин Стивънсън да се върне. Съдебните пристави да доведат арестанта. Ще изчакам съдът да се събере.

Бет придърпа надолу края на полата си. Незнайно защо, сега тя ѝ се стори прекалено тясна и къса. Гримът изглеждаше прекалено крещящ и дебело наслоен, въпреки че знаеше, че е в естествени

тонове. Затаи дъх, ужасена от ненормално бързото завръщане на съдебните заседатели.

— Въпрос ли? Те се оттеглиха само преди петнайсет минути. — Бет почувства, че я обзема паника.

Жените от Отдела я хванаха за двете ръце.

— Понякога се случва — каза по-дребната. — Искат помощ по тълкуването на закона. Повечето юристи също не го разбират.

Бет се почуди колко пъти тези двете са преминали през това. Всичките ѝ досегашни усилия да събере някаква информация бяха отклонявани с мили думи и топъл чай.

Дойде Стивънсън и зае мястото си на адвокатската скамейка. Тя чу отварянето на секретна брава и след миг доведоха и Мидълтън. На Бет започна да ѝ се гади. Преглътна усърдно, за да не повърне кафето, което току-що бе изпила. После пристъпът утихна и тя се съсредоточи върху съветите на съдията към дванайсетте непознати, които щяха да решат бъдещето ѝ. Мидълтън и неговият адвокат си размениха набързо няколко думи. Обвиняемият кимна в знак, че приема обясненията, които му бяха дадени.

— Получих бележка от съдебните заседатели, за което страните са уведомени — каза съдията. — В нея те са формулирали следния въпрос: „Бяха ни прочетени показанията на господин Максвел. Защо той не свидетелства пред нас? Може ли да го чуем? Можете ли да ни помогнете?“. Моето мнение, при условие че сте съгласни с него, е следното: първо, може да не се дава обяснение защо обвинението не го призова; трябва само да се прегледат заверените показания от неговия разпит. Второ, съдебното обсъждане приключи и при това положение не могат да се изслушват повече показания. Трето, не, не можем да помогнем. Съгласни ли са страните с това заявление?

Бет едва можа да схване безмълвното съгласие на обвинителката. Стивънсън също показва, че няма възражения.

— Много добре — заключи съдията. — Помолете съдебните заседатели да влязат и аз ще им обясня.

Минаха няколко мъчителни минути, докато квесторът изпълни задачата си. Съдията повтори мнението си. Съдебните заседатели изглеждаха объркани.

— А сега бихте ли се оттеглили отново и продължили обсъждането си? — подкани ги той.

— Станете! — нареди секретарят.

Съдията бавно мина по издигнатия подиум, който го извисяваше над останалата част от залата. Бет си помисли, че той изглежда толкова объркан, колкото и съдебните заседатели.

— Те мислят, че е бил Теди. — Тя пак почувства как жлъчката се надига от разстроения ѝ, пълен с киселини стомах.

Когато каза това, жените от Отдела за подкрепа на жертвите бяха отдръпнали ръцете си от нейните. Високата извади от тръстиквата си чанта едно макраме и продължи работата си по скучния му модел.

— Ще изляза да се поразходя и да глътна малко въздух — въздъхна Бет. Имаше нужда да си почине от закостенелите ограничения на тази зала и от обитателите ѝ.

— Ще дойдем с теб.

Тя вече се измъкваше с рамото напред. Навън почти очакваше да види Теди, но него на пръв поглед го нямаше. Мраморният под усилваше болезненото пулсиране в краката ѝ. Защо беше надянала тези глупави обувки? Намери един прозорец. Обгърна раменете си и се загледа в движението навън. Дали го заслужаваше? Дали Стивънсън беше прав, че журналистиката без оглед на обстоятелствата я правеше толкова виновна, колкото и нейните герои?

— Е, всичко е в ръцете на съдебните заседатели. — Потънала в мислите си, тя не бе забелязала приближаването на Бордмън. Той продължи, без да я изпуска от очи: — Няма да се правя, че разбирам как се чувстваш, но винаги съм мислил, че чакането е най-тежко. Ако това е някаква утеха — така е и за юристите. — Бордмън изглеждаше, сякаш е спипан с ръка в буркана с мед от поговорките.

— Странно — каза Бет. — При всички процеси, които съм отразявала като младши репортер, се интересувах само да докопам най-интересното. И през ум не ми е минавало, поне не задълбочено, че това не са само сюжети, а човешки животи.

Бордмън изглеждаше съпричастен. В този момент той ѝ напомняше за баща ѝ.

— Това е занаят, Бет, нищо повече. За Стивънсън е същото. Той не трябва да вярва в невинността на клиента си, само че решението не е негово, а на съдебните заседатели.

— Защо се бавят толкова много? — попита тя горчиво.

Бордмън, изглежда, се почувства малко неудобно.

— Спомням си за един случай преди години. Беше най-ясният, който съм виждал. Съдебните заседатели се бавиха три часа. След това се върнаха и признаха обвиняемия за виновен и никой не се учуди. Квесторът попита защо са се бавили толкова. Очевидно избирането на председател им бе отнело два часа и половина, двацет минути за чаша чай и десет минути за присъдата. Изводът е, че никога не се знае.

Тя се замисли за момент над историята.

— Благодаря — каза с признателност, че си е направил труда да ѝ разкаже апокрифна история.

— Слушай, трябва да свърша няколко неща. Като приключи всичко това, какво ще кажеш за...

— За бога, моля ти се, не казвай чаша чай.

— Една глътка от нещо по-добро. В полицейската стая винаги има бутилка.

Те тръгнаха бавно един до друг, без да се докосват, но тя намираще присъствието му за успокоително. Той ѝ отвори вратата и я попита дали не би седнала при него. Преди да отговори, Бет се усмихна с благодарност:

— Не. Благодаря, но не. Трябва да го преживея сама.

Съобщение по високоговорителя прекъсна разговора им:

— Съдебните заседатели от зала две се връщат с присъдата.

Бет потрепери.

— Хайде, ще се върнем заедно — каза Бордмън.

Той ѝ предложи ръката си. Тя му отказа с усмивка, изпразнена от съдържание. Щом тя така реагираше, как ли се чувстваше в момента Мидълтън?

Вътре в залата очакването беше прекратило всички бърбрения. Дори и журналистите, винаги готови да наблюдават нечие чуждо падение, бяха като онемели.

Стивънсън седеше, облегнал глава на ръката си. Госпожица Монкрийф бе заела подобна поза. Командата за ставане бе изпълнена с единопдушна приповдигнатост. Съдията отиде до катедрата си, отвори бележника и каза:

— Доведете арестанта и после поканете съдебните заседатели.

Часовникът в залата сякаш нарушаваше някои закони на относителността, защото секундната стрелка отказваше да изпълни командата на механизма да се движи с нормална скорост. Тогава се

появи Мидълтън и се обърна към жена си. Съдебните заседатели влязоха в залата. Дванайсетимата се придвижваха разсеяно към местата си. Бет виждаше празните им лица под остарелите алкални лампи на съдебната зала. Всичките бяха официално облечени за последния ден на процеса. Един мъж на средна възраст рискува да погледне набързо по посока на Бет, преди инерцията на групата да го избута към мястото му. Те по-скоро се влачеха, отколкото вървяха, главите на всички вече бяха извърнати. Накрая седнаха на отредените им места.

Секретарят каза:

— Вашият председател, ако обича, да стане.

Бордмън хвана ръката на Бет, когато една простовата домакиня в демодирана рокля стана.

— Стигнаха ли съдебните заседатели до присъда, с която всички те са съгласни? — изляя въпроса си съдебният секретар към притеснената председателка.

Тя погледна колегите си за окончателно потвърждение. Всички кимнаха утвърдително, а един-двама се осмелиха да погледнат към Бет.

— Какво решихте? Намирате ли обвиняемия Артър Мидълтън за виновен по обвинението в изнасилване, или не?

Тя издаде напред брадичката си и отговори твърдо:

— Намираме обвиняемия за невинен.

15.

Едва доловима усмивка потрепваше на ъгълчетата на устните ѝ, когато постави телефонната слушалка на мястото ѝ. Независимо че имаше още много жени, на които щеше да продължи да помага, последното отброяване до нейния Голям ден вече наистина бе започнало.

Отиде в дъното на кабинета, коленичи и повдигна ресните на пъстро оцветения китайски килим. Внимателно премести ъгъла на подвижно парче от излъскания до блясък буков паркет и набра комбинацията в цифровото заключване. Хидравличната врата на сейфа се отвори със съскане, тя се протегна и извади една дебела папка. Върна се до шезлонга, подви крака под себе си и седна, стискайки скритото си богатство с доволна усмивка на добре нахранена котка.

Като направиха оправдаването на Артър Мидълтън факт, нейните преследвачи неразумно ѝ бяха предоставили идеалния мъченик за каузата ѝ.

Пощата продължи да пристига със същата равномерна честота през месеца след оправдаването на Мидълтън. По време на процеса имаше информационна завеса, но това ограничение вече не гарантираше безопасността на Бет. Това не можеше да стори и домът ѝ или поне така изглеждаше. Тя разгледа съдържанието на всекидневната си. Две елегантни канапета разделяха в приемлива пропорция стаята на две части. Едното бе обърнато навътре към мраморната камина. Денят не бе студен, но на Бет ѝ беше постоянно студено, откакто това се случи. По стените нямаше нищо от украшенията на самосъзерцателното изтъкване, типично за шоубизнеса. Вместо това — графики, показващи добър вкус, и една оригинална картина от Шагал говореха за желанието ѝ да бъде независима и дистанцирана от своята кариера. Тя погледна към

празната сега спалня, където се бе случило всичко. Да спи в стаята за гости не бе най-доброто решение, но беше по-близо до баща си, ако той имаше нужда от нея, и по-далеч от спомените, които обитаваха спалнята ѝ.

Бет отново съсредоточи вниманието си върху пощата. Тогава почувства физическите последствия от нападението. При резки движения чувстваше прерязване в слабините. Но това беше бял кахър в сравнение със сънищата ѝ. Потрепери и се опита да прогони мисълта за него, за неговата свобода и възможността да го извърши пак. Посланията от „доброжелателите“ я потискаха. Писмата с насърчения, заплахи и клетви, че е белязана завинаги, стигаха от студиото до дома ѝ. Бяха разделени по равно. Много от тях изтъкваха, че моралната нечистотия, с която се занимаваше в работата си, я е довела дотам, а други твърдяха, че е мръсница и е получила каквото заслужава.

Бет реши да отговори на всички. Единственото ограничение беше в количеството, което можеше да поеме за един ден. Теди продължаваше да не се обажда, а присъствието ѝ около студиото бе по-нежелано и от на бясно куче. Оттам настояваха, че една дълга почивка ще ѝ се отрази положително и е „най-доброто за всички засегнати“. Няколко вестника ѝ предлагаха все по-големи суми, за да разкаже историята си. Без съмнение щяха да я накарат и да позира по бельо, ако го направеше. Само Фъргъс остана твърд докрай. Сега той работеше в друг екип, обаждаше ѝ се редовно и я държеше в течение на клюките от телевизията.

— Аз съм, кукло. Тук нещата са по-затегнати и от задника на монахиня. Никой не говори вече за програмата, дори и Теди. Той сега отговаря за едно детско шоу. Жените тук се държат с него, сякаш е херпес на папата отзад. Ще те държа в течение.

В този ден един пакет с надпис „лично“ привлече вниманието ѝ. Беше с големината на стандартен машинописен лист, доста дебел и отвън изглеждаше, че съдържа някакви документи. Тя извади сребърния нож за хартия, „подарък“ от Пакстън ТВ, разряза плика отстрани и извади папката отвътре. Беше много предпазлива. Полицията ѝ бе препоръчала да взема изключителни предпазвателни мерки. Те знаеха случаи, в които на капака на плика се залепят остриета, за да порежат нищо неподозиращите пръсти или да наранят ноктите.

Пред нея се разкри съдържанието на папката. Розова съдебна папка, с надпис „Артур Мидълтън“, а под него с удебелени главни букви бе изписана думата „изнасилвач“. Бет отгърна на първата страница. Там имаше една професионална снимка. Беше скорошна, направена с помощта на телефотографски лещи. В резултат се бе получило много добро качество — неяснотите на снимката бяха минимални. Който и да я беше направил, имаше първокласна техника.

Мидълтън излизаше от сексшоп, това се разбираше от неоновата реклама. Бет задиша по-отсечено и в гърдите ѝ се надигна гняв. Спря за малко, за да пийне минерална вода и да помисли, после се съсредоточи върху следващия документ: формуляр за поръчка от датски вносител на садистична порнография. Мидълтън бе поръчал „Удряй и чукай“, „Списъкът на Шиндлер“ (изнасилването и изстребването на евреите) и „Гадното копеле“. Колко подходящо! Датата на поръчката съответстваше с датата на процеса. Малко фотокопие бе прикрепено към бял лист хартия. Като го обърна настрани, тя видя, че това е неговата издадена преди пет години членска карта за кино клуб за възрастни „Нимфа“. Бет знаеше за репутацията му.

Останалата част от документацията беше доста обемна. Тя съдържаше описание на брака на Артур, не брачното му свидетелство, а истинската история за семейния му живот с Агнес Мидълтън. Многобройни документи, писмени клетвени декларации, заявления и молби до съда да я предпазят от поредния побой. Списъкът на телесните повреди беше ужасен. Три пъти счупване на носа, многобройни насинявания на очите и безбройни натъртвания бяха основанията за молбите ѝ. Съдебното решение в края на всяка сърцераздирателна пледоария за помощ завършваше картинката: „Молбата е оттеглена от ищцата“. В пет отделни случая бе събрала почти достатъчно сила, за да сложи край на малтретирането. И всеки път смелостта явно не ѝ е достигала. Като си спомнеше държането на Артур по време на процеса, Бет можеше да разбере защо.

Най-накрая имаше един отделен лист, написан с най-изтънчения почерк. Бет беше сигурна, че е предназначен за нея. Беше китайски папирус, изящен и красив като посланието върху него. А буквите, изписани отгоре, напълно съответстваха на великолепието му. Бет

почувства, че това послание е истинската цел на пакета. Беше цитат от Книгата на Езекил, 14:44.

Каквато майката, такава и дъщерята.

Нямаше нищо друго. Никакво обяснение, никакво име, само това изречение. Как е успял някой да получи тази информация? Би могла да е Агнес, но Бет се съмняваше в това. Съдебните документи показваха подчинението, в което я държеше Мидълтън. Присъствието ѝ на процеса потвърждаваше, че нищо не се е променило. Ако не беше тя, тогава кой би могъл да е?

Бет разглежда книгата още известно време. Сами по себе си те нищо не доказваха. Съдебните дела почиваха на публични факти. Членството в порнографския клуб беше уязвимо, но не и незаконно. Поръчката на видеофилмите — също. Библейската препратка беше неразгадаема. Майка ѝ беше починала, когато тя навърши шест години. Не вярваше, че може да се отнася за нея. Тя символизираше нещо, заключи Бет, но какво?

Заглавието на папката показваше, че изпращачът знае истината за нощта на нападението. Ако е така, защо той или тя не се разкриваше? Този ден изтощи Бет. Последните месеци си бяха взели своето. Чувстваше от време на време пристъпите на мигрена да пропълзват в основата на шията ѝ. Събра книгата в папката и я постави в сейфа на пода.

Апартаментът, в който се бе чувствала толкова уютно, сега ѝ беше чужд. Фъргъс ѝ предложи да се премести, но я възпрепятстваха особените нужди на баща ѝ. Инсталирането на специалното оборудване, от което имаше нужда, за да се справя с ежедневието, без напълно да загуби достойнството си, беше отнело месеци работа. Знаеше, че трябва да стиска зъби заради баща си и да не забелязва потискащия дом, като се зарови в работа. Лутането в дебрите на работата беше нейният начин да преживява дните.

След няколко часа настоятелното звънене на телефона я извади от оскъдното ѝ съсредоточение. Бет отиде до телефонния секретар. След кратко забавяне той автоматично записваше обажданията, като ѝ даваше възможност да се намеси и да прекъсне поредния порой от

обиди от поредния „доброжелател“. Тя натисна копчето за прослушване.

— Бет, Теди е. — Гласът му бе натезал от сериозност. — Трябва да се видим. Имаме да свършим някои неща, да поговорим за нещо неотложно. Запазих маса при Марко за осем и половина. Ако не получа отказ, ще очаквам да те видя там. Чао.

В думите му нямаше много топлина. Достатъчно добре го познаваше, за да си направи извода, че не се отнасяше за тях, а само за нея. Обаждането с нищо не облекчи главоболието ѝ. Трябваше ли да отиде? Последния път, когато го видя — малко преди присъдата, предложението му за вечеря я отблъсна. Сега, след мъчително преминалите месеци, смяташе, че е правилно да му каже какво бе означавал за нея фактът, че той не я подкрепи. Освен това тонът му беше зловец. Тя позна в него деловия му стил. Това означаваше, че става въпрос за телевизионната компания и включваше нейното бъдеще в нея, ако изобщо имаше такова след кървавия инцидент. Знаеше, че ще съжالياва, че е отишла, но се чувстваше неспособна да устои на интригата в гласа му. Теди я познаваше добре, но той познаваше онази старата, вятърничава Бет, която умря в нощта, когато Мидълтън оскверни тялото ѝ. Щеше да отиде, но при свои собствени условия. Без сцени, без караници, само една делова среща за кариерата ѝ.

Надяваше се, че ще успее да удържи положението и да избегне още един креслив двубой: последният завърши с изнасилването ѝ.

Погледна часовника си и установи, че има четири часа до срещата, а се нуждаеше и от малко почивка. Придърпа пенъора си поплтно и тихо отвори вратата на стаята, в която спеше баща ѝ. Той лежеше, неподвижен и посивял, и дишаше слабо. От месеци беше така. Специалистите казваха, че нищо не може да се направи. Болестта го разяждаше и беше необратима. Не очакваха да изкара много.

Отгърна края на завивката, за да му даде възможност да се разхлади, избърса слюнката от брадата му и отиде към стаята си, за да се опита да поспи.

Нямаше нужда от помощта на будилник, не беше спала, а минутите капеха тежко като водни капки. Като стана, чу Лоти, болногледачката на баща ѝ, да му бърби с ясното съзнание, че от него не се очаква никакъв разумен отговор.

— Лоти, ще излизам тази вечер. Остави подслушвателната уредба включена. Ако нещо се случи, пейджърът е в мен. — Болногледачката гледеше децата на един френски дипломат почти всяка вечер. Близостта на апартамента му до дома на Бет правеше съчетаването много лесно.

— Добре, Бет. Баща ти и аз току-що обсъждахме правата на жените — извика Лоти. — Винаги ли така е обичал да спори?

Бет се усмихна, защото знаеше, че обсъждането е било монологично.

Душът и гелът на „Шанел“, с който се намаза, облекчиха схващането в шията ѝ. Ако ще я уволняват, поне да ухае неустоймо.

Дъждът барабанеше настоятелно и чертаеше фигури по покрива на черното такси. Шофьорът правилно беше отгатнал настроението на пътничката си — пътуването премина в мълчание. То завърши пред южняшката фасада на ресторанта. Бет премина бързо през влажния въздух навън и влезе в розовия блясък на фойето. Модни посетители седяха на честърфийлдските канапета и отдаваха почит на майсторството на главния готвач, въпреки че не бяха вкусили още и хапка от храната му.

— Не че има някакво значение — прошепна си тя.

Когато метрдотелът взе кремавия ѝ шлифер, тя погледна часовника си и с удоволствие забеляза, че е старомодно точна. Бет бе придружена до масата. Метрдотелът се движеше гъвкаво като живак. Извитите му оперетни мустачки помръдваха, като говореше:

— Господин Максвел е вече тук, госпожо.

Тя го видя в гръб. Беше се облегал напред и превитите му рамене почти докосваха ушите.

— Масата ви, госпожо. — И метрдотелът погледна към втречения Теди. После изцъка с език на нежеланието му да стане на крака, за да я посрещне и отдалечавайки се, измърмори едно „Добър апетит“, в което неискреността се долавяше по-ясно от значението на думите.

— Е, Теди, направо на въпроса. — Бет смяташе да бъде делова.

Тя го гледаше как извади клечките от безплатната ресторантска кутийка, запали няколко и се загледа в краткото им горене.

— Те ми дадоха детска програма. — Ужасно съжаляваше, но само себе си. Ключките образуваха малка тлееща влада. — Детска програма... на мен, носителя на БАФТА! Жонгльори, пълчиви певци и водещи. Начало — пет сутринта. Знаят, че не си лягам по-рано от три.

— Всички трябва да се приспособим към това, което се случи — отвърна рязко Бет, чувствайки, че първоначалното ѝ решение да запази спокойствие се изпарява в присъствието на този самовлюбен грубиян.

Той бързо вдигна очи, разтревожен от студенината в гласа ѝ.

— Но аз нямам никаква вина.

Значи това било. Бет пое въздух, преди да заговори:

— А кой има вина, Теди? Защото има само още един вероятен виновник на тази маса. За това ли е всичко, самосъжаляващо се копеле такова? Ти си по-зле и от смахнатите фанатици, които ми пишат. Не можеш да се справиш с това, което се случи, и искаш да обвиниш мен. — Гласът ѝ постепенно се повишаваше.

Теди леко се подсмихна в извинение към останалите посетители.

— Не му е тук мястото — промърмори той.

— Мястото за какво? За прехвърляне на вината? За съобщението за освобождаване? — Тя чу дрезгавия лай на нещастията в гласа си. — Защото ми мина много през главата, Теди. Бяхме близки, не като женени или нещо такова, но някога бяхме партньори — в работата и в леглото.

— Говори по-тихо, по дяволите! — заповяда ѝ той през леко стиснати зъби. — Знаеш ли колко е трудно да се получи маса тук?

Бет погледна бившия си приятел.

— Ти нямаш нужда от маса, Теди, имаш нужда от нов живот. Знаеш ли колко е трудно това да се получи? — Най-накрая сълзите бяха избили. След всичко, което си обеща, след дълбоките въздишки на задната седалка на черното такси тя се бе смачкала, след като той се държа точно както бе очаквала. Бет беше бясна на себе си, че се оказва такава лесна плячка. Имаше нужда да е някъде другаде, далеч от него. Беше глупачка, че дойде, и истинска сантиментална глупачка, че се разплака. Като стана, салфетката ѝ падна на пода. Теди се опита да я хване във въздуха, но успя само да бутне една чаша върху порцелановата чиния, където тя се счупи с трясък във внезапно настаналата тишина в ресторанта. Тя бързо се обърна и се отдалечи.

Неодобрителните погледи на останалите посетители я изпратиха до дамската тоалетна. Вътре в нея тежкият венециански мрамор беше в съзвучие с останалата голяма суета. Но това, което Бет видя, по никакъв начин не усили нейната собствена суета. Тя отвори с рязко движение чантата си и разбра, че е забравила пакета с книжните кърпички. Посегна към купа памучни кърпи, струпани до мивката.

— Те са прекалено груби за твоята кожа — промърмори мек глас с акцент от околността на Лондон. Към нея се протегна една копринена носна кърпичка. Тя я взе и попи очите си. Като изчисти размазаната очна спирала, зрението ѝ започна да се прояснява. В огледалото се отразяваше една жена, която се усмихваше срамежливо. Руса коса и сини очи завършваха фигурата ѝ, която имаше подобни на Бет пропорции, а и вкусът им на обличане също изглеждаше еднакъв. Въпреки че гласът на жената звучеше спокойно, неволните поклатания на тялото, докато говореше, издаваха неловкостта на ситуацията. Тази непозната беше плашлива почти като необязден жребец.

— Много мило от ваша страна. Толкова е неловко да се караш пред хора.

— Някои неща трябва да се вършат пред очите на обществото. Това е единственият начин — отвърна жената на извинението на Бет. — Не искам да се натрапвам, но мога ли да направя нещо за вас? — попита тя.

— Не, с това трябва да се справя сама. — Бет погледна изцапаната кърпичка. — Вижте какво направих. Нека да я изчистя...

Жената поклати глава и отвори вратата, за да си тръгне.

— С нищо не трябва да се справяш сама, Бет. — Вратата се затвори заедно със споменаването на името ѝ.

Разтревожена, Бет набързо оправи грима си и се върна в залата. Може би я беше разпознала от телевизията или от вестника, но в гласа ѝ имаше нещо доверително, близост. Осъзна, че и на нея жената ѝ изглеждаше позната, но не можеше да направи връзката. Теди не беше помръднал, въпреки публичното унижение. Тя се върна на мястото си и потърси жената из залата. Имаше няколко вечерящи двойки и група бизнесмени, които гледаха в тяхната посока, но от русата жена нямаше и следа.

Теди беше бесен. Той наведе брадясалото си лице към нея. Това имаше за цел да внесе нотка на интимност, но не успя.

— Ефектно напускане, Бетани. Трябва да те предупредя, че скоро може да напуснеш за по-дълго от сега.

Чертите по лицето ѝ се изопнаха.

— Теди, ако имаш предвид нас двамата...

Той се намеси, вече по-спокоен. Господи, нима смяташе да изпада в откровения след всичко това?

— Не съм дошъл тук да говоря за нас двамата. Дойдох да те предупредя за бъдещето ти в компанията. Предизвикала си загуба на доверие у инвеститорите. Ръководството е изнервено и договорът ти се преразглежда. Днес разбрах, че са го изпратили за правна консултация, за да видят дали скорошните ти проблеми са влезли в противоречие с някои от клаузите за професионална етика. Аз не мисля така, нито пък те и затова са го изпратили на адвокатите си. Не можеш да си позволиш още една грешка. А сега — да поръчваме!

Подаде ѝ менюто. Като го оставяше на масата, забеляза, че през цялото време беше стискала кърпичката. Бет отвори пъргаво чантата си. Погледът ѝ бе привлечен от бял лист хартия вътре. Не беше там, когато ровеше за хартиените салфетки. Теди беше скрит зад менюто си и мрачно обмисляше перспективата за живот, прекаран в разпавии с дребни рошави животинчета и малки противни дечица. Бет измъкна бележката от мястото ѝ и я изглади върху вътрешната част на менюто си.

Прекършената тръстика Той няма да досчупи и
горящия лен няма да напои.

Исая, 42:3

Отдолу бяха написани името на клуб по стрелба и часът 10 и 30 сутринта. Тя познаваше почерка от папката с надпис *ИЗНАСИЛВАЧ*, но не и автора или поне не още. Утре, в клуба по стрелба, може да намери разрешението.

16.

Ийв го остави в коридора. Кръвта се стичаше по свободната повърхност на гумения ѝ костюм. Винаги имаше много кръв. Той все още потръпваше, проснат между масата и вратата на кухнята. Знаеше, че това са предсмъртни гърчове, вече ги беше виждала няколко пъти. Ийв стоеше кротка и безразлична в тези моменти, чувстваше по-скоро спокойствие, отколкото страст, и ставаше все по-добра. Този път беше лесно, направо обидно лесно. Знаеше, че в Големия ден от нея ще се иска повече. Инструментът за рязане беше избърсан от телесните остатъци с леко плъзгане на назъбения като трион ръб по мъхнатия парцал в лявата ѝ ръка. Лицето ѝ неволно се изкриви в усмивка, когато си помисли за останалото от тази част на операцията.

— Умно — прошепна тя.

Ийв леко се приведе над агонизиращото в гърчове тяло и повдигна главата му, за да види неговия последен миг в изцъклените му рибешки очи. Като се плъзна настрани, две кървави сълзи се търкулнаха от разрязаните капиляри на очите му. Тя приближи лицето си към неговото, езикът ѝ се стрелна навън и започна да ги облизва една след друга от окастреното му тяло.

— Следващият — прошепна тя. — Кой е следващият?

Писъкът на телефона се вряза в съня на Молину. Той бързо се претърколи и видя, че е пет сутринта. Посегна към слушалката и изхриптя името си на този, който се обаждаше, като внимаваше да не разбуди спящата си жена.

— Молину. Какво има?

— Имаме знак от тях, сър — каза някой развълнувано от другия край.

— Изплюй камъчето, Уилсън.

— Току-що влязохме в информационната банка за електронни продажби на „Ивнинг Стандарт“ и там по пиратски път е постъпила и

запланувана обява. Същият почерк.

— Прати ми я по факса.

— Вече пътува, сър.

Молину постави обратно слушалката, излезе тихо от спалнята и тръгна към кабинета си. Гигантски библиотечни шкафове бяха наредени покрай стените. Отиде бързо до факса, който пъргаво скърцаше в ъгъла. Датата, която се показва, беше днешната — 15 януари 1995.

Реймънд Хънтър

7 август 1960 — 15 януари 1995, 19 часът и 24 минути. Почивай в мир.

Нека този между вас, който няма грехове, първи да хвърли камък по нея.

Св. Йоан, 8:7

Той вдигна телефона и натисна кода от една цифра. Отговориха му веднага.

— Да, сър?

— Провери ли името?

— Да, сър.

— Съответства ли?

— Да, сър. Рей Хънтър е бил оправдан от Кралския съд в Сейнт Олбънс на 14 юни 1992. Обвинение — изнасилване.

— Добре, постави група за наблюдение и разположи готов за стрелба отряд.

— Да, сър.

Молину чуваше как нарежданията му отекваха през конференнтното устройство из кабинета. Той продължи:

— Данни за жертвата?

— Рей Хънтър, 34-годишен, бял, предишни присъди — измама, насилие и „нападения по магистралите“. Бил е под наблюдение на хердфордширската полиция, защото е заподозрян в кражба на коли. Пладнешки разбойник, сър.

— Свържи се със заместник-началника на щаба в Есекс. Кажу ми, че поемаме напълно наблюдението на Реймънд Хънтър до второ

нареждане, а те да прекратят операцията си. Ако възникнат каквито и да е проблеми, обади се. Веднага да се унищожат всички съществуващи книжа, в които е споменато името му. Разположи на мястото три въоръжени отряда, командвани от Джонсън, който веднага да дойде при мен. И още, Уилсън, уреди ми транспорта.

— Тръгва, сър.

— А какво ще кажеш за неговата жертва? Съпругата му ли е била?

— Не, сър. Някоя си Мишел Робъртс, 19-годишна, улица „Селаком“ № 6, Грийнфорд, Лондон, настоящо местонахождение — неизвестно.

— Няма ли родители?

— Родителите ѝ нямат вест от нея след процеса срещу Хънтър.

— Изпрати някого там. Вземете показания от тях. Подушете наоколо.

— Мислите, че ги хванахме ли, сър?

— Виж, това не знам, Уилсън, но дръжте Хънтър под око, ще почакаме и ще видим.

— Нещо друго, сър?

— Да, моли се за душата ми, Уилсън.

— Не мога, сър.

— Защо?

— Аз съм атеист, сър.

— До скоро, Уилсън. — Молину остави слушалката и излезе от стаята. Взе набързо един душ и не можа да чуе приземяващия се хеликоптер, въпреки че жена му го чу. Една освежителна чаша чай „Брекфаст бленд“ беше оставена за него в коридора заедно с бележка, напомняща му за уговорената вечеря тази вечер. Тя изглеждаше доста назад в списъка със задачите му. Перките на хеликоптера развяха пешовете на шлифера му като криле, когато той се наведе, за да избегне обезглавяването и после се изкатери на четири крака на борда. Секунди по-късно, когато се обезопаси с предпазния колан, машината се издигна и излетя в тъмната паст на ранната дъждовна утрин.

Той завърши краткото си пътуване в базата на Кралските военновъздушни сили. Посивялата му коса беше все още мокра в корените. Уилсън вече беше там и го посрещна на площадката. Двамата се наведоха под връхлитащите перки и тръгнаха към чакащата

бяла кола. Плъзгащите се метални врати се отвориха с тропот и Молину зае една от трите седалки. Сигналните лампи приличаха на цветомузика.

Моторът се запали, Молину си постави слушалките и кимна на момичето вляво. То натисна едно копче.

— Всички постове, докладвайте на Оракул! Връзките са чисти и ясни. — Съсредоточи се върху централния екран, на който трепкаха съобщенията.

— Първи пост — тихо и кротко. Втори пост — тихо като гроб.

— Подвижните постове да останат по местата си — отговори Молину. — Оракул се придвижва към целта. Контролна проверка в зоната — в 7:07.

Момичето безмълвно написа съобщението и го предаде веднага на двата подвижни поста чрез портативния модем. Те пристигнаха в набелязаната зона с възможно най-малко шум, но при най-голяма предпазливост. Молину разглеждаше всичко като професионалист, какъвто вярваше, че е. Беше 8:32.

Къщата беше в покрайнините на Сейнт Олбънс, на една провинциална улица, която се отделяше от околоръстното шосе. На ъгъла имаше няколко стари дървета, които прикриваха подхода към западните къщи, наредени в полумесец, целите в олющени и избледнели бои. Няколко деца играеха върху затревения полукръг. Една жена отвори прозореца на втория етаж и се наведе да им извика нещо, а те се разпръснаха като подплашени пилци. В обратна посока, откъм западния подход, течеше потокът на пътното движение — бързи коли, автобуси, натоварени с туристи, отправени се към катедралата, и шумни нетърпеливи куриери с мотоциклети, които пътуваха към Лондон. Чакането започна.

17.

Светлината на ранното утро напълно разби неспокойния ѝ сън. Грозотата на предишната вечер изплува ясно пред нея: видът на Теди след края на вечерята, пиян и хленчещ, че всичко е толкова несправедливо; непознатата жена в дамската тоалетна. Бет потръпна, за да отпрати спомена за раздялата с Теди, и стана, за да се облече. Пъхна краката си в удобните кожени мокасини, които баща ѝ беше запартил по нея, когато за първи път напусна дома си, за да работи надалеч. Не че домът ѝ беше студен, но обувките и овехтелият хавлиен халат, който намъкна на раменете си, я задържаха като котва към познатото и обикновеното.

Мушна се под душа и започна да търка тялото си с груба растителна гъба, като се наслаждаваше на приятното изтръпване от раздвижването на кръвта, което я зареждаше с енергия за предстоящия ден. Докато се миеше обстойно, се чудеше какви дрехи трябва да носи човек в клуб за стрелба. Патрондаш? Каубойска шапка? Джинси? Карирана риза и подплатена грейка ѝ се сториха най-удачното предположение.

Хапна малко гръцко кисело мляко, гарнирано с лъжица прозрачен сладък мед, като през цялото време крачеше напред-назад, неспособна да си намери място. Независимо дали беше за спортно състезание или за разкритие, задстомашната ѝ жлеза се настройваше да отделя толкова адреналин, че Бет се принуждаваше да се съобразява с нея. Тя надникна да нагледа баща си. Виждаше се, че едва се беше помръднал. И без това го правеше рядко. Заслушана в слабото му дишане, затвори тихо вратата зад себе си. Теди веднъж беше повдигнал вежди пред загрижеността ѝ да не го тревожи с излишен шум. Когато тя се държеше така, сякаш скърцането на пантите на вратата може да обезпокои баща ѝ, изглеждаше, сякаш той възприема повече.

Последното, което направи, преди да излезе, беше да провери батериите на диктофона си и да зареди празна двучасова касета. Ако тази жена имаше какво да каже, тя го искаше на запис.

Болногледачката на баща ѝ разтребваше предната стая. Това задължение не беше вписано в договора ѝ, но тя беше дейна жена и винаги се щуреше, за да запълни деня си с полезна работа. Бет видя как тя рязко спря работата си и се обърна с лице към нея. По широкото плоско лице на болногледачката беше изписана тревога.

— Не мисля, че изглежда много добре днес, Бет. Струва ми се неспокоен, като че ли се тревожи за нещо.

Тя нямаше представа в каква посока работи мозъкът на баща ѝ, но болногледачката беше развила шесто чувство по отношение на пациента си. Бет не знаеше какво да каже, нито какво би могла да направи. Виновно се надяваше, че страданията му скоро ще свършат.

— Няма да се бавя до обяд. — Тя потупа кръста си, за да провери дали е там пейджърът. — Ако нещо се случи...

Болногледачката се усмихна с разбиране. Бет се сбогува и излезе, за да спази уговорката.

Адресът беше в Кент. Реши да отиде дотам с кола. Фолксвагенът запали от първия път. Тя подкара возилото и премисли още веднъж това, което знаеше дотук. Някой или някои се интересуваха от изнасилването. Те познаваха истинската същност на нападателя ѝ и истинските му показания, но какво искаха от нея? Бяха отишли прекалено далеч, за да съберат информация за Мидълтън. Това включваше достъп до членски книги, списъците с пратките на търговеца на порнография, архивите в областния съд. Трябва да са знаели, че ще се срещне с Теди в ресторанта, но Бет не можеше да предположи откъде. Бележката, която бе поставена в чантата ѝ, не беше писана набързо. Изрядността на сценария показваше внимателна грижа за организацията. Написана бе като подготовка за осъществяване на контакт. Какво от това, което имаше, бе желано или необходимо на някого?

Бет се опитваше да преодолее натоварения трафик на ранната утрин, като се придвижваше сантиметър по сантиметър, после малко по-бързо през обсипаните с листа улички в покрайнините на столицата. Накрая, с помощта на пътеводителя си „От А до Я“, намери имението Таркил и клуба по стрелба. Приличаше повече на някаква прищявка, отколкото на имение: сякаш няколко архитекти, всеки с различно разбиране за естетика, се бяха захванали да се надпреварват — кой ще отиде в по-голяма крайност. Стената над входа беше

разточително назъбена и приличаше на средновековен замък от ученическа рисунка, а готическите кули и византийските куполи се състезаваха за първенство. Беше истинска бъркотия. Описа пълна елипса по входната алея, преди да има възможност да слезе на паркинга за посетители и да заключи колата.

Приемната беше нелицеприятно връщане назад във времето на трескаво търсене на трофеи. Безжизнени глави на южноафрикански антилопи осейваха облицованите с махагон стени. Оръжията, лишили съществата от живот, бяха закачени между препарираните озадачени черепи. Бет винаги си беше мислила, че тези ужасни сувенири изглеждаха учудени за вечни времена, сякаш поразени, че хората, прекъснали кроткото им съществуване, бяха по-скоро пияни касапи, които стреляха по всичко, което им се изпречи на пътя, отколкото познавачи на горския живот.

Тя се приближи към рецепцията. Плотът ѝ беше направен от тъмен африкански абанос с лъскава старинна инкрустация. Върху него беше поставен неуместен компютър, от който излизаха свръзки към модеми и факс машини. Над блещукация курсор беше приведен възрастен мъж. Кичури коса стърчаха над рамките на очилата му като древни пътепоказатели. Избелялото сако от туид с лекота обгръщаше слабото му тяло, а на фона на искрящо бялата риза се открояваше мрачният шотландски десен на овехтялата му кафява вратовръзка.

— Аз съм Бетани Гембъл. Има ли съобщение за мен?

Той се засуети да набира на клавиатурата с бързина, която ѝ се стори трудна за подражание. Накрая овладя апаратурата.

— Само един момент — промърмори той с твърд кентски акцент. — Да. — Взе един пропуск за цял ден от приготвената купчина. — Сложете това и моля да не го махате. Тя ви чака на петнайсата площадка. Намира се зад вратата. Следвайте номерата и ще я намерите.

— Коя е тя? — попита Бет, но той вече се беше върнал при масичката си.

Тя последва указанията, след като спря, за да покрие ушите си със задължителните заглушители, които един знак в преддверието на залата за стрелба разпореждаше да се носят. Предпазителите за уши не направиха много, за да заглушат какофонията в голямата продълговата зала. Грубите пластмасови кабинки бяха равно наредени една до друга,

но изглеждаха неестествено на фона на остатъците от старинната дъбова облицовка. Накрая Бет намери номер петнайсет. Там стоеше една човешка фигура, приготвена за стрелба, краката ѝ бяха разкрячени широко за по-голяма устойчивост срещу отката на оръжието. Изглежда, че въпреки подготовката си, успя да усети присъствието на Бет. Тя пусна шест изстрела и изхвърли празните гилзи от патронника. Обърна се, вдигна очилата си на челото и се усмихна. Беше жената от ресторанта предната вечер.

— Радвам се, че можа да го направиш.

— Какво да направя?

Жената погледна към пистолета в дясната си ръка, без да обръща внимание на въпроса.

— Стреляла ли си някога с такова нещо?

Бет поклати глава. Жената сложи още пълнители в приклада и пак започна да стреля. Бет видя, че прошепна нещо, като се обръщаше. Изглеждаше като: „Ще стреляш“.

Пусна още един откос куршуми, преди да се приближи към Бет и да ѝ покаже с кимване да се движи в посока, обратна на тази, от която е дошла. Бет я последва, но се спря до макарата, поставена на височината на гърдите на стената на кабинката. Завъртя ръчката, докато се покаже мишената. Дупките от куршуми образуваха кръг около слабините на картонения командос. Която и да беше, със сигурност знаеше да стреля.

Когато Бет влезе в преддверието от страната срещу главния вход, жената отпиваше от една пластмасова чашка. Съд с ледена вода беше поставен наблизо. Бет посегна към чантата си, оставена отворена за по-лесен достъп, и включи касетофона.

— Хареса ли ти вечерята снощи?

Жената изглеждаше развеселена от въпроса ѝ. Усмихна се загадъчно, без да отговори. Бет можеше добре да види лицето ѝ. Беше привлекателна и добре облечена. Гримът, който носеше сега, беше различен от префинената маска от предната вечер в ресторанта, изглеждаше по-искрена и по-здрава. Бет имаше усещането, че сменя костюма за всяка отделна роля в тази мелодрама. Трябваше да увеличи темпа.

— Откъде знаеше, че ще съм там?

Жената пак отпи от пластмасовата чашка.

— Не би ли трябвало да ме попиташ откъде знам, че ще дойдеш тук? — Взе една пластмасова чашка и я подаде на Бет.

— Добре. Откъде?

Жената седна върху едно твърдо честърфийлдско канапе.

— Интуиция. Да, да го наречем женска интуиция.

Бет седна до нея, за да е сигурна, че касетофонът ще улови разговора.

— Какво знаеш за Мидълтън?

Жената изглеждаше озадачена от въпроса на Бет.

— Мидълтън, Артър Мидълтън, мъчител на жена си и изнасилвач. — Жената впери в нея сериозен поглед. — Бет, чувствала ли си някога, че шансовете не са в твоя полза? Че нещо никак не е наред и ти не можеш да посочиш защо?

— Точно така се чувствам в момента. Заслужавам обяснение. Ти просто се появяваш в живота ми и аз се чудя защо.

— Ние... — Жената спря, после се поправи: — Аз почувствах, че имаш нужда от помощ. Наблюдавах как протича срещата ти. Помислих, че можем да си поговорим за това, Бет. Знам какво си преживяла.

Грешката ѝ, признанието в началото за участието и на други, подсказа на Бет, че е на вярна следа.

— Откъде би могла да знаеш? — попита Бет.

— Искам да помогна. Той е змия. И двамата са такива.

Бет се почуди кого имаше предвид.

— Подготвила си бележката, преди да знаеш, че ще имаш възможност да я предадеш. В отиването ми до тоалетната си видяла своя шанс.

Жената се усмихна преднамерено, преди да отговори.

— Ако се бях приближила до тебе и бях пъхнала бележката в ръката ти, ти щеше да накараш да ме изхвърлят. — Няколко мига разглеждаше преценяващо Бет. — Не, изобщо не е така. Имаш нужда да видиш нещата такива, каквито са. Имам приятели, добри приятели, които разбират от тези неща. Биха искали да помогнат, ако могат. — Тя погледна сериозно младата жена.

— На кого искаш да помогнеш и защо? — попита Бет и приближи чантата си до непознатата.

— Всичко с времето си. Преживя твърде много. Работиш ли сега върху нещо? — Хвърли поглед към чантата.

Бет едва успя да спре ръката ѝ, която се протегна да заглуши касетофона.

— Какво означава посланието, което ми остави снощи? — Тя извади бележката от горния джоб на грейката си и прочете на своята събеседничка съдържанието ѝ на глас.

Когато гласът ѝ затихна, видя, че жената се е обърнала настрани и е вперила погледа си покрай главата ѝ в нещо, което Бет не можеше да види. Така изминаха няколко секунди, преди отново да се върне от тайното място, което беше посетила за миг — място, което само тя знаеше. Промърмори нещо, което на Бет ѝ се стори, че звучи като: „Нараняваш, но не прекършваш, тлееш, но не изгаряш“.

Бет отново привлече вниманието на жената върху себе си.

— Познаваме ли се? Изглеждаш ми много позната... Но има нещо различно. — Млъкна и се вгледа в жената. — Косата ти винаги ли е била в този цвят?

Въпросът остана без отговор. Непознатата приглади назад косата си и постави пак очилата си, но не можа да прикрие безпокойството си.

— Има нещо за теб на рецепцията. Под буквата Д. Трябва да изстрелям още няколко откоса.

Те се върнаха обратно в мълчание. Посрещна ги миризмата на кордит.

— Благодаря за пропуска — извика Бет през увеличаващия се тътен.

Появи се един мъж. Носеше онова облекло на стрелец, което Бет така точно беше предположила. Като се приближи, той се усмихна мимоходом на жената в кабинката, но изглеждаше озадачен, когато видя Бет. Погледна пак познатата си, поклати глава в недоумение и продължи нататък, без да каже дума. Бет се почуди защо. И тогава я осени. Това беше нещо повече от случайна прилика. В гръб Бет можеше да види истинския цвят по корените на косата на жената, които бяха започнали да се показват на темето. Дрехите ѝ бяха скроени по начин, който Бет харесваше, обувките ѝ бяха същите меки италиански кожени мокасини. Тази жена не споделяше вкуса на Бет, тя го беше откраднала. Бяха стигнали до петнайсата кабина.

— А ти как се казваш?

Тя леко се обърна и се усмихна невинно.

— Ще ти се каже, когато му дойде времето. — Гласът ѝ звучеше твърдо, но не нелюбезно, сякаш изпълняваше заповед, която не се осмеляваше да отмени. — Мисля, че можем взаимно да си помогнем, но ако си имаме доверие... необходимо е да си имаме доверие. — Тя зареди оръжието и освободи предпазителя. — Виж, това е „Смит & Уесън“. От такова разстояние е смъртоносно. Всъщност идеално. — Тя насила напъха оръжието в дясната ръка на Бет. — Доверие, разбираш ли? — Бет се учуди от тежестта на пистолета. Жената се обърна и откачи чантата ѝ. Бет се обърна към нея с насочен пистолет. — Доверие, това е всичко — повтори непознатата, сякаш не забелязваше потенциалната опасност от протегнатото оръжие в ръцете на Бет. Отвори чантата. Не си направи труда да взима касетофона, само касетата. — И трябва да го градим заедно. Иди на рецепцията. Има неща, които трябва да знаеш, преди да разбереш. Бет, не говори с никого за това! — И внимателно взе пистолета от ръцете ѝ.

Касетата изчезна дълбоко в един джоб. Заредено оръжие и една жена, която стреля добре, стояха между Бет и нея.

— Благодаря, че ми издаде пропуск — осмели се тя пак, като се опитваше да я накара да признае, че почеркът е неин. Изкрещя това в ухото ѝ, когато жената се стегна и после се отпусна при изстрелването на патроните.

— Няма нищо — извика тя, когато Бет излизаше от залата за стрелба.

Почеркът на пропуска не си приличаше с този на бележката в чантата ѝ. Бет беше права. Бележката е била приготвена в очакване да бъде предадена. Жената стрелец е била само приносител. Тя влезе в приемната. Двама мъже се отдалечаваха от рецепцията. Изглеждаха неподходящо облечени за посещение в клуб по стрелба: свободни костюми със сака с двойно закопчаване, марка „Маркс & Спенсър“, измачкани от пътуване, ги отличаваха от редовните посетители, които тя видя с идването си.

— Моля, пропускът ви, госпожице — помоли портиерът.

Тя го откарфичи от себе си и го върна.

— Тези мъже. — Тя посочи към отдалечаващите се фигури. — Единият ми изглежда познат. Мене ли търсеше?

Мъжът поклати глава.

— Не, не вас. Исках да оставят съобщение на госпожица Тримейн, или номер петнайсет, както я нарекоха. Нито за миг не им повярвах. Вие роднина ли сте на госпожица Тримейн? Много си приличате.

Когато проговори, гласът на Бет трепереше:

— Има пакет за мен на буква Д.

Той изглеждаше разтревожен от тона на молбата, после се обърна за секунда и извади един пакет със снимки. Постави го пред нея.

— Ако тези мъже ви притесняват, госпожице, само ми кажете.

Бет поклати глава. Не, не това я притесняваше, а фактът, че Тримейн беше моминското име на майка ѝ. Едно внушително кресло с медни нитове ѝ предложи убежище далеч от очите на съдържателя на клуба по стрелба. Имаше нужда да види снимките, те искаха от нея да види снимките. Опипа вътрешността на плика и изпробва гъвкавостта му, след това прокара лакирания си нокът по края, за да го отвори. Извади снимките. Бяха Теди и една жена, които правеха любов. Ако можеше да се нарече така. Жената беше една от новите сътруднички на програмата. Значи това е имал предвид Фъргъс, когато каза: „Почти всички жени го отбягват“. Копеле такова! Нещастно, незаинтересовано копеле!

Бет се овладя. Снимките бяха шокиращи, но нея я интересуваше причината, поради която ѝ ги бяха дали. Защо да ги изкарват, освен ако не искаха да проверят силата на чувствата ѝ към него? Или още по-лошо — да не би да искаха да накарат чашата да прелее? Връзката им винаги беше включвала идеята за неговата изневяра и въпреки че беше шокирана, не беше изненадана. Какво очакваха тези хора от нея? На пръв поглед ѝ изглеждаше много просто. Огледа препарираните глави в стаята и си представи, че една от тях е неговата. Ето това искаха: искаха да я изправят срещу него. Бет реши, че няма да ги разочарова. Освен това можеше дори да ѝ хареса. Тя обмисли очаквания от нея отговор, стана бързо и пое обратно пътя към залата за стрелба. Те очакваха да поиска обяснение от жената вътре. Тя натъпка снимките пак в плика и бързо се отправи към петнайсетата кабина. Тя беше празна. Бет си проправи път до преддверието. Като разгледа, видя тежка жакардова завеса. Зад нея имаше врата, която водеше към празен паркинг зад сградата.

Мина покрай фланга на голямата сграда, върна се при колата си, влезе и запали мотора. Не я притесняваше толкова, че Теди мърсува наляво и надясно — и без това всичко между тях беше свършено, но как са успели да направят тези снимки? Когато потегляше, обмисляйки възможностите, които се предоставиха тази сутрин, не можа да забележи как един „Воксхол Кавалер“ спря зад нея на главната алея.

От вътрешността на кавалера двама мъже в измачкани костюми марка „Маркс & Спенсър“ я наблюдаваха да напуска сградата, от която те бяха излезли преди минути.

— Обектът си тръгва, контактът е установен. Излезе от задната врата. Възможно въвличане. Срещна се с жена около един и петдесет и пет, руса, стройна, привлекателна. Разговаряха. Клубът отказа да даде достъп до данни за членовете си, не съобщиха името. Трябва да се върнем, за да изровим подробностите. Сега няма време, по следите на обекта сме. Съществува вероятност да е получила документи на рецепцията. По-късна проверка ще го разкрие. Не знам какво може да й е казано или дадено, но ще бъде спряна за превишена скорост.

Бет навря педала за газта в пода. Искаше да се изправи срещу Теди, преди той да успее да се измъкне с някаква делова среща.

— Отправля се към „Пакстън ТВ“. Ще трябва да паркираме наблизко, за да избегнем затваряне на входа. Ще се опитаме да проникнем в студиото внимателно.

Бет крачеше решително през редакциите на „Пакстън ТВ“. Много хора я разпознаха, но малко от тях я посрещнаха с поздрав, докато минаваше бързо през техните редици. Секретарката на Теди беше прекалено поразена от внезапното нахлуване на Бет, за да я задържи далеч от вратата му. Тя посегна и рязко я отвори. Максвел седеше на бюрото си. То беше голямо и помпозно като самия него. Вдигна поглед, изненадан и озадачен от появата й.

— Бет, какво...

— Обясни ми това — каза тя. Гласът й беше толкова спокоен, колкото възнамеряваше да бъде. Хвърли две от най-ясните илюстрации на заниманието му върху ореховата повърхност пред него. Очите му за миг се разшириха, после се преместиха към другия човек в стаята и

усмивката му замръзна. — Ти си змия, Теди, и ме смени като кожата си.

В гласа на Бет имаше гняв, трупан с месеци. Тя осъзна, че не крещи само на него — крещеше на Мидълтън, съдията, полицията и съдебните заседатели. Това я облекчаваше.

— Има ли горкото момиче представа какво го чака?

Когато Теди проговори, тя проследи накъде е насочен погледът му.

— Познавате госпожица Гембъл, нали, сър?

Сър Доналд Пиърс, шеф на „Пакстън ТВ“, кимна мрачно.

— Даже много добре. Както и всички ние, вече. Радвам се, че сте тук. Това ще ни спести изпращането на писмо, а това малко представление ще ни спести възраженията. Уволнена сте, госпожице Гембъл. Край. Обезщетението за прекъсване на договора ще получите по определения ред. Съдържанието на бюрото ви, всичко, което не принадлежи на „Пакстън ТВ“, също ще ви бъде изпратено. Доволен съм, че след това, което ми причинихте, поведението ви е толкова услужливо. — Гущеровият му език трептеше при всяка дума с насладата на влечуго.

— Значи така? Изхвърляте ме след всичко, което преживях? Не можете. Ще ви влача по всички съдилища за трудовоправни спорове в страната. Уволнявате ме, защото съм била изнасилена. Почакайте, докато това излезе във вестниците. Всяка женска организация в западния свят ще скочи срещу вас заради него. Обезщетението ми ще бъде грандиозно.

Но Бет виждаше, че мазното същество не губи увереност.

— Госпожице Гембъл, компанията ви е подкрепяла през цялото ви трагично изпитание. Лично аз организирах изпращането на цветя в болницата и после в дома ви. Получавали сте цялата си заплата след онази ужасна нощ. Така че не може да се каже, че „Пакстън ТВ“ е правела нещо друго, освен да ви подкрепя напълно във времето, когато сте имали нужда. Вие, от своя страна, не ни отговорихте със същата лоялност. Ревизия на разходите ви през последната година ме убеди, че вашите непотвърдени декларации за похарчените пари могат да се разглеждат като измама на компанията.

Бет онемя. Никога официално не са й искали разписки за декларираните разходи. Декларираше толкова, колкото беше

похарчила, но сега разбра колко зле може да бъде направено да изглежда. С вдигнати вежди Пиърс погледна към Теди за усиление на ефекта.

— Ти сама се изхвърли, Бет. Само ти си си виновна.

— А снимките?

— Да, точно това искам да знам. Как се сдоби с тях?

Тя се обърна към шефа на телевизията. Той само се ухили.

— Ще напуснете ли, или трябва да викам портиера да ви придружи? — попита Пиърс.

— Може и да ме изхвърлите, но не си мислете, че ще се отървете от мен. Между другото, Теди, тези снимки не са много достоверни. — Тя се обърна към бившия си работодател. — На живо е даже още по-малък.

— Тя е много гневна жена, командире. Ако Максвел изобщо някога е имал достойнство, то вече е в малкия ѝ джоб. Какво да правим по-нататък?

Молину обмисли отговора си.

— Добра работа, трети пост. Продължете наблюдението при по-свободен режим. Госпожица Гембъл имаше тежък ден.

Той изключи връзката и се обърна към записките на масичката в колата. Беше уверен, че добре измисленият му план ще му осигури повишение в бъдеще. Те се бяха уловили. Той пак погледна записките си. Умът му беше прояснен от опиянението на бъдещия успех. Върху листа имаше наброски на скица на вълчица, което си личеше от млечните зърна, които висяха от издутия ѝ корем. Той нарисова назъбен капан около предната ѝ лапа и прошепна:

— Хванах те!

После отново се съсредоточи върху тихата улица. Бяха изминали пет часа без никакво подозрително движение. Обстановката беше напрегната. Молину направи за петнайсет минути проверка до всички постове чрез централата за контрол.

— Какви са новините от родителите на жертвата?

— Изглежда, че е била домошарка и искала да отиде в Лондон да учи драматично изкуство, сър. Един ден срещнала Хънтър в някакъв бар в Юстън Стейшън. Била ходила на прослушване. Той хвърлил

въдицата и всичко завършило, като я изнасилил. Майката казва, че я загубили след процеса. Не можели да я контролират. Тогава момичето станало и си тръгнало. Досега само веднъж се е обадила. Изпратила е картичка от Единбург, на 28 юли миналата година.

— Изпрати ми я тук, Едуардс — каза Молину.

— Пускам я, сър.

Веднага на централния екран се появи изглед на Единбургския дворец, а до него обратната страна на картичката. Уилсън прочете на глас:

Съжалявам, ако съм ви причинила неудобство и страдание. Жива съм и съм добре. Най-накрая си намерих приятели.

Защото моите мисли не са вашите мисли, нито вашият път е и мой път.

Молину плъзна стола си малко надолу и се обърна към Уилсън.

— Надявам се, че сме ги спипали, но нещо ми подсказва, че тези хора са... — Преди да довърши изречението си, един монитор над главата на Уилсън привлече вниманието му. — Включи центъра на четвърти вълнен. — Командата бе последвана от незабавно изпълнение. Централният екран показва млада жена на не повече от двайсет години. Молину я позна. Тя имаше светлоруса изрусена коса, късо подстригана, контрастираща със зеления ѝ шлифер. Стоеше до ствола на едно дърво. След няколко отпуснати движения тя излезе под слабия дъжд и тръгна по пътеката във вид на полумесец. Беше облечена в прилежно изгладени дрехи и груби черни обувки.

— До всички постове. Заподозряната жена се намира на югозападната пресечка. Потвърдете, че я виждате! — излая Молину.

Слушалките изпукаха и Джонсън отговори:

— Влезе в полезрението на втори пост, сър. Чакаме инструкции.

— Засега нищо. Само наблюдавайте. Изглежда, отива до телефонната кабинка.

След секунди момичето направи точно това, за което предупреди Молину. Тя отвори вратата на кабинката.

— Засечете я! — изрева Молину и момичето до него трескаво заудря по клавиатурата пред себе си.

— Засичаме я, сър.

Обектът стоеше неподвижно в кабинката, след като набра номера. Три кратки сигнала се чува в колата, а усиленият звук след тях показва, че са я засекли.

Точно в този момент прозвуча гласът на Джонсън.

— В северозападния квадрант влиза син салуун, ФАМ 702Б.

Молину извърна глава към шести монитор и следеше какво става, както полузащитниците следят играта на ръгби. Един тъмосин мерцедес спря близо до телефонната кабина. Вратата се отвори и от него слезе елегантна жена, модерно облечена, с палто от камилска вълна. Тя спря за малко да размени няколко думи с шофьора. Тъмната ѝ коса беше подстригана небрежно, но срещу много пари. Тя затвори вратата с рязко движение.

— Сър, първата заподозряна е затворила слушалката. Потвърдено е, че номерът е на таксиметрова компания. Изпратили са кола.

— Добре. Засечете ги и я вземете вие.

Тъмнокосата жена се приближи до ъгъла. Носеше куфарче от свинска кожа.

— Втори пост, покрийте колата — заповяда Молину — и проверете на кого е.

— Вече е направено, сър. Регистрирана е на името на Джонатан Елиът, „Хемптън Мюз“ №4, Епинг Форест.

— Шофьорът мъж ли е, втори пост?

— Не мога да кажа, Оракул.

— Описание.

— Не мога да видя оттук, сър. Стъклата са тъмни.

— Остани в готовност — отговори Молину.

Двете жени поговориха набързо. Това беше потвърждението, от което имаше нужда.

— Внимание всички — каза той по ефира. — Отива надолу.

Елегантната жена махна с ръка, а русото момиче посочи към друга къща, преди да се отдалечи. Тя трябваше да бъде задържана от трети пост.

Молину видя, че тъмнокосата жена погледна часовника си. Точно в 14 ч. и 14 мин. тя почука на вратата. Беше тихо като в морга. Видя я да чука за втори път. Тогава изведнъж вратата се отвори сама. Тя предпазливо влезе в коридора. Молину нямаше време да реагира, когато писъкът раздра вечерния въздух.

Сащисан, той неволно изкрещя:

— Тръгвайте! Тръгвайте! Тръгвайте! — Но можеше да различи писъка на жена от писъка на мъж.

18.

— Стой! — Командата бе изревана иззад градинския зид. — Полиция! Заобиколени сте от въоръжени полицаи! Не мърдайте!

Жената с палтото от камилска вълна стоеше вцепенена. Куфарчето беше на земята до краката ѝ.

— Сложете ръце на тила и коленичете. — От колата Молину наблюдаваше как жената изпълнява каквото ѝ казват.

Беше започнала да се насъбира тълпа в далечния край на извитата като сърп алея, до линейката и до ярките синкави светлини на няколко пристигащи патрулни коли. Мрежестите пердета по улицата се открянаха, когато съседите започнаха да шпионират развитието на нещата.

— Точно така. А сега легнете на земята далеч от куфарчето.

Жената се обърна и камерата показва лицето ѝ в едър план.

То беше изкривено от страх. Молину почувства как дълбоко в стомаха го проряза съмнение.

— Тук нещо не е наред, Уилсън.

— Какво мислите, че е то, сър?

— Все още не знам. Какво става с русото момиче?

— Харис я взе. Исква да отиде в някаква кръчма в центъра на града.

— Трябва да сме сигурни, че ще се срещне с когото се е уговорила, ако има такъв. Обади се по радиостанцията на Харис да остане с нея.

— Добре.

Молину пак се върна при екрана и видя на него един полицаи с пистолет, насочен право в простряната жена. Той отдалечи от нея куфарчето, а един друг полицаи отиде при жената и я претърси. Когато изпълни задачата си, той се обърна по посока на камерата и направи знак с обърнати надолу пръсти.

— Заподозряната е невъоръжена — каза Уилсън.

— Странно — отвърна Молину. — Провери в куфарчето, Джонсън.

Заповедта беше изпълнена. Полицаят внимателно отвори заключалките на куфарчето. Молину чакаше.

— Няма нищо — въздъхна гласът на Джонсън по ефира. Видима вълна на успокояване премина през полицаите и те започнаха да излизат от скривалищата си. Жената все още лежеше на земята. Цялата трепереше, когато Молину излезе от контролната кола.

Тъмносиният мерцедес беше заобиколен. Молину даде нареждане. Потенциалната заплаха трябваше да се неутрализира веднага. Той зае позиция зад Джонсън. Вратата на къщата все още беше отворена, но не достатъчно широко, за да види какво става вътре.

— Какво ще кажеш? — попита Молину.

— Никакво движение вътре, сър.

— Жената каза ли нещо?

— Не. Вие не чухте ли писъка ѝ?

— Да, но защо?

— Ще разберем. Да обезвредим ли къщата?

— Давайте.

Джонсън започна да размахва ръце и да дава безмълвно нареждания, а отрядът от въоръжени полицаи се захвана с операцията с ефективността на автоматизирана система.

— Обезвредете сградата. Най-добре влезте вътре. Бързо.

Молину и Джонсън затичаха по градинската пътека, заобикаляйки жената, която, изглежда, бе изпаднала в шок.

— Извикайте предварителния екип за бърза помощ. Тя ще трябва да отговаря на някои въпроси — каза Молину, като минаваше покрай нея.

Джонсън блъсна вратата и те влязоха вътре. Вонята нахлу в ноздрите му и кракът му веднага залепна за пода. Той сведе поглед към тъмното петно под него. Нямаше грешка — беше съсирена кръв. Забеляза, че беше навсякъде около него, размазана по ламперията и по релефните тапети. Молину се промъкна към полицаия, опитващ се да потисне пристъпа на гадене.

— Добре ли си, синко? — попита го. — Било е и по-зле. Стегни се. — Полицаят го погледна с влажни очи, които бяха виждали стотици трупове, но никога като този. Молину застана на вратата на

всекидневната и видя обезобразеното мъртво тяло, което лежеше до старото кадифено канапе.

Разнасяше се силна металическа миризма. Молину премигна няколко пъти и вдигна вежди. Обърна се наляво и разгледа останалата част от стаята. Нямаше следи от борба. Приблужи се до трупа и се наведе да огледа дупката от куршума.

— Реймънд Хънтър, предполагам — промърмори той и внимателно претърколи главата, за да вземе една черна орхидея, притисната между главата и мръсния килим под нея.

Изправи се и отиде до прозореца. Тълпата навън се беше сгъстила и поглъщаше гледката. От време на време сменяше тежестта си от крак на крак, без да казва нищо. Зад него експертите и полицаите за оглед на местопрестъплението пристъпиха безмълвно към работа, като само раздвижваха пространството с автоматичното пренавиване на лентата, което се повтаряше неистово след всяко проблясване на светкавицата. За втори път през този ден Молину почувства нервни киселини да пропълзят по стените на стомаха му. Тези хора, които и да бяха, или бяха големи късметлии, или изключително добре информирани! Докато гледаше сцената навън, той започна внимателно да разтрива китката си и почувства ускорения си пулс. Никой не го беше правил на глупак. Чуваше въпросите, които щяха да му зададат неговите началници, когато разберат какво се е случило, и сърцето му започна да бие по-силно. Не бе очаквал в плана му да се появи пукнатина, но изглежда, това беше единствената възможност за тези хора да го надхитрят.

— Жената е в линейката. Съвзема се. По-добре вижте това, сър. — И той му подаде бяла папка с надпис „Областен съд на Сейнт Олбънс. Дело между Анджеа Хънтър, ищца, и Реймънд Хънтър, ответник, за децата Катрин, Питър и Томас Хънтър“. — Иззето е от куфарчето. Тя е съдебен пристав, сър. Госпожа Джоан Елиът, съпруга на Джонатан Елиът. И той е при нас — шофьорът. Хич не му е весело и крещи за разни ужасни неща, които щял да направи с вас.

— А блондинката?

— Харис я оставил в „Конската глава“. Прилича на редовно свърталище на местните фашисти, скинхедс и тем подобни. Студено като лед. Мисля, че ни изиграха.

— Трупът е вдървен — каза Молину, без да обръща внимание на по-младия си сътрудник. — Трябва да е мъртъв поне от дванайсет часа.

— Искате да кажете, че е бил в къщата през цялото време, докато сме я наблюдавали? И вратата е била отворена през цялото време?

— Точно така.

— Исусе Христе! — възкликна Уилсън, искрено поразен.

— Остави Господ на мира, Уилсън. Спомни си, че си атеист. Да се върнем в контролната кола и да започваме да оправяме бъркотията. Докладите от лабораторията ще пристигнат след около пет часа.

Двамата се изнизаха на пръсти през екипите от хора, които безмълвно вършеха работата си, и излязоха на улицата. Една наблюдателка изскочи към тях от задната част на тълпата от зяпачи и пъкна микрофон пред лицето на Молину.

— Вие ли сте главният, сър?

Молину погледна надолу към младата жена с къса блестящочерна коса, подстригана под прав ъгъл около скулите ѝ, с гъсти вежди и обилно намазано по пълните ѝ устни червило.

— Саманта Пиърс, телевизията на Би Би Си. Какво става тук? Кой сте вие? — въпросите валяха един върху друг.

— Командир Джералд Молину е отговорът на втория ви въпрос, а на първия — проведе се въоръжена операция. Нямам право да съобщавам подробности. Ще заявя само, че това все още неидентифицирано тяло е открито в сградата и считаме обстоятелствата за подозрителни.

— Това собственикът на къщата ли е, командире? Тази жена арестувана ли е, сър? Какво ще кажете за мъжа в синия мерцедес? — Въпросите продължаваха.

— Без коментар — отговори той. — На всички ваши въпроси ще имате възможност да получите отговор, когато му дойде времето. А сега ме извинете. — И бързо се отдалечи от нежеланата тирада.

В един на обяд Молину се бе разположил в трона си в оперативната стая и провеждаше съвещание с екипа си.

— Излиза, дами и господа, че нашите противници са много поизобретателни, отколкото предполагахме в началото. Очаквам да се свържат с нас в най-скоро време. Никакви изявления за пресата, ще

трябва строго да им запушим устата, а Бакън е спрял репортажа за Би Би Си. — Огледа внимателно мнозинството и продължи: — Междувременно ще се съсредоточим върху докладите от огледа на местопрестъплението и разпитите на господин и госпожа Елиът. — Екранът светна и документите започнаха да се появяват. — Първо — съдържанието на куфарчето, което потвърждава положението ѝ на съдебен пристав, отговарящ за жилищата на улица „Дюк“ в Сейнт Олбънс — коментира той. — Така че излиза, че тя е попаднала в капан точно като нас. Изглежда, някой ѝ се е обадил да ѝ каже, че той е вкъщи.

Внезапно влезе Уилсън с докладите от лабораторията. Запъти се към Молину.

— По-добре вижте това, шефе — каза и подаде на Молину копие от предпечатното издание на сутрешния „Таймс“. С жълт маркер беше оградено едно съобщение. Молину прочете съдържанието му на глас.

Извинение. Реймънд Хънтър. 7 август 1960 — 14 януари 1995, 19:24 часът. Почивай в мир. На всички приятели и заинтересовани страни се извиняваме за вчерашната грешка в датата на смъртта. „Бог избра глупостта на света да се възправи срещу мъдростта. И Бог избра слабите да се възправят срещу тези, които са силни.“ Към Коринтяните, 6:2.

19.

Де Хаус пристигна в Скотланд Ярд в 7 сутринта и донесе със себе си ранното издание на „Таймс“. Той прекоси фоайето, за да поздрави Уилсън, който му протегна ръката си. Здрависаха се непохватно и тръгнаха към асансьора — странна двойка, потънала в оживен разговор.

— Значи го видяхте? — каза Уилсън и махна към вестника под мишницата на Де Хаус.

— Да, видях го. Очаквах да ми се обадите. — Изглеждаше самодоволен. — Но не можах да намеря подобно нещо във вчерашното издание.

— Няма как.

— Защо?

— Защото не беше в „Таймс“, а в „Ивнинг Стандарт“. Пак удар под колана — отговори Уилсън и натисна копчето до асансьора. Вратата веднага се отвори, те пристъпиха вътре и Уилсън натисна бутона за четиринайсетия етаж. Вместо да тръгнат нагоре, както очакваха, те заслизаха и Де Хаус подскочи. В очите на по-младия просветна хлапашка радост. Де Хаус се направи, че не забелязва шегата.

— Затова е ясно, че днешното извинение е предназначено за нас.

— И шефът мисли така.

— Каза ли нещо друго?

— Нищо засега. Чака ви.

— Приятно е да се чувстваш желан — каза дребният мъж.

Асансьорът потрепери и спря, а те се изправиха пред познатия гостоприемнен вход на оперативната стая. Уилсън покани госта през вратата и тръгна към Молину, който ръководеше съвещанието с мрачно смръщено лице.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — каза той, отправяйки коментара си към новодошлия.

— Струва ми се, че имаме опонент? — отвърна Де Хаус, без да отговаря на поздрава.

— Така е наистина. Още повече — имаме опонент, който иска да говори с нас делово. — Молину произнесе изречението бавно.

— Какво искате да кажете? — стрелна го изотзад Уилсън.

Всички се приближиха към масата.

— Така е, като работя с учени. Погледни цитата, човече.

Всички се обърнаха към екрана на компютъра. На него беше изписано: Към Коринтяните, 6:2: „Сега е времето“.

— Цитатът, който се появи в днешния брой на „Таймс“, е невярно отпечатан. Пред вас е истинският цитат.

Всички се обърнаха към Молину в очакване на извода му върху тази размяна. Той започна:

— Не трябва да си гений, за да разбереш, че това послание е предназначено за нас. — Огледа съсредоточените лица пред себе си и продължи: — Опитвам се много усърдно да не повярвам, че някой не е пропял, защото това би довело до невероятни последствия за въпросната личност, но изглежда много по-невероятно, че са могли да ни насадят на пачи яйца цели 24 часа по-рано.

— Искате да кажете, че те знаят, че ще следим обявите в „Таймс“? Но това не означава задължително, че им е известно съществуването на Отдела. Ако е така, то те знаят, че са под наблюдение — настъпи Уилсън.

— Знам, но все пак по-добре да ви предупредя всички, че от Министерството на вътрешните работи ще започнат да душат наоколо. Тази операция не бива да бъде компрометирана по никакъв начин.

Думите увиснаха във въздуха като черни облаци. После внезапно поведението му се смени:

— Има само един начин да се справим с тази ситуация. Трябва да признаем, че са достойни противници. Съвсем ясно е, че имат виртуозни технологии, които лесно могат да получат достъп до всички компютри, които си пожелаят. И точно сега съм сигурен, че очакват да им отговорим. Така че — да играем играта, нали?

Аудиторията изглеждаше за миг сащисана, докато Де Хаус не сви рамене и не попита:

— Кой ще направи първия ход?

— Те вече са го направили. Не виждате ли? Ако могат да влязат нелегално в системата на „Таймс“ и очакват ние да видим това, значи знаят, че ние също можем да влезем нелегално и това ме навежда на извода, че имат достъп до същите бази данни, до които и ние имаме, включително и „Холмс“. Уилсън, седни на централната клавиатура. Ти караш колата.

— Ами аз? — намеси се Де Хаус, все още озадачен.

— Ти си навигаторът, господин Де Хаус, навигаторът на пилота. — Той покани Де Хаус да заеме мястото си. Когато подреждането беше завършено, Молину каза: — Господин Уилсън, въведете ни в системата „Холмс“.

Дисковете забръмчаха и модемите се свързаха. Стаята пак утихна.

— Вътре сме, сър.

Големият екран потрепна.

— Добре — потвърди Уилсън.

— Набери: „Коринтяни, кои сте вие?“ — нареди Молину.

Уилсън затрака по клавиатурата. Отговорът моментално се изписа на екрана.

„Св. Йоан, 3:8“

Уилсън поразен се дръпна назад.

Молину извика:

— Засечете линията и, за бога, някой да ми каже какво се казва в Св. Йоан, 3:8. Де Хаус, бъдете готов. Ще имаме нужда от вас.

Стаята изведнъж закипя от дейност. Никой не си беше представял, а какво остава да предизвика, интелектуална електронна игра на котка и мишка. Ако можеха да засекат откъде тръгва линията, която незаконно влизаше в системата „Холмс“, тогава щяха да имат определен адрес. В най-добрия случай имаха не повече от 24 минути да открият мишата дупка.

Молину зачете на глас, когато отговорът на въпроса му светна на екрана.

— „Вятърът духа накъдето си иска, ти чуваш свистенето му, но не можеш да кажеш дали идва, или си отива.“

Де Хаус се надигна напред и нервно се подпря на края на кожения трон на Молину.

— Набери: „Кои сте вие?“.

Всички гледаха как отговорът се появява бързо, точка по точка: „Генезис, 2:23“. Той беше моментално разгадан: „Това е кост от моите кости, плът от моята плът. Тя ще се нарича жена, защото е направена от мъжа“.

Де Хаус продължи:

— Набери: „Какво искат жените?“ — Обърна се към Молину: — Нека малко да ги изпитаме по Фройд.

В отговор екранът ги гледаше празен. Само премигването на курсора от време на време в левия ъгъл показваше отказа да разговарят.

— По дяволите! — извика Молину. — Защо не искат да отговарят?

Де Хаус заговори спокойно, като свали сакото, нави ръкавите си и се върна на своето място:

— Не отговарят, защото общуват само с Божието слово. Така че единственото обяснение според тях може да се намери в Библията, тоест в цитата. Искат да ги питаме не по нашите правила, а по техните. Това е направо изумително.

— Оставете изненадите, професоре, продължавайте с играта. Часовникът не спира, а ние не сме по-близо до тях.

— Добре — каза Де Хаус. — Опитай: „Кой ти дава власт да ни водиш и съдиш? Преселение, 2:14“.

Курсорът издаде звук и заработи. „Преселение, 3:15, разбира се.“

— Какво се казва там? — извика Молину.

Цитатът се появи. „Господ Бог на вашите бащи, Богът на Абрахам, Богът на Исаак и Богът на Иаков.“

— Деветнайсет минути — провикна се един глас през стаята.

Де Хаус разхлаби вратовръзката си.

— Опитай: „Всичко е суета и терзание на духа. Екlesiаст, 1:14“.

— Той продължи: — Да видим дали искат да обсъждаме морала с тях.

Отговорът дойде скоро: „Св. Матей, 5:17“. Всички прочетоха: „Не мислете, че съм дошъл да поругая завета на пророците. Дошъл съм не да руша, а да въздавам“.

— Осемнайсет минути — чу се вик.

— „Не убивай. Преселение, 20:30“ — извика Де Хаус.

Без да даде време на курсора да премигне нито веднъж, отговорът още повече усили интереса им: „Непристойните:

Преселение, 21:23“.

— Не ми казвайте, знам. „Живот за живот, око за око, зъб за зъб, ръка за ръка, крак за крак, огън за огън, рана за рана, камшик за камшик.“ — Гласът на Молину отекваше заедно с пропълзяването на цитата по екрана.

— Петнайсет минути — чу се пак викът.

— Засечена област — Югоизточна Англия.

Де Хаус изкомандва:

— „Исая, 5:20. Горко на тези, които наричат злото добро и доброто зло.“

Отговорът отново беше светкавичен: „Оплакване, 3:59“.

— Разтълкувайте! — извика Молину.

„О, Господи, ти видя моя грях, отсъди по право.“

Де Хаус изчака за миг.

— Това потвърждава първоначалната ми теория. Тези хора отказват да признаят всякаква друга система на правосъдие.

Молину тревожно прегледа скенера.

— По-близо ли сме? — попита той оператора.

— Изглежда, свързват се през главния възел в Ексетър. Използват всяка възможност. Трябва да се сканират над сто хиляди линии.

— Девет минути. — Викът предизвика лъскава влага по челото на Де Хаус.

— Хайде, хайде, отговаряйте, Де Хаус — подтикна го Молину. — Поддържайте връзката.

— „Не давайте на злото да ви победи, а го побеждавайте с добро. Към римляните, 12:21“ — извика той.

Екранът издаде звук. „Глупако, забравяш «Към римляните», 12:19“

— „Аз съм отмъщението, аз ще се разплащам — каза Бог“ — прошепна Де Хаус думите, когато те се появиха на екрана. Преди да успее да формулира отговора, курсорът пак трепна: „Кралете, 21:20?“.

Те изчакаха неподвижни няколко мига, докато собственият им компютър ровеше из базата данни, след което изписа: „Не ме ли намери, ти, мой враг?“.

— Мамка му! — избухна Молину. — Те знаят, че можем да ги засечем.

— Мисля, че е по-добре да видите това, сър — прекъсна го по-младият оператор на скенера.

— Какво е то?

— Успяхме да засечем със сигурност телефонна подцентрала в покрайнините на Ексетър. Прилича на линия на Министерството на отбраната.

— Къде е тя?

— Единственото място, където би могла да бъде, е самолетната площадка „Тонертън“.

— Една минута. — Всички очи се обърнаха към екрана.

— Притчи, 18!

— Трийсет секунди.

— Линията прекъсна, сър. Съжалявам, засичането не може да продължи.

— А самолетната площадка?

— Няма да стане. Не можем да проследим сигналите от въздуха към Земята. Потокът в ефира дори няма да почувства, че се включват. Трябва да идват от сателитна връзка. Тези хора със сигурност знаят какво правят.

Когато Молину пак се извърна към стената от екрани, видя да се появяват следните думи: „Пътят на правдата е ярка светлина и тя става все по-ярка, колкото повече приближава до Големия ден. Притчи, 4:18“.

— Какво, по дяволите, означава това?

Де Хаус помисли няколко дълги секунди, преди да отговори. Въпреки че всъщност нямаше нужда. Тя беше използвала израза в техния диалог много пъти през изминалите седмици. Той я бе притискал все повече и повече в опит да изтръгне истинския смисъл на Големия ден от вечно премигващия курсор — езикът, на който разговаряха. Отговорите ѝ бяха прекалено мъгляви за разгадаване дори и от неговия посветен ум. Това беше единственият въпрос, чийто отговор търсеше. Този глад за знания позволяваше на съвестта му да оправдае предателството му към операцията. След малко Де Хаус осъзна, че присъстващите в стаята очакваха отговора му на въпроса на командира.

— Това означава, че никой не може да ги отклони от техния път, по който те са тръгнали като християните на поклонение пред вярата.

Обаче предполагам, че те нито за миг не са имали намерение да ни кажат какво ще се случи в Големия ден. Затова мисля, че не е вероятно да ни кажат и кога ще е този ден. — Гласът му звучеше като грачене.

Стаята пак потъна в мълчание.

Сам във влака обратно към Оксфорд, Де Хаус се опита да прецени здравомислещо какво беше направил. Когато предизвика диалога с нея, той вярваше наивно, както се оказа, че тя ще бъде предупредена да се пази от плана на Молину. Надяваше се, че би могъл да я отклони от отровната стръв, в която се бе превърнала Бет Гембъл според замисъла на командира. Получи се обратният ефект. Нейният отговор го съкруши повече от всичко друго, което беше чел или чувал за убийствата. Тя беше специалист в игрите. Не жена, която учеше на хокей предпубертетни момичета, а специалист в игрите на ума.

Той видя отражението си в мръсния прозорец на купето. Изглеждаше измъчен. Не измъчен от това, което беше направил, а от възможното отражение на неговите действия върху вероятността операцията да се пожертва толкова евтино. В крайна сметка какво бе спечелил? Малко самодоволство, че е пред Молину? Малко уморено удовлетворение от себе си, че е предизвикал среща на интелектите с това зловещо същество? Същинската информация, която бе изтръгнал от техния клавиатурен разговор, беше минимална. Беше му дала само това, което бе избрала да ѝ се откъсне от сърцето. Усилията му да започне изследване на нейния странен морал рухнаха. Стана му студено и се чувстваше съвсем объркан. Въпреки че не беше създал това чудовище, беше му дал нов живот: този на Бет Гембъл.

20.

Фъргъс седеше срещу Бет в уютната кухня в дома ѝ. Вече беше нейният бивш оператор. Чрез канибалските сигнални ритуали на телевизионната джунгла до него достигна вестта, че тя е уволнена. Знаеше и как е протекла екзекуцията. Отначало обмисляше да размаже физиономията на Максвел, но се нуждаеше от работата си. Теди така или иначе живееше назаем при всяка следваща програма, затова Фъргъс реши да изчака, докато и неговият наказателен отряд зареди оръжието и тогава да си разчисти сметките.

Бет беше мълчалива, по-мълчалива, отколкото някога я бе виждал. Седеше срещу него с наведени подпухнали очи и пушеше цигара за първи път от две години, откакто се бе отървала от тази напаст. След няколко минути тишина тя обобщи накратко странните събития от последните няколко дни, като завърши с ходенето до клуба по стрелба. Фъргъс усети, че съжالياва за предишното си решение да не се оправи с това копеле Максвел.

— Не знам какво става, но ще разбера — обеща Бет.

Фъргъс я погледна над ръба на огромната чаша с димящо кафе и очите му за първи път бяха сериозни.

— Защо не кажеш на полицията? Тези хора... тази жена... се държи странно. Не е ли време да оставиш полицаите да си заслужат заплатите? Те за какво са, Бет? — заключи той.

Тя вдигна поглед, както си седеше до кухненския прозорец.

— Какво искаш да кажеш, Фин? — Знаеше, че Фъргъс има нюх за неприятностите, въпреки че той рядко го предпазваше от тях.

— Ами всичко звучи някак... напрегнато, като преследване, почти като религия. Запитвала ли си се какво искат те от теб?

— И аз бих искала да разбера. Трябва да разбера.

Бет млъкна и Фъргъс продължи:

— Библейските цитати и данните за Мидълтън — да се пържи в ада дано! — какво искат от теб?

Тя се замисли над трудния въпрос.

— Може би искат да направя програма за тях. Не знам. Но идеята е страхотна.

— Познавам този тон. Да не си забравила, че нямаш работа?

Тя премигна осмъртително с мигли срещу него и гласът ѝ стана звънлив като на ученичка:

— Но все още имам оператор...

— О, Бет, ти загуби своята работа, това не е ли достатъчно?

Тя се приближи към него, този път със съвсем сериозно изражение.

— Фъргъс, останал ли ти е някакъв отпуск? — Той кимна, без да вдига очи от питието си. — А можеш ли да вземеш назаем това, от което имаме нужда? Камера, подслушвателни микрофони, устройства за монтаж? Само помисли. Какъв сюжет! Това е пътят ми обратно, Фъргъс, чувствам го. — Тя така се развълнува, че разля кафето си.

— Ами мацката с пистолета? Нея как я чувстваш? Лично аз съм уплашен до смърт. Ето накъде те води пътят на грехопадението.

— Наречи го просто интуиция, женска интуиция. Не вярвам, че иска да ми причини нещо лошо.

— Сигурна ли си, че не е някаква лесбийска история? Онези снимки на твоя човек е трябвало да предизвикат реакция. Имам предвид — какво ще кажеш сега за едно чукане? — Приближи се към нея. Тя разтвори халата и откри плътта си. Те се погледнаха в очите и се разсмяха. Той седна на мястото си.

— Не си от тях, Бет. Добре де, няма да си играеш на криеница с момичетата. Тогава какво смяташ да правиш?

— Ние ще се върнем в клуба по стрелба. — Бет стовари с трясък чашата си върху дъбовата кухненска маса.

— Знаеш какво е отношението ми към оръжията.

— Можеш да ме почакаш отвън. Тя няма да е там, но адресът ѝ може да е.

Бет знаеше пътя. Кръглото слънце се бе вдигнало високо в ясното небе, когато Фъргъс подкара възстаричкия си микробус към клуба по стрелба. Младата жена чувстваше, че прави точно каквото трябва. Напоследък се бе оставила да я манипулират хората около нея. Сега за първи път след онази нощ вземаше инициативата и се чувстваше

добре. Фъргъс запали цигара и те продължиха да пътуват в мълчание, в което нямаше напрежение. В микробуса Бет можа на спокойствие да го огледа в профил. Неизменното кожено яке покриваше слабото му тяло, жилаво по-скоро от работа, отколкото от упражнения. Лицето му — мило, добро лице — все още беше прикрито от смешна брада. Не знаеше някога да е ходил без нея и се чудеше как ли ще изглежда, ако бръснарят се погрижи за демодираното ѝ присъствие. Той винаги беше до нея, без да се натрапва или да нахалства, просто до нея, с открито лице и срамежлива усмивка. Защо става така, помисли си тя, че най-добрите хора са тези, които приемаме за част от пейзажа?

Пътуваха по следите на вчерашната ѝ разходка. Като пристигнаха, Бет слезе от микробуса.

— Първо, ще опитам с потрепването на ресници. За това не ми трябваш. Ако не мине, тогава...

Той знаеше какво.

— Тогава ти трябвам аз, знам. Внимавай, Бет. — Протегна се напред и хвана с цяла шепа габардиненото ѝ манто. — Това не е броня. — Пусна я и тя влезе в клуба по стрелба.

На рецепцията не беше възрастният мъж от вчера. Изглежда, беше жена му.

— Добро утро.

Свъсените очи я изгледаха над очилата с розови рамки. Цялостното впечатление беше като от брадва, готова за битка.

— Какво има? — отвърна тя сопнато и огледа Бет от горе до долу.

— Бях вчера тук на гости на госпожица Тримейн.

Жената я чакаше да продължи. Бет извади металното пресовано огледало от чантата си.

— Взех го по погрешка. — Жената посегна да го вземе. Бет го дръпна. — Не, не е толкова просто. Виждате ли, тя взе моето. Беше ми подарък и означава много за мен. Искам да ми дадете адреса ѝ. Не бих желала да се загуби.

— Не даваме адресите на членовете ни. Всъщност откъде да знам дали сте били тук вчера. Никога преди не съм ви виждала.

— Съпругът ви ме видя.

Жената премисли възможностите.

— Може и така да е, но аз все пак не мога да ви дам тази информация. Ами като ви е такава добра приятелка, защо ѝ нямате адреса?

— Никога не съм казвала такова нещо, точно затова е толкова важно да я намеря. Огледалото ми е оставено като завещание от майка ми.

Възрастната жена присви очи, докато те почти изчезнаха.

— Преди малко казахте, че ви било подарък. Това е различно от завещание. — Подозренията ѝ към Бет се бяха потвърдили. — Не, госпожице, ще оставя съобщение на госпожица Тримейн. Ако сте така добра да си дадете името и адреса, ще се погрижа да ги получи. — Бет написа фалшиви данни, подаде ги на враждебната администраторка, после внимателно се загледа къде ще постави бележката.

Когато се върна в микробуса, Фъргъс се вгледа в лицето ѝ с нарастващо униние. Явно номерът не беше минал.

— Не се притеснявай. Това, което искаме, е на мили разстояние от залата за стрелба. Ще влезеш и ще излезеш само след секунди. И без това микробусът ти е смачкан, още една чупка няма да развали много естетиката — обеща му тя.

И те веднага пристъпиха към предварително планираната маневра.

Бет отиде отстрани на главния вход и застана до избуялия бръшлян, който покриваше стените. Наблюдаваше как Фъргъс на заден ход подкара микробуса и изчезна от погледа ѝ, но не и от слуха ѝ. После чу оглушителния звук на сблъскването. Обувките на администраторката затракаха по пода, когато Фъргъс дотича като луд покрай ъгъла.

— Мисля, че е мъртва! Не я видях.

Жената стоеше на входа и го гледаше втренчено. Фъргъс я хвана за ръката и започна да я дърпа напред.

— Жена е, млада жена! — Той крещеше, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

Тя беше прекалено сащисана от бързината, с която се случи всичко, за да устои и Фъргъс я повлече със себе си да види касапницата.

Веднага щом отминаха, Бет се шмугна вътре. Изтича до рецепцията. Бележката ѝ я нямаше. Тя я видя да лежи в кошчето за

боклук. Разпозна топлото местенце, в което беше стояла. На него беше залепен щампован надпис, който гласеше: „Б. Тримейн“. Бет знаеше, че няма много време. Дори и умилкването на Фъргъс не можеше да прикрие факта, че труп липсва. Пред нея лежеше голям регистър с имена на членовете. Тя бързо разтвори страниците му. Вътре се описваха плащанията на таксите. Бързо намери буквата Т и прегледа колоната с имената на членовете. Отвън вече се чуваха гласове.

— Сигурно е пропъзляла в храстите. Трябва да я намерим. Може би умира, жено! — Тя го видя да стои с гръб към вратата, с разтворени ръце, за да спре влизането на администраторката.

— Махай се от пътя ми! Ще накарам да те арестуват! Скапан пияница!

Нямаше време за доизпипване. Бет откъсна листа и го пхна в джоба си. После тръгна към тях.

— Замалко да ме удариш, ненормалнико. Ще съобщя за теб в полицията. — Тя тръгна да се отдалечава.

— Как влязохте пак тук? — попита възрастната жена и тръгна след Бет.

Бет се обърна.

— Имаше обаждане за вас. Собственикът. Искаше да знае къде сте и коя съм аз. Чака на телефона на рецепцията. — Бет виждаше, че жената не беше сигурна дали е така, или не. После реши, че няма да поема риск.

— Ако пак видя когото и да е от двамата, ще повикам полицията. — Тя се отдалечи уплашено.

— Ти наистина ли ме издаде на полицията? — запита Фъргъс, докато тичаха обратно към микробуса.

Бет се засмя.

— Не, но познавам някой, който ще го направи.

Те скочиха в още работещата кола и подкараха бързо по алеята и после по шосето навън.

— Взе ли го? — попита той, когато микробусът премина с голяма скорост през един остър завой.

— Намали — предупреди го Бет. — Бясно каращ микробус с висяща задна лайстна е голямо изкушение за един пътен полицай. — Извади смачкания лист от чантата и го изглади.

— Господи, не можа ли просто да го препишеш? — Той погледна косо към раздърпания документ.

— Нямах време, Фъргъс. Ти и Мама Бейкър се боричкахте във фоайето, когато го намерих. Да видим. — Тя прокара надолу пръст по списъка с членовете. — Тримейн, Б. Членува от два месеца.

— Исусе, в това място трябва да имат страхотни инструктори.

— И таксата ѝ е платена за цяла година. Копие от разписката. — Бет взе малкото листче. — „С благодарност, УБД.“ Никога не съм го чувала. БД... Това обикновено означава „благотворително дружество“. Ще трябва да го проверим. Адресът е „Рикмънсуърт Роуд“ № 23, Централна източна част.

Фъргъс настъпи газта.

Приключенията на Бет бяха описани на Молину от хората в преследваческата кола. Той не очакваше момичето да се върне в клуба по стрелба така внезапно. Тя си мислеше, че е влязла в някакви следи и беше права. Той свали ушитото си по поръчка сако и го постави внимателно на буквата закачалка до вратата. Свали ониксовите копчета за ръкавели, нави френските маншети и потри длани. Така беше по-добре. Тъй като не ставаше каквото очакваше, Бет Гембъл можеше да разбуни гнездото на осите. Той се върна на мястото си, за да проследи действието. Пред него лежеше едромащабна карта на околността.

— Обектът се движи на изток. Това момиче умее да играе. Взели са нещо важно от рецепцията. Скоростта, с която си тръгнаха, показва, че май са намерили това, което са търсели.

Молину се поколеба, преди да отговори:

— Тя се е върнала за това, което ние търсехме вчера. Проверено ли е?

Пукането на мобифона прекъсна сигнала.

— Отрицателно, шефе. Премахването е планирано за 1 през нощта утре.

— Не я изпускайте. Повтарям, при никакви обстоятелства не я изпускайте, освен ако не ви открият.

Де Хаус беше прав, тя беше много изобретателна. Сега може би имаше адреса на тайнствената жена. В тази част на играта Бет ги беше

изпреварила. Това можеше да е много опасно за нея, а и за тях. Той се чудеше колко далеч смята да отиде тя. Звъненето на мобифона го откъсна от мислите му.

— Да?

— Микробусът се приближава до „Рикмънсуърт Роуд“, кара бавно. Гледат номерата на къщите. Имат късмет — всички къщи са празни, със заковани прозорци или врати. Изглежда, адресът е фалшив.

Вътре в микробуса си Фъргъс се осмели да погледне към Бет. Тя хапеше вътрешната страна на устната си страшно съсредоточено, но разочарованието бе ясно изписано на лицето ѝ.

— Нищо чудно, че благотворителното дружество е платило таксата ѝ. — Опитът му да се пошегува се провали като настроението на Бет.

Тя прелистваше справочника „От А до Я“, проверяваше и препроверяваше за някакъв друг, подобно звучащ адрес. Накрая Фъргъс каза:

— Виж какво, Бет, това е малко прекалено зловещо за мен. Да кажем, че нямаш добър ден.

Тя стоеше, неподвижна и непреклонна, на пътническото място. Господи, той почти можеше да чуе мислите ѝ. Младата жена блъсна скърцащата врата на микробуса, слезе и тръгна към изоставеното жилище. Оградата около занемарената градина беше ръждясала и изкривена от липса на грижи. Някога е имало порта, но това е било доста отдавна.

— Губиш си времето, Бет — извика той от микробуса, когато тя изчезна от погледа му.

Входната врата имаше същата съдба като градинската порта. Трудно е да си представиш, че някога тук е живяло семейство, помисли си тя, докато си проправяше път през счупените бутилки от сайдер и през боклуците. Къщата миришеше на урина от скитниците и на отчаяние. Стълбите изглеждаха нестабилни. Фъргъс беше прав — това беше ничий дом. Но ако не беше погледнала, щеше все да се чуди. Това правило първият ѝ редактор беше набил в главата на някогашната шестнайсетгодишна стажант-репортерка: не вземай нищо за дадено, проверявай всичко сама и не се доверявай на никого за нищо. Разбита

от липсата на откритие, Бет се върна в гостоприемната светлина на света навън и се качи в микробуса. Нямаше да има никакви „Нали ти казах?“ от Фъргъс. Нямаше нужда. Той обърна ударената кола и тръгна обратно.

По обратния път Бет беше потънала в мисли. Какво, по дяволите, искаха от нея? Само с нея ли си играеха така, или имаше и други, които подмамваха по този начин? Фъргъс правилно беше попитал, докато пиеха кафе в нейната кухня:

— Какво искат те от теб, Бет?

Веднъж да разбере това, щеше да разбере и тях. Но за да го направи, ще трябва да изчака да установят нов контакт. Тази перспектива не ѝ допаднаше. Тя пак им даваше предимство, нарушаваше баланса в своя вреда и им позволяваше да диктуват смисъла и темпа на интригата. Трябваше да има начин да предизвика събитията сама. Вместо да реагира, трябваше да действа. Но как?

Почти бяха стигнали до дома ѝ, когато тя пак проговори:

— Благотворителните дружества трябва да се регистрират, нали? Ако се отбием в офиса на благотворителните комисии, те ще могат да ни дадат някакъв адрес.

Фъргъс спря микробуса.

— Да, и той ще бъде „Рикмънсуърт Роуд“ № 23. Виж какво, трябва да свърша някои неща, между които и да поправа колата си. — Тънкият намек тя да плати поправката остана без отговор. — Ще ти се обадя по-късно.

Бет се чувстваше повалена, но не победена. Подобни разочарования беше имала и преди. Важното беше да продължиш да действаш, да продължиш да мислиш. Апартаментът беше тих. Баща ѝ седеше и гледаше втренчено в пространството. Тя го целуна за поздрав и приглади карираното одеяло, което обвиваше измършавелите му крака. Безпредметно беше дори да се опитва да говори с него. Отиде в кухнята и сложи чайника, после влезе във всекидневната и провери телефонния секретар.

Имаше само едно съобщение. Тя натисна копчето за прослушване. Беше жената от ресторанта и залата за стрелба.

— Доверие! Не чу ли? Беше много глупаво и какво ти донесе? Посещение в къща на самонастанил се. Необходимо е да поговорим за това. Ще се видим в „Делкоро“ на ул. „Флийт“ в девет вечерта.

Съобщението свърши. Как беше разбрала за това толкова бързо? Бет предположи, че са ѝ позвънили от клуба. Това означаваше, че там имаха телефона ѝ. Трябва да са се досетили, че Бет е търсила нещо, после да са провели собствено претърсване и да са стигнали до регистъра. Знаеше, че няма друг избор, освен да приеме предложението на жената. Ако името ѝ не е Тримейн, тогава какво е?

Молину седеше зад огромното си бюро зад дебелите стени на Отдела за разузнаване и събиране на предоперативна информация. Той разглеждаше схемата на операцията до този момент. Всичко вървеше добре. Имаше само едно малко неудобство — проблемът с подслушването на телефона на Мидълтън. Министърът на вътрешните работи беше решил в пристъп на нехарактерна честност да откаже разрешение. Беше заявил, че е противоконституционно. Молину знаеше от общуванията си с Палмър-Дент, че честността беше доста далеч от идолизираните му приоритети. Изглеждаше по-вероятно да се страхува от резила на разкритието. Ако някога се разкриеше, че оправдан подсъдим е бил следен от службите за сигурност, това щеше да изглежда като реваншизъм и от Министерството на външните работи щяха да спретнат гаден процес, който щеше да почука обратно на вратата на Палмър-Дент. Типично, помисли си Молину, човекът би рискувал по-скоро живота на Мидълтън, отколкото собствената си кариера. Той се усмихна на лицемерната ирония в този свой извод. И той, и вътрешният министър бяха издялани от едно и също твърдо дърво. Много хора вярваха, че Палмър-Дент, който оскъдно прикриваше амбицията си с булото на приличието, ще бъде следващият лидер на своята партия и на страната.

Молину продължи да провежда наблюдение над операцията, като се наслаждаваше на аварийните планове, разработени от неговите стратегии. Бяха отработили всяка непредвидена ситуация, всяка възможност, всяка несигурност. Беше гениална работа. Една червена лампа го предупреди, че някаква информация очаква неговото внимание. Той чукна копчето на високоговорителя, който стоеше до снимката на жена му.

— Господин Молину, засякохме обаждане в дома на обекта. — Пуснаха му лентата. — Трябва да е на жената от клуба по стрелба.

Системата им за комуникация беше впечатлителна. Времето на съобщението беше само 15 минути, след като Гембъл и Фин си бяха тръгнали.

— Добре. Искам този ресторант да се проучи и да се промъкнете в него. Два екипа — смесени двойки. Резервираната маса да е покрита. Искам достъп до книгата с резервации. Искам ресторантът да е под контрол в 7 и 30 часа.

Бет дойде по-рано, 40 минути по-рано. Фъргъс седеше отвън в разбитата си кола. Както обикновено, беше паркирал неправилно. Тя провери миниатюрния предавател на вътрешната страна на ревера на самото си от „Армани“.

— Храната изглежда чудесна, Фъргъс. Очаквам я с нетърпение. Ти ял ли си?

Думите ѝ отекнаха в празното фоайе. Знаеше, че не е. Цял следобед беше звънял на приятели, опитвайки се да събере това оборудване. Накрая, към шест вечерта, той уцели десетката. Беше скъпо, но необходимо. Сега Бет се приближи до метрдотела.

— Добър вечер, госпожо. Имате ли резервация?

Бет изглеждаше притеснена.

— Имам. Ох, толкова е неловко! Колежка от един семинар ме покани на вечеря. Днес се запознах с нея. Виждате ли, дори не мога да си спомня името ѝ.

Той се усмихна угоднически.

— И за колко часа? — Безупречният му фрак и безупречните му маниери бяха възнаградени с най-благодарната усмивка.

— За девет — каза тя притеснено.

— Така, да видим — втората смяна. Странно. Последвала е късна серия от резервации за нея.

— Ами първата не е ли направена от жена? — попита Бет.

— Аз лично приемам резервациите. Имаше само една жена. Някоя си госпожица Маделин Милтън.

Името прозвуча познато.

— Благодаря. — Бет държеше в ръката си банкнота от две лири.

— По-късно, госпожо. Услугата беше чест за мен, а не подмазване.

— Вътре е, командире. Спретна един номер на главния сервитьор. Откри името на жената. Обектът седи в микробуса с Фин. Времето на срещата приближава. Тя закъснява с десет минути. Нито следа от другата жена засега. Продължавам наблюдението.

Връзката прекъсна и след това се включи друг екип за наблюдение.

— Командире, тук е трети пост. Опитваме се да се свържем от десет минути...

Молину усети напрежението в гласа на оперативния работник.

— Какво има?

— Един самотен мъж на бара, сър. Сам мъж. Това е Сатир. Повтарям — Сатир. Това е клопка. Няма време да го спрем.

Молину изскърца със зъби, преди да отговори:

— Не проваляйте операцията, ако не е заплашен животът на един от обектите.

Сервитьорът пак поздрави топло Бет.

— О, госпожо, какво удоволствие е да ви видя. Не бяхте напълно откровена с мен за вашия домакин. — Той намигна съучастнически и я поведе към плюшения бар.

Другите посетители седяха по двойки. Те винаги прекаляват с издокарването за елитните ресторанти, помисли си тя. Когато приближи към бара, Бет видя, че на него седи мъж, обърнат с гръб към нея. Широките му плещи ѝ бяха познати. Както и лицето му.

— Сър, партньорката ви за вечеря — каза сервитьорът, за да отвлече вниманието му от уискито. И успя. Мъжът се обърна към нея — отначало лицето му беше открито, после се изкриви от гняв, когато я разпозна. Артър Мидълтън стовари дебелото дъно на чашата върху махагоновия бар.

— Ти! — избухна той и заплашително приближи лицето си към нейното. — Ти! Не можеш ли да ме оставиш на мира?

21.

Аутопсията беше разпоредена веднага. Настроението в кабинета на Молину беше мрачно. Лявата ръка не знаела какво прави дясната. В резултат стана това, което „те“ бяха решили: световите на Бет Гембъл и Артър Мидълтън се сблъскаха. Кабинетът беше изпълнен с крехка тишина. В него бяха стратезите, сътрудниците, самият Молину и най-вече Айвън де Хаус. След провала в ресторанта командирът беше поискал Де Хаус незабавно да тръгне от Оксфорд и беше изненадан, когато той с такава готовност изпълни неоснователната молба. В поведението на Де Хаус имаше промяна. Молину гледаше на новопоявилния се у дребния човечец ентусиазъм с характерната си подозрителност. Той предаде на Де Хаус събитията от предната вечер, но трябваше да се пусне и записът на наблюдението.

Молину улови бдителния, ненаситен поглед на учения. Нещо бе увеличило апетита му, изострило беше вкуса му. Сега изглеждаше алчен, не просто заинтересован. Молину си отбеляза за себе си да провери тази очевидна промяна. Прочисти гърлото си, за да разведри малко обстановката и започна:

— Всички знаем какво се случи предната вечер. — Няколко оперативни работници от противоположните екипи се усмигнаха леко и изражението на командира веднага ги прогони навън. — Пуснете пак записа. Господин Де Хаус, искам да слушате това внимателно.

Мършавият учен се облегна на стола, кръстоса ръце и затвори очи.

— Няма ли да си водите бележки? — попита Добсън, един от помощниците на Молину.

Де Хаус поклати глава.

— Нали лентата ще остане? Първото впечатление ще изчезне, ако не си готов за него.

Натиснаха бутона за прослушване.

— *Ти! Не можеш ли да ме оставиш на мира?*

— *Да не е станало недоразумение?*

— Това е гласът на сервитъора — додаде услужливо Добсън.

— *Никакво недоразумение* — каза хладно Мидълтън. — *Ти! Ти правиш живота ми ад. Не мога ли да бъда оставен на мира? Съдебните заседатели повярваха на мен!*

— *Кой ви покани тук, господин Мидълтън?* — Като се имат предвид обстоятелствата, гласът на Бет беше направо спокоен.

— *Някакъв вестникар, ако изобщо ти влиза в работата.*

— *Моля ви, госпожо, бихте ли продължили някъде другаде?* — Де Хаус си спомни гласа на сервитъора.

— *Не ти ли стига да се обаждаш по всяко време на нощта и да разказваш на Агнес разни лъжи за мен? аз вече казах на полицията за това и ще си изпатиш.*

— *Този вестникар мъж ли беше или жена? Кажете ми.* — Де Хаус чу разумния тон на нейния въпрос.

— *Трябва да е някой, когото познаваш. Предложи ми пари за моята история.*

Чу се звук от движение.

— *Моля ви, овладейте се или ще извикам полиция.* — В гласа на метрдотела имаше паника. Явно не беше свикнал на такова поведение в своя ресторант.

— *Ще поискам съдебно решение за теб. Това е тормоз.*

— *За съдебните решения питай жена си. Тя знае всичко за тях* — изсъска Бет.

Чу се шум от борба.

— *Джино! Джоуи! Бързо!*

— *Лъжлива кучка!* — изригна викът на Артър.

Известно време на лентата не се чуваше нищо друго освен шум от боричкане.

— Нашите хора бяха до вратата. Те са го видели — каза Добсън. — В този момент тя плиснала питието му върху него. Метрдотелът го хванал. Сега се чува как идват синовете му.

Записът продължи:

— *Съветвам ви да напуснете, госпожо.*

— *Пусни ме* — крещеше Мидълтън.

— *И госпожата е помолена да не резервира вече тук.* — Лентата изпращя и рязко спря след изтракването на копчето за спиране.

Добсън подхвана историята.

— После, след около пет минути, Мидълтън е видян да се държи за кървящия си нос до задната врата. Спрял е в няколко кръчми по пътя си към къщи и се е прибрал в 11 и 30 вечерта.

Всички обърнаха очи към експерта. Той загриза бързо долната си устна, след това вдигна вежди. Без да отваря очи, каза:

— Това е наказание.

Хората в стаята чакаха в почтително мълчание.

— Тя е прегрешила. Тази организация сама си е законодател. Издава закони, без да казва на подчинените си какви са. После, когато възникне нещо, което те сметат за нарушаване на правилата, следва наказание. В този случай — то е да я изправят лице в лице с несъмнения ѝ насилник. — Де Хаус отвори очи и отправи последния си коментар към Молину.

Той отвърна на погледа му, докато малкият човек не затвори пак очи.

— Правилата са библейски и фашистки. На Бет не ѝ е било казано да се въздържа от разследване. Те са разбрали за наклонностите ѝ от нейното поведение напоследък. Както и ние. И все пак са я наказали.

— Какво ви говори това за тях, Де Хаус? — намеси се Молину.

— Това ми говори, че основната им цел е наказание, възмездие, контрол. Нуждата да поправят това, което смятат за грешно. То се отнася за цялостния им мироглед. Убийствата на тези нещастници се вписват в същата схема. Те виждат в един мъж всичките изнасилвачи, а тях — като един мъж.

— Ами Бет? — попита Малину, като осъзна, че за първи път я нарече с малкото ѝ име.

Стаята леко утихна.

Де Хаус повдигна замислено едната си вежда при грешката на Молину. Сега той пристъпваше към ново отношение към нея, като я признаваше за отделна личност.

— Как ще реагира тя? Или как ще се почувства? Това са доста различни неща, като си помислиш. Ще се почувства разгневена, направо измамена. Това беше евтин номер. Но същото е и да измамиш една възрастна жена с регистъра в клуба по стрелба. Какво ще направи тя? Забележителен е начинът, по който се справи с една потенциална

пагубна среща с Мидълтън. Тя не се стремеше към възмездие, а към информация. Опитваше се да направи връзката. И ще продължи да се стреми към това. Дори в непосредствена опасност запази контрол над себе си. И — добави той, като извиси глас и се извърна към Молину — тя е в опасност. Няма да се предаде. Вие трябва да я изтеглите.

Никой досега не беше се усъмнявал в силата му, като обсъжда неговия морал.

— Не забравяйте указанията си, господин Де Хаус.

— Професор Де Хаус — сопна му се той. — Винаги ме наричате „господин“, а аз не съм тук като „господин“, това е обръщение за коктейли. Тук съм, защото съм професор и вие имате нужда от мен. След като уважавате знанията ми, съобразявайте се с тях. Ако продължавате да си играете с живота на Бет по този начин, ставате лоши като тях.

Молину хвърли убийствен поглед при това открито противопоставяне на неговата роля. Обърна стола си към главния си помощник в разследването.

— Добсън, професор Де Хаус и аз трябва да обсъдим някои неща. Знаем, че трябва да са имали телефона на Мидълтън, за да организират клопката. Искам пълни сведения за всички, които носят името Маделин Милтън, особено за тези, които отговарят на описанието на жената от клуба по стрелба.

Един от следователите се стрелна напред.

— Командире, преди да си тръгнем...

— Да, Тоби? — Той беше млад и по-умен от три четвърти от хората. Беше анализирал процеса срещу Мидълтън и беше дал съвет как съдебните заседатели могат да бъдат накарани да вземат определено решение. Съветът му се беше оказал ефективен.

— Правя проверки на това име, откакто научихме за резервацията в ресторанта. Носят го повече от сто жени. Все още описанията не са пристигнали, но се сетих, че знам името отнякъде. Това беше случаят с размяната на веществените доказателства, която направихме. Името на жертвата от делото на Държавата срещу Маккейб беше Маделин Милтън.

Стаята утихна, докато се смели информацията.

— Професоре? — попита Молину. — Вашето мнение?

— Защо не? Ние, тук присъстващите, също работим, макар и на много различни нива, за да успеем. — В тона му имаше нещо, на което в първия момент не отдаде внимание. В него се съдържаше някаква надменност, направо незачитане на другите. Държането му внушаваше, че има повече знания или повече проникателност — или и двете. Не, не беше това — звучеше като признание. Мислите на Молину бяха прекъснати, когато Тоби се оттласна от клавиатурата.

— Би могло да е още една фалшива следа — както с ресторанта. Може да не е същата Маделин Милтън.

Молину овладя положението:

— Тогава имаме нужда да научим всичко за тази жена. Описание, биография, местонахождение. Тоби, ти ръководи нещата, ти разследвай. Не я изпускай от поглед. — Зарадван от мигновеното си издигане, Тоби се усмихна на Добсън и стана от командното табло. — А сега, ако останалите благоволят да ни оставят... — каза Молину и кимна към Де Хаус.

Те се подчиниха без колебание. Когато вратата се затвори, лицето на командира беше мрачно.

— Каквито и да са вижданията ви, професор Де Хаус, трябва да ви помоля да не поставяте под съмнение авторитета ми пред останалите от екипа.

— Може би това ще ги накара да се позамислят в какво са се замесили.

— Имате право, в определени граници, да ме преценявате според личните си виждания. Това са моите правила, дали са библейски или фашистки — те са моите правила, и това ще става само насаме. Ясен ли съм?

Ученият събра неизползваните си листове.

— Винаги бих могъл да захвърля всичко това, командире.

— Не, не бихте могли. Какво? Да захвърлите най-вълнуващия случай в своя живот? — Де Хаус беше така впримчен от любопитството си, както Молину от своя дълг. — Искам пълния доклад за вашите разкрития да бъде представен до утре. В края на краищата по ваше настояване работим според вашите разкрития. Имаме нужда да знаем на кого да ръкопляскаме при успешното завършване на операцията.

Той вече беше станал и водеше учения към вратата.

— Или кого да обвините, ако се провалите, нали, командире?
Молину се усмихна тънко.

— Рискове, рискове. Вие имате нужда от увеличаване на бюджета ви за изследвания и достъп до секретни файлове — поемате този риск. Ние имаме нужда от анализатор, на когото да можем да се доверим — и ние поемаме рискове.

Дребната фигура на Де Хаус съвсем се смали, когато раздразнен се опитваше да отстоява позицията си пред вратата.

— Ами Бет? Вие самият я нарекохте така. Ние знаем какво рискуваме. А тя дали знае? — Остави въпроса да виси във въздуха, обърна се и си тръгна. — До утре, господин Молину.

— Командир Молину.

Де Хаус се оказа човек, който създава проблеми. Нещо в стила му на поведение дълбоко смущаваше командира. Моралът не беше част от разследването. То щеше да бъде съдено само по успеха или провала си. И все пак Де Хаус се обръщаше към неговото чувство за добро и зло. Това, което беше ефективно, беше добро, а неефективното идваше от грешка в преценката.

Молину се върна при командното табло, включи интеркома и каза паролата.

— Състояние на обекта?

— Паркирала е неправилно пред офиса на Благотворителната комисия. Да държим ли събирачите на глоби на разстояние?

— Не, ако е в нарушение, ще стане подозрителна, щом не я глобят.

Молину знаеше, че последните няколко дни трябва да са направили Бет подозрителна към всеки и всичко, което изглеждаше дори и малко не на място.

— Трябва да се влезе вътре. Наблюдавайте я колкото можете поизкъсо. Говорете с всеки, с когото говори и тя. Отбелязвайте всеки документ, който дори само е зърнала.

— В момента влиза, сър. Край.

Бет се запъти към офиса на Благотворителната комисия. Най-накрая един стар решетъчен асансьор отговори на желанието ѝ да отиде на третия етаж. Той започна изкачването си с враждебно

потреперване. Бет избута с известна трудност сглобямата метална врата и тръгна след закачените на стената указания към преддверието на главната канцелария. Приблужи се към администраторката в приемната.

— Обадох се по-рано. Имам уговорка с господин Банкс.

— А вие сте?

— Марш, Тереза Марш. — Бет подаде документите си.

Журналистическата карта ѝ беше изпратена, когато напусна синдикалния вестник, за да работи в телевизията. Досега не беше я попълнила.

— Да, госпожице Марш. Той е в дванайсета стая. По коридора направо, втората врата вдясно. Изглеждате ми много позната. Появявали ли сте се някога по телевизията?

Бет прибра картата си:

— О, само веднъж — каза тя и се отдалечи.

Жената не изглеждаше убедена.

Стаята, в която Бет влезе, сякаш беше покрита с мъх. Изглеждаше толкова мухлясала, че чак приличаше на кадифената яка на дневното сако на обитателя си. Приведеният мъж, който се надигна с немалко усилие от покритото в зелено бюро пред себе си, каза:

— А, пресата! Винаги душите наоколо. Навирате си носат където не ви е работа. На какъв голям скандал ще станем свидетели днес? — Той радостно премигна. Неравно наредените зъби правеха устата му да изглежда по-смачкана, отколкото беше.

— Списъкът на регистрираните при вас благотворителни дружества. Интересувам се от тези, които започват с У.

Той се наведе напред, свали от големия си нос очилата с кръгли рамки и започна да ги бърше с края на туиденото си сако от „Харис“.

— Винаги сте толкова припрени. Защо имате нужда да видите тези документи? — Езикът му се претърколи около тази последна, любима дума. — И да проучите? — Продължаваше да търка, гледайки с любов изгнилите книги, които бяха най-добрите му приятели.

— Господин Банкс, имаме само тези и ако трябва да бъде честна, нищо повече от това. Става въпрос за нещо ужасно, ако се окаже вярно.

Той се усмихна, за да я подкани да продължи.

— Изглежда... Не мога и няма да ви кажа повече от това засега, все още не мога да го докажа, но... — Надяваше се, че бръцоловенето ѝ ще го успокои и ще му покаже, че тя не представлява заплаха. — ... ние, аз — каза тя скромно — предполагам, че тяхната дейност излиза извън рамките на заявената благотворителност. Те помагат на неомъжени майки. Много от нас са силно религиозни. Намираме го за напълно неприемливо.

В гласа на Бет се съдържаше убедеността на пуританските добродетели, примесени със справедливо възмущение.

— О, боже, благотворителност, която излиза извън рамките на милосърдния си устав! Колко освежаващо! Обикновено оплакванията са точно обратните. Каква чудесна новина! Много е рядко, разбирате ли? — Координаторът се наведе над разнебитения интерком. — Госпожице Дрискол, бихте ли ми донесли регистъра, моля? — Обърна се към Бет. — Направих фотокопие от съответните страници.

След няколко минути документите пристигнаха и ѝ бяха предадени.

— Копието, госпожице Марш. И можете да разчитате на нас за пълно съдействие. — Зъбливата му усмивка беше запълнена като рафтовете в стаята му.

Бет напусна приличащата на парник канцелария. Подбраните страници лежах на дъното на раницата ѝ.

Молину веднага беше осведомен за посещението ѝ.

— Обектът напуска офиса на комисията. Втори пост са на единствения изход. Те ще я проследят.

— Какво е направила?

— Срећнала се е с един служител. Господин Банкс. Изслушахме любезните обяснения на благоразположената администраторка в съседната стая. Разговорът им е бил кратък. Той знаел какво иска тя. Било ѝ е дадено. Очевидно става въпрос за благотворителна организация, която преминава границите на устава си. Уредих Банкс да бъде разпитан. По-нататъшни указания?

— Добра работа. Документа — направи всичко възможно да го вземеш.

Облеченият в син костюм водач на поста тръгна към офиса на комисията и влезе направо вътре.

— Нямам уговорена среща сега. За какво става въпрос? — попита координаторът.

— За журналистката — отговори агентът, сякаш това би трябвало да се подразбира от само себе си.

— Много добре — каза координаторът, докато оглеждаше служебната карта, показана му от агента. — И какво за нея? — Следобедното му спокойствие изглеждаше разклатено, без надежда за възстановяване.

— Какво й дадохте? Важно е.

— Само копие на регистрираните благотворителни организации, започващи с буквата У. Не можеше да бъде по-конкретна. Изглеждаше толкова млада, толкова ентусиазирана, а ние винаги сме готови за малко положително разгласяване.

— Вижте, просто ми дайте това, което дадохте на нея.

Документите бяха донесени след няколко минути. Възрастният човек беше оставен да си блъска главата над прегрешението си, каквото и да беше то. Агентът прегледа списъка и се свърза с Молину.

— Сър, документът съдържа списък на благотворителните организации, започващи с У. Какво да правим сега?

— Изпрати ми го по факса и последвайте другите постове в проследяването на първия обект. — След като даде нарежданията, Молину обмисли възможностите. Дали да проучат връзката между многобройните благотворителни организации и наличните сведения, които бяха много малко, или да се съсредоточат върху Бет, да следват инициативата ѝ и да я използват за това, което можеше най-добре.

Сега вече Молину знаеше, че Бет може да е не само неговата примамка за тях, но и тяхната примамка за него. Бурната среща с Мидълтън беше запалила в неговия гладен за заговори мозък малки предупредителни лампички за евентуално предателство. Цялата операция можеше да се провали в този момент. Фактът, че не стана, приличаше на добър късмет. А това понятие беше чуждо на прагматичната му природа. У Молину не беше останала и следа от доверието, което изпитваше само преди 24 часа. Истината беше, че сега Бет — първи обект, поправи се той — знаеше повече, отколкото целият му екип, въпреки че знаеше по-малко от убийците, които си

играеха с всички тях. Да не би сега тя да беше неговата примамка? Това ли беше целта на срещата ѝ с Мидълтън? Ако беше прав, значи имаше пропукване, а пропукването означаваше проучване, а проучването щеше да хвърли съмнение върху неговото командване. Молину се успокои с довода, че засега нямаше доказателства, само предчувствие — силно предчувствие. Написа писмо с подозренията си и го адресира до Бакън, личния секретар на министъра на вътрешните работи. Разбира се, то никога не беше изпратено, само изглеждаше, че е. Имаха нужда от прекъсване, но ако то станеше, можеше ли той да му се довери?

22.

Бет извади фотокопието върху току-що почистеното си бюро вкъщи. Знаеше, че търси някаква прилика, някаква връзка между всичко, което се случи, и благотворителното дружество. Много дружества оправдаваха името си и развиваха дейност, която, общо взето, подпомагаше определена кауза. Други — не. Бет нямаше никакво съмнение в коя категория попада това УБД. Разбира се, можеше и да греши. Може би предположението ѝ, че буквите означаваха „благотворително дружество“, бе неправилно. Като се имаше предвид поведението им, би трябвало да означават „Училище за безчовечни демони“, но се съмняваше. Които и да бяха, те имаха достъп до важни фондове и източници. Предимствата да се представят за благотворително дружество бяха огромните данъчни облекчения и тихото благоприлично съществуване. Ако беше права, нямаше да е тихо и благоприлично още дълго време.

Като прегледа списъка, скоро стесни търсенето до избора между три дружества, които имаха точните инициали. Първото беше „Уингроувско благотворително дружество“. Беше регистрирано през 1917 година и бе основано от майор Майлс Уингроув след смъртта на сина му при Сом. Основните му цели бяха образователни: „За образованието на онези млади хора, които са загубили родителите си по време на войната“. Бет се съмняваше, че има някаква връзка, заради скрития намек за огнестрелни оръжия. Премина по-нататък и погледна за кратко следващото — „Работническо благотворително дружество“^[1]. Изключи го, но не беше много сигурна защо.

„Женско благотворително дружество“, е, това наистина галеше ухото. Беше регистрирано през 1985, декларираше, че благотворителните му цели са повишаване на образованието на жените и преквалификация на онези, които не са се провалили, а са били принудени да напуснат работа. Дори за неизкушеното око на Бет тази цел изглеждаше малко завъртяна. Най-услужливо бяха оставени адресът и телефонът. Списъкът на Управителния съвет се състоеше от

обичайните дами със сламени шапки, любителки на сутрешното кафе: лейди Кристин Бакъл, председател, лейди Саманта Кокс Елизабет Чалмолей, лейди Даяна Ийв... бяха изброени още няколко имена. Те трябваше да означават нещо. Тя се вгледа в тях за известно време, но механизмът отказваше да заработи.

Телефонът прекъсна съсредоточаването ѝ. Телефонният секретар се включи.

— Бет, моля те, вдигни телефона. Няма да ти отнема много време. — Бет разпозна гласа на жената от клуба по стрелба.

— Маделин Милтън истинското ти име ли е?

— Все някога трябваше да застанеш лице в лице с него. Трябваше да го видиш, когато е слаб, а ти — силна. Мина добре.

— Но как...

— Казах ти, нямам много време. „Блекхийт Бъгъл“, Бет, оттам започна всичко.

Слушалката в ръката ѝ запращя, а сигналът ѝ показва, че разговорът е приключил.

„Блекхийт Бъгъл“. Какво общо имаше с това първият вестник, в който Бет беше работила? Единственото нещо, което започна оттам, беше кариерата ѝ. Не беше се сещала за този вестник от години. Беше хубаво време, невинно, доколкото отразяването на човешкото страдание може да бъде такова. Ясно беше, че те искаха от нея да проследи нещата обратно до „Блекхийт“. Ще го направи, но по своите правила, не по техните.

А в щаба на Молину телефонното обаждане беше предизвикало друго разследване. Те знаеха, че това ще бъде още едно упражнение по преодоляване на препятствия.

— Някаква следа?

— Пак от телефонна кабинка.

— Съберете ми всичко, което знаем за... как му беше името?

— „Блекхийт Бъгъл“, шефе. Няма да ни отнеме много време да намерим подробни сведения за известен вестник като този — добави горчиво Добсън.

— Остави сарказма и ми намери информацията. Трябва да знаем на какво си играят сега — нареди Молину, осъзнавайки леденото

отношение на Добсън, откакто публично беше понижен за сметка на Тоби, който сега стана първи помощник на командира.

— А те наистина си играят — добави пристигналият току-що Де Хаус.

Молину не го беше чул да влиза в командния център. Ученият стоеше и мигаше над очилата си, които бяха едновременно и защитната му стена, и слабото му място.

— С кого — с нея или с нас? — предизвика го Молину.

— И двете, разбира се. И наистина са доста добри в това. — Де Хаус изглеждаше уморен. Лицето му през последните няколко дни от разследването беше придобило сив цвят като при морска болест. Молину усещаше неговата тревога, причинена от продължителната му обвързаност с тази операция. Също така забелязваше, че беше минало известно време, откакто за последен път си беше правил труд да се изкъпе и да се обръсне. Де Хаус постави куфарчето си на бюрото, отвори го и извади някакъв документ. — Ето, командире, доклада ми. Или може би вашата застраховка? — Той изчака каменното изражение на Молину да се пропука.

— Ще видим.

Молину взе документа и го заключи в чекмеджето си.

— Няма ли да го прочетете? — Де Хаус изглеждаше раздразнен.

— При мен е, това е достатъчно. Значи съществува.

Дребният човек се огледа из стаята. Всички оперативни работници седяха пред модемите си, увлечени в търсенето на повече информация. Той се приближи до Молину и снижи гласа си до тих шепот:

— Вие наистина вярвате, че това ще се провали!

Молину се съсредоточаваше върху други проблеми или поне създаваше такова впечатление.

— Какво ще направи тя с информацията, която има, Де Хаус? Ако се свържем с нея за това, дали ще избяга, или ще остане? — Облегна се удобно в мекото си кресло.

Айвън де Хаус, изглежда, водеше някаква вътрешна битка. В очите му беше изчезнало вълнението от преследването. Те блестяха като очите на умираща под ударите на рибаря риба. Под ударите на убийствения чук за риба.

— Тя ще продължи, докато не разбере всичко или докато опитите ѝ не бъдат спрени. Ще нарежда парчетата, докато цялостната картина се появи, и после ще я разгласи публично. Вие какво очаквате? В момента не се доверява на никой друг, освен на оператора си. А и няма причина да го прави. Системата подло я предаде. Ако се свържем с нея, тя ще иска да знае за какво е избрана и как е избрана. Имате ли желание да ѝ обясните защо е било необходимо да се намесим в процеса?

Молину не изглеждаше изненадан от отговора му.

— Съгласен съм, на този етап от операцията е прекалено рисковано. Ще го имаме предвид. Де Хаус, до нас достигна свежа информация. Името на жената от клуба по стрелба съвпада с жертвата от замесения процес. С изключение на цвета на косата, общото описание е същото. Включи се на 27-и, бих искал да знам твоите впечатления от нея.

Де Хаус включи машината. Нейният морскозелен зловец отблясък му придаде гробищен цвят. Появи се наименованието на файла: Милтън, Маделин.

— Пропусни ранните данни. Била е изнасилена в същата нощ, в която и Бет Гембъл — каза безгрижно Молину.

Де Хаус натискаше мишката, докато стигна до съответния файл.

Полицейски рапорт. Жертвата е била нападната в 9 и 10 вечерта. Нападателят е бил маскиран и въоръжен. Изнасилването е било брутално и включва анално проникване и орален секс. Жертвата е разрязана от вътрешната страна на бедрото с дълъг нож. Била е със запушена уста през по-голямата част от извършването на престъплението. Заподозреният Маккейб, Уилям, 19-годишен, е открит. Жертвата е съобщила на полицията за влизането с взлом на Маккейб в училището за слепи, в което тя преподава. Той е бил под наблюдение от общинските служби. Показанията ѝ са довели до повторно осъждане на Маккейб. Той е получил присъда от дванайсет месеца в Изправителния дом за малолетни престъпници. Обвиняемият е бил арестуван по подозрение в

изнасилване. Той отрича да е замесен, като посочва алиби. Свидетелят на алибито се е самоубил преди процеса.

Веществено доказателство срещу Маккейб е само анализът на ДНК. Източникът са ноктите на котката на жертвата, която го е нападнала по време на изнасилването на Милтън. Маккейб е задържан и затворен в предварителния арест. По време на процеса срещу него обвинението не можа да представи веществени доказателства заради замърсяването на материала за експертиза. Настоящото местонахождение на Милтън, М. е неизвестно. След разговор с работодателите ѝ е заключено, че не е контактувала с тях от няколко месеца. Жертвата е напуснала скоро след изнасилването.

Никакви помощи от Социални грижи или регистрирани доходи оттогава. Не е регистрирана и молба за обезщетение. Не е регистрирано и напускане на страната.

— Значи тя просто е изчезнала. Не мога да кажа, че я обвинявам — каза Молину. — Няма предишно криминално досие. Какво може да накара една жена, учителка в училище за слепи, да се включи в тази схема? Знаем, че може да стреля. Нашите хора в клуба по стрелба са взели мишената, след като е свършила. Мислим, че е същата жена. Изглежда нереално. Защо не?

— Защо не? — повтори Де Хаус. — Тя е напълно подходяща, след като сте пуснали насилника ѝ на свобода.

Още едно доказателство за леденото му отчуждение. Той стоеше от другата страна и крещеше кое е добро и кое зло. От другата страна стоеше Молину и се бореше за по-голямата правда. Никога нямаше да разберат гледните си точки. Ученият нямаше какво повече да каже по въпроса. Какъв беше смисълът? Той си тръгна от командния център, без да се сбогува.

Молину преразгледа осигуреността на операцията си. Погледна часовника си със съзнанието, че тази вечер той и жена му трябваше да присъстват на вечеря с високопоставени полицейски служители. Не му оставаше много време, трябваше да тръгва. Имаше една-две

въпросителни срещу няколко души от екипа — тях винаги ги имаше. Това ги правеше по-скоро по-надеждни, отколкото обратното. Но тези инциденти, тези малки прегрешения бяха остарели новини, що се отнасяше до вътрешната сигурност. Молину беше направил допълнителни проучвания на жените от екипа с надеждата, че може да открие някаква пукнатина и след това да я използва за по-нататъшно проучване чрез дезинформация на опонентите им. Нищо не излезе, освен една млада новопостъпила служителка, която спеше с един от груповите началници. Но това можеше да се запази за друга, по-нататъшна употреба. Не, проблемът с пукнатината оставаше.

Чудеше се дали поведението на Де Хаус напоследък не беше резултат на нещо различно от истинското натоварване от операцията и собствените му задължения. Часовникът му издаде звук, за да отбележи, че трябва да започне да навакхва изгубеното време. Молину си даде сам нота да преразгледа обвързването на оксфордския професор с бъдещето на начинанието. Тъй като стана рязко, не успя да забележи как жълтото квадратче тръгна от неуместното си място в полето на екрана, плъзна се надолу и файлът изведнъж се затвори.

„Блекхийт Бъгъл“ беше типичен независим местен вестник. Беше натъпкан с местни реклами, като „Месарницата на Тони“ и „Мотоциклетите на Кен“, и оцеляваше, като търгуваше вестникарско място за приходи. Тъй като никой не би го купил, вестникът се „разпространяваше“. Това не означаваше, че беше лош, а само че беше тъничък. Времето, което Бет прекара в него, я научи на основите на занаята ѝ, но какво можеше да ѝ даде сега?

„Бъгъл“ беше закрит преди няколко години. Коледна картичка с приложен надпис „Почивай в мир“ показваше отношението на издателя към загубата му. Сега офисът беше дал подслон на още един благотворителен павилион — те, изглежда, превземаха света. Единственото място, от което да започне, беше библиотеката. Бет бе прекарала безбройни часове там, прехвърляйки усърдно дебели папки с мухлясали новини. Ако свиването на държавните разходи не беше предизвикало затварянето ѝ, тогава оттам поне можеше да започне търсенето. Това беше големият проблем — тя можеше да си търси

вечно и да не знае какво търси. Но трябваше да е откриваемо, иначе нямаше смисъл да я връщат в собственото ѝ минало.

Блекхийт беше място, което бавно се променяше. Само увеличаването на боклука по улиците и прекалено многото хора, които се изнизваха на групи от вратите на магазините, поддържаха притчата за характерния му упадък. Библиотеката изглеждаше по-малка, отколкото я помнеше, сякаш се беше свила през изминалите години. Вехтите столове и умиращото цвете в саксия допълваха потискащата картина.

Би трябвало да са на компютър, помисли си иронично Бет. Отегчено младо момиче, страдащо от анорексия, разгръщаше страниците на роман от Симон дьо Бовоар.

— Къде държите старите издания на местните вестници? — започна Бет.

— Постъпих едва вчера — отговори момичето, без да вдига поглед от ситния печат на книгата.

— Поздравявам ви. Трябва да сте много щастлива, че имате работа.

Очите на момичето, прекалено големи за ъгловатото лице, на което се намираха, се фокусираха върху нея, после се присвиха.

— Доволна съм. Няма да повярвате какви възможности пожертвах. — Устата ѝ остана безизразна по време на размяната на саркастичните реплики.

— Дадоха ли ви плана на библиотеката? — попита Бет полулюбезно.

Момичето се пресегна и извади плана на единствения етаж от горното чекмедже на бюрото си, после го развя с отпуснатата китка, а очите ѝ се върнаха върху избраната книга.

— В едно можете да бъдете сигурна — каза Бет. По лицето на момичето се появи искрица интерес. — Никога няма да закъснея да върна книга на библиотеката, ако вие трябва да решавате каква да бъде глобата.

Лицето на библиотекарката се разтегна в нездрава доволна усмивка, разкриваща пожълтелите ѝ зъби вследствие на някаква болест.

Планът беше много стар и вероятно беше изработен от господин Бейкър — библиотекарят, който години наред беше насочвал

търсенията на Бет в правилна посока. Това означаваше, че планът беше точен.

Цялата местна история и всичките местни новини бяха грижливо събрани и подлепени от стария библиотекар. Неговата страст да подрежда хрониката на ежедневните дела на малкото населено място щеше да направи задачата ѝ по-проста, но по никакъв начин — полесна. Разглеждането на плана потвърди предположението ѝ: нищо не се бе променило. Изрезките бяха складирани на същото място. Тя тръгна между разпадащите се редове от лавици и се отправи към задната лява част на викторианската сграда на библиотеката. Старите дебели, пожълтяващи папки се подпираха една в друга за равновесие. Денят щеше да е дълъг.

Бет си разчисти място за работа и започна да разпределя папките на местни и национални. Докато го правеше, мислено прехвърляше каквото знаеше. Тук трябваше да има нещо, съобщение или новина, което да я наведе на някакъв извод. За какво — можеше само да предполага, но името Маделин Милтън би могло да е ключът. Бет отказваше да повярва, че изборът на името при резервацията в ресторанта е бил грешка. Те искаха тя да го открие. Това си беше направо вестникарско проучване или по-точно — тест. Бет избърса натрупания прах и погледна към купчината материали. Имаше доста вестници за проучване.

Молину имаше главоболие от вечерята предната вечер. Не че беше прекалил с пиенето, рядко го правеше. Не, това беше махмурлук, причинен от надушване на неприятности, който се появява, когато прекалено много по-висшестоящи искат прекалено много услуги за прекалено кратко време. Всички знаеха, че няма такова нещо като безплатен обяд, закуска или вечеря — поне не в неговия бележник, в който държеше списъка с услугите. Жена му беше във вихъра на онова свое държане, което би осигурило повишение за Молину. Понякога си мислеше, че не би се изкачил толкова високо по тази хлъзгава стълба без нейното неоспоримо влияние.

— Госпожица Гембъл пак прекара цял ден вътре — беше информиран Молину.

Агентът продължи:

— Излезе да си купи сандвич за обяд и се върна незабавно. Направихме няколко набега вътре, като използвахме различни членове на екипа. Както предполагахме, тя преравя папките с местните вестници.

Молину би искал да знае каква е целта на това ровене, но Бет щеше да ги доведе до нея. Техните собствени проучвания се бяха оказали съвсем безполезни. Те имаха само датите на старта на вестника и на неговото спиране. Годишите между тях бяха загадка за компютърните терминали и за техните оператори. Всичко, което можеха да направят, беше да чакат и да наблюдават Бет Гембъл.

[1] „Работнически“, „женски“ и „Уингроув“ на английски език започват с една и съща буква — w (y). — Б.пр. ↑

23.

Тя го намери. Отне ѝ два дни, но го намери. Гърбът я болеше, сякаш беше ударена от боксьор в бъбреците. Столовете с твърди седалки и твърди облегалки не бяха направени според ергономичните правила. Предната нощ бе сънувала, че кара ски сред лавина от книжа. Виждаше с периферното си зрение огромната маса, докато се избутваше с щеките, за да избегне разрушителната ѝ тежест. Като профучаваше по пистата от пейзажа на своя сън, тя почувства, че грамадата се стоварва върху гърба ѝ и докато се бореше да запази нестабилното си равновесие, се събуди изпотена, но и полуразвеселена от съдържанието на съня. Сега остави настрани спомена. Беше го намерила. Измежду хилядите чакащи одобрение проекти и безбройните разкази за местни нотариуси то веднага привлече вниманието ѝ. Бет беше бясна. Трябваше да си го спомни. Това беше първият ѝ ден в Кралския съд по поръчка на вестника. Заместваше отсъстващ колега. Държавата срещу Милтън. Сивият зацапан отпечатък, забравен от 16 октомври 1985. Нейната собствена статия съдържаше новината на онзи ден.

ПРОЦЕСЪТ ЗА УБИЙСТВО „МИЛТЪН“ СПРЯН

Процесът срещу Маделин Милтън, 17-годишна, бе спрян сензационно след намесата на съдията — господин Хънт. Ученият съдия сметнал твърдението, че ответницата е наблюдавала безучастно как баща ѝ, Уолтър Милтън, 57-годишен, умира от сърдечен удар, за недостатъчно, за да бъде осъдена за убийство. Когато произнесе решението си, съдията коментира: „Каквито и морални норми да е нарушила обвиняемата, като не е оказала първа помощ на баща си, тя по закон не е задължена да предприема никакви действия. Защо е решила да не направи нищо — ние

сигурно никога няма да разберем. Съдебните заседатели няма върху какво да решават“.

Полицейски източник е изказал предположението, че ако на съдебните заседатели е била дадена възможност да изслушат „другите“ доказателства, нещата са щели да се развият по различен начин.

Бет Гембъл, криминален репортер

Беше невероятно как след толкова време събитията от този ден изплуваха ясно в съзнанието на Бет. О’Брайън, нейният редактор, беше побеснял от копието, което тя представи. Отиването му на някаква среща беше дало възможност на материала да мине между капките и да излезе.

— Всичкото майсторство на развълнувано пеленаче. — Този израз беше използвал той по-късно за статията ѝ.

Бет се замисли над информацията. Тази жена, ако беше същата, е преживяла процес, на който е била обвинена за смъртта на баща си и е била оправдана. Но това се е случило преди години. Каква връзка могат да имат тези събития с Артър Мидълтън и със случилото се през последните няколко дни? Явно имаше още нещо. Въпросът беше къде може да го намери? Процесът беше потънал в цяло десетилетие живот. Дали Маделин Милтън беше останала в околността? Може да е емигрирала и дори да е умряла. Какво беше това, което Бет трябваше да научи от тази история отпреди 10 години?

Тя взе статията. Единствената следа от настъпващия прогрес в библиотеката беше масивният фотокопирен апарат, който клечеше, нещастен и забравен, в съседния ъгъл. Бет даде една монета от 20 пенса, за да плати за копирането, и реши, че всякакво по-нататъшно търсене няма изгледи да даде резултати. Винаги може да се върне, ако другите следи се окажат студени. Кои други следи? Отне ѝ известно време да върне грамадните купчини история на полагащото им се място. А сега накъде? Знаеше, че библиотеките са банки с информация. Номерът беше да знаеш къде да погледнеш.

Започна с най-простия източник — телефонния указател. Когато намери томовете му, забеляза, че там се съдържат адресите на 87 души с името „М. Милтън“ от големия лондонски район. Това щеше да ѝ

отнеме време. След това Бет прехвърли набързо и избирателните списъци на района. Ако тази жена беше все още наоколо, тук трябваше да се посочва местонахождението ѝ. От мухлясалия документ изскочиха девет имена с различни адреси. През 1985 година Маделин е била на седемнайсет години. Щяла е да има право да гласува следващата година. Въпреки че Бет знаеше, че общинските избори можеха да ѝ дадат съответната информация, по-вероятно беше списъците за общите избори да помогнат за напредъка на разследването ѝ. Това намали избора до четири души. Като действаше по интуиция, тя сравни тези четирима с адресите, открити в телефонния указател. Трите съответстваха, един — не. Отиде до телефонния автомат в коридора и се обади на трите съвпадащи номера. Резултатът от трите разговора беше изключването на трите имена от списъка.

На единствения останал адрес — М. Милтън, училище „Триволи“ — не съответстваше телефонен номер. Допитванията показаха, че е изключен от телефонния указател.

Бет прекалено добре познаваше неговорчивостта на телефонистките по отношение на такава поверителна информация. Тя се върна във вътрешността на библиотеката. Библиотекарката демонстрираше жизненост колкото един натюрморт. Все още диреше просвещение по страниците на романа. Единствената следа, която Бет имаше, беше училището.

Местният пътеводител „От А до Я“ ѝ показа местонахождението му. Беше на не повече от две мили оттам. Бет имаше усещането, че е предопределено да го открие — още един етап от пътуването през живота на Маделин. Тя събра издирената информация и тръгна към изхода. Пътят ѝ я отведе до библиотекарката. Бет можа да прецени от малкото останали страници от книгата, че тя почти бе приключила с любимото си занимание.

— Браво на екзистенциалистите — прошепна Бет и окончателно си тръгна, за да продължи собственото си разследване.

В командния център беше тихо. Молину се занимаваше с разни чиновнически задължения. Те му помагаша да прогони демона на апатията. Чувстваше се така, сякаш е забравил нещо важно. Усърдно се

съсредоточи върху липсващото звено. Засега не успяваше да определи същността и значението му. Знаеше, че ако мисли за него, то никога няма да изплува. Ако го избуташе назад в мозъка си, щеше да изскочи неканено в най-неподходящия момент.

— Няма да повярвате какво количество материал е прехвърлила, сър. Какво да правим?

Той се замисли. През последния ден и половина не бяха никак напреднали.

— Ще изпратя един екип да прегледа всички документи. Казахте, че е използвала копирния апарат? — Оперативният работник потвърди този факт. — Може би така ще успеем да намерим това, което искаме. Трябва да има инфрачервени следи. Междувременно не я изпускате. Незабавно се обаждайте при всяко развитие на събитията. — Молину завъртя стола си. — Тоби! — Операторът леко извърна глава. — Някакви нови съобщения?

Той поклати глава.

— На „траурния“ фронт всичко е спокойно, сър. Ще ви държа в течение.

— Добре, момче — каза искрено командирът.

— Сър, те вече веднъж смениха стила. — Молину разбра, че Тоби имаше предвид неточния анонс на последното убийство, смяната на времето и вестника. — Ами ако го направят пак? Нашата алармена система е настроена на библейски цитати. Те могат да се откажат от тях.

— Де Хаус казва, че няма. Това е част от основната стратегия, планирана от началото до края, и аз съм съгласен. Цитатите са част от нея. — Ето това беше, поздрави се той. Де Хаус беше липсващото звено. Мозъкът му се завъртя по кръговото движение на спомена, докато не пристигна на желаното местоназначение. Но нямаше и следа от жълтото флагче, което беше въвел. Той преписа рапорта и изпрати съдържанието му във ВС, отдела за вътрешна сигурност. Няма да навреди да прегледат човека, заключи той.

Тоби прие отговора и се върна към работата си. Молину погледна часовника си. Бордмън трябваше да дойде в кабинета му след 15 минути. Този спретнат полицаи го тревожеше. Анализаторските му способности бяха отлични, работата му беше безупречна, но Молину усещаше у него намек за неодобрение към избора на Бет Гембъл за

уловка. Точно по тази причина му беше отредена незначителна роля в операцията. Бордмън беше подал оплакване срещу провеждането на процеса чрез секретен рапорт. Но той беше накъсан на парчета заедно с оригинала му. Сега Молину искаше да се възползва максимално от необичайните познания на Бордмън за Бет. В края на краищата разследването на изнасилването беше негово. Тя изненада всички тях с изобретателността си. Чудеше се дали и Бордмън изпитва същото удивление.

Интеркомът просъска.

— Командире, посетителят ви е тук.

Молину събра документите в разтворената папка и се отправи към компютризираното лоно на командния център, после се изкачи с асансьора при чакация полицаи.

— Бордмън, благодаря ви, че дойдохте. — Мина покрай него, без да му подаде ръка за поздрав. — Влезте и седнете. Чай с бисквити за двамата. — Беше отворил вратата на кабинета. Влезе, без да държи вратата отворена за госта си, и седна.

— Нещата не вървят по план, нали? — осмели се да каже Бордмън, докато седеше. — Ако вървяха, нямаше да ме повикате пак.

— Госпожица Гембъл малко ни изненада. Това учудва ли ви?

Лицето на Молину беше непроницаемо. Бордмън се опита вместо това да разгадае по гласа му, после приглади косата зад дясното си ухо. Молину разпозна този жест от предишните им срещи. Той означаваше, че Бордмън се кани да се съпротивлява.

— Ако имате предвид дали вие сте способен да подценявате интелигентността, отговорът е да. А що се отнася до Бет — не, не съм изненадан ни най-малко.

— Обяснете.

— Ключът е в отношението ѝ — от първия момент, в който я разпитах в болницата, до процеса срещу Мидълтън. Тя показва изключителна сила и ясна мисъл. Способността ѝ да ни насочи към него чрез стария видеозапис е илюстрация на отличната ѝ памет. Тя няма да се откаже.

— Да се откаже от какво?

Бордмън потърси за кратко очите на командира и продължи:

— Тя е преди вас. — Очите му искряха. Беше сигурен, че е прав. Бордмън се огледа из стаята. — Преди всичко това и при оня звяр

долу... — челото на Молину се сбърчи при споменаването за „секретния“ команден център — ... тя ви показва как се прави. — В гласа му имаше неприкрита радост.

— Не забравяйте положението си, Бордмън. Вашето отношение ме разочарова. Поканих ви, за да помогнете. Не видяхте ли снимките от последното убийство? — Това мрачно припомняне изопна лицето на инспектора. Молину изигра картите си. — Тя е по следите на една жена на име Милтън — поне така мислим ние. Тя е жертвата от замесения процес. — Видя как Бордмън присви устни при споменаването на оправданите насилници и продължи: — Бих искал да навлезете в дълбочина и да откриете всичко, което можете, за тази Милтън и какво знае Бет за нея. Информационните банки ни дават само схемата и нищо повече. — Бордмън изглеждаше изненадан. — Искам да изровите всичко за нея чрез познатите й.

— Какво имате предвид под „познати“?

— Проблемът е, че тази Милтън е изчезнала след оправдаването на Маккейб. Тя е ключ към загатката точно толкова, колкото и Бет Гембъл. Трябва да ви предупредя, че тя не е единствената, която ни е изпреварила.

— Предателство? — попита главният инспектор.

Молину поклати глава в опит да прогони това неизбежно подозрение.

— Опитваме се да го проследим. Ако можех, бих изгонил всички жени от екипа, но не вярвам източникът да е там или поне не е по никакъв начин сред основните хора. Удвоили сме силите при Бет. Мисля, че е време вие двамата да се срещнете случайно. Дръжте ме в течение — за всичко.

Видя как спретнатият полицаи тръгна да излиза от кабинета, после извади касетата с техния разговор от скрития магнетофон, за да я прибере на сигурно място. Тогава той заговори по системата за комуникация.

— Молину е. Обект номер пет „Док Грийн“ си тръгна. Дръжте го под око. Името му е Бордмън. Забравете името му, запомнете кодовото му наименование. — Беше отчасти откровен с Бордмън, когато заговори за това, че предателят не е от основния екип. Това означаваше, че трябва да внимава за периферен играч. Засега това

означаваше Де Хаус и самият Бордмън. Който и да беше, рискуваше да загуби повече от пенсията си.

Училището „Триволи“ се оказа нещо повече, отколкото името му предполагаше. Металната табела на фасадата даваше пълното описание: „Училище за слепи“. Намиращ се в близост пътен знак показваше вероятността от пресичането на невиждащи хора. Дворът беше подреден и добре поддържан. Красотата на неговите цветове оставаше невидяна от учениците, които се разхождаха из него. Бет беше паркирала пред входната му врата. Тя мина пеша по алеята към павилиона на портиера, който се намираше учудващо далеч от самата порта. Предположи, че сградата е от времето на крал Джордж. Кубичната ѝ простота контрастираше с изобилието на заобикалящия я пейзаж. Преддверието беше обикновено, но пълно с достойнство, и ако се съдеше по пустотата му, учениците бяха в час. Написани на Брайлово и на обикновено писмо знаци я отведоха до портиерката на училището. Жената на средна възраст изглеждаше спокойна като училището.

— Бих искала да говоря с директорката — помоли Бет.

— При мен няма отбелязана уговорка. Спешно ли е?

— Би могло да се каже. — Гласът ѝ беше колеблив и несигурен.

Реши да рискува: — Става въпрос за Маделин.

Портиерката моментално се надигна.

— Среца ли сте я? Добре ли е? — Загрижеността на жената изглеждаше истинска. — Толкова се тревожихме след процеса. Тя просто изчезна.

За какво говореше тя? Процесът е приключил преди 10 години.

— Процесът?

— Процесът за изнасилването... Това ужасно момче Маккейб. Той пак се разхожда на свобода, нали знаете?

— Не, не знаех. — Мозъкът на Бет трескаво затърси връзките. Беше чувала името на момчето и преди. Изведнъж някакво лостче щракна и я върна в съда „Бейли“: обявяваха началото на процес, Държавата срещу Маккейб, и една жена с тъмна коса беше отведена до съдебната зала. Връзката между веществените доказателства, оправдателната присъда, изчезването на Маделин. Или беше боядисала

косата си, или носеше забележителна перука в клуба по стрелба. И в двата случая — това беше следата, по която Бет трябваше да тръгне. Окопоти се и осъзна, че любезната жена бе потънала в мълчание.

— А тя каква ви е, скъпа моя?

— Братовчедка.

Портиерката я оглежда известно време.

— Да, виждам приликата, като оставим цвета на косата. Знаете ли къде е? Всичките ѝ вещи са в склада.

— Месеци наред бях в чужбина — излъга изобретателно Бет. — Много малко знам за това, което се е случило. Чувствам се толкова виновна. Можете ли да ми помогнете да я намеря?

Суетливата портиерка се замисли.

— Директорката в момента е заета. Среща с началството. Ще се освободи до час. Можете ли да изчакате?

— Разбира се — отговори Бет и продължи стеснително: — Има още нещо. Споменахте за вещите ѝ... Може ли да ги видя? За мен това ще означава много. Може би ще ми помогне да я намеря.

Жената бе неуверена. Бет изглеждаше самото нещастие, всеки момент щеше да се разплаче. Най-накрая, след като погледна часовника си, за да не я изненада директорката, портиерката омекна и даде разрешение.

— Да, предполагам, че не може да навреди. Елате насам. — Нареди прецизно пощата и я поведе към дъното на училището. — Много близки ли бяхте? — попита дребната дейна жена. Стигна до склада и го отключи.

— Бяхме, много отдавна. Чувствам, че пак ще станем.

С любезна усмивка жената показва невзрачните сандъци, които съдържаха тайните в живота на Маделин Милтън.

— Наистина се надявам да я намерите.

Да, помисли си Бет, аз също.

24.

Помещението миришеше на стари предмети. Вещите вътре, произволно наредени, очертаваха историята на училището за слепи. Стари поводи на кучета водачи лежаха захвърлени, а техните притежатели бяха отдавна мъртви. В една стойка за чадъри имаше няколко бели стика. Бет забеляза липсата на нащърбени хокейни стикове и на стари ракети за тенис и се намръщи на себе си. Разбира се, че няма да има, за какво евентуално биха послужили на слепите? От помещението лъхаше на разочарование. Тя се отърси от потиснатостта, която предизвикваше мрачната атмосфера. Зад затворената врата на склада осъзна, че има поне един час, докато директорката я прекъсне. Нямаше никаква представа какви са отношенията между директорката и Маделин. Жената можеше да е осведомена, че Мади няма братовчедка, кой знае? Това беше първото нещо, което хрумна на Бет. В края на краищата хората не бяха ли забелязали колко си приличат? Не беше ли време да се възползва от приликата? Не вярваше, че преследването ѝ от Маделин не беше свързано с тази прилика и от това заключение я побиха тръпки.

Трите сандъка бяха спретнато подредени. Очевидно тя нямаше много вещи. Тези три вместилища съдържаха свидетелствата от миналото на Маделин Милтън, но Бет се нуждаеше от снимка, за да потвърди самоличността ѝ като жената от клуба по стрелба.

В първия сандък имаше дрехи: бельото от „Маркс & Спенсър“ влизаше в голямо противоречие с елегантността на жената от ресторанта. Шарените чорапи и ярко оцветените зимни ръкавици сякаш принадлежаха на друга личност, а не на изисканата особа, която Бет познаваше. Дебели пуловери и вълнени клинове допълваха ансамбъла.

Разтвори втория сандък. Училищни свидетелства и удостоверения за взети годишни изпити и тестове за напреднали започваха разказа за образованието на Маделин. Първокласно музикално образование, завършено с отличие, допълваше картината.

Бет очакваше да намери удостоверения и медали по стрелба, но такива нямаше. Изведнъж назъбеният край на стара снимка се изплъзна от многобройните дипломи. Бет я взе. Не беше типична семейна снимка. Едно момиче, може би около 11-12-годишно, гледаше мрачно към фотографа, а чертите му бяха изкривени от нещастие. До него стоеше крехка жена, чието настроение отговаряше на настроението на момичето. Бяха снимани с лице към слънцето. Не присвитите очи привлякоха вниманието на Бет, а дългата сянка, която фотографът хвърляше върху двучленната група. Изглежда, семейната история бе запечатала тъжен момент. Бет беше сигурна, че това е тя. Училищната портиерка беше права. Ако момичето се усмихнеше, приликата щеше да е очевиден. Гърбът на снимката беше надписан с изящен, но колеблив почерк: „Мама, август 1980“.

Бет продължи да рови във втория сандък, но не намери почти нищо интересно. Не изпитваше срам от това свое действие. Маделин беше влязла в живота ѝ без покана, тя ѝ връщаше жеста. Освен това тя или те искаха Бет да види това. Но защо? Погледна часовника си. Времето бе излетяло. Тези два сандъка ѝ бяха отнели половин час, а с изключение на снимката, нищо друго не я приближаваше до истината в проучването за жената.

Третият сандък беше по-малък от другите и беше заключен. Бет порови в дамската си чанта и извади многофункционално шведско армейско ножче, което първият ѝ издател ѝ беше подарил на раздяла. „Ще ти потрябва някой ден“ — беше ѝ обещал той. И както обикновено, оказа се прав. Ключалката на сандъка беше така направена, че да издържа на силен фронтален напън, и към нея беше прибавен и тежък катинар. Пантите на задната страна бяха нейният шанс да проникне. С бързи движения подбра подходящото острие и започна да развива скрепяващите болтчета. Не преставаше да се изненадва от това, че често беше по-лесно да влезеш пред задната врата, която никога не беше подсигурена като предната.

Накрая, след внимателните ѝ усилия, болтчетата излязоха. Тя вдигна капака, който сега висеше хлабаво на катинара, и погледна вътре. Беше дневник от 1985, годината на смъртта на бащата на Маделин. Ясно доловимият звук от стъпки по лъснатия дървен под навън прекъсна търсенето ѝ. Нямаше време да завие обратно

болтчетата. Блъсна последния сандък към другите два и пъкна дневника отзад в колана на джинсите си.

— Коя сте вие? — попита една жена. Грубият туид, от който беше направен костюмът ѝ, казваше на Бет всичко, което имаше нужда да знае.

— Вие трябва да сте директорката.

Жената се заоглежда из помещението за някаква следа от вмешателство, без да обръща внимание на забележката на Бет.

— Коя сте вие? Разбира се, не сте братовчедката на Маделин! Повиках полицаите, те ще дойдат тук скоро. Взехте ли нещо? Това са лични вещи на член на персонала — ценен член на персонала. — Директорката понечи да се наведе над третия сандък.

Бет се сети, че все още държи снимката.

— Съжалявам, канех се да взема назаем само това. Трябва да я намеря — каза тя и я подаде на невъзмутимата жена с надеждата, че ще отвлече вниманието ѝ от сандъците.

— Имате ли нещо против да претърся чантата ви? — Директорката протегна голямата си като на дървар ръка.

Бет вдигна рамене и подаде платнената чанта. Извърна се неловко, чувствайки малкото тяло на дневника да се притиска към горната част на таза ѝ. Жената няма да настоява да претърси и нея, но полицаите можеха да го направят. Започна да отстъпва по малко към вратата, а разгневената учителка си мърмореше нещо, докато преглеждаше съдържанието на чантата.

— Може ли да поговорим в кабинета ви? — попита Бет, като се отдалечаваше с ясното съзнание, че трябва да предотврати разкриването на „разбития“ сандък.

— Ще чакате тук! — Както Бет се бе надявала, директорката я последва, като се спря, за да заключи склада. — Тази глупава жена би повярвала на всичко — изсъска тя, като си спомни лековерността на портиерката. — Ето. — Пъкна чантата в ръцете на Бет. — Ще чакаме заедно полицията. После ще се разберем какво търсите.

Тя усили крачката.

— Имам нужда да я намеря.

Директорката трябва отдавна да бе подминала шейсетте, но с лекота се справи с увеличаването на скоростта.

— Това момиче има нужда да бъде оставено на мира!

Наближиха приемната. Бет с облекчение видя, че с изключение на притеснената портиерка, там нямаше никой. Сега или никога. Знаеше, че после ще съжалява, но разбираше, че и от арест за джебчийство нямаше никаква полза. Спря за миг и остави по-възрастната жена да се сблъска с нея. Лек удар в гърба на учителката завърши маневрата — директорката се строполи на земята.

— Съжалявам — каза Бет и побягна покрай окаменялата портиерка. Изскочи през предната врата на алеята. Никаква следа от полицаите и нито един свидетел на тръгването ѝ. Поне така изглеждаше. Докато бягаше към собствената си кола, не забеляза синия салуун.

Единият от мъжете вътре вдигна слушалката.

— Сър, засякохме обаждане в местната полиция за обект номер едно. Трябва да са ѝ казали, че са на път. Тя избяга преди пет минути, следвана от жена, която приличаше на борец. И аз бих избягал.

— Само фактите, втори пост — прекъсна го Молину. Презираше начина, по който хората му се отнасяха към Бет.

— Сър — изкашля се агентът, за да си възвърне някакво подобие на сериозност. — Тя се движи на юг, отпредила се е по посока на дома си.

— Трябва да говорим с жената от училището. Някой от първи пост да влезе като полицаи, откликнал на обаждането ѝ, ѝ спрете местните полицаи. Разберете какво е търсила.

Той прекъсна линията и включи интеркома.

— Добсън, когато разследвахме онова момиче Милтън, посетихме ли жилището ѝ?

— Посетихме го, командире. Нощно претърсване. Нищо не намерихме в апартамента ѝ.

— Претърсването само в апартамента ли беше ограничено?

— Да, командире, екипът спазва буквално инструкцията от заповед №165.

Молину изстена. Времето на инициативата беше отдавна отминало. Горчивината му идваше, от факта, че заповед „№165“ беше негова. Беше виновен, колкото и останалите, ако Бет е била по-пространна от тях. Молину усещаше, че временното прекратяване на убийствата имаше някаква цел. Големият ден сигурно изискваше огромно количество тихо усилие от страна на противника. Всички

опити да проследят някаква улика бяха пропаднали. Компютърните програми бяха започнали да пушат от претоварване с информация и от дългата работа.

Екипът му все още се наблюдаваше от съображения за вътрешна сигурност, но до този момент резултатите бяха отрицателни. Не беше изненадан. Хората бяха подбрани след най-щателни интелектуални и физически тестове. Произходът им беше проучен две поколения назад. А сега личният им живот беше под 24-часово наблюдение. Но от това имаше нужда. Предателството можеше да се спре само в зародиш, където и да беше. С течение на времето щеше да го открие. Резултатите от проучванията на вътрешната сигурност за Де Хаус и Бордмън досега не бяха ги навели на никакви явни следи, но те бяха още в самото начало и бяха засегнали само финансовите им дела. Засега не беше поискал разрешение да се порови по-дълбоко в живота им, но ако ситуацията се влошеше, щеше да го направи.

Молину отиде до компютъра, предназначен за проучване на благотворителните организации. Компютрите имат миризма, реши той. Те воняха на хладна ефективност. Включи визуалното дисплейно устройство и се загледа в танца на изображението при търсенето на повече информация. Компютърът продължи да припява през програмата за благотворителните дружества. Броят им беше съкратен до 92. Усъвършенствания като това му даваха малко увереност, че вървят по правилния път. В миналото агенти ходеха на крака да събират информация. Той беше един от тях. Те пресяваха и преценяваха доказателствата в момента на намирането им. Но те, както и той, имаха усет, вкус и инстинкт. Компютрите имаха чипове. Светът тогава беше по-голям, но по-прост. Той се откъсна от съзерцанието си и се върна към настоящите проблеми.

Имаше две жени — Бет и Маделин. Разкритията за Големия ден се криеха между тях. Организацията целеше да свърже тези две жени. Когато това станеше, той щеше да наблюдава, но да не се намесва, не още. Бет имаше информация, от която той се нуждаеше. Имаше два начина да се сдобие с нея. Първият — да се свърже с Бет, въпреки че Де Хаус го разубеждаваше да не го прави, и вторият — да изчака и да прецени по действията ѝ какво е открила. Вторият му изглеждаше най-точният път за действие. Бакън се бе съгласил и бе информирал министъра на вътрешните работи за всичко — сякаш той нямаше и без

това достатъчно политически натиск на гърба си заради затворническите бунтове.

Всички операции бяха задействани или напредваха — ако можеше да се каже така. Чудеше се какво беше това, което Бет намери в училището и което я накара да си тръгне така внезапно. Чувстваше, че я познава така добре. Едва ли щеше да си тръгне, без да е постигнала някакъв успех. Какво беше докопала Бет и защо?

Бет Гембъл седеше зад кухненската си маса с дневника на Маделин пред себе си, на който имаше малка ключалка. Тя барабанеше с пръсти по масата и се вглеждаше в личния документ. Като малко момиче Бет също беше записвала в дневник личните си мисли и би била ужасена, ако те някога станеха публично достояние. Размислите ѝ за момчета, попсъстави и нерадостния чергарски живот биха разстроили баща ѝ и биха я накарали да потъне в земята. Това беше различно. Това беше годината от живота на Маделин Милтън, в която е била обвинена в убийството на баща си. Бет не очакваше вътре да се съдържат наивните лутания на разкъсвана от любов гимназистка. Но все пак беше лично. Кой ѝ даваше правото да се промъква вътре и да опустошава съдържанието му като някаква драскачка от таблоид? Мади — заключи тя тъжно.

След известно колебание го отвори рязко и разгърна страниците му, в търсене на първите изписани редове. Намери ги след празните страници за първите две седмици.

15 януари 1985. Това е първото вписване в новия дневник, отбеляза Бет и зачете.

Тя излинява като снимката. Кожата ѝ е като книжна салфетка, използвана книжна салфетка. Ракът я прави да изглежда като оризова хартия. Коледа, както обикновено, мина по тихия си рутинен път на „семеиния“ празник. Няма да доживее до следващата. Има късмет. Това ли имам предвид?

Бет прелисти празните в по-голямата си част страници на тетрадката. Маделин не беше от хората, които редовно водят дневника си.

1 февруари. Днес пристигна инвалидната количка. Отвратителна е. Груб твърд метал и седалка, която не предлага никаква надежда за комфорт, също като това ужасно място. Той сякаш изсмуква живота и от двете ни. Когато тя се отпуска върху количката и се преструва, че може да види градината през късогледите си очи, той се разхожда наперено из къщата. Аз я разхождам с нея из градината, а вчера тя дори се усмихна, но знам, че се чувства виновна. Както и аз.

Бет знаеше колко трудно е да гледаш близък инвалид, но не и на седемнайсетгодишна възраст. Тъжният нещастен живот на това момиче изглеждаше недоизказан, сякаш вече се беше предала или ще се предаде, когато и майка ѝ го направи. Разлисти нататък.

1 април. Много глупаво е да умреш в такъв ден. Тя го направи. Моята бедна, тъжна, болна, нещастна, разсипана, хубава, слаба, красива, мила, измъчена майка е мъртва. Позвъниха, за да кажат, че ще дойдат по-късно за инвалидната количка. Очевидно е част от ресурсите им. Той дори не заплака. Само издаде напред брадата си и се опита да хване ръката ми. Каза: „Сега ще бъде пощастлива. Може би“.

Бет не харесваше това, което прочиташе между редовете на този дневник. В него Маделин сега беше сама срещу този мъж, бащата, в чието убийство е била обвинена по-късно. Чувствата на Мади към него не личеше да са топли, а неговите към нея изглеждаха обезпокояващи. Тя продължи да чете нататък, предчувствайки неизбежното. Процесът на Маделин беше през октомври 1985. Смъртта на баща ѝ трябва да е

била няколко месеца по-рано, като се вземат предвид обичайните проверки и отлагания на делата. Тя разрови дневника, докато не намери следващия отчаян текст.

22 май. Само шест седмици след смъртта на мама. Чувствам се на четирийсет години. Баща ми ме кара да се моля по време на *това*, това е неговият начин да го превърне в „ритуал“. Никога не ме гледа в очите, говори ми изотзад. Или аз, или той.

Време е, чувствам го. Лекарствата му за сърце приличат на аспириин.

Нямаше други вписвания. Нямаше и нужда от тях. Ако четеш както трябва, историята ставаше ясна от само себе си. Бет имаше нужда от повече подробности. Искаха от нея да открие нещо в нещастieto на Маделин. Имаше още, много повече. Трябваше да има.

Тя извади копието от статията, която беше писала след края на процеса срещу Маделин, и усети кухата, зле изразена пристрастност в нея. Върна се мислено назад и си представи полицаия, „полицейския източник“, който отклони написаното от безпристрастността към своята собствена подшушната „присъда“. Беше покрит с пърхот страстен пушач и седеше отпуснато пред съдебната зала. Квадратните пръсти на ръката, с която държеше цигарата, помръдваха, когато се вайкаше за „другите доказателства“. Паметта ѝ направи услуга и в нея изплува името му: детектив сержант Форсайт.

Бет погледна към дневника. На корицата имаше избеляла снимка на селска градина. В него се съдържаше една отчаяна изповед. Тя го остави в сейфа на пода. Първо попадна до папката с данни за Мидълтън. После, без да знае защо, го отмести от мръсната му биография и му намери собствено място.

25.

След няколко телефонни обаждания Бет успя да влезе в дирите на бившия детектив Форсайт. Беше изчезнал от професията, след като Апелативният съд бе върнал без колебание присъдата над въоръжен грабител. Разкритията на съда съвпаднаха с една много необходима ваканция и незначителен, но нещастен инцидент в планината Алгрейв. Те му докараха „плаваща“ болка в гърба, която — за лош късмет — се оказа несъвместима с избраната от него кариера. Накрая Бет успя да си извоюва телефона, на който можеше да го открие, от един неуслужлив стюард в Полицейския клуб.

Сега Форсайт беше частен детектив, имаше компютър и пълен с ентузиазъм секретар. Той се беше съгласил да се срещне с Бет, но само при условие че малко пари ще сменят притежателя си. Седеше сега в кабинета си, след като беше уговорил една изнудваческа „консултантска“ такса. Не беше от хората, които пилеят пари за удобството на клиентите си. Нейният оранжев пластмасов стол би бил позор за едно западно начално училище, а кафявият цвят на напукания дървен фурнир на бюрото му създаваше усещане за свинеферма. Но това бе най-подходящият дом за човек като него. Не бяха изхарчени много средства и за облекло. Светлосиният обикновен костюм може някога и да му е бил по мярка, не можеше да има друга причина, поради която да е дал пари за него, но това трябва да е било доста отдавна и доста преди бирата в Полицейския клуб да започне да се продава с отстъпка.

Бет беше скалъпила история за някакво разследване на актуална информация за неразрешени дела. Форсайт демонстрира оскъдно зачитане на прикритието ѝ. Беше прекалено зает да се наслаждава на собствената си значимост. Отпуснат върху облегалката на креслото, той издишваше срещу нея големи облаци от гъст тютюнев дим. Кафявата му, подстригана на купа коса отразяваше тук-там светлината от непокритата крушка на тавана.

— Това са нишките, нали разбирате, те казват основното.

Тя го наблюдаваше. Пепелта от цигарата загуби битката със земното привличане и естествено се сля с килима. Беше остарял и придобил криминален вид, откакто работеше като „полицейски източник“. Паяжината от жилки по подутия му нос приличаше на пътната карта на Франция — тя почти си мислеше, че вижда Ница до лявата ноздра. Господин Форсайт, както се наричаше след „преждевременното си пенсиониране“, се облегна назад.

— Сто ли казахте?

Тя кимна и потупа дамската си чанта.

— Сто и петдесет. Това е поверителна информация. Мога да загубя...

— Репутацията си? — попита Бет с престорена невинност.

— Разрешението си за работа като частен детектив. Гледал съм предаванията ви. Работата ви е добре платена.

— Беше. Повече от това няма да дам. А сега — давайте нататък.

— Запазих си го за спомен. — Той посочи към една папка с показания. Отвори я и извади четеното много пъти патоанатомично заключение. — Да видим. Уолтър Милтън. Време на настъпване на смъртта — 20–21 часът. Патоанатомите не биха могли да бъдат поточни. Отоплението в къщата е било включено. То забавя вкочаняването на трупа. Страдал е от ангина пекторис. Починал от тромбоза. В съдържанието на стомаха няма следи от дигиталиновите му таблетки. А сега идва най-интересното. — Подчертаваше с маркер, докато четеше: — „Изследването на белите дробове и дихателните пътища показва наличието на микроскопични влакна. Оказа се, че това са памучни влакна.“ — Вдигна поглед. — Сравнихме ги. Били са от възглавницата.

— Е, и?

— Ами бил е намерен на пода, не в леглото. Тя му е помогнала. „Задушила“ го е от любов. — Изглеждаше доволен от черната си шега.

— Защо съдебните заседатели не са го взели предвид?

— Заради адвокатите. Защитата намери някакъв белодробен експерт. Той каза, че може да са били вдишани преди инфаркта. И съдията го изключи.

— Може да е бил и прав. — Гласът на Бет беше твърд и накара детектива да се спре.

— Да не ви е приятелка, а? — попита той лукаво.

Бет го изгледа.

Защо беше толкова враждебна? Той кимна разбиращо, преди да продължи:

— Да, предполагам, че съдията може да е бил и прав, но трябваше да видите нея. Изобщо не трепна, докато разказваше за инфаркта. Можеше да излъже, да каже, че е била в банята, че е четяла, каквото и да е. — Той поклати глава, истински изненадан, че някой би могъл да е толкова глупав, че да каже истината, без да е принуден да го направи. Бет се чудеше колко ли затворника са неправилно прибрани заради моралния кодекс на този мъж. Той потърси документа. — Дешифровка на записа. — Прочете един откъс.

— Какво се случи, Маделин?

— Карахме се пак за същото нещо.

— Какво е то?

— Бях приета да уча музика в университета. Той не искаше да отивам. Каза, че ако тръгна, няма да ми даде и пени.

— Имаш ли някакви твои пари?

— Само приходите от имотите на мама, които са под запрещение. Ще ги получа, когато стана на 21. Той е основният настойник.

— Продължавай.

— После започна да диша много тежко и ми каза да му донеса хапчетата. Отиде в спалнята си. Аз го последвах. Той се мяташе около леглото.

— Накъде беше обърната главата му — към възглавницата или в обратната посока?

— Не си спомням.

— Даде ли му хапчетата?

— Не.

— Защо не, Мадиди? Трябва да си знаела, че има болно сърце.

Без отговор.

Форсайт намигна заговорнически към Бет. Тя направи гримаса пред фамилиарниченето му. Той продължи да чете на глас:

— Той ти е бил баща. Изглежда, че приемаш всичко това много спокойно.

— Госпожица Милтън е в шок. Това не е ли очевидно за вас?

— Това е адвокатът й — обясни Форсайт заради Бет и продължи да чете:

— Направи ли нещо, за да се опиташ да го спасиш?

— Маделин, не забравяй, че не си длъжна да отговаряш.

— Но аз искам да отговоря. Не, не направих нищо, за да се опитам да го спася и се радвам, че не направих.

Форсайт остави последните думи да достигнат целта си.

— Но ние предполагаме, че все пак е направила нещо. Имаме и доказателството. Ако съдебните заседатели бяха видели как отговаряше на нашите въпроси... кой знае?

— Има ли още нещо?

— Това не е ли достатъчно? Мисля, че си изкарах парите. Вижте, единственото нещо, което търсехме, но не можахме да намерим, беше мотив. Вие можете ли да ни го дадете?

Бет посегна да извади парите от чантата си. Разбира се, че можеше. Нали беше чела дневника.

Молину беше осведомен от Тоби за посещението на Бет при Форсайт.

— Той е бивше ченге — детектив сержант. Напуснал е служба преди пет години след скандал. Потулил е някакви доказателства,

скрил ги е от защитата. Излязло е найаве заедно с травмата в гърба му, ако схващате съпадението, сър.

— Каква връзка има той с всичко това?

— Досега архивите не показаха нищо. Сър, искам разрешение да се свържем с Форсайт. Той сега е частен детектив. Ще се нуждае от разрешително. Ще му го дадем срещу сътрудничество.

— Добре — съгласи се Молину, преди да прекъсне връзката. — Изглежда, че е хитрец. Не му давайте нищо, което да може да продаде. — Той поиска последната информация от инцидента в училището.

— Тя е излъгала, че е роднина на Милтън. С хитрост е влязла в склада. По всичко изглежда, че е разбила един сандък. Не знаем какво е имало вътре. Пак сме на тъмно.

— Къде е тя сега?

— Вкъщи, сър. Обади се на ирландеца и остави съобщение. — Той се обърна и набра някаква команда на клавиатурата.

Молину чу съдържанието на съобщението.

— „Фъргъс, сериозно е и е спешно. Случват се много странни неща. Имам нужда да говоря с теб. Имам нужда от твоята помощ. Обади ми се колкото можеш по-скоро.“

— Имало ли е други обаждания, откакто се е върнала?

Тоби провери файла със засечените обаждания.

— Само едно. Изглежда, Бет пак се е върнала на благотворителната следа. Обадила се е на шефа на отдел „Общество“ на „Таймс“. Представила се е със собственото си име и е споменала няколко титулувани особи. — Подаде списъка на началника си. — Заявила е, че подготвя статия за щедростта на аристократите в благотворителността. Редакторът е казал, че ще поразпита и ще види с какво може да помогне.

— Провери ли имената?

— В момента се проверяват. Тези хора или са много богати, или са много отегчени. Опитваме се да направим връзката.

— Изключи всички други букви от азбуката, без У. Проследи само тези дружества, които започват с У. Да видим дали Бет тича след същия заек, както преди.

Тоби се оттегли да изпълни нарежданията. Беше забелязал умора у началника си. Всички чувстваха липсата на резултати.

И Молину я чувстваше. От бясно активно препускане се бяха кротнали в безпомощно безсилие. Все събираха нишките и ги вплитаха в картината на доказателствата. Подслушването на телефоните, разрешено от министъра на вътрешните работи, можеше да се използва само за разузнавателна работа, но не и като доказателство в съда. Дори и да беше позволено да ги използват, те не водеха до никаква връзка с убийствата. Молину опипа наболата по лицето му брада — беше по-дълга, отколкото трябваше. Необходимо бе да поддържа добър външен вид и прилично поведение.

— Ще взема душ. Продължавайте по това.

Останалата част от екипа почти не му обърна внимание. Те бяха потънали в различни степени на летаргия около командния център.

— Стегнете се, хора. Искам целият екип да се събере на съвещание в 7 и 30 часа.

— Ами Бордмън? — попита Добсън, без да помръдва стола си.

Странно, и Молину се чудеше за същото.

Главният инспектор изкарваше вехтия си петнайсетгодишен даймлер по алеята от дома си. Вечерта потъна в мастилена тъмнина, докато той се движеше с тържествено внимание по тихите улици. Комуникационната система, закачена като бойна мина към направеното от орехово дърво командно табло на колата, постоянно дразнеше периферното му зрение и разбирането му за добър вкус. Бордмън премисляше нарежданията на Молину: „Случайна среща. Уреди случайна среща с нея“.

Каквото и да е намислила Бет, успя да ги разтревожи. Това момиче беше предизвикало интелектуалната арогантност на Молину. Трябва да е бил отчаян, за да качи отново Бордмън на борда, въпреки че не се хващаше за него като удавник за сламка. Главният инспектор знаеше, че неговата позиция към намеса в процеса щеше да направи със сигурност така, че да го пропуснат при разглеждането на повишенията. Така да бъде. Той беше полицай, а не политик. Оставаше му малко време на служба, преди да се оттегли до тихото си езеро. Работата му беше да лови престъпници, а не избиратели. Разрешиха му да представи разследването си. Без съмнение това беше опит да го направят по-лицеприятен „член на екипа“. Той винаги е бил такъв,

единствената разлика беше в избора му на екип. Бордмън имаше непосредствен достъп до местонахождението на Бет. Но не присъствието ѝ в националния ефир ги интересуваше, а това, което беше в главата ѝ — информацията, която търсеха и с която тя разполагаше.

— Къде е обект номер едно? — попита той, докато се отдалечаваше от обсипаната с листа алея.

— Яде. Всъщност за първи път днес.

— Къде?

— Ресторанта на Франджино на Хай Стрийт, Мейда Вейл.

— Сама?

— С компания. Операторът. Поръчали са. Имаме пост вътре.

Бордмън промени курса на колата, за да спази тези указания и каза на микрофона:

— Можете ли да чуete за какво си говорят? — Погледна огледалото за обратно виждане. Тъмносин форд ескорт го следваше по същия маршрут като неговия.

— Отскоро ги подслушваме, а и има много шум вътре.

Той се приближи към светофара.

— Резервирайте ми маса. Имате ли жена оперативен работник дежурна? Да не е прекалено привлекателна?

— Това е основната ѝ характеристика, сър. — Чу, че мъжът се засмя сподавено. — Ще уредим да ви чака отвън.

Вътре, в ресторанта на Франджино, Бет изглеждаше напрегната, но и развълнувана. Бяха пристигнали заедно с Фъргъс и ги бяха отвели до тиха маса за двама сред спокойния ръждивобял интериор на заведението. Питието ѝ стоеше недокоснато пред нея, а той наливаше бързо своето в хранопровода си като ирландски бунтовник. Бет беше облечена в удобни за хранене дрехи: джинси „Кевин Клайн“, черен блейзър от „Катрин Хамнет“ и обикновена копринена риза с висока яка. А Фъргъс определено се беше постарал. Бет вярваше, че коженото яке е запоено за гърба му. Но сега беше заменено със семпло сивкавозелено сако от туид от „Харис“. Липсата на копче по него я накара да се усмихне. Каdifени джинси и почти бяла риза с проста вратовръзка довършваха забележителното преобразяване. Имаше и

още нещо. Бет се взираше в ирландеца, докато изведнъж я осени: беше подравнил края на брадата си и дори миришеше на приятен афтършейв.

— И така, какво става? Съобщението ти звучеше спешно.

Бет се наведе напред към него:

— Чувствам се като подгонено животно. — Той вдигна вежди, подканяйки я да обясни. — Сякаш нещо ме преследва по петите. — Хлябът, който бе взела от панера, бе разчупен на няколко парчета на помощната чинийка. Тя продължи да го раздробява. — Обзета съм от параноя.

Той постави топлата си ръка върху неспиращите ѝ нервни пръсти.

— И имаш ли основание?

Точно тази негова прямота по време на стрес ѝ харесваше. Тя сви рамене и го осведоми за последните странни събития от изминалите няколко дни.

— Тази жена... Милтън, така ли беше? Прилича ми на луда. Едва ли е „татковото момиче“.

— Те не са могли да го докажат. Не са имали дневника ѝ.

— Самият аз никога не съм обичал полицаите, но трябва да си помислиш и да им дадеш това, което си намерила. Остави ги веднъж да си свършат работата.

— Какво да им дам? Един стар дневник и една лошо свършена журналистическа работа? Как ще им обясня, че съм откраднала дневника? Най-малкото — престъпила съм закона.

— Имаш нужда от ваканция или поне от почивка.

— Имам нужда да знам истината, Фъргъс. Ако не се опитам, винаги ще се чудя за... — Гласът ѝ замря, когато се опита да обясни неизвестното.

Пристигна сервитьорът с храната им. Постави спагети пред Бет и димяща чиния с ravioli пред притеснения ирландец. Започнаха да се хранят мълчаливо. Тя ровеше храната си, а той се нахвърли гладно върху своята. Очите му се разшириха, когато се спряха на нещо зад гърба ѝ.

— Госпожице Гембъл, колко се радвам да ви видя.

Тя се обърна натам, откъдето идваше познатият глас.

Бордмън се усмихна стеснително, после посочи към неприветливата жена, с няколко години по-млада от него, която стоеше отстрани.

— Това е госпожа Бордмън. Днес е годишнината от сватбата ни.

Жената се усмихна насила изненадано, после кимна в знак, че я е разпознала.

— Поздравления — каза Фъргъс с пълна уста.

— Имах намерение да се свържа за нещо с вас, Бет. Знам, че сега не е нито времето, нито мястото, но става въпрос за нещо, което можете да ни помогнете да изясним.

Бет видя как лицето на жената се изопна, докато той говореше. Премести погледа си върху безименния пръст на лявата ѝ ръка. Жената си играеше с блестящата халка, която се открояваше върху бледите лунички по кожата ѝ. Сякаш ѝ беше неудобна.

— Откога сте женени?

Преди да отговори, жената за миг се поколеба.

— Изглежда ми, сякаш винаги сме били — каза тя и взе ръката му. — Сигурна съм, че тези млади хора имат какво да си кажат. Хайде, гладна съм. Приятно ми беше да се запознаем, госпожице Гембъл, господин Фин.

Бордмън се усмихна ни в клин, ни в ръкав на партньорката си.

— Да, разбира се, ще ви се обадя утре.

Бет успя да забележи как жената изгледа Бордмън, когато се отдалечаваха от масата им. Фъргъс продължи да яде, докато не омете чинията си и не я обра с парченце питка от панера.

— Мисля, че току-що кучетата подушиха около нас, Бет. Откъде знае тя фамилията ми?

26.

Те взеха такси до дома му. Прозрението беше предизвикало внимателни плоски шеги през останалата част от престоя им в ресторанта. Тя се чувстваше претоварена. Претоварена и уморена. Фъргъс остави да отминат три таксите, преди да махне на четвъртото, и даде адреса си. Той взе ръката ѝ, за да спре треперенето, което се бе появило със студения нощен въздух.

— Всичко ще бъде наред, момичето ми. — Смигна ѝ. — Това са само играчки, играчки и маскаради, повярай ми.

Пътуването завърши в нервно мълчание. Той плати на шофьора и прикрит в сенките, огледа пътя. Макадамовата улица беше празна.

Тръгнаха към къщата. Фъргъс отключи вратата на приземния апартамент и ѝ кимна да влезе първа. Къщата беше тъмна като брадата му. Той докосна рамото ѝ, за да я накара да спре. Голямата му сянка се приближи до прозореца. Полускрит зад пердето, се вгледа в неподвижната пуста улица. Изминаха няколко дълги мига, преди да остане доволен и да дръпне тънките завеси. Приглушената потискаща светлина освети наполовина бъркотията във всекидневната.

Бет се огледа шокирана.

— Господи! Да не си претърпял взломна кражба?

Той се усмихна глуповато.

— Де тоя късмет. Ако бях, сигурно щеше да е по-подредено. Нуждаем се от питие, момичето ми, и да поговорим.

Стаята беше разбъркана като брадата му, въпреки че носеше свежа миризма на дезинфектант и всички открити повърхности бяха лъснати. Останалите бяха покрити с фотоапарати. Те варираха от евтини амортизирани апаратчета до добре излъскани метални триножници с висящи от върховете им богати драперии. Накъдето и да погледнеш, Бет виждаше втрънените погледи на обективите. Всекидневната на Фъргъс беше частен олтар на уловения миг. Странно беше, помисли си Бет, че през всичкото това време, в което бяха работили заедно, не беше и стъпвала в дома му.

Тя премести няколко разхвърляни предмета от дивана и седна. Чуваше го как мърмори нещо за чисти чаши в кухнята.

— Това намирисва на службите за сигурност. — Той постави бутилка бренди на декоративната малка масичка между тях. — Забелязала ли си някакво забавяне в телефонните ти обаждания? Някакво пращане или потракване?

Бет поклати глава.

— Чел съм за това в една книга — призна си той. — Вероятно похват на автора да залови лошите. Но това тук не изглежда добре, нали? Решихме да ядем в този ресторант скоро след като се срещнахме. Това означава, че те следят. А ако те следят, най-вероятно подслушват и телефона ти. — Той наля две големи дози испанско бренди и ѝ подаде едната. — У нас винаги е имало дебнене между бунтовниците и хората на правителството. Подслушвателни устройства и мъчения от двете страни, докато някой не направи грешка като тази вечер. Сега вече знаят, че ние знаем за тях.

Силното питие леко я задави.

— Хей, жено, пий го, не се дави в него.

Тя се закашля, за да прочисти опареното си гърло.

— Защо, Фъргъс? Какво искат от мен?

Той се замисли за момент, задържайки питието в устата си.

— Нещо, което имаш. Тази информация за Мидълтън... можеха да имат достъп до нея, ако го бяха поискали. Не мисля, че те са ти я изпратили. Няма причина да го направят. Ще разберат, че си ходила в училището, но не и какво си намерила. Ако са те проследили след това, тогава това набедено ченге Форсайт е изплюло и майчиното си мляко за вашата среща. И те ще тръгнат по тази следа, ако не са го направили вече.

Тя се замисли над тази интерпретация на фактите.

— Прав си. Маделин не работи за тях. Тогава за кого работи?

— Ето това трябва да открием, Бет.

— Ние?

Той вдигна чашата си.

— Ние. Екипът. Гембъл и Фин. Изглежда, ти имаш нещо друго, което властите нямат. Мисли сега.

Бет потърси вдъхновение в чашата и след няколко мига го намери.

— Това беше отклонение. Те бяха бесни за клуба по стрелба. Опитаха да ме сплашат с Мидълтън в ресторанта, после ми подхвърлиха следата към училището. Щеше да е по-просто да ми дадат информацията, както направиха с папката. Искали са това да ми отнеме време.

— А ти какво правеше преди това?

— Късчето хартия, квитанцията от клуба. Трябва да е това.

— Ами по-добре продължавай да търсиш. Аз ще си взема отпуск, но няма да съм много далеч. При тези обстоятелства те ще започнат да ме търсят. Това ченге в ресторанта знаеше, че играта е свършила. Наистина странно, сякаш се почувства облекчен, когато жената ченге изтърси името ми. Видя ли как го изгледа тя? Който и да им е началникът, ще е син от гняв. — Той прокара ръка през успокояващата топлина на брадата си. — Без нея и собствената ми майка не би ме познала. А те със сигурност няма.

Той посегна към една чанта, стегната за спешни задачи, и извади паспорта си, за да провери валидността му.

— Ще си помислят, че за известно време няма да се бутам между шамарите. Ще наблюдавам, Бет. Не поемай никакви рискове.

Той надраска един столичен номер и й го подаде.

— По-добре да не знаеш къде е. Търси Били — можеш да му имаш доверие. Не използвай твоя телефон, освен ако не искаш да се отървеш от тях, като ги пратиш за зелен хайвер.

Тя запомни номера и после му го подаде обратно.

— Плашиш ме, Фъргъс.

— Аз сам се плаша, Бетани. Тук е заложено нещо голямо, а ние не знаем какво. Става късно. Аз ще легна на дивана. Трябва да се става рано.

Тя погледа как косматият мъж се настани удобно на издънения диван. Изпи с усилие последната глътка от огненото питие и пропълзя до него. Без да отваря очи, той я прегърна през раменете със сигурната си ръка.

— Фъргъс, нали не си въобразяваме всичко това?

— Надявам се, Бет, наистина се надявам.

Молину нареди полицайката да дойде при него веднага щом разбра за нарушаването на инструкцията. Не знаеше какво да каже на другите оперативни работници. Щеше да повлияе лошо на общия дух и на нейното положение сред тях. Тя стоеше мирно пред бюрото, изпълнала силно ръце зад гърба си.

— Основното, по дяволите, основното. Коя сте вие, каква роля играете? Забравили сте всичко.

— Тъй вярно, сър.

— След всичкото това обучение не можете да мислите оперативно. — Молину стоеше приведен и беше бесен.

— Разрешете да доложа, сър.

— Разрешавам, но внимавайте дали си струва.

— Старши офицер беше господин Бордмън. Бях инструктирана да следвам неговите нареждания.

— Е, и?

— Той не ми даде никакви нареждания, сър. На съвещанието отвън не беше споменато за честването на годишнината. Той ме инструктира, че съм там само като прикритие, а не като активен участник.

Молину се облегна назад в стола си. Момичето беше добро, оценката ѝ беше от най-висок калибър, лоялността ѝ не подлежеше на съмнение.

— И какъв извод искате да си направя от това?

— Такъв, какъвто смятате, че трябва да си направите от неговото поведение, сър.

Молину въздъхна. Тези, новите, бяха толкова педантични, толкова прецизни.

— Много добре. А какви изводи си направихте вие от този инцидент? Отговорете ми откровенно.

В отговора ѝ нямаше колебание:

— Той искаше тя да разбере, сър.

И Молину беше уверен в същото.

— За какво си говорехте по време на вечерята?

— Той изглеждаше разсеян през цялото време. Питаше за вас, за екипа и за шансовете за успех.

— Вашият отговор?

Изглеждаше доволна от себе си, когато отговори:

— Осведомих главния инспектор, че информацията е поверителна и че аз нямам данни до какво ниво на секретност има достъп той.

— И какво беше отношението му към това?

— Стори му се забавно, сър. Не направи повече опити да ме разпитва.

Бордмън е знаел, че Молину ще разпитва после подробно момичето. Бордмън му поставяше клопка. За външен наблюдател изглеждаше, че момичето е провалило тази част от операцията. Молину знаеше кой е отговорен, но не беше в състояние да убеди началниците.

— В някой момент обвини ли ви за грешката?

— Не.

Молину освободи момичето и каза на Добсън:

— Тя трябва да бъде преместена. Те вече я видяха. Ще трябва да говорим с личния секретар на министъра, налага се да го осведомим.

Добсън си отбеляза нарежданията.

— Ще помоля господин Бакън да дойде, сър. Това е съществено, нали?

Молину се чудеше колко сериозна е наистина вредата. Бет се беше върнала в дома си в ранните часове и оттогава не беше излизала. Нейният компаньон се бе качил на редовния полет за Дъблин и бе отишъл на адрес, който се оказа домът на майка му. Оперативните работници ги бяха следили толкова изкъсо, колкото се бяха осмелили. Досега не беше отстъпил. Те знаеха. Те знаеха и знаеха, че той знае. Господи, това се превръщаше в някакъв зловец фарс! Добсън търпеливо си искаше своето.

— Сър!

Размислите на Молину за сложното положение бяха рязко прекъснати.

— Де Хаус още ли е тук?

— В библиотеката е. Искате ли да го повикат? Той знае за случилото се.

— Да, веднага щом може, да ми се представи. Кажу му, че от него искам преценка какво ще прави сега момичето.

Отнасяше се с презрение към непрекъснатото участие на учения в операцията, но досега всичките му ходове бяха правилни. Едва ли не

изглеждаше, че Де Хаус има някаква скрита кратка пътека към изводите си. Те се изтърколваха от устата му с бързината на куршуми от автомат. Дребният учен започваше да дразни Молину. Той носеше тържествената потискаща атмосфера около себе си като някакъв личен буреносен облак. Непрекъснатото му роптаене за прекратяване на операцията беше обръщане на 180 градуса в сравнение с ентузиазма, с който бе прегърнал първоначалните етапи. Засега Отделът за вътрешна сигурност беше открил само отдавнашна кратка връзка с един студент, но момчето беше завършило и тръгнало по собствен път. С изключение на това, Де Хаус изглеждаше чист. Подозрителният ум на Молину се отнасяше с недоверие към тези, които бяха прекалено чисти. Дай им само нездрав интерес към воайорство или към секс, тогава хората можеха да бъдат контролирани.

Неговото притеснение растеше от това, че „организацията“ бездействаше от известно време. Скоро щяха да нанесат следващия удар. Трябваше да е готов да го отбие. Да не би да беше време за Големия ден?

Когато се прибра вкъщи, Бет беше малко схваната от нощта, прекарана с Фъргъс на дивана. Но се чувстваше по-човешки заради допира си с него. Да усетиш топлината на друг човек след всичко това беше като неочакван подарък. Не беше прегръщала никого и никой не я беше прегръщал, откакто това се случи. Бет изпитваше приятно усещане за лекота, което беше в разрез със сегашното ѝ положение. *Държиш се като ученичка*, каза си тя. После се поспря и се замисли. Още първия път, когато видя Фъргъс, знаеше, че може да му има доверие. В усмивката му имаше някаква стабилност и сигурност, както и в движенията му, в непохватната му любезност, когато се срещаше с хора. Но сложи го зад камерата и ставаше истински факир. Никакъв риск не му се струваше прекалено голям, щом трябваше да се снима добре. Беше го видяла в следобеда преди раздаването на наградите в барчето на телевизията. Бет го попита какво смята да облече за церемонията. Той наведе поглед към черното си кафе и каза, че нещо е изникнало и няма да може да присъства. Тогава прие решението му да не идва, но сега си спомни леко разочарования му поглед към нея, с

който ѝ пожела късмет и си тръгна. Следващия път, когато го видя, беше в болницата.

Бет взе душ и тръгна с мокра коса към всекидневната, когато нещо привлече погледа ѝ. Оказа се писмо, лежащо на килима до вратата от раирано борово дърво. Беше донесено на ръка. Веднага позна почерка на плика: на Маделин. Един глас я стресна. Тя мушна писмото в джоба на халата си.

Болногледачката на баща ѝ го преобличаше за предстоящия ден.

— Днес изглежда малко по-добре, Бет.

Тя седна до него и взе ръката му в своята. Болногледачката вдигаше шум с работата си в кухнята.

— Татко, страхувам се.

Знаеше, че той не може да схване това, което се канеше да му каже, но имаше нужда да говори с някого.

— Не знам какво става, но е сериозно. Теглят ме като въже на състезание. Не знам откъде и накъде ме дърпат. Всичко, което със сигурност знам, е, че това не е игра. Бих искала да си тук, наистина да си тук. Тогава щях да знам какво да правя. — Почувства леко натискане по ръката си. — Ако можеш да ме чуеш, направи го пак, моля ти се.

Почака, но отговор нямаше. Движението беше просто един спазъм на износения моторен нерв. Тя внимателно постави отново ръката му на завивката и извади писмото от плика. Беше с днешна дата. Бет го разгъна, нетърпелива да види какъв номер или обещание съдържа. Изглади го и забеляза, че бе написано набързо, вероятно по принуда, сякаш взетото решение е изпълнено веднага.

Бет, знаеш, че не можеш да им вярваш. Нямах ли усещането, че си следена? Ние можем да помогнем. Ние сме единствените, които можем. След това и ти ще помогнеш на нас. Трябва да се срещнеш с някого, с една наистина забележителна личност. Само тогава ще разбереш истината. А ти имаш нужда да я разбереш, нали?

Следваше сложен списък с инструкции и обяснения, които трябваше да следва.

Не оставяй това в дома си. Следвай го безусловно. Не се отклонявай. Ще се срещнем скоро.

Според инструкциите не оставаше и един час, преди да се установи първият контакт. Нямаше избор. Бет трябваше да го направи. В свят, в който доверието беше понятие, празно като обещание на рекламен агент, тя можеше да се довери само на себе си и на Фъргъс. Къде беше той сега? Не очакваше събитията да се развият толкова бързо. Бет взе касетофона и бележника си. След като се изкъпа и облече джинси и вълнена риза, тя целуна за довиждане баща си. От това, което знаеше, можеше и да е за последен път. На колана на джинсите ѝ стоеше пейджърът. Провери батериите и видя, че са напълно заредени.

След това вдигна телефона. Заслуша се за някакво пращане или издайническо потракане. Освен сигнала „свободно“, беше безмълвен като баща ѝ. Натисна бутона за запаметения номер и зачака провлачения задокоеански говор на Теди да я осведоми, че не си е вкъщи и да я подкани да остави телефона и адреса си.

— Знаем, че си там, копеле такова. Идвам да си прибера нещата и да ти кажа някои работи за теб, ако си ги забравил. Не мърдай оттам. — Тя тресна слушалката с надеждата, че ще оглуши любопитните подслушвачи, които грубо се намесваха в живота ѝ. След това продължи да изпълнява останалите указания.

Първо уреди едно такси да я вземе от задната страна на сградата след пет минути. Сложи си бежово сако и подходящо шалче на главата и погледа през прозореца около една минута. Отдалечи се от предната част на апартамента и се преоблече в дълъг шлифер и барета. Сега времето беше най-важното. Извика довиждане на болногледачката на баща си и когато стигна до задното стълбище, натисна бутона, за да повика товарния асансьор. Той пристигна. Бет го изпрати празен в избата, която имаше изход към задната част на сградата. После се затича надолу по предното стълбище. Погледна часовника си и видя, че се движи по график. Кабинката на портиера беше празна, както беше обещано. От прозореца на ъгъла можа да види как таксито подмина и после обърна към задната част. Една кола тръгна бавно напред в същата посока. След като тя изчезна от погледа ѝ, един пикап

за химическо чистене спря пред по-ниския вход към стълбището. Вратите му бяха широко отворени. Тя скочи вътре. Мади затвори вратите зад нея и пикапът продължи със същата мързелива скорост по улицата и после надалеч.

— А сега какво? — попита Бет спътницата си, която само можа да свие рамене.

— Кой знае?

27.

Беше трудно, но Фъргъс успя. Майка му не зададе прекалено много въпроси. Беше съвсем наясно с „неприятностите“. Лицето и челюстите му се чувстваха странно от допира и порязванията на непознатото стържене на бръснача. Преобразяването беше отнело час. По-големият му брат, Рори, резервира обратния полет на свое име. В паспортната снимка на Рори отпреди 8 години с гладко избръснато лице имаше достатъчно прилика, за да заблуди властите. Колата под наем чакаше на летището. Снимачните принадлежности бяха у един приятел наблизо. Фъргъс знаеше, че е прекалено опасно да се обажда на Бет. Можеше само да наблюдава и да се надява, че няма да го забележат.

Улиците бяха тихи. Той видя как един от малкото оцелели брястове, съпротивляващи се на някаква тяхна форма на СПИН, се огъна от върха на дебелото си стъбло под напора на студения вятър, който го посрещна още на летището. Едно синхронно с полюшването на листата движение привлече погледа му. Видя Бет на прозореца, с шал на главата. Изглеждаше, сякаш се показва нарочно. Можеше и да е заради него. Очевидно нещо ставаше.

Фъргъс наостри внимание и започна да наблюдава цялата околност. Наблизо бяха паркирани няколко коли. Само в едната имаше някакви хора. В квартал, в който мерцедесът беше втората семейна кола, „Форд Сиера Косуърт“ се открояваше неудобно сред непознатото обкръжение. Той не можеше ясно да види хората в колата. Въпреки че ниското слънце приличаше на белезникава сфера и бледата му светлина не изискваше ползването на сенниците, и двата сенника бяха спуснати. Можеше да различи само долната част на лицата, там, където свършваха сенниците и се намираха устите им. Въпреки че се опитваха да използват радиостанцията незабелязано, движенията на телата и това, че говореха надолу, вместо настрани, даде на Фъргъс да разбере нещо, което го обезпокои.

Беше скоро след появяването на Бет на прозореца. Едно черно такси изтрополи покрай него, като пърпореше с дизеловия си мотор, сякаш се оплакваше на някого. Фъргъс запали и натисна силно газта. Нищо. Даде пак гориво на мотора. Косуъртът тръгна по посоката, в която бе поело таксито. Фъргъс знаеше, че двигателят ще спре да се дави, но това изискваше време. Преброи до двайсет и опита пак.

Този път забоботи и тръгна. Той се опита да потегли. Един бял пикап за химическо чистене натисна гневно клаксон. Фъргъс му даде път и го последва. Пикапът рязко спря пред входа на сградата, в която живееше Бет, и вратите широко се отвориха. Това можеше да му отнеме жизненоважни минути. Даде бързо на заден и извърши първата част на замислената тройна маневра. Когато извърна глава назад да провери по инстинкт другите коли, той я видя. Познатият шлифер, баретата, която не беше виждал, лицето на Бет. Потупа волана, благодарен за неповратливостта на британската кола, после насочи предницата на колата в първоначалната посока. Вратите се затвориха с трясък зад Бет и пикапът бавно се отдалечи.

Фъргъс се залепи на близко разстояние отзад. Наясно беше, че ако веднъж само не уцели смяната на светофарите — с нея е свършено. Едно погрешно движение и те ще разберат, че е там. На първите светофари от него течеше пот. Въпреки че между тях имаше само една кола, пикапът се изтегли бавно. Той промуши леко напред предницата на наетата кола, когато светофарите срещу него се смениха. Минутите се нижеха тревожно, докато той продължаваше тайното си преследване. Фъргъс си отбеляза регистрационния номер, в случай че потрябваше. Наситеният градски автомобилен поток започна да се успокоява и накрая останаха само шляеци се волвота и кипри голфове. Сивотата на градските домове отстъпи на озеленените предградия. Пътните знаци го осведомиха, че крайната цел е Кент.

Извади нова аудиокасета и я постави в диктофона. Продължи да пътува и да говори:

Фъргъс Фин, 11 предобед. Пътувам към Кент и не знам защо. Бет е в пикап за химическо чистене. Винаги е била маниачка на тема чистота, въпреки че не вярвам да мисли същото за химическото чистене. Бих искал да знам

за какво става въпрос. Надявам се да разбере, може би още днес. Момичето е ужасено, познавам я, но не прекалено, за да стои настрана. Пейзажът е достатъчно красив, в това има нещо грозно. Господи, какво съм се раздърдорил! Никога не съм имал дар слово. Може би затова не ме е забелязвала наистина. Винаги такива мазни копелета като Максвел взимат момичетата на края на филма. Чудя се къде ще съм аз на последния танц. Колата пред дома ѝ приличаше на пратена от властите. Обаче не вярвам да ползват пикапи. Това трябва да е другата група.

Той щракна копчето за спиране.

Не за това искаше да говори. Не, изобщо не за това. Майка му, както винаги, беше познала. Въпреки че за кратко се отби вкъщи, а и тя никога не любопитстваше, направи само един коментар:

— Тогава трябва да е заради жена.

Имаше нужда от нея, за да го накара да разбере, че е заради жена, заради тази жена. Винаги е било заради нея.

Возилото се беше установило на 35 мили в час и се движеше на две коли разстояние от пикапа. Заради по-голямата си височина той стърчеше над покривите на другите коли и осигуряваше на Фъргъс луксозна видимост, докато преследваше Бет. Той пак щракна копчето на диктофона.

Тя никога не е говорила за изнасилването, искам да кажа — не както трябва. Не за това какво е чувствала, а как се е чувствала. Съсредоточава се само върху болката, а не върху унижението. Все някога трябва да избие. Надявам се да съм до нея, за да я изправа на крака, когато това се случи. Никога не съм бил толкова близо до нея, както миналата нощ. Когато притискаше тялото си в моето и ме прегръщаше, се чувствах прекрасно. Не беше сексуално привличане, беше топло, свенливо, доверчиво. Видях как косата ѝ падна върху лицето, когато нощта я пребори и тя се отпусна в ръцете ми. Но не продължи дълго. Чудя се дали си спомня кошмара. Беше плувнала в пот и

размахваше юмруци. Обзалагам се, че добре е наложила някого. А какво ли прави сега в каросерията на пикапа?

Те пътуваха, без да разговарят. Оръжието в ръцете на Мади задържа за известно време езика на Бет зад зъбите. В пикапа миришеше на пране и химическо чистене. Тя усещаше застоялия дъх на химикалите, който се носеше от дрехите след почистване — онзи ленив, приспивен мирис, който създаваше усещане за повече топлина, отколкото трябваше. Те седяха една срещу друга на решетъчните дървени пейки, закрепени за страничните стени на колата. Една телена закачалка за дрехи лежеше, захвърлена на пода между тях, и се мятеше в ритъма на движението на возилото. Не беше възможно да се отгатне посоката, тъй като затулените прозорци ѝ отказваха обратното виждане на местата, през които пътуваха. След около петнайсет минути тя вече не можеше да мълчи.

— Знам за теб, Мади, съжалявам за всичко. — Светлосините очи се вдигнаха към нея и тя сложи цевта на пистолета до устните си, за да я накара да продължи да мълчи. — Ти си била сама. Направила си каквото трябва.

Мади стрелна с очи Бет. Сви устни и насочи пистолета към чантата ѝ. Провеси я през дулото, след това я отвори и извади касетофона, който все още работеше на запис. Щракна копчето за спиране, като цъкаше с уста.

Бет бавно издиша.

— Нищо ли не можеш да ми кажеш?

Мади поклати глава и с верния си помощник посочи към предната част на колата.

— Добре, ще ти кажа какво знам. Нищо, което ти вече не знаеш. Съжалявам. Нервна и уплашена съм. Не си ли спомняш какво е? — Бет се опита да задържи погледа на Мади със своя. Усети се, че е протегнала ръцете си с дланите нагоре в жест на откровеност.

Мади, изглежда, за миг загуби почва под краката си и стисна малко по-силно очи, сякаш това беше съгласувано усилие да не си спомня.

— Тя не би могла да ти помогне, знаеш го, наистина не би могла. Сигурна съм, че е знаела, че си силна и че ще се справиш.

Бет почака за отговор. Изражението на Мади сякаш се омекоти.

— Знаела е, че я обичаш и тя те е обичала. Някои мъже са прекалено последователни в злото.

Мади погледна към стъпалата си и леко кимна.

— Но всичко това... — Бет посочи към оръжието в ръката на Мади. — Необходимо ли е? Не сме ли точно в едно и също положение? Само си помисли през какво сме преминали, какво сме изстрадали. Не ме ли насилваш почти по същия начин с това оръжие? Като ми отнемаш правото на избор?

Върху преградата зад шофьора се чу рязък удар.

Мади заговори грубо:

— Виж какво, я млъквай, разбра ли? Тя ще се ядоса, ако разговарям с теб. — Погледна часовника си. — Трябва скоро да изчезвам. Тогава можеш да задаваш колкото си искаш въпроси. Хайде, слагай това. — Подаде на Бет чифт пластмасови белезници. — Стегни ги здраво, иначе някой друг ще ги стегне още по-здраво.

Бет се подчини. Наистина нямаше друг избор. Усещаше, че жената не се чувства добре от това отношение, но повече се страхуваше от тази, която ги чакаше, отколкото от какъвто и да е аргумент, който Бет можеше да ѝ изтъкне.

Пътят стана по-неравен от преди. Звучите отвън предполагаха, че са в отдалечено място. Бет чуваше песен на птици сред широки полета. Бяха някъде извън града, но къде?

Заповедта да се завърже сама предизвика тишина, която тя вече не желаше да наруши. Всичките ѝ усилия досега да се позове на общото им страдание се бяха провалили. Струваше си да направи още едно последно усилие, за да счупи леда.

— Мади, това, което той е направил, е грешно. Законът е трябвало да те защити. Но не е и ти си се защитила сама. Ала и ти си извършила грях. Знаеш това, нали?

Младата жена остана безмълвна известно време и когато отговори, гласът ѝ звучеше силно и самооправдателно:

— Кой решава кое е добро и кое — зло? Не ти и със сигурност не аз. Те решават. Само те, без да се позовават на никого и без да се

съветват с никого. Ето това е законът. — Тя се засмя. — Видя какво представлява законът, пострада от закона. Както и аз.

— Но, Маделин, законът те оправда.

— Но не ме защити — нито от него, нито от другия. Накрая ме разбра грешно, това е. Винаги разбира грешно, когато става въпрос за нас. — Гласът ѝ беше станал по-силен и по-страстен. Сякаш повтаряше добре заучена мантра, за да подсили вярата си.

Бет опита един последен ход, с който да стигне до здравия разум на жената с оръжието.

— Законът не е съвършен, както и всичко останало. Той ме предаде, но това е цената на справедливото правораздаване.

Мади пак бръкна в чантата си и извади превръзка за уста. Колата започна да забавя, когато тя покриваше с нея устата на Бет. Докато го правеше, прошепна в ухото ѝ:

— Справедлив за кого? — Постави и превръзка на очите ѝ.

Бет чу как Мади се измъкна от пикапа. Скоро той тръгна нанякъде, но накъде?

Молину знаеше, че нещо се е объркало. Тишината по канала за свързки потвърди най-лошите му предчувствия. Усети се, че барабани с пръсти по бюрото в командния център. Атмосферата беше осезателно изнервена и усилваше напрежението по лицата на всички в стаята. Тоби си играеше със златната обеца, която украсяваше ухото му, като постоянно я въртеше напред-назад. Усети, че погледът на шефа се спря на него и отпусна ръка върху бюрото си.

— Командире — започна един колеблив глас, после спря. Всички почувстваха напрежението на човека, когато той прочисти гърлото си и продължи: — Прецакаха ни.

— Обясни. — Гласът на Молину се повиши, докато изричаше рязко тази единствена кратка дума.

— Проследихме таксито до посочения адрес. От него слезе една жена. Почака пред дома на Максвел. — Молину само гневно мълчеше в отговор. Оперативният работник продължи: — Тя свали шала от главата си и тогава разбрахме. Веднага се приближихме и използвахме полицейските си документи за самоличност. Било ѝ казано какво да облече и къде да отиде. Мисля, че е подставено лице.

Всички в командния център почти виждаха как смутеният мъж пристъпва от крак на крак, изложен на безмълвния гняв на командира. Накрая Молину проговори:

— Искаш да кажеш, че сте я изпуснали, смотани идиоти такива? Изпратете друг екип обратно до дома на Гембъл. Съмнявам се, че ще е там, но трябва да опитаме. Господи! — Всички в командния център бяха впили погледи в обувките си. Секундите се влачеха и Молину се чуваше как диша дълбоко и тежко. Те пак го направиха. — Където и да е Бет в момента, тя е с тях. Разпитайте жената и нейната агенция. Кажете им, че ще им лепнем позорно име, ако не сътрудничат. — Той огледа екипа. Никой не се осмеляваше да срещне погледа му. — Искам два поста. Единия за Мидълтън и другия — в дома ѝ. Искам да знам веднага, щом се прибере. — Линията беше прекъсната без „дочуване“.

Де Хаус се изкашля и ехото затанцува из стаята.

Молину се замисли. Бет беше помогнала за това. Капанът е бил планиран. Той се съмняваше, че дори и тя, при всичките ѝ способности, би могла да го организира сама. Ирландецът все още опитваше манджите на майка си, така че не можеха да му го стоварят, а той се съмняваше, че съчувствието — дори и на Бордмън — може да се разпростре чак дотам, че да извърши професионално самоубийство. Бяха я хванали или тя ги беше хванала — или се бяха хванали взаимно. Както и да го опишеше, началниците му щяха да поискат обяснение — и падането на нечия глава. Завъртя стола си и се обърна с лице към Де Хаус.

— Ще се присъедини ли тя към тях?

Не би понесъл критика от учения в този момент. Тонът му беше нападателен и заплашителен. Де Хаус изглеждаше още по-зле. Лицето му беше сгърчено като на мумия, вратовръзката му беше разхлабена, неподходящата по цвят риза — почти извадена от колана.

Слабичкият мъж зае обичайната си поза, затвори очи и скръсти ръце върху кльощавите си гърди.

— Трябва ли да се присъедини? Може би. А дали ще се присъедини? Кой знае колко убедителни могат да бъдат и какви тактики и техники ще предприемат? Моето лично мнение е, че Бет мрази да ѝ казват какво да прави. Характеристиките ѝ още от училище предполагат вродена враждебност към насилствено включване в група или приемане. Да се надяваме, че са нападателни, а не подмолни. В

края на краищата са жени. — Той се усмихна саркастично при включването на този обобщаващ полов стереотип. Острите му зъби се скриха, когато затвори бързо устата си. Погледът му беше лукав, сякаш беше предал нещо или някого с думите си.

Молину се бе наслушал и нагледал на Де Хаус. Вече имаше разрешение да проучи жилището му в Оксфордския колеж. Сега щеше да нареди това да се изпълни. Дори и Молину обаче не поставяше под съмнение акуратността на Де Хаус. Всички бяха видели прекалено много, за да не се съгласят.

Фъргъс беше сигурен, че са го забелязали. Трябваше да са го забелязали. След като излезе от прикриващата пелена на градското улично движение, след като зарязаха първокласните шосета и тръгнаха по виещите се неравни пътеки, един поглед беше достатъчен да ги предупреди за присъствието му.

Така да бъде. Не можеше да си позволи да я изгуби, по никакъв начин. Знаеше как да намери пак мястото, ако се наложеше. Пикапът за химическо чистене тръгна точно по правия път. Той се движеше на половин миля отзад. Фъргъс погледна надясно, когато маневрираше с колата покрай входа, точно навреме, за да види управляваните от електроника врати да се затварят за изгубващата се кола. Входът беше на петдесетина метра от шосето. Нямаше знак, нито табела с име, само две прости крила с високи шипове. Непрекъснатата стена ограждаше имението. На нея също имаше шипове, които насилствено откъсваха вътрешността от околния свят.

Малко неравно разширение в подножието му даде първа възможност да паркира и да започне наблюдение, въпреки че нямаше къде да скрие сивия форд. Дланите му се потяха и трепереха. Това не беше подходящо прикритие за обектива на камерата. Размисли какъв избор имаше. Можеше да изчака, докато тя се появи отново — но как можеше да разбере дали е в пикапа? Можеше да влезе вътре и да разбере какво става. Въпреки че перспективата беше неприятна, знаеше, че има само един избор. Губеше време.

Извади няколко предмета от багажника. Провеси бинокъла на врата си, миникамерата с дръжки влезе в големия джоб на ръждивото му яке. Провери симетричния джоб, който беше успокоително издут от

флакона с нервнопаралитичен газ. Имаше го от години и се надяваше да не е изветрял. Завъртя ключовете и запали. Всичко изглеждаше мелодраматично, нереално. Остави шофьорската врата леко откряната и започна да разузнава наоколо.

Стари дъбове и ясени препречваха наличната слънчева светлина и я свеждаха до минимум. Това ѝ придаваше някакъв отблясък на горящ натрий, както във войнишките нощни радари в Ирландия. Дори и въздухът изглеждаше пълен с хлорофил. Стената беше поне 3 метра висока. Шиповете над нея не бяха ръждясалите останки от Викторианската параноя. Върховете им съдържаха съвременно обещание за острота и болка.

Фъргъс се върна пеша до вратата. Надяваше се да има някаква пролука, някаква дупка, възможност да влезе, без да се излага на опасността да прескача стената. Пропълзя още няколко метра, преди да се изправи, скрит зад една колона, плътно следващ маршрута на Бет. През бинокъла огледа пътя от ляво надясно, като следваше ленивата дъга на неговата траектория, преди да се изгуби зад масивните дървета. Стана му ясно, че който и да се намираше зад тези стени, не искаше да бъде наблюдаван.

За времето, което разузнаването му отне, не премина нито едно превозно средство. Изоляцията на това имение не беше случайно стечение на местните обстоятелства. Той внимателно се върна по следите си, с надеждата че точно е отгатнал маршрута. След пет минути слезе през подканващо отворената врата на наетата кола, повървя още към двеста метра и се заглежда за удобно за изкачване дърво. Клоните бяха твърде високи, за да може да скочи до тях. Имаше нужда от платформа. Колата беше идеална за целта. Не беше направена за каране по черни пътища и за драскотините по боята щеше да се наложи да дава някакви обяснения. Накрая я установи под един стар дъб. Фъргъс беше доста по-тежък от последния път, когато като хлапе се бе катерил, за да бере ябълки в градината у дома си.

С малко усилие успя да намери един клон, от който да продължи наблюдението си. Къщата като че ли беше в стил крал Джордж. Тя сякаш се бе втреничила в него и го предизвикваше да се приближи. Големите квадратни прозорци отпращаха слънчевите лъчи обратно към лещите на бинокъла. Пред главния портал имаше две коли. Едната беше пикапът от химическото чистене, който откара Бет. Другата,

паркирана диагонално, беше за цветя. Фъргъс погледна часовника си. Тя стоеше вътре от 25 минути. Не се виждаше никакво движение.

Някакъв звук го накара да извърне глава наляво. Беше от триенето на гума в раздрънкан метал и идваше от едно сиво бентли, което се движеше с показно достойнство към къщата и накрая спря внушително пред внушителната сграда. Караше го облечен в ливрея шофьор. Той отиде да отвори задната врата, от която се показва висока елегантна жена. Фъргъс можеше да види сивия цвят на косата ѝ и черния ѝ костюм, но от лицето ѝ не бе в състояние да различи нещо повече от профила. Изглеждаше му познат, но не можеше да отиде подалеч и да определи самоличността на притежателката му заради разстоянието между тях. Напрегна очи в опит да фокусира зрението си, после изруга собствената си глупост.

— Мамка му, колко съм загубен! — Беше извършил най-големия операторски грях — камерата беше още в джоба му.

Фъргъс засне каквото можеше да се види. Знаеше, че после фотоувеличението можеше ясно да покаже това, което не се виждаше с невъоръжено око.

Първо ги чу и после ги видя. Кучета. И бяха близо. Трябва да са влезли през портата. Слава богу, че беше преместил колата, иначе досега да са я видели. Лаенето стана по-настоятелно и по-близко. Нямаше много време. Чуха се гласове, после една команда: „Намерете го!“.

Той слезе от дървото, докато пъргавите животни, освободени от каишките, с ръмжене се втурнаха през гъстите храсти. Камерата му падна в избуялата растителност и покривът на колата под крака му хлътна.

— Няма време! Няма време! — измърмори той панически, докато скачаше от последните няколко метра. Дръпна вратата и погледна неразбиращо към мястото за ключовете. Нямаше ги! — Господи! — Започна да потупва джобовете си за ключовете, сякаш дрехите му горяха и се опитваше да ги загаси. Не ги беше махал, след като премести колата. — По-спокойно, човече, можеш да пукнеш тук. — Наложил си да бъде последователен и чу подрънкването на ключовете в нещо метално. Извади ги, когато първото куче скочи.

28.

След като свалиха превръзките на очите и устата ѝ, Бет слезе от пикапа и подметките ѝ заскърцаха по чакълената пътека. До нея вървеше безмълвният шофьор. Къщата беше великолепна в простотата си. Нейните идеално симетрични пропорции бяха триизмерно свидетелство за една отдавна забравена, по-великолепна епоха. Когато застана под навеса, голямата порта се отвори и една доста напрегната на пръв поглед жена, облечена семпло по провинциалната мода в пуловер, жилетка от същата материя и карирана пола, се усмихна от прага.

— Добър ден, госпожице Гембъл. — Погледът ѝ беше втренчен, но гласът ѝ беше мил, а това още повече объркваше Бет. — Влезте, моля. Последвайте ме.

Когато тръгна, Бет чу, че от църквата отброиха часа. Ударите бяха два. Погледна часовника си и видя, че църковните камбани бяха един час напред.

Бет беше преведена през квадратен салон и широк коридор с изтърган студен каменен под. Докато вървеше, видя многобройни малки стаи от лявата страна, във всяка от които имаше скупчени жени, някои с наведени глави, други — с все още безумни погледи.

Жената с жилетката забеляза интереса на Бет и каза просто:

— Групова терапия. В момента повече от трийсет жертви са под нашите грижи. Оттук, моля.

Тя я поведе нататък покрай една голяма кухня и после излязоха във вътрешен двор с високи стени. Бет отгатна, че това е задната част на имението.

Една обикновена врата се отвори пред нея и само след две крачки Бет застана пред грижливо гледан викториански парник с буйна зелена растителност, притискаща се по стъклата. Изглеждаше, сякаш се простира безкрайно напред. Кулата на купола му се извисяваше в небето. Бет влезе, щом я подканиха, и почувства как пропитият с влага топъл неподвижен въздух я стисна за гърлото. Вратата се затвори след

нея. Тя пое дълбоко дъх, за да могат дробовете ѝ да се адаптират към атмосферата вътре. Дървеното обзавеждане наоколо се простираше, докъдето поглед стига и докъдето зрението не можеше да различава стотиците пъстри цветове, разпръснати безредно по наситената месеста зеленина. Миризмата на влажно дърво се смесваше със силния им парфюм в главозамайващ коктейл, който тя поемаше с всяко вдишване. Изведнъж чу леко шумолене и отляво, зад цветната стена, един глас каза:

— Орхидеите са въздухолобиви цветя, госпожице Гембъл. Те поемат влагата от атмосферата. Някои хора наистина го намират за малко задушно. Моля ви, не страдайте мълчаливо, ако по някакъв начин се чувствате зле. Това са най-капризните природни същества. — Гласът капеше като сироп през пролуките на зеления хаос.

— Същества? — Това беше единственото, което се сети да каже.

— Точно така. Виждате ли, такива думи като „растения“ или „цветя“ просто не отразяват индивидуалността на орхидеите, тяхната страст и преди всичко — тяхната цел. Но за да постигнат целта си, те първо трябва да уредят всичко друго.

Слухът на Бет следваше гласа през пътеката. Над нея висяха като нарисувани фейерверки кошници с още по-наситени и богато оцветени екземпляри.

— Орхидеите са особени във всичко. Ето това ги прави толкова интересни, Бетани. Може ли да те наричам така? — Бет усети, че не се очаква отговор. — И те като хората не могат да разцъфтят, докато светлината, температурата и храната им не са в идеална хармония.

— Сигурно трябва огромно търпение, за да ги отглеждаш.

— Бих предпочела да мисля за това повече като за любов, Бетани. — С тези думи жената, скрита зад гласа, се появи иззад ъгъла.

Двете стояха една срещу друга. Бет не можеше да види лицето на домакинята си, защото бе скрито зад красиво избродиран воал, увит върху бледокремава сламена шапка и прибран на дипли около шията и раменете. След миг жената леко докосна воала и каза:

— Мухите са толкова досадни, а аз прекарвам доста време тук вътре. Намирам го за безценен. — Бет подозираше нещо друго, но не го каза. Жената се приближи и Бет можа да види забулените черти на лицето ѝ — изящни високи скули и широко волево лице.

Тя протегна ръка и махна на Бет да дойде при нея:

— Приблѝжи се.

Инстинктивно се подчини. Не изглеждаше точно като команда. Не беше самонадеяна, но излъчваше увереност. Взе протегнатата ръка на жената и се вгледа през воала, за да зърне цвета на кожата ѝ или поне неясните очертания на очите. Те мълчаливо стояха с почти допрени стъпала няколко секунди, след това жената пак заговори:

— На живо и дори по-красива. Имаш кожа на ангел и очи на Жана д'Арк. Ти си истински смела жена, Бетани Гембъл.

— Защо бях доведена тук?

— За да си помогнеш.

— Имам ли нужда от помощ?

— Има моменти, в които всички имат нужда от подкрепа, но много хора са или прекалено горди, или прекалено уплашени, за да я поискат. Твоят живот се промени.

— Би могло да се каже.

— И признавам, че интересът ми към последните ти действия е повече от бегъл.

— Какво искаш да кажеш? — попита остро Бет, но събеседницата ѝ вече беше започнала да се извърща от нея и да се носи бавно към центъра на парника. Бет бързо я последва. — Маделин нуждае ли се от твоята помощ?

Жената плавно спря и въздъхна.

— Бедната Маделин! Страхувам се, че още се нуждае, както много други, доживотно приковани в робството на мъжката лъст. Прерязването на тези окови е деликатна операция. — Поклати тъжно глава. — За някои като Маделин изходът към свободата не се появява достатъчно скоро. И коя съм аз да се меса в техния път?

— Ако приемем, че знаеш, че тя се разхожда наоколо с револвер, висящ от омагьосаните ѝ вериги, бих казала, че вече си се намесила. Въпреки че само господ знае що за утешение е това. — Бет сама се изненада от внезапния гняв в гласа си.

— Правиш много предположения, но едно от нещата, които каза, е вярно. Господ му е дал име. Божествено възмездие.

Думите увиснаха в горещия застоен въздух.

— Искаш да кажеш, че насърчаваш отмъщението? Знаем историята ѝ.

Жената вдигна бавно глава от розово-виолетовия цвят, който разглеждаше.

— Зависи от гледната точка. Твоята може да е различна от моята. Тук си, за да разбереш това, нали?

— Вече не знам. Довеждането ми тук под дулото на оръжие не предразполага особено към трезво мислене. — Бет видя как зад воала се прокрадна дружелюбна усмивка.

— Да, извинявай. Не можех да бъда сигурна, че ще дойдеш.

— Едно писмо с покана можеше да свърши работа.

— Но, Бетани, ти вече получи моята покана — каза жената, без да откъсва очите си от нейните.

Внезапно мислите на Бет препуснаха обратно към досието, което беше получила и което съдържаше истината, криеща се зад фасадата на живота на Артър Мидълтън. Спомни си документите и попита направо:

— Как получи достъп до тези книжа?

— Нали журналистите са готови да влязат в затвора, но да не разкрият източника си? — Бет не отговори. — Сега аз съм твоят източник и очаквам от теб същата лоялност. Ако някога възникне ситуация, в която се чувстваш принудена да издадеш някои от тайните, които се каня да ти доверя, това ще лежи на съвестта ти. Ще бъдеш съдена според твоите собствени критерии и в този миг пътищата ни ще са се разделили завинаги. — Думите се понесоха в необикновената горещина.

— Какво искаш да кажеш?

— Кой знае какво ни готви бъдещето? — почти веднага дойде отговорът. Тонът му остави у Бет впечатлението, че говори с човек, който винаги с точност е знаел какво му вещаят звездите. Но странно, не можеше да се отрече, че в гласа на жената имаше неподправена загриженост, породена от чувство, което Бет не можеше точно да определи.

— Предполагам, че имаш различна ценностна система.

— Моята ценностна система? — Жената пак започна да се разхожда. — Моята ценностна система е Божията ценностна система. Тя е свършена в замисъла си. За разлика от процедурите, прилагани от властите, заради които правораздавателната система е оставена без защитата на тези, които претендират, че я прилагат.

— Кои?

— Полицията, адвокатите, съдиите... понякога и тези, които творят законите, законодателите. Те всички могат да се намесват в нея и често я оскверняват. Не виждаш ли, че законът не може да действа както трябва, след като вече е погазен? Нека ти кажа кой закон признавам аз. Това е Божият закон, природен и божествен. Правото на защита, правото на неприкосновеност, правото на неоскверненото тяло, правото на свобода да се разхождаш по улиците и тротоарите без страх.

— Ако се чудиш какво мисля за теб — нищо по-различно от това, че се мислиш за съдията и съдебните заседатели, взети заедно.

— Не си права, Бетали, защото Бог е моят съдия. И какви други доказателства искаш за извратеността на нашето правораздаване? Погледни звяра, който те изнасили. Щеше ли да се разхожда на свобода, а теб да те заклеймят като мръсница, ако истината беше допусната в съда?

Последното изречение разтърси Бет и тя притвори очи при спомена. Когато пак ги отвори, на пейката пред нея лежеше един лист хартия. Тя погледна към жената, която ѝ беше обърнала гръб и се пресягаше към една висока лавица. Бет я чу да казва през рамо:

— Прочети го, ако искаш, ще ти се стори интересно.

Бет взе листа и го обърна. Беше бланка на Градската полиция „Скотланд Ярд“ и носеше гриф „Строго секретно“.

Прокара поглед по прегледно напечатаните четири абзаца. Беше копие от основанията за оправдателната присъда на Артър Мидълтън, в което споменаваха името ѝ и това на Теди Максвел. Вълна от гняв, като след ядрена реакция, се надигна в нея. Извърна се, но жената беше изчезнала.

Точно срещу Бет имаше тясна свързваща врата, която водеше към по-малък шестоъгълен парник. Тя я отвори рязко и веднага я блъсна изгарящата топлина вътре. Жената стоеше вдясно от нея и докосваше фуниевидните очертания на крехка бяла орхидея.

— Какво, по дяволите, става! — Треперещата ръка на Бет държеше пред нея листа.

— Шшшт! — нареди строго жената. — Веднага затвори вратата!

Бет се овладя и посегна към дръжката. В това време през стъклената стена забеляза четири кучета — добермани или

ротвайлери, не можеше да бъде сигурна от това разстояние — да тичат през поляната, следвани от няколко жени. В това място имаше някакво подводно усещане за опасност.

— Нали виждаш, точно хората, които трябва да ни предпазват от утайката на обществото и от злото, не са по-добри. Променят нарочно посоката на правораздаването и така унищожават обекта и целта му. — Тя сграбчи листа от Бет, сгъна го внимателно и го постави върху шкафчето от борова дървесина пред тях.

Бет се вторачи в него, като трепереше цяла от гняв. Трябваше да вземе този документ, но начинът, по който протичаше разговорът, явно не предполагаше, че е вероятно да ѝ позволят да си тръгне с него, ако въобще ѝ позволят да си тръгне. Размисли върху възможността да го сграбчи и да избяга, но видът на онези кучета скоро я разубеди.

— Защо аз? Защо моето дело?

— Ти си капан, Бетани, а Мидълтън е стръвта.

— Капан и стръв за кого?

— За мен.

— Не разбирам.

— Властите поставят под съмнение валидността на моята правораздавателна система и верни на своята покварена същност, очакват, че ти ще представляваш прекалено важна възможност за нашата кауза, за да те пропуснем. Така че те осигуряват оправдаването на твоя насилник. Можеш ли да повярваш, че някой би поискал да ти причини това след всичко, което си изстрадала?

— Не може да е вярно.

— Да, но е вярно. И всичко това — за да бъдат сигурни, че ще ме въвлекат в безумната им игра без правила.

— Но защо теб? Помагала ли си на други като Маделин?

Жената погледна към Бет.

— Отишла съм и по-далеч. Разполагам със значителни средства и съм избрала да използвам парите си в името на това, в което вярвам. Спорът свърши, започнаха действията. Бих искала да мисля за себе си като за ключар на жени като теб. Мога да отворя портите към свободата — тази свобода, която ти позволява да избягаш от лапите на вината, внушена ти от предателството на системата към теб, когато ти казват: „Не ти вярваме, госпожице Гембъл. Не сте били изнасилена,

вие сте просто още една мръсница, която си е поискала всичко, което е получила...“.

— Но Маделин...

Преди Бет да може да каже нещо повече, жената грубо я прекъсна:

— Какво за Маделин? Тя е просто още един пропуск на системата. Никога не са я взимали предвид. — После омекна: — Денят, в който си била избрана, е било решено, че Маделин никога няма да получи и най-малък шанс за справедливост, защото нейното дело е неразривно свързано с твоето. Те са пропуснали да видят това и сега Маделин е като неуправляем изстрелян снаряд, готова е на всичко. Тя дори не се подчинява и на моя контрол.

— Как си разбрала всичко това?

— Пак си пъхаш носа там, Бетани.

— Добре. Ако приемем, че полицията е скалпила процеса срещу Мидълтън, за да те вкара в някакъв капан, защо просто не стоиш настрана от мен?

— Защото ти е отредена специална роля.

— Не ме разбирай погрешно, но ако си мислиш, че съм съгласна да се държа като някаква пионка, по-добре да преразгледаш стратегията си. Това просто няма да стане.

— Но то вече става, не виждаш ли? Изборът ти беше отнет от властите, не от мен. Те се стремят към вмешателство. Те не могат да позволят на нашата система да съжителства с тяхната. Тяхната неспособност да признаят чистотата на отмъщението вече няма почва в обществото. Мога да чуя отчаяните писъци наоколо. На никого не е позволено да се защити сам от престъпните хиени, били те наркопласъори, взломни крадци или джебчии. Ако направиш нещо, за да ги спреш, те наказват. Е, стига толкова. Настъпи моментът и аз ще застана начело с твоя помощ.

— Мисля, че не ме чу.

— А аз мисля, че ти не ме чу: нямаш избор.

— Каква е моята „специална роля“?

— Всичко с времето си.

— Говориш със загадки. Аз искам факти.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— Да.

— Някога имах сестра. Вече нямам. Тя ми беше отнета от един мъж, който поквари морала ѝ и я откъсна от мен. Сега той ще си плати за греховете.

— Извинявай, но мен това какво ме засяга?

— Скоро ще разбереш.

— Защо не сега?

— Защото първо трябва да изпълня Последната воля на сестра ми.

Изведнъж вратата зад тях се отвори с трясък и вътре се втурна същата жена, която беше посрещнала Бет на стъпалата. Другата рязко вдигна поглед.

— Какво?

Това беше шансът на Бет: бе забелязала отворена торба с тор за саксиите, небрежно подпряна в основата на голямото старо шкафче. Обърна се с гръб към него и бутна сгънатия лист по повърхността на шкафчето, като се молеше да е паднал в торбата.

— Има пробив в системата за сигурност.

Жената с жилетката подаде на другата един паспорт. Другата го погледна набързо и го хвърли към Бет. Тя го отвори и се закова на място при вида на името Рори Патрик Фин.

— Някой твой приятел, предполагам?

Бет панически сви рамене и тогава ръцете ѝ бяха извити назад. Какво, по дяволите, ставаше? Трябва да е бил Фъргъс. Какво се е случило с него? Мозъкът ѝ объркано се гърчеше.

— Отведете я оттук. И се погрижете с приятеля ѝ да се свърши веднъж завинаги. Нищо лично, Бет. Както и всичко останало.

Бет беше издърпана и отведена извън парника от две яки жени. Когато стигнаха до главната постройка, една ръка, увита в ленена носна кърпа, я хвана през устата и носа. Отзад някой диво извика:

— Претърсете я, преди да я оставите!

29.

Миризмата прониза ноздрите на Бет. Миризма на цветя, силна и покварена. Все още завързана и с превръзка на очите, тя се дръпна рязко, за да се освободи от въжетата на ръцете и краката. Те не се помръднаха. Затегнаха се още по-здравослед усилието ѝ. Чу как вратите се плъзнаха и се затвориха, след като беше вкарана вътре и обезвредена. Трябва да е някакво друго превозно средство, не онова, с което пристигна. Моторът се давеше по-астматично от предишния, когато се разтресе и тръгна.

Мъчеше се да проумее последното загадъчно изречение на жената. „Нищо лично, Бет. Както и всичко останало.“

Въздухът беше пренаситен с мирис, направо ѝ се повръщаше. Всеки път, когато колата рязко завиваше, през нея преминаваше нов пристъп на гадене.

Фъргъс! О, Фъргъс, какво направиха с теб? Бет беше разсипана и уморена. Наистина ли го бяха убили? Как са го открили? Как намериха нея? Орхидеената жена може и да беше излъгала за смъртта му. Още повече че обещанието му да я наблюдава беше дадено на четири очи и доколкото го познаваше, щеше да го спази. Фъргъс никога не беше и нямаше да я изостави. А тя го бе предала. Цялото това разследване се оказа един фарс. Тя никого не бе следила. Бяха я водили за носа от самото начало и всички, с изключение на него, я бяха предали. Дори и процесът е бил нагласен.

Нейното разследване — ама че смешка! Как може да разследваш това, което ти се поднася на тепсия?

Бет усети как първите сълзи на безнадежден провал се стичат по треперещото ѝ лице. Така трябва да са се чувствали те, онези отчаяни хора, броящи часовете до програмата ѝ, която ще открие истината пред хората, на които държаха.

Сега и Фъргъс. За какво? Заради надеждата да се изкачи пак в телевизионните класации, като изобличи още една човешка непълноценност?

Накрая Орхидеената жена дори се бе опитала да я подкупи интелектуално. Тя заяви, че Бет ги е предизвикала, като е накарала Мади да проговори в пикапа. Сега те били отхвърлили Мади. Бет носела отговорност за това. Трябвало да оправи нещата, преди Мади да е престъпила закона. Изборът се предоставял на Бет. Тя можела, след като пикапът я оставил на адреса, ако реши, да си тръгне, но трябвало да си понесе последствията.

Бет отпусна глава на гърдите си и заплака. Плачеше за себе си, за Фъргъс и за всички други, които вървяха по този тъжен и разочароващ път без надежда.

Пикапът продължи нататък.

Всички оперативни работници на обекта бяха нащрек. Различните постове се бяха настанили в обозначените места и очакваха сигнал да продължат преследването. Плътно окупирано от полицаи беше около дома на Мидълтън и апартамента на Бет. Другите чакаха на адреса на Максвел, където унизителната размяна беше излязла на бял свят. Всички очакваха обаждане на една и съща честота. В ефира се поддържаше тишина. Тази тишина преминаваше и в колите на оперативните работници. Всеки се бе съсредоточил върху собственото си обяснение за объркването.

Бяха минали два часа след изчезването ѝ. Всички радиостанции едновременно изпращаха и се пробудиха за живот, когато едно развълнувано послание премина по радиоефира към колите:

— До всички постове — едно, две, три, четири, пет — тревога първа степен. Повтарям, тревога първа степен. Обектът, Бет Гембъл, е забелязан на летище Хийтроу. Въръжена и опасна. Има заложник. Пристъпете към действие с най-голяма бързина. Веднага прекъснете операцията и се отправете към летището. Ще бъдете посрещнати и инструктирани. Край на съобщението.

Бяха обучени да реагират, без да питат, и сега направиха така, без да се колебаят. Колите излетяха заедно с пътниците, за да изпълнят дълга си.

Груби ръце отпратиха Бет надалеч от разхлабените въжета. Пикапът остана неподвижен само няколко секунди. Ръцете ѝ се държаха от други, облечени в ръкавици, ръце зад гърба ѝ. Отведоха я там, където предполагаше, че би трябвало да е кабината на шофьора, после я обърнаха и я блъснаха на земята. Бет се стовари върху някакви торби. Ръцете ѝ инстинктивно се протегнаха, за да омекотят падането. Колата рязко потегли и тя махна превръзката от лицето си. Дневната светлина изпълни очите ѝ и тя се опита да преодолее заслепението и да фокусира погледа си. Мъглата бавно се разсея, докато търкаше бясно клепачите си. Зрението ѝ се проясни, но колата беше изчезнала.

Бавно се изправи, като се оттласкваше от купчината гниещи торби за боклук, които я бяха спасили от нараняване. Наведе се и се опита да съживи с масажиране глезените си — там, където въжетата ги бяха протрили. Изправи се отново и се огледа, като повтори същото болезнено действие върху китките.

Беше истински ад. Ако не беше, значи имаха един и същ стопанин. Над нея се възправяше мрачна жилищна сграда, която приличаше на морски талаз над мръсната улица. Слънчевата светлина никак не беше в тон с мястото. Тя осветяваше неговата мизерия. Значи това било. Наистина ли очакваха да повярва, че Мади живее тук? Сред всичко това? Време беше да вземе решение. Отива или остава? Бет не дължеше нищо на Маделин. Какво толкова лошо имаше в това да си тръгне? Маделин беше влязла с взлом в живота на Бет, а не обратното. Тогава си спомни дневника. На това момиче никога не му бе даден шанс и въпреки нещастията си, то се бе отдало на обучението на слепите, докато друг мъж не беше разбил пак надеждите му. Дори и жената с орхидеите я беше изоставила на произвола на съдбата. Би ли могла и Бет да го направи?

Не беше трудно вече да отговори на този въпрос. 88-и апартамент. Осми етаж, предположи тя, но не през задната врата. Те това искаха, затова я оставиха първо тук. Ако щеше да остава, щеше да влезе през предния вход.

Бет внимателно тръгна към разнебитения вход на блок „Надежда“. Напразно търси пощенска кутия с номера, който беше в главата ѝ. Надяваше се на нея да намери и съответното име. Намери останките от системата за изхвърляне на отпадъците до отдавна повредения асансьор, натъпкан с боклуци и използвани презервативи.

Хвърли едно око на стълбите и тръгна нагоре към осмия етаж. Докато се изкачваше, поглеждаше с растящо подозрение зеещите врати. Това не беше една от най-добрите ѝ идеи. Няколко останали килнати табели с номерата потвърдиха предположението ѝ — оставаше един етаж. Табелките липсваха като зъбите в устата на моряк. 81, 84, 86, после 88.

Бет се движеше бавно, плътно притисната до стената. Плъзна се по нея, докато не стигна на една ръка разстояние от дръжката. Вратата беше отворена. Дишането ѝ кънтеше в тихия коридор. По дължината му бяха разхвърляни боклуци. Ръждясала детска количка с липсващи колела лежеше в полусенките в дъното на коридора. Светлината беше слаба и недостатъчна. Бет затвори очи, за да ги пригоди към полумрака. Преброи до десет и ги отвори, като откри, че зрението ѝ се е подобрило, но гледката на изхвърлените парцали и скъсаните торби за боклук предизвика гримаса на отвращение по лицето ѝ. Пое дълбоко дъх и го затаи. Чуваше гласове — мъжки и женски. Женският беше на Мади.

— Лапай още, веднага! Веднага и гълтай, гадняр такъв! — Командата беше подсилена. — Или сега ще го направя. Разбра ли?

Бет се примъкна, докато не стигна до вратата. Започна да я отваря сантиметър по сантиметър.

— Не бях аз — хленчеше другият глас. — Казаха, че не съм. Ти ги чу. — По звука на думите Бет усещаше, че е сополив.

— Тогава са сбъркали. Но ние знаем истината, нали, Били?

Вратата се отвори и разкри съдържанието на стаята. Насилникът на Мади, младежът с острите черти, стоеше до прозореца и се насилваше да прокара през гърлото си шепа бели таблетки, като се задавяше всеки път, когато опитваше пак и пак да ги глътне. Чаталът му беше подгизнал от урина и страх. Мади държеше пистолет, удължен със заглушител. Той беше насочен в слабините му. Очите на момчето, чиито капиляри вече бяха разкъсани от страх или от наркотиците, се обръщаха жалостиво към нея.

— Моля те! Моля те!

Коленете му бяха започнали да се огъват. Глух изстрел от пистолета изпрати един куршум, който се заби в гниещата дървения на сантиметри от бедрото му.

— Стой изправен, Били! — прошепна Мади и мръдна поглед към Бет. Ново избликване на урина разшири мокрото петно надолу по краката му.

Мади кимна към треперещото момче.

— Това е Били. Той ме изнасили отпред и отзад. Кажи здравей, Били!

Заповедта ѝ бе удавена в стоновете на насилника.

— Не съм аз, не съм аз. — Въпреки че думите се сипеха една след друга, гласът пак звучеше несигурно.

— Няма значение. Нищо лично. Тогава какво е? — каза горчиво Мади.

Бет извърна лице към Мади, когато чу последните думи на Орхидеената жена да излизат от устните ѝ. Всичко това бе предвидено да се случи. Те са знаели, че Бет ще дойде тук, познаваха я. Това беше част от играта, каквато беше и тя, и Маделин, и изплашеното до смърт момче в подгизналите джинси. Никога досега Бет не бе попадала в такава непосредствена близост до животинско насилие. Апартаментът изглеждаше зареден с взривоопасно безумие. Миришеше на убийство.

Когато известно време не чу нищо, Молину реши да наруши ефирната тишина между себе си и екипите по постове на обекта. Включи се на общата честота, но адресира съобщението си към първи пост — един от двата пред дома на Бет.

— Някаква следа от обект номер едно?

След кратко изпращане в радиостанцията отговорът беше предаден.

— Нищо, командире, но територията на летището е отрязана.

Молину кресна в говорителя:

— Какво, по дяволите, говориш, човече? Какво летище?

— Вашата команда, изпратена преди час. Всички постове да прекратят настоящата операция и да се прегрупират по Хийтроу. Обект номер едно е забелязан въоръжен, със заложник.

По лицето на Молину не остана никакъв цвят и той задиша тежко.

— О, господи, връщайте се! — изкрещя той. — Незабавно се връщайте! Нарушете ограниченията за скоростта, нарушете закона,

само се върнете, по дяволите!

Молину седеше със зинала уста. Операцията му ставаше на пух и прах пред очите му. Никой не смееше да го погледне. Той вдигна очи към Де Хаус, който седеше, държеше главата си в ръце и шепнеше:

— Не, не.

— Не може, Мади. Това е грешно, неморално.

— А изнасилването не е ли?

Очните ябълки на момчето се претъркулваха назад, после се връщаха.

— Не е това начинът. Те са те накарали да повярваш, че е това, но не е. Кълна се, че не е.

— Ако полицаят не се беше отбил да ме види в онази нощ, той щеше да ме убие. Нали, малко лайно такава? Дори когато бягаше, удари до смърт котарака ми. Бедният Уолфи, той беше смел, опита се да ме защити. Знаеш ли, така го хванаха. — Тя махна с пистолета към лицето на Били. Той се сви. — Стой мирен! — изкрещя му. — Медицинска наука. Под ноктите му — ДНК. И тя отговаряше на неговата. Докато не се намеси полицията. Имаше много кръв там, където ме разряза, знаеш ли? — Тя сякаш обясняваше на дете. — Много. Нощницата ми беше за боклука. Беше нейна, на майка ми. Тя ми я остави, когато замина.

Двусмислието й я притесняваше повече, отколкото бръцолевенето й. Момчето се олюляваше. Заклати се на една страна, явно без да знае накъде отива.

— Мад, тя не е заминала, не те е изоставила. Умряла е, това е. Случва се с всички нас — каза успокоително Бет.

Били все още беше в съзнание — дотолкова, че да започне отново да циври при споменаването на думата смърт.

— Тя е умряла, а ти си продължила да живееш, така както тя е искала. Тя няма вина.

Мади рязко се обърна.

— Ти пък какво знаеш за вината? Той щеше да отиде в затвора завинаги, ако не искаха теб, ако не се бяха намесили.

Очите на момчето започнаха да гледат по-ясно. Той започна да се приближава по малко към тях.

— Ами аз, Мади? И аз не по свой избор съм станала жертва.

Мади проследи погледа на Бет към момчето. Стисна по-здраво пистолета и той отстъпи една крачка. Миризмата на урината, съхнеща заедно с разпалването на ужаса му, се понесе към тях.

— Видях снимката, Мади, знаеше ли това? Видях и нея, твоята майка, видях нейната болка. Видях сянката на баща ти. Тя все още тегне над теб, дори и сега. Излез от тази снимка, намери си своя собствена. Но не като нея. — Бет снижи глас. Само ако можеше да се приближи още малко до нея! — Ако направиш това, какво би си помислила майка ти, как смяташ?

При този въпрос Мади замръзна.

— Тя не е виновна, нито пък ти. Прости на себе си.

Сякаш най-накрая успя да натисне една струна в разума на Мади. Тя погледна надолу към пистолета в ръката си, като че ли не беше сигурна в предназначението му.

В миговете на нейната неувереност Били беше отстъпил назад и сега се беше курдисал до отворения прозорец и се протягаше към противопожарния изход. Мади вдигна пистолета и го насочи към него, а Бет отчаяно се вкопчи в ръката ѝ. Оръжието подскочи. Бет почувства топлината му, когато патронът изтрещя в дървенията до момчето.

Той понечи да вдигне ръце пред лицето си, за да се защити. Бет гледаше, ужасена и омагьосана, как земното привличане сграбчи нестабилното му тяло и то изчезна през прозореца. Писъкът му последва траекторията на падане и замря.

Всепроникващата тишина веднага въдвори спокойствие над мизерното място, докато един повтарящ се звук не го наруши. Те се взираха една в друга и никоя не се осмеляваше да потърси източника му. Накрая Бет почувства на кръста си мекото потупване на пейджъра за баща ѝ.

— Тя ще ни убие, нали знаеш? Тя никога не прощава — каза ужасена Мади.

Бет вече излизаше.

— Иди в полицията. Разкажи им всичко. — Веднага щом го каза, осъзна безполезността на съвета си. Мади беше дошла да убива и Били Маккейб беше мъртъв. — Виж какво, вече и двете сме замесени в това. Трябва да ми се довериш. — Тя взе в ръце треперещото лице на жената. — Вярваш ли ми?

Мади поклати глава.

— След това вече на никого не мога да вярвам. Тя не ми каза да го убивам, не би ми позволила. Аз откраднах пистолета. — Очите ѝ бяха изпълнени с ужас. — Тя ще ме убие.

— Ще правиш ли каквото ти казвам? Ще правиш ли, Мади? — Младата жена безмълвно кимна. — Дай ми телефона си. Ще оправим това, ще решим какво да правим. Мога да им кажа, че е било нещастен случай — обеща Бет на тресящото се момиче.

Настойчивостта на пейджъра пак я накара да тръгне.

— Сега трябва да се прибера вкъщи. Заради баща ми. Отивай си у вас и не мърдай оттам. Ще ти се обадя по-късно.

С телефонния номер в джоба, тя се втурна надолу по потискащото стълбище и изскочи от сградата. Този път мина по черните стълби. Дочуваше ехото от стъпките на Мади по същия маршрут.

Като излезе, потърси телефонна кабинка. Нищо. Колите бяха спрели на светофара. Шофьорът на един форд орион бе потънал в телефонен разговор, който отнемаше цялото му внимание. Не забеляза нищо, докато Бет не седна до него.

— Аз съм лекар. — Тя извади пейджъра. — Има спешен случай. Мога ли да използвам мобифона ви? — Не изчака шокът му да се уталожил, а веднага набра домашния си номер. Телефонът звънеше ли, звънеше. Никакъв отговор.

— Веднага слезте от колата! Ако сте лекар, къде ви е медицинската чанта?

— Добре, вижте какво — не съм. Заради баща ми, той е в беда. Можете ли поне да ме закарате до някоя телефонна кабинка, която работи? Ще повикам такси.

Той неохотно потегли с голяма скорост. Пътуването им завърши на около триста метра надолу по шосето до една сребриста кабинка. Бет изскочи и провери сигнала. Слава богу!

— Благодаря — извика тя зад изчезващия ауспук на автомобила. Веднага набра „Бърза помощ“ и поиска да изпратят линейка до дома ѝ.

— Една линейка вече тръгна преди 20 минути — отвърна операторът. — Не е ли още там? Ще проверя. — Бет забарабани с пръсти по перваза на кабинката. — Да, в момента е там.

Тя тресна телефона, без да се извини. Тогава видя таксито. Втурна се по средата на шосето и замаха яростно с ръце, докато то не спря.

— Да не си се побъркала, скъпа?

— Баща ми, получил е удар, съобщиха ми по пейджъра. — Извади пейджъра като доказателство за истината.

— Не се безпокой, ще те откарам, преди да разбереш. — Като получи адреса, черното такси се устреми по улицата към дома ѝ.

Отне ѝ безценни 20 минути. Тя пхна в ръката му банкнота от 20 лири, която беше скрила в задния джоб на джинсите си, и слезе на триста метра от къщи, защото попаднаха в задръстване. Видя първо светлините на линейката, после полицейската кола и четиримата мъже. Побягна към апартамента си. Отвън не се забелязваше никакво бързане и никакво суетене.

Бет се стрелна покрай един полицай на входа. Вътре беше Бордмън — сериозен и тържествен, приключваше някакъв разговор на късовълновата радиостанция.

— Ще постъпя както намеря за добре, Молину, чувате ли ме! — Той се обърна към нея: — Съжалявам, Бет. Съжалявам за всичко това. Страхувам се, че баща ви е мъртъв. — Сложи ръката си на плещите ѝ и тя го погледна право в лицето.

Обзеха я недоумение и объркване. За какво говореше Бордмън? Бет се вгледа в мрачната загриженост на лицето му.

Той прехапа долната си устна за известно време, после продължи:

— Има и нещо друго. Бетани Гембъл, арестувам ви по обвинение в убийство на Артър Мидълтън. Имате право да мълчите, но това, което кажете...

30.

— Налапаха стръвта и после ви я изплюха обратно. — Бакън беше бесен. — Министърът иска да хвърчат глави.

Всички в стаята, с изключение на Бордмън, трепнаха. Молину нямаше какво да отговори. Това се очакваше, откакто откриха трупа на Мидълтън.

— Какви действия възнамерявате да предприемете, командире? — Бяха минали дванайсет часа след ареста на момичето.

— Бордмън, бихте ли очертали накратко доказателствата пред господин Бакън? — Тонът му беше кротък. Изглеждаше победен.

Бордмън се обърна към висшия чиновник:

— Не изглежда добре за нея. Претърсването в дома ѝ извади наяве досие на покойния с надпис „Изнасилвач“. То съдържа подробно проучване за него. Обвинението ще може да го използва както трябва в процеса. Всички знаем, че е имала мотив за убийството. Засега отказва въобще да говори с нас.

— Някакво алиби? — попита Бакън.

— Ако има такава, тя не иска да го разкрие в момента. Предварителната криминална експертиза показва, че е имала скорошно обгаряне от барут по ръкава на сакото. Добрала се е до него, като се е обадила на жена му и я е подмамила надалеч от къщата.

Бакън обмисли за момент.

— Е, слава богу, че не влязохме в контакт с нея. Сега имаме нужда само от още един скандал със службите за сигурност и правителството ще падне. Има ли още нещо, което да свързва момичето с този отдел?

Молину поклати глава:

— Не. Спряхме наблюдението и премахнахме апаратурата.

Бакън си го отбеляза.

— Тогава тя е сама. Колкото по-скоро я осъдят, толкова по-добре. Това е становището, но не трябва да го цитирате. Тя ли ще бъде обвинена във всичките убийства?

Стаята потъна в още по-дълбока тишина. Никой не беше предвидил тази възможност.

Бордмън наруши неловкото мълчание:

— Не смятате ли, че е загазила достатъчно? Освен това знаем, че не е и не би могла да ги извърши, сър. — Опитва се да сдържи гнева си. — Не забравяме ли основната цел на този екип? Очевидно е, че е попаднала в капан. Те имаха предимство от самото начало. Навсякъде, където ги търсехме, те вече бяха отишли и ни чакаха с вдигнати в знак на победа два пръста. — Всички в стаята бяха на същото мнение, но да си го помислиш не беше като да го кажеш. — Как са разбрали паролата и честотата, за да отвлекат вниманието на постовете от дома на Мидълтън? Вместо да искаме глави, не трябва ли да поискаме разследване?

Всички бяха засрамени от избухването му.

— Отделът за вътрешна сигурност ще разследва този аспект, Бордмън. — Гласът на Бакън беше премерен и заплашителен. — А на този етап екипът, извършващ тази операция, е отстранен, докато завърши проучването. Едва ли има нужда да ви напомням, че всеки пробив в сигурността...

— По-нататъшен пробив — промърмори Бордмън.

— Всеки пробив — изстреля той думите, като изгледа полицаия — ще бъде преследван и наказан жестоко. А момичето — на каквото си е постлало...

Той остави всеки сам да довърши познатата фраза.

— Но ние я подтикнахме — каза Де Хаус. — От морална гледна точка сме задължени да се грижим за нейното бъдеще.

— От морална гледна точка тя е убийца, която ще прекара остатъка от живота си в затвора. Какъв морал има в кастрирането? — Той затвори с трясък куфарчето си. — Това, професор Де Хаус, не е студентски семинар. Съветвам ви да се върнете към науките си, щом искате да пробутвате фрази от учебниците по философия. Тази операция ни струваше много и всички сме отговорни.

Бордмън се съмняваше, че Бакън ще бъде държан отговорен за каквото и да било.

— Ами Големият ден? Да не би да седнем и да чакаме да дойде?

Бакън се изправи на крака и им показа, че дебатите са приключили.

— Това вече не е ваша грижа. — Млъкна и се усмихна злобно. — Ваша грижа, инспектор Бордмън, е да осигурите разследването на нейния случай. Вие сте полицаи, тя е заподозряна. Изпълнете дълга си! — След това нареждане той кимна на Молину: — Има нещо, което бих искал да обсъдя с вас насаме. Ще ви чакам горе в кабинета ви. — И наперено излезе от командния център.

— Е, изглежда, наистина е така — каза Добсън и посегна към копчето за изключване на компютърния терминал.

— Остави програмите да вървят! — заповяда Молину. — Може да сме отстранени от операцията, но той не каза нищо за прекратяването на компютърните проучвания. Дръжте ме в течение, ако изскочи нещо.

— Ей така, случайно? — попита ухиленият агент и се обърна пак към клавиатурата.

— Бордмън, вие получихте своите нареждания. Информирайте ме за Бет. Тя има нужда да си мисли, че може да ви вярва.

Полицаят беше потънал дълбоко в размишления. Той се поколеба, преди да погледне командира право в очите:

— А може ли?

Въпросът остана без отговор. Останалите хора в стаята пристъпиха отново към задачите си.

Бакън гледаше укорително през прозореца в кабинета на Молину.

— Никога не съм харесвал изобщо този сценарий. Вие се надценихте и това е отбелязано.

— Това все още не е краят — отговори горчиво Молину.

— Да, краят е. Мина ли ви изобщо през ума да се замислите откъде те са научили паролата, за да отпратят постове от местопрестъплението? — Да, мина му, но Молину беше неспособен да реши загадката. — Малко след вчерашния разгром разпоредих да се приведе в действие вашата молба за тайната операция. Претърсиха къщата на Бордмън. Не беше намерено нищо и това не ме изненада. Той, разбира се, нямаше достъп до паролите и не участваше в първите етапи на операцията, когато бе заподозрян първият пробив.

Бакън извади една папка от куфарчето си и я хвърли на бюрото.

— Но този човек — да. В дома на Де Хаус открихме многобройни извадки от диалози по електронната поща. Само прочетете част от съдържанието.

Сърцето на Молину натежа, когато запрелиства хрониката на предателството към операцията. Преглътна тежко, преди отново да заговори.

— Защо му позволихте да остане на съвещанието?

Бакън зацъка с език, искрено разочарован от въпроса.

— Загубили сте проницателността си, Молину. Ще дадем възможност на нашата малка кобра да каже, че операцията е приключила. Това ще послужи за прекратяването на връзките му с нас веднъж завинаги.

— Законът за държавната тайна? — предложи Молину своя принос към проблема с Де Хаус.

— Ще стане голяма бъркотия. Той ще засипе цялата преса с подробностите за жалкия си опит. Кажете ми — попита тихо Бакън, — какво презират повече в академичните среди: хомосексуализма или провала?

— Ние не можем дори самите себе си да опазим — избухна Антъни Палмър-Дент. — Прокарваме политика на активна полицейска работа, а вие ми казвате, че в сърцето на скапаната полицейска система има предател. — Закрачи по пода от тиково дърво в личния си кабинет. Когато се извърна рязко, вратовръзката му на „Мерилебон Крикет клуб“^[1] се развя покрай него. — Казах вие да се заемете с цялата тази работа, Бакън. Вие ме предадохте.

Той седеше сериозен като осъзнал се ученик пред разгневения директор.

— Положението е овладяно, господин министър — проговори смирено.

Палмър-Дент се настани в своето предпочитано капитанско кресло и разпери пръсти срещу него.

— Не желая да знам подробностите. Още повече че няма да има никаква публичност и въпросът е решен окончателно.

Бакън кимна. Перспективата да го удостоят скоро с рицарско звание се изпаряваше пред гнева на Палмър-Дент. Видя как

министърът извади купчина факсове от една старинна дървена папка.

— Андрю, проблемът със сигурността е нищо в сравнение с другите, пред които сме изправени. — Бакън разбра от използването на малкото му име, че проблемът с предателството засега се отлагаше, но само засега. От приятелското „ние“ пък се досети, че той се нуждае от неговата помощ по друг въпрос. — Затворите ни са хронично препълнени. Докладите от разузнаването показват, че Уандсуърт и Дъръм могат да избухнат във всеки момент. Някои вътрешни хора са ужасени от последствията, ако това се случи. Проблемът е винаги в сексуалните насилници. Останалите искат да стоварят върху някого ненавистта си и те са очевидно изборът.

Бакън можеше да види, че впечатлителната разсъдливост на министъра на вътрешните работи отново е излязла на повърхността.

— Вярвам, че можем да използваме положението в полза на правителството. — Бакън се усмихна на това заявление. Палмър-Дент имаше, разбира се, предвид — в своя собствена полза. — Ако премахнем причината за техния гняв, значи сме обезвредили бомбата. — Вдигна поглед и грейна в онази загадъчна усмивка, която бе предизвикала аплодисментите на партийната конференция. — Затвор за сексуални насилници.

— Блестяща идея, господин министър — усмихна се Бакън с ясното съзнание, че усърдното умилкване все пак може да му даде възможност да застане на колене пред кралицата и до рамото на следващия министър-председател.

Палмър-Дент кимна в знак на одобрение към правилния отговор.

— Искам да създадеш работна група по въпроса. Точните хора с точното отношение. — Бакън си отбеляза задачите. — Андрю, а по другия въпрос — виж там, да го разрешат. Погрижи се тази Гембъл да бъде осъдена, има там едно добро момче. Жалко за нея — красиво, малко същество. И аз не бих имал нищо против „да поема риска“.

Бакън се засмя, колкото беше прилично, напълно наясно със склонността на началника си към плътската страна на живота.

— Никакви грешки повече — каза, като го изпращаше, бъдещият министър-председател и затвори вратата.

Бет трепереше сред затвореното пространство на неприветливата полицейска килия. Баща ѝ беше мъртъв. Когато Бордмън ѝ предаде ужасната новина, тя остана закована на място. Не успя да разбере нищо друго от това, което ѝ каза. Беше споменал за някакво убийство. Тогава в объркването си разбра, че я обвинява в убийството на собствения ѝ баща. Бордмън я бе оставил да го види. Той лежеше на пода. Въпреки че не се бе помръднал повече от два-три сантиметра през последните няколко години, беше умрял на пода. Как, за бога?

Когато отви покрива от него, Бордмън се бе държал внимателно, но никакво внимание не можеше да я подготви за изпитанието да види баща си мъртъв. Някой беше затворил очите му. Видя белега на лицето му отпреди години, когато бе паднал от стълбата и си бе разрязал бузата. Бет си спомни загрижеността му, когато тя се разстрои при вида на кръвта, течаща по носната кърпа, и как той ѝ каза, че всичко е наред. Но не беше и никога вече нямаше да бъде.

Казаха, че е било инфаркт. Не беше показал никакви симптоми до минутите преди да умре. Сега за първи път след многото мъчителни години изглеждаше спокоен.

Болногледачката бе изпаднала в шок. Тя истерично бръщолевеше как е свършил само за няколко минути, само няколко минути — и край. Насълзените ѝ очи молеха за прошка, но Бет не обвиняваше нея. Обвиняваше себе си, но баща ѝ вече беше мъртъв. Онова е било в миналото, това е настоящето.

Бет се извърна върху неудобния нар. Тя предизвика всичко това, трябваше да бъде до него. Дали се е страхувал преди края? По лицето му — студено и неподвижно — нямаше никакъв знак за страх от съдбата. Накрая Бордмън я издърпа. Повдигна я с ръце за раменете и я отведе надалеч от последния остатък от семейството ѝ. Пътуваха в мълчание до полицейския участък и когато пристигнаха, тя все още беше като безчувствена след сюрреалистичните събития от деня. Белезниците ѝ бяха свалени, щом сержантът от предварителния арест се осведоми за причините за задържането ѝ. Бордмън сякаш се извиняваше, когато съобщи името на предполагаемата ѝ жертва. Какво смятаха, че е извършила?

Имаше нужда от време, за да помисли. Не беше лесно. Простата бяла роба, която ѝ дадоха вместо нейното облекло, ѝ напомни за последния път, когато беше носила подобна дреха — нощта срещу

изнасилването. Знаеше, че в този момент експертите разглеждат внимателно дрехите ѝ и търсят улики. Опитват се да скалъпят обвинение, за да я затворят доживотно.

Беше се показала толкова лековерна, така нахално самоуверена, а сега баща ѝ и Фъргъс бяха мъртви. Те я бяха надхитрили във всеки ход на играта. Знаеше, че е игра, но до този ден не бе оценила колко високи са залозите. Пак се замисли за мъртвия си баща.

Черната стена беше потискаща като бедата, в която се намираше. Трябваше да мисли. Не беше останал никой, на когото да се довери — само на себе си. Сержантът от предварителния арест беше я осведомил за правата ѝ, включително и за правото ѝ да мълчи. Точно него тя реши да упражни напълно. Как би могла да съобщи местонахождението си на полицията, когато беше присъствала на убийството на още един оправдан изнасилвач? Тогава щеше да замеси и Мади, а Бет имаше нужда от нея. Дългите часове на самота ѝ бяха дали възможност да помисли. Беше вярвала, че по-раншните ѝ усилия са били резултат на обмислен план. Беше сгрешила. И сега дори и горкият сладък Фъргъс беше платил тази цена. Не остана никой от хората, на които държеше и на които можеше да причини нещастие, но тя щеше да причини нещастие на останалите, на всички останали: полицията и порочната жена, която така умело и с такъв ефект беше дърпала конците.

Семената на плана бяха посети. Не беше кой знае какво, но Бет винаги беше отказвала да се примири, а сега не беше време за тъгуване. Беше време да разчисти някои сметки. Нуждаеше се от Мади, но това нямаше да е лесно. Жената беше изпаднала в истерия в апартамента на Маккейб, но Бет беше видяла и другата страна от нея. Беше станала свидетел на забележителна игра по време на дебненето. Беше я видяла в ресторантите, в клуба по стрелба, как държи в ръцете си бъдещето на Маккейб, докато Бет не докосна нещо в душата ѝ и жената беше принудена да си спомни своята човечност. Трябва да го докосне пак и да види дали ще има ефект.

Бет бе осведомена, че има право да се обади по телефона, за да каже на приятел или роднина, че е арестувана и къде се намира. Щеше да е глупаво да пропилее такова ценно обаждане. Освен това всеки, който е прочел вестниците, знаеше отлично къде е и какво е извършила. Гонитбата на време беше най-важна. Досега Бет отказваше да сътрудничи както при разпитите, така и при „приятелските“

разговори, с които ѝ се натрапваха полицаите от следствието. Всичко, което искаха, беше признание. „Кой знае? Може дори да се разминеш с обвинението в убийство.“

Бет знаеше, че това подканяне да бъде полезна на себе си беше явно пълна глупост. Дори и полицаите сякаш не бяха убедени в тази перспектива. А и тя не беше го извършила. Не беше виновна, независимо колко зле изглеждаше всичко.

Бяха свалили дрехите ѝ. Наръчникът за арестанти, който ѝ дадоха при задържането, очертаваше останалите процедури. Можеха да я държат най-много три дни, преди да ѝ предявят обвинение или да я изправят пред съда. Колкото по-скоро направеше самопризнание, толкова по-скоро щяха да я преместят в женския затвор. Пускане под гаранция беше немислимо. Гонитбата с времето беше най-важна. Имаше толкова много неща, които можеха да се объркат...

Едно почукване на вратата на килията, преди металното прозорче да се отмести рязко, я върна в изолираната реалност на помещението. Очите на Бордмън я погледнаха през процепа.

— Трябва да поговорим, Бет. Разбирам, че отказваш да бъдеш разпитана.

Тя размаха копието на правилника срещу него:

— Всички разпити трябва да се провеждат съгласно разпорежданията. Вие сте в нарушение на правилника за поведение.

Бордмън въздъхна.

— Не разпит, Бет, просто разговор, това е всичко. Ти преживя много. Осведомих сержанта от предварителния арест, че идвам да говоря с теб за подготовката на погребението. Всичко е записано в регистъра на ареста. — Тя се втренчи гневно в него. — Не се опитвам да ти сложа капан.

— Тогава кой се опитва? Не трябва ли това да разследвате?

— Това не се документира, Бет, кълна се. Ти би могла да ми помогнеш. Виж, аз не знам какво става, но искам да се опитам да разбера. Може ли да отворя вратата?

Бет се замисли. Ако смяташе да я накисне още, можеше да измисли някакъв разговор в килията, но тя се съмняваше, че цели това.

— Добре. Вие ще говорите, аз ще слушам.

Чу познатото тракване на ключалката, когато вратата се отвори и той влезе в мрачната килия.

— Не е много комфортно.

— Не повече от това, което ние, престъпниците, заслужаваме от едно хуманно общество. Може и да свикна.

Тя прибра колене към гърдите, постави брадичката си върху тях и се вгледа в него. Забеляза, че погледът ѝ го кара да се чувства неудобно и продължи да впива очи в неговите.

— Първо, съжалявам за смъртта на баща ти. Нещастно стечение на обстоятелствата, че арестът ти съвпадна с научаването на новината. Но има неща, които трябва да знаеш.

— Кога ще бъде преместена в затвора? — Въпросът сякаш малко го извади от равновесие.

— Утре, защо?

— Искам да бъде поставена в самостоятелна килия. Ако не стане доброволно, тогава ще нарушавам реда, докато стане. Говоря сериозно. Той се загледа за миг в лицето ѝ, преди да отговори.

— Виждам. Ще препоръчам да го направят. Бет, трябва да научиш някои неща, преди да продължиш мълчаливия си протест.

Тя вдигна вежди, за да го подкани да продължи.

— Намерихме папката в сейфа ти.

Тя изглеждаше поразена. Ако са намерили нея, трябва да са намерили и дневника.

— И това ли е всичко?

Той изглеждаше озадачен.

— Защо? Трябва ли да има още нещо?

Значи не са го намерили. И ако те не са, тогава кой го е намерил? Или той си играеше с нея? Ако я попита за Мади, ще разбере истината.

— Откъде получи информацията, Бет? Знам, че си способна, но някои от тези неща са могли да бъдат погребани дълбоко и практически неоткриваеми. Някой изпрати ли ти я?

— Следващият въпрос.

— Екипът от лабораторията откри барутни изгаряния, скорошни барутни изгаряния по ръкава ти. Не вярвам, че си убийца. Беше ли там, когато е станало? Да не се опита да го предотвратиш?

Тя отговори тихо:

— Не се документира, нали? — Той кимна. — Не бях там, но не мога да кажа къде съм била. Ако можех, бих го спряла.

— Ако не си била там, значи пак си била в допир с огнестрелно оръжие. Ако е така, кажи ми и аз ще проверя. Знаем за клуба по стрелба. Мадри... тя замесена ли е?

Бет се поколеба. Трябва да го отклони далеч от Маделин.

— Не съм го убила. Имам някаква представа кой е бил, но не мога да го докажа, все още не.

— Кажи ми какво знаеш и аз ще направя всичко възможно да ти помогна да ги намериш.

— Хареса ли ти вечерята с твоята съпруга или която там беше? Не изглеждаше твой тип.

Бордмън се усмихна отстъпчиво:

— Нито е мой тип, нито ми е съпруга. Искан да разбереш. Не беше ли очевидно?

Като се връщаше към това, изглеждаше ѝ небрежно и непрофесионално. Може би не беше толкова неблагонадежден, колкото тя си мислеше.

— Бет, не одобрявам каквото ти се случи напоследък и това беше възможно най-много, което можех да направя, без да стане опасно. — Той погледна назад към вратата на килията. Прозорчето продължаваше да бъде сигурно затворено. — Не мога да остана повече. Дежурният ще стане подозрителен. Не разбираш ли колко сериозно е това? Ще си помислиш, нали? Кажи ни къде си била наистина.

— Господин Бордмън, благодаря ви, че отделихте от времето си. Знаем колко мрачни са нещата за мен.

— Тогава дай им кръвна проба, Бет. По Мидълтън е имало кръв от убиеца. Ако не си била ти — тогава добре. Това разклаща значително обвинението срещу теб. Използвай шанса си.

Точно това възнамерявам да направя, помисли си тя.

— Мога ли да заявя за протокола и, моля ви, запишете си това в бележника, че отказвам да сътруднича на това разследване по какъвто и да било начин. Разчитам на правото си да мълча и възнамерявам да го упражнявам, докато дойде подходящият момент.

Той прецизно записа думите ѝ и ѝ предложи бележника, за да провери и да подпише.

— Мога ли да помоля за услуга?

Той ѝ даде знак, че може.

— Трябва да се подготвя за преместването в затвора. Можете ли да ми кажете по кое време ще стане?

— Въпросът изглежда разумен. Какво ще кажеш за 3 следобед? Ще имаш ли достатъчно време?

— Още нещо. Разбрах, че мога да се обадя по телефона. Искам да се обадя насаме. Лично е, единственото лично нещо, което ми остана. Може ли да се уреди?

— Твое право е. Ще се погрижа да няма подслушване.

— Това включва ли и вас? — попита тя, изисквайки доверие, щом той изискваше от нея същото.

— Ще го уредя веднага. Ела с мен.

Бет го последва до приемната в участъка, където седеше сержантът и записваше всички движения на заподозрените в сградата. След няколко разменени думи я отведеха в стая за разпит с един телефон.

— Избери деветка, за да стигнеш до външна линия — осведоми я Бордмън. — Колкото по-кратък е разговорът, толкова по-малка е вероятността за намеса.

Той затвори вратата. Инспекторът се възхищаваше от това момиче. След всичко, през което премина, тя все още се бореше, все още търсеше възможности. Даде дума, че няма да подслушва разговора. Тя повярва на обещанието му. Явно вярваше, че няма друг избор, нито пък той, ако искаше да ѝ помогне. Бордмън вдигна внимателно слушалката и се заслуша с увеличаващо се безпокойство в разговора между Бет и една друга жена. Бет внимаваше да не използва името на жената. Нейната точност и убеденост още повече го изненадаха. Изобретателността ѝ порази опитния полицай. Накрая слушалката бе върната на мястото ѝ, той направи същото със своята.

Бордмън разпери пръсти и затвори очи. Няма да стане без чужда помощ. Дори и тогава щеше да бъде рисковано. Кимна с глава на някакъв съдник вътре в себе си и тръгна към стаята, в която Бет го очакваше търпеливо.

— Всичко наред ли е? — попита той, когато тя се отправи обратно към килията си.

Бет просто влезе и затвори вратата. Надяваше се.

Де Хаус се бе втренчил в единственото око на екрана. То също се бе втренчило укорително в него. Планът на неговата игра се беше разпаднал на парчета. И той вървеше по този път, усещаше го. Нещо в дома му сякаш не беше наред, сякаш беше окупиран. Като че ли нещо се бе случило там, а той не знаеше какво. Затвори очи и заразтрива пулсиращата вена на дясното си слепоочие. Де Хаус се чувстваше тревожен от седмици наред. Арестуването на Бет увеличи тревогата му над поносимата граница. Беше се върнал от съвещанието преди два часа. Портиерът на колежа му се усмихна самодоволно, докато се изкачваше по стълбите към дома си. Непримиримата враждебност отпреди се бе сменила с престорено любезно кимане, в което се съдържаше някакво тайно знание. Де Хаус се страхуваше. Бяха изминали дни, откакто даде на Орхидеената жена паролата. Тя бе излъгала за намеренията си, като заяви, че има нужда от нея, за да гарантира безопасността на Бет. А сега пред Бет стоеше обвинение в убийство. Оттогава — мълчание.

Де Хаус прокара ръка през косата си и усети дебелия слой мазнина, насъбрал се по нея, но това нямаше значение. Страхуваше се и не знаеше защо. Първият трън на страха се заби по време на съвещанието. Бакън погледна всички присъстващи в стаята в един или друг момент, с изключение на него. Изглежда, висшият служител така се бе старал да не издаде нищо, че издаде всичко. Или може би това бе пристъп на параноя у самия Де Хаус? Не можеше да реши и изтласка спектъра на възможностите надолу в ума си. Това беше до многозначителното кимване на портиера. Де Хаус се огледа из стаята. Нещо се бе променило в негово отсъствие, и то към по-зле. „Всичко е точно на мястото си, но пак може да не е наред, нали?“ — промърмори той към обвинителния компютърен екран. Книгите бяха там, където трябва, пощата беше неотворена и разхвърляна, както обикновено, картините по стените бяха подравнени и изправени... това беше, картините. Те бяха изправени. Де Хаус никога не бе могъл да окачи отвесно на стената картина. Дължеше се на астигматизма на лявото му око, който нарушаваше чувството му за перспектива. А сега те бяха идеално окачени.

Устата му започна да изсъхва като пълна с пясък, когато идеята за откритието намери почва. Някой е влизал тук, не крадец или джебчия, а натрапник, който не искаше той да знае за визитата му.

Ледена пот се стичаше по гърба му чак до колана на панталоните и се събираше в малка локва на ужаса около кръстния прешлен. Дишаше учестено и на пресекулки, когато включи компютъра си на програма, обозначена ОЖ, за нея, неговата предателка. Де Хаус бе взел предпазни мерки, като бе вградил в програмата нещо като въженце за препъване ниско до земята. Ако някой натрапник влезеше в нея, щеше да остави своя отпечатък. Той претърси скрития капан за техните „отпечатъци от пръсти“. Нищо. Щом като знаят достатъчно, за да влязат в нея — помисли, значи биха могли да очакват подобно устройство и първо да го обезвредят.

Влезе в паметта на харддиска на големия си информационен масив и потърси ехото на такава команда, като се молеше тя да не съществува. Потвърждението го прониза като стрела в окото. Било е обезвредено, докато е бил в Лондон. Бакън е знаел на съвещанието, затова избягваше погледа на Де Хаус, затова искаше да види Молину насаме. Край. Дребният мъж издиша задържания въздух и помириса ужаса в дъха си. Пъргавият му ум се опитваше да се добере до причината, поради която още не беше разобличен. След няколко минути трескаво съсредоточаване фиксира тяхната цел. Искаха той да й каже, че операцията е прекратена.

Де Хаус обмисли положението си толкова внимателно, колкото позволяваше размътеният му мозък. Те щяха да го спипат по някое време и по някакъв начин. Предателството му нямаше да бъде вечно толерирано. Започнали са да следят електронната му поща и движенията му, гледат и слушат, докато не извърши последния предателски акт. С чувство почти на облекчение, че скоро всичко ще свърши, той набра последното съобщение, което щеше да й изпрати. Тя го беше измамила. Беше нарушила обещанието да споделят знанията си, като отказа да му разкрие тайната на Големия ден. Не й дължеше нищо. Де Хаус погледна към екрана за последна връзка с нея и прочете съобщението.

Умореното зло напуска арената. Хиляди арогантни малки истини лъсват. Оставаш сама. Твоят закон абсолютно беше елиминиран. Трябваше.

Той изпрати съобщението по електронната поща и ги зачака да дойдат.

[1] MCC — Marylebone Cricket Club — управителното тяло на Английската федерация по крикет. — Б.пр. ↑

31.

Малко след 7 и 30 сутринта Фъргъс влезе в малка провинциална вестникарска агенция. Сградата изглеждаше прекалено красива, за да бъде предназначена само за продажба на вестници. А и цялото село беше като излязло от ловно списание. На главния вход се размина с един мъж и неговото куче. Мъжът носеше лъскави високи ботуши, незацапано с тор облекло — като истински жител на провинцията. Спря за момент и изгледа Фъргъс от главата до петите. Кучето му сякаш повтори действието.

— Господи! — промърмори той. — Тук и кучетата дори са сноби.

Агенцията беше подредена в срамежливия стил на непрофесионалния специалист по всичко. Беше паметник на добрия вкус, но и на неговото разточителство. Червенобузата собственичка зад щанда му хвърли подозрителен поглед. Фъргъс знаеше, че е имал и подобър вид.

— Добро утро! — започна той и приглади надолу скъсания си пуловер. — Имате ли телефон, който бих могъл да използвам?

Погледът ѝ се плъзна през стаята към старомодното устройство.

— Не работи.

За него беше очевидно, че го лъже. Може би и той би направил същото при подобни обстоятелства. Придърпа надолу ръкава на якето си, за да прикрие импровизираната превръзка на китката, където го бе докопало кучето.

— Жалко. — Жената изглеждаше доволна, че той ѝ повярва, без да вдига много шум. — Има ли тук таксиметрова компания или някой местен, който може да ме откара до гарата? Има ли гара наоколо?

— На две мили оттук — отговори тя, после отиде до вратата и я отвори. — Първата миля вървете направо, после втората вдясно по селскостопанския път. Няма да я пропуснете. — Не беше добре дошъл тук. — Да не сте претърпели някакво произшествие? — Посочи му с ръка кървавата превръзка.

— Не, не беше произшествие. — Беше имал късмет. Съвсем малко закъсня с търсенето на ключовете на колата, но тяхното подрънкване от допира с метала на флакона с нервнопаралитичен газ го бе спасило. Стремителната атака на първото куче го бе проснала без дъх на земята. После то се вкопчи в ръката му. Беше мъчително. Трябваше да задържи звяра, за да извади спрея от джоба си, да махне капачката и да напръска със съдържанието му очите на животното. Второто куче обикаляше наоколо и търсеше къде да го ухапе, Фъргъс трябваше да извърти кучето, което беше върху него, както беше заръфало китката му, за да се предпази от ново нападение.

Първото куче зави от болка, когато спреят опари очите му. Фъргъс нямаше друг избор. Човешките гласове бързо се приближаваха. Второто куче получи останалата част право в муцуната. После го довърши със страничен удар по главата със стойката на камерата, която вдигна от земята. Животните побесняха. Ослепени от атаката му, те се нахвърлиха едно срещу друго, като се хапеха и ръмжаха ожесточено. Битката се развихри до вратата на колата. Не можеше да си позволи да бъде въвлечен пак в нея. Фъргъс чуваше как ги викат стопаните им, а в този случай бяха стопанки. Той напусна бойното поле пеша, като се опитваше да спре кръвта. Предполагаше, че в къщата има и други кучета, които щяха да подушат кръвта и да го намерят. Късметът нямаше да му се усмихне втори път.

Останалата част от нощта прекара в скитане из полята. Не спираше да се движи и да се ослушва за звуци от преследване. Раницата му, в която бяха паспортът на брат му и собственият му портфейл, остана в багажника на колата. Разполагаше само с дребни пари и палеца си. Усилията му да спре някоя кола на стоп се оказаха безпредметни. В това си състояние Фъргъс приличаше на скитник от американските прерии. През нощта, прекарана в канавката, непрекъснато сънуваше зъбите на кучетата, а ръката му болезнено пулсираше.

— Добре ли сте? — Въпросът на жената го върна обратно от спомените. — Искате ли да повикам полиция?

Той ѝ изпрати най-хубавата си усмивка. Ако все още беше с брадата, тя щеше да ги повика веднага щом той влезе. А сега щеше да ги повика веднага щом излезеше.

— Не, наистина съм добре. Имахме ергенско парти. Малко се пообърка. Те ме оставиха и тръгнаха към Лондон.

Тя закудкудяка разбиращо, сякаш дори и към едно кървящо плашило може да се прояви разбиране, щом са замесени хора от Лондон.

Когато минаваше покрай усмихнатата и успокоена продавачка, очите му се спряха на познато име върху първата страница на един таблоид.

— О, не! — промърмори той. Порови из джобовете си и на дъното им намери малко количество дребни монети. — Ще взема това. — Взе един брой и внимателно ѝ предложи точната сума.

— Всичко е наред. Изглежда, че се нуждаете от всяко пени, което имате. — После се сети и посегна към стъкленницата с увитите във фолио сандвичи. — Вземете това. Ако дойдете при... — огледа го от горе до долу — ... по-добри обстоятелства, ще ми оставите парите.

Фъргъс никога не можеше да разбере англичаните. Тази жена беше още един пример как подозрението може да се превърне в любезност, без да има някакво реално обяснение.

— Ще го направя. Благодаря.

Той знаеше, че сега тя ще повика полицията. Отиде до една пейка на малката селска полянка, отвори сандвича и вестника и зачете.

Мили боже, Бет, какво направиха те с теб?

Снимка на Бет от добрите времена илюстрираше новината за нейния арест за убийството на Артър Мидълтън. Той прочете два пъти статията и тъжно пое към гарата. Сега вече не можеше да ѝ помогне. Самият той се нуждаеше от помощ и Ирландският клуб беше единственото място, където можеше да я намери. Фъргъс смачка с отвращение вестника и го хвърли в очакващата паст на коша за боклук.

Влакът пристигна след час. Утринното слънце не бе успяло да премахне ужасния студ, който пронизваше до кости схванатото му тяло. Той се качи с ясното съзнание, че няма пари, няма паспорт и няма власт да промени това, което се бе случило. Ако ще го арестуват като пътник без билет — така да бъде. Едва ли беше същото, като да те арестуват за убийство.

Цветята я успокояваха. Тя се погрижи за деликатните им нужди и провери овлажнителя.

— Къде е Маделин? — Гласът ѝ проряза въздуха, както кънките на фигурист — девствен лед.

— Изчезнала е.

— Тя е опасна. Не можем да я използваме повече.

Мълчанието на другата присъстваща в стаята беше знак, че заповедта ще се изпълни. Ароматът на цветята пронизваше изисканата оранжерия.

— Ами онова момче — Маккейб?

Другата жена, изглежда, си отдъхна, че преминаха на темата, за която знаеше нещо.

— Полицията мисли, че смъртта е свързана с наркотици. Той е бил известен пласьор. Но приемат обстоятелствата за подозрителни. Тяхната хипотеза е разрив между пласьорите, след който той е бил принуден да се самоубие.

Орхидеената жена обмисли информацията.

— Ами липсващото оръжие?

Събеседничката ѝ сви рамене.

— Нашият източник от Отдела за убийства каза, че в апартамента на Маккейб не е намерено нищо освен куршумите в дървенията.

— Взе ли дневника на Мадди от дома на Бет?

— Да, имаше малък проблем, но се погрижихме за него. Както стана ясно, всичко е наред. Той така и така умираше.

Тя се обърна да помирише една орхидея, която висеше като сълза от ръба на вазата.

— А ирландецът?

— Потъна в земята. Погрижихме се домът му да се наблюдава, както и работното му място. Ако се появи, готови сме за него.

— Ами нашите съперници?

— Де Хаус казва, че операцията е преустановена. Нямам причина да не му вярвам.

Тя се наведе напред и снижи глас:

— Трябва да пазим тези неща в тайна. Големият ден приближава. Няма да позволя да му попречи каквото и да било. — Насочи

вниманието си към мъхестата черна орхидея и докосна кадифената ѝ повърхност. — Скоро.

Сега всичко зависеше от времето и от наличието на малко късмет. Бордмън удържа на думата си. От посещението му насам Бет седеше с лице, извърнато от прозорчето за наблюдение, и всеки път, когато я проверяваха, тя само махваше с ръка. Сержантът от предварителния арест беше информирал тила ѝ, че в 14 и 30 ще ѝ бъде предявено обвинение в убийство, а в 15 часа ще бъде преместена в затвора. Директорът е бил уведомен за молбата ѝ за самостоятелна килия и неохотно се е съгласил. Планът ѝ трябваше да бъде приведен в действие във времето между тези две събития.

Случилото се в клуба по стрелба ѝ беше дало идеята. Сега щеше да види дали ще проработи. Бет отказа предложените ѝ чаши чай и предпочиташе да крие лицето си към стената от целия персонал на участъка. В 2 следобед дойде новата смяна и новият сержант направи обиколката си. Тя все още държеше лицето си към стената и по същия начин показваше, че е добре.

В два и половина дойдоха да я вземат. С наведена глава и разпусната коса, която почти напълно закриваше лицето ѝ, Бет изслуша прочитането на обвинението. Подканиха я да отговори, но тя само поклати глава. Почти се извърна, когато чу гласът на Бордмън да ѝ нарежда да се върне в килията си.

— Скоро ще пристигне затворническата кола. Трябва да проведе един разпит в мъжкия затвор. — Почувства ръката му на рамото си, този път целяща да ѝ вдъхне увереност. — Късмет, Бет! — каза той искрено. — Ако имаш нужда от нещо...

Тя поклати глава. Сега имаше нужда от помощта само на един човек.

Бет бързо тръгна обратно. Времето течеше. Отекна звукът от заключването на ключалката и тя пак беше вътре. По нейна преценка беше 2 и 40 и се замоли затворническата кола да не пристигне по-рано. Дали тя щеше да дойде? В това беше въпросът. Всичко щеше да се срине, ако не ѝ стигнеше смелост. Бет ѝ бе обяснила, че тук за нея е безопасно, отколкото навън. Ужасът ѝ я беше хвърлил в паника. Възможно беше тя да е сплашила Мадис... Къде ли беше тя?

Необичайният звук от потропване на високи токчета върху линолеум се приближи. Бет се върна в обичайния си ъгъл в килията. Вратата се отвори пак.

— Вашата адвокатка е дошла да ви види, госпожице Гембъл. Ще я приемете ли? — Предположи, че следващото изречение на сержанта е насочено към нейната „адвокатка“. — Отказва да се вижда с всички други. Господин Бордмън даде разрешение.

— Ще я приема — прошепна дрезгаво затворничката.

— Можем ли да останем насаме? — попита другата жена. Гласът ѝ бе нестабилен и в края прозвуча повече като молба, отколкото като безцеремонно нареждане.

— Няма да има проблеми, но скоро ще я местят. Пет минути — това е всичко.

— Благодаря ви, сержант, оказахте ни голяма помощ — отговори Маделин Милтън.

Вратата се затвори след тях.

— Господи! — задъха се Мади и се стовари като спукана гумена топка върху твърдото легло. — Коленете ми трепереха. — Гласът ѝ се снижи до тих шепот: — Дали ще стане?

Бет вдигна пръсти до устните си и я накара да млъкне.

— Да. Сега говори по служба, високо и ясно. Ти си ми ядосана.

Мади свали кестенявата перука и разпусна собствената си коса, която беше толкова дълга и мръсна, колкото се бяха уговорили.

— Знаете ли, госпожице Гембъл, за нашата фирма вие сте по-скоро тежест, отколкото печалба. — Мади свали самото на черния си официален костюм и го подаде на Бет. Полата и чорапогащникът бяха разменени по подобен начин с разсъблечената вече репортерка. — Чудим се дали изобщо още искаме да работим за вас.

Бет се усмихна, за да насърчи нервната жена, която свалеше бельото си.

— Всъщност старши съдружникът ме информира, че ако откажете да ни дадете някакви инструкции, ще развалим договора.

Бет наблюдаваше как Мади навлече раздърпаната роба върху вече треперещото си тяло.

— Съвсем ли отказвате да разговаряте с мен?

Бет напъха стъпалата си в обувките. Това се оказа малко болезнено.

— Госпожице Гембъл, предупреждавам ви, че започвам да губя търпение.

Бет трескаво се гримираше приблизително като Мади, която пък с един тампон премахваше своя грим.

— Е, що се отнася до нашата фирма, можете да си лежите тук цял ден.

Бет отиде до жената и я прегърна.

— Тук ще си в по-голяма безопасност. Запомни, дръж главата си наведена и поискай палто, за да закриеш лицето си. Отиваш в самостоятелна килия. Ще ти бъде трудно и самотно, но не трябва да им сътрудничиш по никакъв начин. Не им позволявай абсолютно нищо. Това се отнася и за посещенията, и за разпитите. Ако някой, който ме познава добре, види както трябва лицето ти, всичко е свършено. Имай ми доверие, Мади. — Тя оправи косата на Мади и я придърпа върху лицето ѝ.

Момичето я сграбчи за ръката.

— Ще се върнеш ли? — прошепна тя.

Бет я погледна в очите. Те бяха пълни със страх и отчаяние.

— Да, ще се върна. Може би няма да е много скоро, но те няма да те търсят тук. Ще е трудно, но ще останеш жива. А сега кажи, че повече не си ми адвокат.

— Добре тогава — извика тя, когато Бет тръгна към вратата и почука на нея. — Вече не сме ваши адвокати. Сержант, ще ме пуснете ли да изляза, моля?

Мади отиде в дъното на килията, щом стъпките я предупредиха за пристигането му. Тя извърна глава така, че той да може да види само дрехата ѝ. Прозорчето се отвори. Той надникна вътре.

— Нали ви казах, че няма да имате много късмет. Все едно, колата е тук, за да я вземе. — Нещо привлече вниманието му, докато тя се отдалечаваше. — Почакайте, госпожице — извика той. Бет почувства, че краката ѝ се заковаха за лепкавия под. — Не можете да оставите това при нея. — Подаде ѝ черното куфарче и тя пак тръгна.

— Благодаря.

— Странно, не е толкова хубава, колкото по телевизора.

И ти няма да изглеждаш добре, ако си преживял каквото преживях аз, помисли си Бет. Когато премина през приемната на участъка, забеляза, че един мъж я гледа. Просто я гледаше, без да

помръдва, от отворената врата. Бордмън леко се усмихна и се съсредоточи пак върху вестника пред себе си. В този момент той вдигна едната си ръка към ухото, имитирайки телефонно обаждане. Тя излезе от участъка.

Ято фоторепортери беше наобиколило затворническата кола. Две яки надзирателки заплашително си проправиха път през тях. Колата щеше да откара Мадри на сигурно място. А сега трябваше да се свърши малко работа. Те няма да я търсят. Нещата се бяха преобърнали. Тя щеше да ги търси.

32.

Бет потъна в анонимността на хотела, който беше избрала. Обитателите на „Ърлс Корт“ постоянно се сменяха: млади новозеландци и австралийци, които работеха по баровете и хотелите, за да финансират следващата част от задължителната обиколка на Европа. Бяха дружелюбни, без да се натрапват. Бет се държеше настрана.

Беше тук от седмица, а не беше никак напреднала. Чантата на Маделин се оказа истинско бюро за намерени вещи — вътре имаше пари, бижута и кредитни карти. Първите две щяха да свършат работа, но използването на кредитните карти беше прекалено опасно, освен в краен случай. Мади ѝ бе написала номера на личната си сметка, но Бет знаеше, че използването на това улеснение трябва да бъде далеч от местата, където те биха могли да започнат да търсят Мади.

Първата ѝ задача беше да се отбие в аптеката за боя за коса и очила без диоптри. След като се настани в хотела, тя подстрига косата си и нанесе отгоре къната. Пластмасова шапка за баня скри великолепието на новия цвят по-дълго, отколкото трябваше. Когато я махна, приличаше на проститутка, но беше доволна от резултата. Очилата прибавиха чара на късогледството. Накрая не може да се познае сама. Не приличаше и на Мади. Ако смяташе да посети апартамента на Мади, не трябваше нито да бъде сбъркана с нея, нито да бъде разпозната като самата себе си.

Мади трябва да беше изтеглила всичките си налични спестявания. Какво ли щеше да си помисли сержантът на участъка, ако беше погледнал в куфарчето на „адвокатката“ и беше видял 5000 лири в брой? Авоарите на Бет бяха недостъпни. Те се намираха в ръцете на полицията, заключени с девет ключа.

Телевизорът в хотела показва картина от преместването ѝ в затвора. Тя пак беше в центъра на новините. Имаше хора от всички медии в западния свят. По време на преместването Мади носеше едно от разпространените анонимни палта, с което бе покрила раменете и

лицето си. Репортерите се трупаха като мухи на мед около завардената зона и протягаха високо ръце, за да си осигурят „картината“. Вестниците бяха пълни с догадки. Лагерите се разграничаваха ясно. Те се разделяха между една жена, която я осъждаше, но оправдаваше това, което е „направила“, и всички останали, които заявяваха, че в едно хуманно общество няма място за саморазправа. До момента никой не бе поставил под съмнение виновността ѝ. Бет имаше време преди процеса да ги накара да го направят.

След един-два дни изчакване тя посети библиотеката „Грейс Ин“. Това беше една от четирите, в които трябваше да членуват бъдещите юристи, за да учат за изпитите за правоспособност и след това да практикуват като адвокати. В нея се съдържаше огромно богатство от знание. Беше жизнено необходимо да налучка скоростта, която да следва. Само тогава можеше да планира правилно разследванията си.

Библиотеката беше великолепен център на познанието. В нея имаше от всички раси и религии по света. Както много други, Бет разполагаше с повърхностни познания по право, но за да получи отговора, от който имаше нужда, ѝ трябваше по-подробно изучаване. Интелигентната библиотекарка негърка беше пълен контраст на колежката си, на която беше налетяла в мрачния Блекхийт. Бет си бе съставила списък с въпроси. Жената ѝ осигури книгите, които щяха да дадат отговорите. Дебели томове с информационни указатели я водеха през консервативния архаичен език на юридическия спор.

Бет пое с благодарност тежките книги. Изкачи се по стълбите към горната галерия, където имаше малка незаета маса. Погледна през прозореца надолу към площада „Грейс Ин“. Млади и по-зрели студенти се разхождаха пред погледа ѝ. Би могла да използва и тяхната помощ. Бет отвори първия том, озаглавен „Наказателен процес“. Обърна на главата за предварително производство. Мади щеше да мине първо през него.

То решаваше дали е спазена процедурата, за да предадат обвиняемия пред Кралския съд за съдебен процес. Процес за убийство можеше да се разглежда само от Кралския съд. Излизаше, че има два начина, по които можеха да се развият събитията. Или да се приеме, че има достатъчно данни и законен повод, или след юридическа консултация доказателствата да се оборят като негодни според изискванията на закона. Бет се надяваше, че Мади няма да каже нищо,

което да доведе до оборване на доказателствата, нито пък ще се съгласи да се яви в съда. Знаеше, че обвиняемият не може да бъде принуден да седне на подсъдимата скамейка. Веднъж беше отразявала процес, в който обвиняемият отказа да се яви в съда, и беше поразена, че съдията е безсилен да разпореди това. Тази информация бе пусната в употреба по време на дългия ѝ телефонен разговор с Мади. След още малко четене Бет откри, че съдът може да я осъди в нейно отсъствие, ако имаше достатъчно доказателства и тя бе съгласна с тяхната достоверност.

Следващата ѝ задача беше да разбере какъв е срокът от такова съдебно разпореждане до неговото влизане в сила. Ето какво било. Имаше минимален срок от един месец от решението до изпълнението му. Това се правеше, за да се даде време на защитата да получи от обвиняемия разяснения по доказателствата. Тя обаче прочете, че този период може да се съкрати от защитата, ако тя се откаже от правото върху него. Бет не искаше да я държи в очакване нито ден повече, отколкото беше необходимо.

Правото на мълчание беше под заплаха от доста време. Дори и тези, за които се знаеше, че му даваха предимство пред всички други права, бяха разколебани и се изкушаваха да приемат различно отношение. Във всички юридически списания имаше аргументи за и против. Изглежда, че доказването на вината, което преди се е считало за задължение на обвинението, в момента, ако липсваше предупреждение от защитата, се наричаше „процес от засада“. На Бет не ѝ изглеждаше правилно, не би могло да бъде. Но засега правото все още бе в сила.

Накрая тя проучи проблема с отсъствието от съда по време на процеса. Той беше жизненоважен. Ако Мади бъде принудена да влезе в съдебната зала, всеки журналист би разбрал, че не е Бет. Нейните собствени смътни спомени се нуждаеха от подкрепата на прецедент. Бяха документирани много процеси, състояли се в отсъствието на обвиняемия. Някои бяха отсъствали от разглеждането, когато са виждали, че нещата не се развиват в тяхна полза. Други просто бяха отказали изобщо да се появят. Съветът ѝ към Мади се оказа правилен. Бет почувства нещо повече от облекчение. Извади си копия от информацията, която ѝ трябваше.

Канеше се да си тръгне през главния портал на библиотеката, когато го видя. Графитеносивият, добре скроен костюм добре прилепваше по стройното му тяло. Стивънсън беше с вратовръзка и две бели ивици на яката, характерни за адвокатите, и заедно с един колега отиваше да обядва в ресторанта на съда. По време на нейния кръстосан разпит той беше изключителен. Всъщност тя вярваше, че благодарение на него съдебните заседатели оправдаха Мидълтън. Точно той беше човекът, който трябваше да я защитава. В края на краищата за адвокатите нямаше морални задръжки в съда, те просто изпълняваха задълженията си. А Стивънсън беше изпълнил своето с апломб. Сега щеше да работи за нея. Тя си представяше изумлението му: да му падне в ръцете най-прочутият случай за убийство на десетилетието. Клиентът, когото беше представлявал, е застрелян от жената, която беше победил. Нямаше да може да откаже. Също така нямаше да може да посети клиентката си. Това щеше да е идеалният урок. Освен това, ако станеше още по-лошо и тя нямаше доказателства за невинността си, Стивънсън беше най-подходящия адвокат, когото можеше да има подръка.

Бет трябваше да намери къщата. Къщата, в която беше разговаряла с Орхидеената жена, беше ключът към загадката. Орхидеената жена е същината на процеса. Но как? Бет беше със завързани очи. Шосетата и променящите се звуци по тях ѝ бяха подсказали малко за местонахождението. Промяната от гладък макадам към неравен селски път можеше да стане във всяка една посока след напускането на дома ѝ. Тя мислено се пренесе в пикапа при Мади.

После ѝ се прииска да се ритне. Как можа да бъде толкова глупава? Те искаха да убият Мади, защото тя знаеше местонахождението. Защо Бет не я беше попитала? А сега сигурно вече е в самостоятелна килия. Беше невъзможно да установи отново контакт. Беше се престарала.

Трябваше да намери къщата. Ако го направеше, можеше да си възвърне документа. Без него нямаше никакво оръжие, с което да води битката. Но как? Бет седеше в люлеещия се стол до хотелския си прозорец и възстановяваше пътуването си с пикапа за химическо чистене. Беше сигурна, че са пътували на юг по протежението на Темза. В паметта ѝ изникна споменът за приглушения равен глас на

екскурзовод, който посочваше забележителностите на пътуващите по реката туристи.

По нейна преценка пътуването беше продължило почти час. Първата половина беше изпълнена с типичните резки поврати през натовареното движение на столицата, втората — с равно придвижване през провинцията. Бет преценяваше, че средната скорост на пикапа е била 30 мили в час. Това правеше радиус на пътуване между 25 и 30 мили.

Тя поклати глава. Територията беше голяма. Дори и да можеше да направи такова огромно претърсване, тя не знаеше какво търси. Беше почти 11 вечерта. Включи радиото на Би Би Си, за да свери часовника си и зачака пиковите за точно време. Те дойдоха след 40 секунди. Бет беше доволна, че подаръкът за 21-ия ѝ рожден ден на китката вървеше точно.

Точното време, това беше... Не точното, а неточното. Бет си спомни неправилното отброяване на църковната камбана, когато слезе от багажника на пикапа за химическо чистене. Звуците от църквата се чуваха в къщата, може би беше на не повече от миля разстояние. Ако можеше да познае църквата, претърсването на околността край нея би я довело до къщата и до Орхидеената жена. Колко църкви имаха часовникови кули? И по-същественото — колко имаха часовници, изостанали с един час?

Нуждаеше се от някои неща, за да продължи разследването си. Бет изключи радиото и потупа джобовете си за ключовете от стаята. Беше намислила нещо ново.

Фъргъс помириша изпаренията от захранваната с бензин отоплителна система. Беше уморен. Ръката още го болеше. Един от неговите сънародници беше уредил да му бият инжекция против тетанус. За тях беше просто, не като тежките ранявания, на които бяха свикнали. На това място не се задаваха въпроси. Ако някой питаше защо, тогава беше външен човек, а ако беше външен човек, никой не му се доверяваше.

Стаята му беше до котела в избата. Сънят, за който копнееше тялото му, се осигуряваше от прост нар, който можеше да бъде сгънат

и скрит моментално. Лежеше на него от два дни. Щяха да го оставят да лежи, докато не се оправеше.

Когато се събуди от дългия си сън, барманът Били го очакваше с една купа топла супа.

— С нас ли си, Фърг? Сложи това в корема си. — Той пъкна топлата купа в потящите се ръце на Фъргъс.

— Знаеш, че го мразя. Нямах ли лазаня?

Барманът се закикоти.

— Този живот в телевизията ще те направи истински лигльо. Пийни си, после ще ударим по едно мъжко питие на бара. — Приведената му фигура тръгна нагоре по стълбището, което се тресеше повече от него тази сутрин. — И се изкъпи. Миришеш на умряло куче.

Фъргъс се подуши. Старецът беше прав. Нищо чудно че другите пътници във влака от онова ужасно място бяха отворили прозореца и се бяха извърнали далеч от него.

Имаше късмет с кондуктора. Самият той беше ирландец и с намигване подкани Фъргъс да излезе, после го заведе в своето купе да пийнат по една бира и да си поприказват. Прекараха пътуването в разговор за хубавите барове и жени от изстрадалата им родина. Той преведе младия мъж през намръщените пътници, които пътуваха към работните си места, самодоволни и чисти, и му даде петачка.

— Почерпи се с два-три скоча за сметка на Британските железници.

Фъргъс даде парите в метрото, защото знаеше, че всеки таксиметров шофьор щеше да го изхвърли с ритник в задника. Не се осмели да се прибере вкъщи. Дори не се предполагаше, че трябва да е в страната. Сега паспортът на брат му беше в ръцете им. Той телефонира вкъщи и го посъветва да съобщи в полицията, че е откраднат — постоянно се случваха подобни неща. И оттогава спеше.

Чудеше се дали Бет успява да се справи в затвора. Беше свикнала на изпитания, но затворът беше друго нещо. Веднъж беше влизал там и знаеше.

Фъргъс се изкачи по паянтовите стълби към вътрешността на клуба. Не беше клуб за джентълмени в британския смисъл, но можеше да се похвали с повече джентълмени, отколкото „Уайтс“ и „Гарик“ събираха заедно на годишните си събрания. В клуба беше тихо. Грубо

скованите столове, подпирали гърбовете на стотици буйни мъже и младежи, бяха пропити с бирена пяна и осеяни с откъснати копчета. Кротка група мъже в ъгъла прекъсна разговора си, когато той влезе в полезрението им, после всички кимнаха и се заеха пак с работата си.

Той тръгна към банята, отвори вратата и влезе. Тя беше във викториански стил и безупречно чиста. Камерата беше още в него. Прибра я, след като удари с нея кучето в главата. Филмът можеше и да се е повредил от удара. Възпроизвеждащото устройство със сигурност беше счупено. Трябваше да намери някакво устройство, за да го прегледа както трябва. Трябваше да разбере коя е жената от лимузината. В състояние беше да намери отново къщата, но те може би очакваха да го направи. Сигурно го очакваха и този път нямаше да има толкова късмет. От раните му сълезеше лимфа — добър знак, че зарастват. Използва чистата кърпа, която, както във всички добри барове, висеше от един пирон, за да избърше остатъците от сапун по лицето си. Брадата му пак поникваше.

Фъргъс влезе отново в клуба. Гаровият часовник, който беше сменил местонахождението си от гара „Кингс Крос“ в нощта, когато Републиката се класира за първи път на Световните финали по футбол, му показва, че остава един час до отварянето. Обикновено сега се вършеше работа. Една халба и една малка чашка го очакваха на бара.

— Познаваме ли се, господине? — попита Били, като поставяше питието си на бара. — Да пукна, ако това не е Фърг Фин, завърнал се от нищите.

— Ти по-добре знаеш, старо копеле, ти си живял достатъчно дълго тук.

Старецът се развесели от грубата закачка. Това беше начин на поздрав, в който имаше повече топлина от хиляди „Как сте?“.

— Да ме е търсило едно момиче — англичанка? — попита Фъргъс и отпи.

— Значи за това е всичко? Трябваше да се досетя, че си обръснал хубавата си брада заради жена.

Младият мъж го изгледа втренчено над ръба на чашата.

— Хиляди извинения — каза Били и вдигна ръце. — Не, няма никакво съобщение. Няма да питам повече, но един съвет от по-мъдрите. Ако нейният старец е способен на това, по-добре стой надалеч.

Фъргъс сви рамене. Искаше му се да е толкова просто.

— Фърг, добре дошъл си тук. Можеш да останеш толкова дълго, колкото можеш да обещаеш, че няма да докараш неприятности.

Фъргъс кимна. Обещанието беше тържествено като клетва в църква.

Тишината се нарушаваше само от мърморенето на групата в ъгъла. Всеки признаваше на другия правото на мълчание. Накрая Фъргъс проговори:

— Имам нужда от някои неща, Били. Заем от фонда, малко дрехи.

Били беше доста свикнал на подобни молби.

— Дългове или истински заем?

Докато обмисляше, барът сякаш потъна в още по-дълбока тишина.

— Истински заем. Може да отнеме известно време. Трябва да взема някои неща.

— Колко истински? Предполагам, че не става въпрос за официален бизнес? — Били вече беше замесен в неприятностите на Фъргъс и можеше да пита каквото си поиска. А дали ще получи отговор зависеше от това колко отчаяна е нуждата.

— Истински. Няколко хиляди. Може и да е официален, но не знам защо.

Били подсвирна, като чу сумата, после кимна с разбиране към проблема му.

— Това е положението — започна той. — Ще видя какво може да се направи. Вашите се обадиха. Издънката с паспорта е в ръцете на съответните власти. — Гласът му беше пълен със сарказъм при този намек за имиграционните служби.

Докато Фъргъс се сдобиеше със средства, за да може да тръгне, нямаше какво друго да прави, освен да седи и пие. И той пиеше. Вдигна тост за Бет. Безмълвното вдигане на чашата накара разбирация барман да вдигне своята в отговор.

— Която и да е тя — прошепна Фъргъс.

33.

Бет постави съдържанието на пътните чанти върху тоалетката. Извади военната топографска карта от предпазната найлонова обвивка и я разстла върху покривката на леглото. Взе пергела от калъфа, сложи току-що подострен молив в него и нагласи прецизно точките. В долния ляв ъгъл на картата имаше сравнителна скала. Бет разтвори върха на пергела и на молива, докато не съвпаднаха с желаното от нея разстояние. При средна скорост 30 мили в час пътешествие с продължителност един час даваше радиус 30 мили. Постави иглата на пергела на най-близкото до дома ѝ място и описа пълен кръг около него. После раздели кръга хоризонтално на две.

Беше сигурна, че бяха прекосили реката. Това означаваше, че търсенето ѝ ще се съсредоточи върху долната половина на този периметър, на юг от реката. Извади увеличителната лупа от кадифената ѝ кутийка, почисти стъклото с жълтото мъхесто парче плат и се наведе по-ниско над картата, за да търси църкви в обозначената зона. Щом откриеше такава, Бет я ограждаше с червен маркер. Бяха всичко 23. Нямаше означение някоя от тях да има часовник.

После направи пълен списък на имената на църквите от енорията и ги сравни с Крокфордския църковен указател, който си купи от една духовна книжарница. Оттам научи адресите, имената на свещенослужителите, зачислени към енорията, и телефона на енорийския свещеник. Бет тръгна по списъка с помощта на телефонния указател от хотелската стая. Трябва да са я взели за много странна.

— Ало, вашата църква има ли часовник? — Ако нямаше, тогава: — Благодаря, приятен ден. — Ако имаше, тогава: — Точно ли показва времето? — Ако е точно, тогава: — Благодаря и приятен ден. — Ако не, тогава: — Напред ли е, или назад?

Накрая стесни търсенето до две църкви: „Свети Мартин“ в Лийвщъм и „Свети Петър“ близо до Севъноукс в Кент. Бет отново се върна на картата. Най-близката къща до „Св. Мартин“ беше на 4 мили,

но на не повече от миля и половина от „Св. Петър“ се намираше имението Пийгроув, обявено за собственост на националния тръст за културно наследство. Бет се почувства сигурна, че е то. Имаше само един начин да се увери напълно — да отиде и да види. Потрепери, когато си спомни за Орхидеената жена. Щеше да отиде до имението Пийгроув, но дали щеше да се върне?

Само след минути Фъргъс държеше в ръцете си 500 лири в използвани банкноти. Някога, в миналото, знанията и способностите му бяха предоставени на разположение на някои от най-съмнителните членове на клуба. Те не забравяха — нито обидите, нито услугите. Гардеробът на Били беше на негово разположение, но той би свършил работа на артистите от „В очакване на Годо“. Кратка разходка с парите на приятеля му оправи положението. Чифт велурени боти, топли кадифени джинси, моряшки пуловер и дебели вълнени чорапи едва ли бяха най-подходящото облекло за големия град, но пък и той не възнамеряваше да остане дълго в града. Фъргъс се върна в клуба, за да се заеме с по-сериозни дела.

Тъй като беше късно следобед, помещението бе започнало да се пълни. Беше удобна спирка на път от и за конните залагания и представляваше идеално, макар и преходно място за размисъл за „в кърпа вързаните победители“ и „крантите“. Фъргъс имаше други теми за разговор. Няколко познати лица го поздравиха, след като им трябваше малко време да разпознаят голобрадия Фъргъс Фин. Виждаха, че има проблеми, които го карат да страни от разговори с тях за семейството и приятелите.

Били почисти плота на бара или поне почти го почисти.

— Да не ходиш в планината? — попита той плахо и изгледа от горе до долу дръзката му стойка.

Фъргъс се приближи толкова, че да може приятелят му да чуе неговия шепот:

— Томо отзад ли е?

Били помисли малко, преди да отговори:

— Толкова ли е сериозно?

Фъргъс кимна.

— Трябва да е сериозно, ако се съди по проблемите, които си имал.

Това не беше въпрос. Фъргъс знаеше за Томо, кой е и за какво би трябвало да носи отговорност. Но точно сега не ставаше въпрос за това. Беше чувал за „отзад“ от разменени шепнения и предположения, но никога не бе срещал човек, който да признае, че е бил там.

Били изучаващо огледа лицето му.

— Ще проверя дали ще иска да те види. — Неговите очи умоляваха младия мъж да си помисли пак.

— Добре, действай! — каза тихо Фъргъс. Пресегна се над дъбовия бар, към мястото, където подозираше, че е мярката на Били. Забърса уискито с едно движение.

Били се върна. Изглеждаше мрачен и угрижен.

— Оттук. Втората врата вдясно. Да приема ли, че не носиш нищо?

Фъргъс вече бе тръгнал. Потта от шията му бе овлажнила високата яка на новия пуловер.

— Спокойно, Фъргъс — прошепна той.

Коридорът беше потискащо мрачен и населен до пръсване със сенки. Помисли си, че точно така биха заснели тази сцена в Холивуд. Стигна до вратата. На нея имаше символ, обозначение на това, което беше вътре. Изкорубената дървена врата леко зееше откъм пантите.

Почука. Две здрави ръце извиха неговите силно назад, достатъчно, за да го обездвижат, но без да го заболи.

— Кротко, момче — предупреди го до ухото един басов ълстърски говор. — Предпазни мерки. — Други две ръце го претърсиха от горе до долу. — Наред е, нали?

Пуснаха ръцете му и с едно потупване по гърба му показаха, че може да продължи нататък. Той се полуобърна инстинктивно. Една желязна хватка го сграбчи за рамото.

— Трябва да си се побъркал, за да го направиш.

Младият мъж се подчини и бавно извърна глава, после посегна към дръжката на вратата и влезе „отзад“.

В средата на стаята имаше обикновена дървена маса. Зад нея се показваше гърбът на един мъж. Осветлението беше слабо и дразнещо — още един холивудски мотив. Мъжът нито помръдна, нито проговори. Фъргъс се почувства задължен да го направи.

— Томо, не искам да те безпокоя. Знам, че си зает човек.

Безмълвният обитател на стаята вдигна ръка, за да му покаже да продължи нататък.

— Имам нужда от оръжие. В беда съм, а една приятелка, близка приятелка, е в голямо нещастие. Веднъж се опитаха да ме убият, ще се опитат пак.

Човекът сви рамене.

— Трябва да ѝ помогна. И ще го направя, независимо дали ще ми помогнеш, или не. Ти можеш да ми дадеш шанс да се боря. За това те моля — за шанс да се боря.

Фъргъс не знаеше какво повече да каже. Мълчанието го изнерви.

— Казват, че самият ти си борец. Човек не може да се бори сам. Има нужда от приятели. Аз съм сам, тя също. Властите я задържаха.

Той видя как раменете се стегнаха при това споменаване.

— Това е единственият начин. Ще ми помогнеш ли? Ако е така, обещавам никога повече да не стъпвам тук. Имам семейство там, семейство, което обичам. Няма да ти създам никакви проблеми, ако ме хванат. Просто ще се представя за още един луд ирландец в солова акция.

Изчерпа се и осъзна колко бързо бе избълвал думите през сухите си устни.

След дълга пауза главата кимна утвърдително. Фъргъс разбра, че аудиенцията е свършила и напусна стаята. Благодарностите изглеждаха излишни. Беше изтъргуval живота си и живота на семейството си с един анонимен терорист.

Вътре в задната стая анонимната фигура се извърна под светлината на крушката. Един от хората му извика бармана Били Томпсън отвън. Той тихо влезе в стаята.

— Да, Томо?

По лицето на мъжа нямаше и следа от приятното изражение от другия му живот зад бара.

— Дай на момчето това, което иска. Пистолет и двацет пълнителя. Погрижи се серийният номер да е заличен. Намери му кола и още пари.

— Искаш ли да го следим, Томо?

— Не, заел се е с нещо необичайно, но не ни е работа с какво.

Фъргъс потърси Били в бара. След няколко минути той слезе по стълбите.

— Извинявай, че те накарах да чакаш, момче. Природна нужда. Какво да бъде?

— Какво каза той?

Барманът наля едно двойно и го пхна в треперещата шепка на Фъргъс.

— Какво каза, момче?

Фъргъс усети накъде бие веднага щом питието потъна в гърлото му.

— Били, искам да ти благодаря за гостоприемството. Парите ще получиш веднага щом се оправя. Ще слеза в стаята до котела да си събера нещата.

Барманът се усмихна, докато той говореше.

— Ще ми липсваш тук, момче, но ние пак ще се срещнем. Ние, ирландците, винаги се срещаме.

Стиснаха си топло ръцете. Фъргъс се обърна и слезе в подземията на бара.

Пистолетът лежеше като живо същество върху оскъдните му вещи. Восъчната хартия, в която беше увит, не можеше да прикрие формата и предназначението му. Почувства нечистото шумолене на парите, докато прибираше нещата си в мръсната раница. Никой не се обърна да се сбогува с него, когато си тръгна от Ирландския клуб завинаги.

Пътуването с такси до околността на имението Пийгроув отне един час и струваше 65 лири. Нямаше бакшиш: Бет не можеше да си позволи да харчи повече от парите на Мади.

Нямаше представа какво да направи по-нататък. Отдалечи се от главното шосе през храстите. Стената беше препятствие, което не гореше от желание да преодолее. Шиповете на нея показваха, че е права за същността на имението. Коя селскостопанска градина ще иска да се прикрие така усърдно от любопитните очи? Трябваше да проникне вътре.

Преминаването на заграждението ѝ отне един час. Изподрана от тръни и опарена от коприва, тя разгледа външната стена, като търсеше

начин да влезе. Най-накрая се озова пак пред портала, от който беше тръгнала. Нуждаеше се от прикритието на тъмнината, ако искаше да проникне вътре. Засега остана да лежи в гъстата трева в очакване на подходяща възможност.

Шофьорката на пикапа ѝ се обади веднага щом влезе в сигурното пространство на къщата и външните порти здраво се затвориха зад нея.

— Сигурна ли си?

Водачката поклати глава.

— Не съвсем, но колко черни таксита си виждала по тези пътища?

Като седеше зад бюрото на богаташкия си апартамент, тя затвори дневника си за деня.

— Вдигни пазачите по тревога. После искам да се обадиш на Джонсън за пратката с цветята. Виж дали въобще е прибрана и после използвай аварийния изход, за да изчезнеш. Вземи всичко със себе си. Не е останало много.

— Да пусна ли кучетата из околността?

Жената с лице като желязна маска се усмихна.

— Не. Ако искат да влязат — пусни ги. Повече няма да излязат. Знаеш резервния план. Следвай всичко буквално.

34.

Бет усети как всепроникващата влага от мократа трева се просмуква през тънкото евтино облекло и през костите ѝ премина хлад. Наблюдаваше как един търпелив паяк плете смъртоносната си мрежа за бъдещите жертви и се чудеше на целенасочеността, която това действие изискваше. Сравнението беше прекалено очевидно и Бет започна да съпоставя труда му с този на Орхидеената жена. И двамата имаха цел, за постигането на която се трудеха неуморно. И двамата бяха убийци. Разликата беше в природния инстинкт на паяка да убива, за да живее — жената живееше, за да убива. Бет можеше да отвее паяжината с едно леко махване на ръката, но това щеше да е престъпление срещу естествената уредба на света. Искаше ѝ се да може така лесно да се разруши и смъртоносната паяжина на жената. Извърна се, когато паякът тръгна към първия си посетител.

Гърбът ѝ беше изтръпнал и схванат от принудителното обездвижване. През седемте часа, в които бе чакала в тревата, никой не бе влязъл или излязъл през портата. С падането на мрака намаляха и преминаващите коли. Сега вече можеше да направи нещо. Изправи се бавно и се изпъна, за да облекчи измъчения си гърбнак, после се заслуша в шума от следващото превозно средство. През стихващите от време на време вечерни селски звуци се дочуваше кола. Тя се отдалечи приведена през храстите от входа и тръгна към приближаващия шум. Предните фарове осветяваха мощно пътя и хвърляха рязко движещи се сенки, които показваха, че колата се движи към нея.

Повече не можеше да стои безучастна. Реши да спре колата. Облеклото ѝ беше прекалено невзрачно, за да бъде забелязано от шофьора. Свали сакото си, хвана го за яката, за да го размаха. Приблужи се до канавката и се приготви да изскочи на пътя.

Но нещо не беше както трябва. Бет се ослуша и осъзна, че звукът на мотора липсва в тъмнината. Беше изключен. Фаровете превключиха от дълги на средни и после на почти неизползваемите къси, накрая угаснаха съвсем, докато колата се плъзна от шосето през канавката към

храстите. Бет забрави това, което беше намислила да каже на шофьора, при положение че беше спрял. Сега шофьорът беше спрял, но не заради нея.

И без това болезненият ѝ гръбнак бе разтърсен от тръпки. Можеше да е някоя двойка, търсеца усамотение в храстите. Под светлината на фаровете не бе успяла да определи броя на пътниците. Не беше вероятно да са очаровани от присъствието ѝ, но можеха да ѝ помогнат, ако успееше да се представи добре. Страхът ѝ се увеличаваше, докато се приближаваше към мястото, в което колата излезе от платното. Ами ако беше една от тях? От тази мисъл краката ѝ се подкосиха. Не, обоснова се тя, ако са те, щяха да дойдат от къщата, не от шосето. И нямаше да вдигат толкова шум и така да привличат внимание. Трябва да е външен човек. Като правеше по една плаха стъпка от време на време, тя предпазливо се приближаваше към колата. Всеки звук, който издаваше, ѝ звучеше по-силно от хевиметъл концерт, всяка счупена съчка беше като проглушителен фанфар, оповестяващ нейното пристигане.

От посоката, по която бе поела колата, се дочу пръхтене. Може би се любят, помисли си тя, но после усети, че звукът, който прорязва тихата нощ, беше от един човек и прозвуча повече като израз на болка, отколкото на удоволствие. Тя предпазливо се приближаваше към целта. Промуши се през гъстите храсти колкото бе възможно по-тихо, като отстраняваше с ръка всяко клонче, промъкваше се и пак внимателно го връщаше на мястото му. Колата вече се виждаше. Защо бе закарана толкова далеч в храстите? Беше на сантиметри от стената. Нищо не се движеше и не се чуваше от нея, вратата на шофьора беше открехната. Вгледа се напрегнато, за да различи пътниците.

Мазната светлина покрай нея разтапяше сенките в ужасно блато от несигурност. После се чу още едно изпръхтяване, но този път от другата страна на каменната ограда. Който и да е, беше вече вътре в крепостта. Бет се приближи към колата и разбра как е станало. Завързана за покрива въжена стълба бе прехвърлена през стената. Последното ѝ стъпало се виждаше на горната стена на автомобила. Дебело одеяло или някакъв друг вид подложка бе поставено на върха на стената и покриваше шиповете. Трябва да е било донесено специално за целта. Заклучи, че това е някой, който и преди е бил тук, стълбата потвърждаваше този извод.

Имаше и нещо друго. Шофьорът очакваше неприятности. В разбития форд връзката ключове още леко се поклащаше на мястото за запалването. Останалото претърсване на колата се оказа безплодно.

Това бе начинът, по който щеше да влезе. Само едно нещо трябваше да свърши преди това. Да запали. Стараеше се да поддържа възможно най-ниски обороти на мотора и завъртя колата обратно. Това можеше да е пътят за бягство. Сега колата беше заела най-удобен ъгъл. Така трябваше, ако беше права за това имение. Изключи двигателя, остави ключовете на мястото им и се изкачи на покрива.

Бет се бе изкачвала по въжена стълба само веднъж преди това и упражнението не бе увеличило нейното умение. Номерът беше да поставя стъпалата си от двете страни и теглото ѝ централно да преодолее естественото люлеене на приспособлението. Не беше просто. Махаловидният ефект я отпращаше наляво и надясно по стената и металните нитове скърцаха предупредително за хората вътре. Тя изчакваше шумът да затихне и после със змиевидни движения драпаше по зида.

Като се изкачи на върха, Бет видя къде един от шиповете беше пробил детското дунапенено дюшече. На върха му имаше кръв. Първият стон е бил заради нея, а вторият — заради падането от другия край на стълбата. Беше още един капан за всеки, който е достатъчно безразсъден, за да скочи, без да погледне. Разстоянията от двете страни до земята се различаваха с близо два метра. Знаеше, че ако скочи, няма да може да продължи да ходи. Използва съобразителността си. Яхна стената, като използваше защитата на подложката, издърпа външната половина от стълбата и я пусна на около 30 сантиметра от земята от вътрешната страна. Започна да слиза.

Вътре високите клони на дърветата правеха нощта съвсем тъмна, като пропускаха само много малка част от светлината. Въпреки това тя се приведе. Беше като игра на криеница в детството. Сети се, че тъмнината като превръзка на очите я лишаваше от предимство пред светлината на другия играч. Беше точно като криеница, там беше проблемът. Нещо в ръцете на Бет изтрака и тя насочи напред острието на военното си ножче, когато започна търсенето.

Имаше добро прикритие. В тези отдалечени краища на двора храстите бяха израснали на височината на гърдите. Примъкваше се от един на друг, без да диша, после спираше, издишваше и продължаваше

така, докато достигна целта си. Напредваше бавно, но сигурно. Чудеше се как ли напредва шофьорът на колата, докато се движеше неудържимо към светлината.

Пак си беше разкървавил ръката. Пак болезнено беше разкървавил ръката си като преди. Това място, изглежда, не обичаше ръката му. А и земята не изглеждаше да си пада много по глезена му. Той също пулсираше. Фъргъс си помисли за фенерчето, но го отхвърли като прекалено опасно. Прибра го, после попипа джоба си, за да получи увереност от ужасното оръжие в него. Все още не беше сигурен дали да го използва.

Къщата беше слабо осветена. Два светещи прозореца на фасадата на втория етаж показваха къде могат да са обитателите ѝ. Той се заслушваше за кучетата, но напразно. Това го уплаши. Обикновено през нощта кучетата обикаляха, но не се чуваше нито лай, нито ръмжене, което да обозначи присъствието им. Той напредваше внимателно, колкото му позволяваше навехнатият крак. Ще ги съди за това гадно падане. Някой би могъл да се нарани още по-лошо. Стига си бръщолевил, човече, скара се сам на себе си. В това е цялата работа.

Оттам, където приближаваше, къщата му изглеждаше квадратна. Доколкото можеше да види, изглеждаше и добре обезопасена. Парковата растителност беше майсторски посадена около моравата, която бавно и спокойно бе расла през последните 50 години. Отклони се наляво и зави около екзотичните растения отстрани на къщата, после спря. Извърна глава назад, там, откъдето бе влязъл. Зад него имаше някой. Сърцето му започна да бие още по-силно, докато оглеждаше градината за скривалище. Точно вляво от него градинският архитект бе наблегнал повече на количеството, отколкото на елегантността. Плътно притиснатите рододендроновы храсти образуваха малка горичка. Той пропълзя в затуленото убежище и зачака с пистолет в ръка.

Силуетът уплашено притича в полезрението му. Беше жена. Фигурата ѝ беше крехка, а облеклото — неподходящо за такава дейност. Държеше и нож. Той проблясваше приглушено под слабата светлина. Изглежда, не си губеше времето. Тя също бе преценила, че

прикритието вляво е най-добрият избор, или го следеше? Имаше само един начин да разбере.

Тя се приближи на десетина метра от неговото скривалище и той запълзя след нея. Изглежда, че тя не усещаше присъствието му. Имаше някаква естествена грациозност в движенията ѝ, всяка стъпка беше внимателно премерена, сякаш търсеше сухопътни мини. Не беше от къщата. Линията ѝ на движение я отведе до една върба, която като метла докосваше земята. Тя изчезна под нея. Фъргъс тръгна по другата пътека, защото разбра — или се надяваше, че разбра — нейния план. Действа мигновено. Беше рисковано, но очевидната опасност го изискваше. Той се примъкна покрай дясната страна на сведените клони на дървото и зачака издайническото шумолене да посочи точката на излизането ѝ.

Тя тръгна право към него. Той стовари ръката си върху нейната с ножа и я цапардоса в лицето. Тя падна без звук. Нямахме никакви признаци на движение. Хвана жената за краката и я издърпа под прикритието на дървото. Тя лежеше по корем. Чантата ѝ се влачеше заедно с нея. Той я отвори и потърси вътре указание коя е. Жената промърмори нещо и го отклони от задачата му.

— Господи, жено, стой мирна, а? — прошепна той през стиснати зъби.

Тя се отпусна неподвижно, като чу гласа му, и каза:

— Фъргъс, ти ли си?

Той бързо я обърна и клекна по-близо до нея в тъмнината.

— Не може да бъде. Бет. По дяволите!

Кръвта от сцепената устна бе потекла по брадата ѝ и капеше по бежовото ѝ сако. Фъргъс успя да види, че прическата и цветът на косата ѝ бяха драматично променени.

— Фъргъс, ти ли си това! — Тя клатеше главата си в опит да я проясни.

— Тихо, Бет. — Сега гласът му беше нежен. — Казаха, че си в затвора.

Тя се изтласка до седнало положение.

— Значи имала съм късмет. Казаха, че си мъртъв.

Той я изправи на крака и избърса кръвта ѝ със своята зацапана превръзка.

— Нямаме време за това. Мислиш ли, че някой те видя, Бет?

Тя извади една носна кърпичка, попи устната си и поклати глава.
— Ти си единственият, когото виждам от седем часа. Какъв е планът?

Той сви рамене.

— И аз бих искал да знам. Дойдох само защото това беше последното място, в което те видях, преди... — Той спря, защото не знаеше как да завърши изречението.

— Преди да ме накиснат за убийството на Мидълтън? — завърши вместо него Бет, като гледаше през провисналите клони към заплашителните очертания на къщата. Значи е била права, това беше мястото с парника и жената убийца. — Трябва да влезем вътре, Фъргъс. Това е единственият начин.

Обърна се към ирландеца, който я гледаше насмешливо.

— Как се измъкна от затвора? Под гаранция? — Гласът му прозвуча скептично.

— Нещо такова — отговори тя загадъчно. — После ще ти разкажа. — И започна бързо да се придвижва.

Те вървяха един след друг край къщата и замръзваха при всеки естествен нощен шум. Напредваха бавно. Стигнаха до едно обсипано с чакъл пространство.

— Тук някъде трябва да има паркиран пикап — прошепна Бет в ухото му. Минаха бавно по чакъла, но не успяха да намерят местонахождението на колата. Затова пък стигнаха до парника. Дори отвън, на относително безопасно място, гледката смразяваше кръвта ѝ почти напълно.

— Разговарях с онази страховита жена тук вътре — обясни тихо тя. — Забравих нещо. Трябва да си го взема.

Фъргъс беше на тъмно във всяко едно отношение.

— Какво си намислила, момичето ми?

Бет вдигна пръст до устните си и го прикани да мълчи, после потърси откъде да влезе.

— Трябва да го намеря, Фъргъс.

Вратата на парника беше предзнаменователно отключена. Направо покана за влизане.

— Това никак не ми харесва — промърмори ирландецът, докато буташе вратата и влизаше в леговището на Орхидеената жена.

Бет видя, че вътрешността е опразнена. Не беше останало нито едно цвете.

— Какво търсиш?

— В напрежението на момента тя забрави за него — каза объркано Бет. Той пак не разбра нищо. Тя отвори вратата, пристъпи вътре и отново се озова в по-малката стъклена стаичка. Той се промъкна след нея и тя добави: — Беше толкова сигурна, че е победителка, че стана невнимателна. — Бет се приближи до торбата с тор и посегна вътре, като едва се осмеляваше да диша. Ако бяха намерили документа, тогава „това“ никога нямаше да успее. Несръчните ѝ пръсти пробиха горния слой пръст и триумфално се натъкнаха на крайчеца на плътно сгънатия документ.

— Ето го — прошепна и извади доказателството за скалъпеното оправдание на нейния насилник.

— Усещаш ли миризмата, Бет? — Той вече я бе хванал за ръката и я изблъскваше към вратата.

Краката ѝ направо се влачеха, когато той я изтласка навън. Във вълнението си не бе забелязала отровната миризма. Въздухът беше пренаситен, съвсем осезателно в тях се просмукваше миризмата на опасността. Бяха на пет метра извън вратата, когато експлозията ги хвърли на земята и постройката зад тях изчезна в нощта, като сипеше старите си, но смъртно опасни отломки и върху тях в зловещата тишина.

35.

Една сирена я извади от забвението. Нощта бе осветена от буйни пламъци, които изпускаха извити спирали от дим нагоре в очакващото небе. Бет се обърна да потърси Фъргъс. Разрушената зидария бе струпана на земята като купчина изхвърлени дрехи. В такова състояние беше и Фъргъс. Като се държеше ниско за кръста, тя се приближи към него и усети, че цялото ѝ тяло бе натъртено от ударната вълна.

Поне дишаше. Отломка от къщата беше отворила рана в основата на крака му. Имаше много кръв.

— О, Фъргъс! — промърмори тя и се опита да спре кръвоизлива.

Дори и в безсъзнание, той направи болезнена гримаса, докато тя правеше турникет над раната. Трябваше да го изнесе. Въжената стълба се изключваше. Използва цялата си останала сила и го извлече на няколко метра от горящия парник в храстите.

Към първата сирена се присъединиха и други и образуваха разногласен хор. Бет чуваше гласове — мъжки гласове — да крещят заповеди през пукането и съскането на всепоглъщащия пожар. Тя свали сакото си и зави Фъргъс с него. Последното нещо, от което имаше нужда, беше да изпадне в шок. Накрая го преобърна на една страна — предпазна мярка в случай че повърнеше, докато тя организираше бягството им.

Погледна изцапаното със сажди лице и видя силата и добротата, които беше приемала за даденост цели три години. Наведе се над него и го целуна леко по устните.

Запромъква се през храстите обратно към портата. Ако пожарникарските и полицейските коли бяха влезли, тогава вратата със сигурност трябваше да е отворена. Беше права. Иззад едно дърво видя как още огнеборци, линейки и разтревоженият персонал се втурнаха към площадката. Мястото беше обзето от паника. Сега или никога, помисли си Бет. Трябваше да използва объркването, за да изкара Фъргъс. В момента, в който овладееха положението, щяха да отцепят имението.

Знаеше, че всички очи са приковани в горящата сграда и затова побягна бързо надалеч от ослепителния пожар към тъмнината. Лесно намери стълбата. Изкачването ѝ не беше така успешно, както предишния път, но като пренебрегна болките в гърба, стигна догоре и прехвърли стената. Покривът на колата пое тежестта ѝ, когато скочи отгоре му и после долу върху еластичната повърхност на поляната.

Колата запали на втория опит. Тя караше внимателно през парка. Една спукана гума щеше да означава провал.

Напредваше при изгасени фарове. Пътят гъмжеше от активност. Не след дълго щяха да започнат да пристигат репортерите и телевизионните екипи. Трябваше да действа бързо.

За нейно учудване, никой не охраняваше портата. Бет подкара колата в тъмното към червеното зарево на небето. Парникът беше започнал да поддава. Сякаш се самоизяждаше, когато старите остъклени метални решетки и подпори се огъваха, докато не им останеше никаква съпротивителна сила, и загиваха на мястото, на което бяха стояли толкова дълго. Малката кола беше почти незабележима на фона на многобройните пожарни коли. Паркира до мястото, на което беше оставила Фъргъс, остави мотора да върви и изскочи от шофьорската седалка.

Намери го — той не се бе помръднал. Единственото нещо, което се движеше, беше капещата през напоения турникет кръв. Паркира колкото бе възможно по-близо, без да го блъсне. Но дори и от това разстояние голямото му отпуснато тяло тежеше много. Тя спря да си поеме дъх. Ето така щеше да лежи и тя отпусната, ако Фъргъс не беше я изблъскал от помещението. Като впрегна остатъка от бързо изпаряващата ѝ се сила, тя качи тялото му на предната седалка, закопча колана около него и подкара колата.

Бет изскърца с раздрънканата скоростна кутия, докато включваше на скорост, и описа пълен кръг с колата, като я насочи към изхода за бягство. Не искаше да привлече вниманието със стремително отдалечаване от този ад и подкара с умерена скорост към отворената порта. Мисълта ѝ се движеше много по-бързо от превозното средство, докато си спомняше причината за влизането им в парника.

— Документът! — каза тя към приведената безчувствена фигура до нея и започна трескаво да опипва джобовете си. — Спокойно, Бет, спокойно! — заповяда си и продължи да търси жизненоважния лист

хартия. — Фъргъс, къде е той? Ако е в огъня, тогава всичко е свършено. — Усети как стомахът ѝ се сви от паника. Колата продължи да напредва бавно към отворената порта, а тя продължи търсенето си.

Фъргъс се размърда. Бет не беше забелязала преди, но дясната му шепа беше свита. Така си стоеше през цялото време. Тя започна да разтваря пръстите на стиснатия здраво юмрук. Виждаше ъгълчето на лист хартия. Той го беше взел. Този чудесен смел мъж беше успял някак си да спаси и нея, и жизненоважния документ от експлозията. Дори и сега не даваше да разтворят ръката му. Тя изви колата покрай портата, когато още една колона полицейски коли се стрелна към пожара.

Бет включи фаровете и набра скорост. Но къде отиваше? След една миля спря в отбивката и прегледа спътника си колкото можа. Разкопча якето му. Натъкна се на оръжието и това я отблъсна. Господи, какво правеше Фъргъс Фин със заредено оръжие?

Той започна да стене и да се мятва, сякаш за да се предпази от силата на взрива. Това накара дясната му ръка леко да се отпусне. Бет видя в това своята възможност. Тя раздели внимателно пръстите му и извади листа, който той така ревностно пазеше. Беше точно този, който ѝ трябваше. Доказателството за конспирацията, пътят ѝ на борба — и тя щеше да тръгне по него.

Не, те щяха да тръгнат — Фъргъс и тя.

Бет погледна свитата му фигура, осветена от отразената светлина от фаровете на другите превозни средства. По неговото открито смело лице бе изписано мъчително облекчение.

— О, Фъргъс, какво направих с теб?

И какво можеше да направи сега? Къде можеше да отиде? Задачата, която стоеше пред нея, беше страховита и планът ѝ трябваше да се изпълни прецизно, така както действаше и противничката ѝ.

Имаше нужда само от още една последна информация. Впила поглед в шосето, тя си спомни лицето на още един човек, който ѝ беше помогнал, който бе поел риск заради нея. Знаеше, че има само едно място, където може да отиде.

Стоеше в това отвратително място три седмици. Изглеждаха ѝ като три години.

Найлоновата ѝ нощница пак се бе събрала на гърба, докато се въртеше на затворническия нар, опитвайки се напразно да си намери удобно място.

Маделин Милтън бе престанала да плаче предната седмица. Тогава ужасното еднообразие на дните изтощи способността ѝ да намира всеки път нещо ново, което да я разстрои.

Беше чела разкази на зложници, които запълваха отегчителните си дни с изобретателни игри на мисълта. Нейните опити да се упражнява така се блъскаха в стената на спомените. Мади не искаше да си спомня. Накрая скуката на съществуването ѝ я принуди да си припомни черните събития: те винаги бяха свързани с баща ѝ и с Маккейб. По някакъв начин двамата бяха взаимозаменяеми. И двамата бяха извършили долни деяния по тялото ѝ и в него, никой от двамата не можеше да изпитва съчувствие или съжаление. И двамата бяха мъртви.

Мади пак се завъртя и се просна изтощена по гръб.

Радваше се, че са мъртви. Това, което бяха направили, беше непросимо. Продължителните нощни набези на баща ѝ ѝ бяха непонятни дори сега. А за детето, което беше тогава, бяха ужасяващи. Мади си спомни първия път. Майка ѝ беше болна от известно време. Болестта я бе покосила и я бе превърнала в скелет. Тя се опитваше да прикрие липсата на коса с перука, а петната от радиоактивното лечение — с дебел слой козметика. Това не я правеше привлекателна за него. Беше придобила почти нечовешки вид. Мади току-що бе почнала да се превръща от момиче в млада жена, когато той за първи път дойде при нея. Беше пиян, можеше да прояви някакво разбиране към неговата слабост. Но тогава видя силуета му, очертан на фона на розовата светлина на лампата за четене, и втренчения му поглед, когато отметна завивките. Мади потрепери при спомена. Той я беше осакатил завинаги. Ето това правят мъжете, каза си тя и придърпа тънката затворническа завивка върху тялото си, осакатяват всичко. Тя не мразеше мъжете като другите. Тя просто не разбираше как можеха да омърсяват всичко, до което се докосваха.

Маккейб беше същият. Всичко, което направи, беше да докладва за кражбата от училището за слепи. Не тя беше съдията, който го изпрати в затвора. Не беше и социалният работник, който го постави под наблюдение, нито директорката, която може би го е изгонила. Беше

само учителка, която защитаваше собствеността на училището. Не, припомни си тя, беше жена. Това означаваше, че е беззащитна пред животински нападения, защото природата я бе надарила с отверстия, в които мъжете да изливат омразата си.

Не мразеше мъжете, само мразеше това, което вършат.

Мади пак се обърна и пусна единия си крак на пода отстрани на леглото. Миризмата на белина от отворената тоалетна се носеше през килията и я задушаваше. Не трябваше така да се отнасят с хората, независимо какво са направили. Ако ги бият като бесни кучета, как ще се научат да бъдат добри? Ако ги заключват в отвратителни вонящи килии, как ще уважават красотата на чуждата къща? Ако ги карат да ходят по голяма нужда в кофа, защо да не го направят на скъп персийски килим?

Нещо не беше наред в системата. Сега, след като го бе преживяла, Мади знаеше какво е. Обществото не искаше справедливост, то искаше отмъщение.

Тя затвори очи при това болезнено проникване и се опита да намери малко спокойствие в съня.

36.

Бордмън отмести тежката завивка от себе си. Стаята беше пълна с обещания за сън, но не и за него. Жена му продължаваше да спи. Къде ли беше Бет? Въпросът се втурваше всеки ден в мислите му. В сравнение с него всичко друго изглеждаше тривиално, направо безсмислено. Инспекторът тихо излезе от затъмнената спалня, като спря за малко, за да затвори вратата зад себе си, и тихо закрачи към кабинета. Опипа бюрото си за ключа на силната настолна лампа. Ключът изтрака, той вдигна долнището на пижамата си и се облегна в познатото скърцащо кожено кресло.

Разтърка очи и замига, за да ги проясни. Те, заедно с него, бяха видели прекалено много. Кариерата му приключваше след три седмици, които трябваше да организира добре. Някога бе обичал работата си, но с годините механизмът за самосъхранение се бе износил, а той беше жизненоважен за всеки, който се срещаше ежечасно с реалностите на смъртта. И въпреки че това не беше неговата смърт, всяка аутопсия, всяко показание забиваше сякаш още един пирон в сърцето му. Време беше да си ходи.

Но имаше една несвършена работа, а Бордмън мразеше отворените проблеми. Къде ли беше тя? Циферблатът на металния часовник осведоми уморения полицаи, че е 2 през нощта. Той поседя няколко минути, обмисляйки бъркотията, която представляваше последното му разследване.

Всичко, от което наистина се интересуваше Молину, беше да постави някого, когото и да е, на подсъдимата скамейка. Всички знаеха, че Бет не беше и не би могла да убие Мидълтън. Но не в това беше въпросът, предупреди го Молину и в отговор се опита да го придума, че е неуместно да се оплаква и да настоява да открият истинския убиец. Тогава изключиха Бордмън от разследването. Добре, така да бъде, помисли си той, но ако ми се удаде случай да помогна на Бет Гембъл, ще го направя, обеща пред себе си.

Краката му го отнесоха до кухнята, където седна и се почувства по-побелял, по-стар, но не и по-мъдър, след като не знаеше как да помогне на Бет Гембъл. Помогна ѝ в полицейския участък, помогна ѝ да избяга от предварителния арест. Това беше голям обрат след 35 години служба. Когато открият, че той е бил най-старшият офицер, криминалните обвинения ще се стоварят върху него. Загубата на пенсията можеше да се окаже сравнително безболезнено преживяване при такова положение. Но това, което те бяха направили, беше погрешно. Молину не трябваше да се бърка в процеса. Правораздавателната система работеше както трябва само когато жертвата се приласкаваше и глезеше като обвиняемия. Бет имаше право да разкаже собствената си версия без намеса или страх от несправедливост. Те бяха направили заговор за отнемането на това нейно право и никакво обезщетение не би било достатъчно срещу него. Това, което бяха направили, оставаше завинаги запечатано като мушичка в кехлибара на съвестта му.

Той сложи чайника. Коя беше обаче жената, която бе заела мястото на Бет в затвора? Предположението на Бордмън беше, че е тази от клуба по стрелба и ресторанта. Но защо го бе направила — виж, това беше съвсем отделен въпрос. Новините в десет раздухаха историята, че Бет Гембъл е призована на процес в Кралския съд, а предварителното производство я е задържало в ареста. Но истината беше, че тя нямаше да отиде на съд в Олд Бейли, защото отказваше да седне на подсъдимата скамейка и да изслуша обвинението срещу нея. Инспекторът без съмнение разбираше защо. Истината знаеха само той, Бет и другата жена.

Новините също така съобщаваха за самоубийството на оксфордския професор Айвън де Хаус. Водещият снижи гласа си до мрачен шепот, докато излагаше фактите. Професорът бил намерен в обгазена кола близо до Котсуолдс. Водещият продължи нататък и съобщи, че ученият е помагал на полицията в нейните разследвания за пазара на детската порнография и че обстоятелствата на смъртта му не се считат за подозрителни. Бордмън не споделяше този възглед. Размишляваше над това, което бе научил за Де Хаус от кратките им срещи. Този човек имаше първокласен ум и проникателната му мисъл граничеше по-скоро с лудостта, отколкото със здравия разум. Дори и така той не изглеждаше от типа хора, които се самоубиват. Кой го беше

направил? Бордмън зададе този въпрос на себе си. Нещо го тревожеше и затова не можеше да спи — натрапчивото притеснение за Бет. Накрая успя да изолира това, което не беше наред. Де Хаус нямаше кола, той дори не можеше да кара. Спомни си как Де Хаус с удоволствие заявяваше, че като личен протест срещу света на модерния транспорт винаги пътува с влак или велосипед. Тогава откъде се е взела колата? И кога се е научил да кара? Полицаят прогони загадката от постоянно търсещия си мозък. Имаше други грижи — Бет.

Хвърли поглед към функционалното благоприличие на електронния часовник в кухнята. Беше 3 и 30 сутринта, време за „гробарската смяна“. Почувства се неспокоен, направо нервен от предчувствието за едно очаквано събитие. Усещането беше странно — от тези, които бе изпитвал само няколко пъти в шейсет и три годишния си живот.

Във всички тези случаи се беше оказвал прав, тръпките на предчувствието идваха съвсем на място. Бордмън се гордееше с тази своя инстинктивна способност, но се бореше с демона на свръханализирането да не го остави без този рядък дар. Търпение, прошепна той на себе си. Каквото и да пресечеше пътя му, щеше да го направи със своята собствена скорост, не с неговата. Пригответи си чаша горещ шоколад. Започна да отпива бавно от парещата пухкава течност и да чака.

Мади лежеше в неподвижното нощно пространство зад катинара. Първото „появяване пред съда“ беше преминало. Отказът да се яви предизвика поток от изпълнени със заплахи писма от нейните защитници. Фрази като „процес чрез медиите“ и „особено положение на известна личност“ целяха да я принудят да признае поражението си и да приеме. Тя не можеше да сътрудничи. Бет беше много конкретна специално за това. Тя имаше доверие в Бет. Трябваше да има, защото нямаше никого друг. Ами ако ѝ се случи нещо? Ами ако Орхидеената жена успее да я хване и да я убие? Тогава какво ще стане с Мади? Само ако бе имала повече време да си поговори с Бет, да разбере какво се опитваше да постигне, какви са плановете ѝ... Но беше глупаво да мисли по този начин, да си пожелава нещо като в по-щастливи минали

времена. Проблемът беше, че тя изпитваше трудност да си спомни изобщо такива.

Твърдото легло бе предизвикало болки в гърба ѝ и тя се мятеше в напразни усилия да намери по-удобно положение, което да я успокои за през нощта и от всичко останало.

„Къде си, Бет?“ — прошепна Мади.

Фъргъс простенваше всеки път, когато колата завиваше. Седалката беше пропита с кръв, но поне кръвоизливът бе намалял и сега само сълзеше.

Проблемът беше как да намери Бордмън. В полицейския участък бяха отказали да ѝ дадат домашния му адрес, когато се обади от телефонна кабинка малко по-далеч от центъра. Това не изненада Бет, но си струваше да опита. А сега какво?

Тя бързо върна погледа си върху пребледнялото лице на Фъргъс Фин. Помисли си как веднъж вече го беше загубила. Не смяташе да позволи да го загуби пак. Когато влезе с раздрънканата кола в столицата, уличното движение беше слабо. Бет се чувстваше заплашена от самото им присъствие в този неприветлив град. Положението беше отчаяно и изискваше отчаяни мерки. След около пет минути тя откри друга работеща телефонна кабинка. Заклучи Фъргъс в колата, извади номера на полицейския участък и се обади. Трябваше да пробва тази възможност, нямаше друг избор. Равномерното шумолене от предаването на електронния сигнал отброи дванайсет бързи удара на сърцето ѝ, преди да отговорят на позвъняването.

— Трябва да предам спешно съобщение на Бордмън — каза тя на сержанта от участъка.

— Знаете ли кое време е, госпожице? — попита той. Гласът му беше троснат.

— Разбира се, че знам — отговори тя уморено. — Спешно е, въпрос на живот и смърт.

Полицаят изцъка с език при това мелодраматично изказване.

— Знаете ли колко пъти съм чувал такива брътвежи? — каза той почти любезно. — Някои неща изглеждат доста страшнички през

нощта. До сутринта винаги намират начин да се оправят от само себе си. Защо не ми кажете на мен, аз ще му оставя съобщение.

На Бет ѝ писна.

— Трябва да се обадите на главен инспектор Бордмън в дома му. Ще му кажете, че сте говорили с Бет и после ще му кажете, че знам за орхидеите. Искам да си запишете това. — И тя прочете номера на телефонната кабина. — Кажете му, че ще изчакам пет минути — но само пет минути. Ако не го направите, ще се погрижа Бордмън да научи за вашия отказ да помогнете. Колкото повече се колебаете, толкова повече намаляват шансовете ви за спокоен живот.

Тя спря, за да даде възможност огнената заплаха и увереното предупреждение да го убедят колко сериозно говори.

Настъпи мълчание. Накрая един потиснат глас промърмори:

— Добре, но нека това да не бъде краят.

— Пет минути — беше всичко, което тя каза, преди да окачи слушалката на мястото ѝ.

Под прикритието на телефонната кабинка виждаше Фъргъс през напръсканото с дъжд стъкло. Поне той беше спокоен в момента. Погледна часовника си. Беше 4 без 5 в мрачната утрин в столицата на мръсотията и безразличието. Бет знаеше, че трябва да остане в кабинката. Не беше много вероятно някой друг да иска да използва телефона в такъв ранен час, но тя просто не можеше да поеме риска. Времето сякаш бе спряло.

Секундната стрелка на часовника ѝ отказваше да се движи по циферблата с нормална скорост. Тя изгледа телефона.

— Звънни, по дяволите! — прошепна.

Дългите минути вървяха. Изминаха четири, после пет. Бет въздъхна, блъсна вратата на кабинката и тръгна потиснато обратно към колата. Отключи шофьорската врата и започна да наглася краката си вътре, когато изведнъж тишината на нощта беше раздрана от иззвъняването на телефона. Бет се втурна назад, отвори рязко вратата и сграбчи трескаво слушалката. Изтръгна я от мястото ѝ и извика:

— Да?

— Бет, Бордмън е. Колко е сериозно?

— Изключително, а аз претърпях произшествие — отговори спокойно тя, по-спокойно, отколкото се чувстваше.

— Имаш ли транспорт?

— Да.

— В Скотланд Ярд не е безопасно. Трябва да дойдеш вкъщи.
Бет се поколеба.

— Мога ли да ти имам доверие, Бордмън? Знам, че процесът срещу Мидълтън е бил скалъпен. Дори и да не си бил замесен на най-високо ниво, трябва да си знаел за това. — Мълчанието му потвърждаваше тази истина. — Нямам друг избор, освен да ти се доверя, нали?

Бет направо го виждаше как кима в знак на одобрение. Без повече коментар той й даде адреса и й обясни как да стигне. Последва още колебание.

— Бет — каза той, гласът му беше нежен. — Отговорът на твоя въпрос е: да, можеш да ми имаш доверие. Има много неща, които трябва да научиш, за да разбереш. Ще ти кажа всичко, когато пристигнеш.

— Благодаря — отговори тя.

— Не, недей още да ми благодариш — каза тихо той. — Почакай, докато направя нещо, за което да можеш да ми благодариш. Паркирай отзад. Ще те чакам след половин час.

Тя се втурна обратно към колата. Беше оставила Фъргъс сам повече, отколкото възнамеряваше. Зарадва се, като видя, че е в съзнание. Той потърка очи и изстена, когато раздвижи крака си.

— Стой мирен! — нареди му Бет.

Той вдигна очи нагоре, когато чу учителския й тон.

— Къде отиваме сега? — попита, докато си играеше разсеяно с превръзката на крака си, а тя изведе колата във все още оскъдното улично движение.

— Ние с теб, Фъргъс, отиваме да направим интервю с един полицай.

Хвърли една усмивка към озадаченото му лице и колата набра скорост в светлината на ранното утро.

37.

Бордмън я чакаше пред задния вход. Косата му още беше влажна от душа, който си взе набързо. Лицето му стана угрижено, когато Фъргъс слезе с помощ от колата. Той закуца тежко, като пренесе тежестта си на един крак. Инспекторът се приближи, за да поеме тежестта от тялото на ирландеца върху своето. Чу как и неговият слаб крак изпука, когато освободи Бет от нещо повече от този товар: тя можеше да му има доверие. Тръгнаха мълчаливо покрай увивните розови храсти, които обграждаха задния вход на дома му. До Бет достигаше обещание за топло кафе и относителна безопасност.

Коридорът водеше до уютна кухня. По стените й бяха наредени семейни снимки, показващи щастие и успехи. Бет забеляза, че там, където Бордмън беше сниман, лицето му изразяваше неудобство и срамежливост. Не беше от хората, които ухажват фотоапаратите. Докато тя разглеждаше личната страна от живота му, Бордмън бе зает с изследването на степента на нараняване по крака на Фъргъс.

— Кога спря кървенето? — попита той през рамо и се наведе да махне внимателно втвърдената превръзка от бедрото на Фъргъс.

— Преди около час. Всъщност не съм сигурна.

При звука на нейния колеблив, малко занесен глас Бордмън се обърна и огледа тази забележителна жена. Тъмните кръгове под очите й говореха по-красноречиво от всякакви забележки, които можеше да направи. Инспекторът имаше трима сина и жена му винаги си бе мечтала за дъщеря, но никога не бе имала късмета да получи този дар. Но ако той беше...

— Бет, седни, преди да си заспала права. — Тя изглеждаше поразена от заповедническия му тон, но се усмихна, когато той добави: — Моля.

Столовете бяха удобни като всичко останало в стаята. Тя усети, че се унася в полусън. Очите й започнаха да премигват, после се затвориха.

Фъргъс бе мълчал през цялото време. Със зле прикрито презрение наблюдаваше как полицаят се грижи за раната му. Фъргъс бе прочел документа. Той ги държеше отговорни за всичко, което бяха причинили на Бет.

— Ще ти трябва нещо повече от превръзка, за да успокоиш това момиче — каза той през стиснати зъби в ухото на наведения полицай.

Бордмън вдигна глава и погледна ирландеца в очите, в които се четеше ясно непреклонната му оценка.

— Знам — отвърна тихо.

Фъргъс осъзна, че няма повече какво да се каже по този въпрос. Бяха съгласни с фактите. Сбърченото чело на Бордмън му показваше, че този човек не се преструва.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда на пръв поглед, но със сигурност трябва да се зашие, Фин.

Фъргъс се изкуши да добави: „Точно както и Бет“, но здравият разум му каза, че това нелесно примирие трябва да се остави да продължи още.

— Благодаря, Бордмън — отговори почти искрено.

Звукът от стъпки по стълбището привлече вниманието им.

Бордмън се изправи на крака, когато една жена на средна възраст, облечена в джинси и пуловер, влезе спокойно в кухнята.

— Закуската — каза тя любезно и без да им задава въпроси. Усмихна се открито на Фъргъс, който не можа да ѝ откаже да ѝ отговори със същата топла сърдечност. Той видя как тази привлекателна жена спря тихо до задрямалата Бет Гембъл, внимателно докосна все още мократа ѝ коса, обърна се към съпруга си и кимна сериозно.

— Оправих леглата в стаята за гости — заяви тя, после отиде до печката и щракна копчето на фурната на максимум.

Само след минути раздаде на всички големи чаши димящо кафе, една беше оставена и пред Бет. Потракването на чашата върху дъбовия плот на масата я върна обратно оттам, накъдето се бе отнесла. Тя се огледа тревожно из стаята, после паметта ѝ се възвърна. Младата жена закова поглед върху ирландеца и успя да се усмихне накриво.

— Добре ли си?

Той кимна, преди да отговори.

— Благодарение на теб — да. — По-късно щеше да има време за обяснения. Сега други въпроси изискваха отговори.

Бет почувства сдържаността му и разбра каква е причината. Погледна към Бордмън и после към жената, която предположи, че е съпругата му.

— Ние с Фиона нямаме тайни, Бет — каза Бордмън с очевидна гордост.

Бет видя как стройната мила жена отклони поглед към печката.

Полицаят отиде бавно до куфарчето, поставено върху една от работните маси. Бет го видя как се подвоуми за миг, преди да го сграбчи здраво за дръжката. Каквито и последни колебания да беше имал, те изчезнаха в тези кратки секунди. Той го донесе на масата и набра комбинацията на ключалката.

— Бет — започна Бордмън. — Ако това има някаква стойност за теб, съжалявам за всичко, което се случи. Не мога да кажа нищо повече. Въпросът е как да го оправим.

Тя отпи от топлата чаша с кафе, преди да отговори.

— Ние? — попита тя. Той кимна, без да дава обяснение. — Не правиш ли компромис със себе си?

Инспекторът се зае да вади многобройните папки от куфарчето.

— Направих го, когато позволих на тези хора да се намесят в процеса ти. — В студения утринен въздух се разнесе горчивина.

— Имаше ли някакъв избор? — попита Фъргъс, впечатлен от искреността му.

Погледът на Бордмън се срещна с този на жена му.

— Винаги има избор, господин Фин, важното е да си достатъчно смел, за да го направиш. — Думите, изпълнени със съжаление, предизвикаха тишина в стаята. Всички скрити съмнения на Бет се разсеяха.

— През последните осем месеца се извършиха няколко жестоки убийства на мъже из цялата страна. — Бордмън разпръсна папките по повърхността на масата. — Едно нещо беше общо: всички тези мъже бяха оправдани в процеси за изнасилване. Тезата на защитата е била взаимното съгласие. Начинът, по който са убити, е еднакъв. — Цвърченето на пържен бекон прекъсна за момент изложението му. — Кастрация и екзекуция с един-единствен куршум в мозъка.

В ярък контраст с ужаса на описанието те чува, че Фиона си тананика, докато продължава приготвянията. Изумителна двойка — помисли си Бет. Бордмън продължи да обяснява.

— Едно цвете ме въведе в разследването — каза той и погледна към снимките пред себе си.

— Орхидеята от моята болнична стая — заяви Бет.

— Да, едно-единствено цвете. Тогава нямах представа какво става. Получих нареждане да се свържа с човек на име Молину. Изпълних нарежданията, а той изпълни своите. Избраха тебе, Бет. Процесът ти беше клопка. Тези хора бяха прекалено хитри, прекалено ловки и прекалено добре информирани, за да бъдат хванати по друг начин освен чрез капан.

Сега беше съвсем ясно. Бет погледна през кухненския прозорец. Сивото небе беше в тон с настроението ѝ.

— Добре, аз съм била примамка, но и Мидълтън е бил. — В тона ѝ имаше кротък гняв.

Фъргъс я погледна поразен. Артър Мидълтън я бе изнасил и тя пак изпитваше възмущение, че е бил принесен в жертва от намесата на полицията.

— Те мислеха, че са предвидили всяка възможност. Но сбъркаха. Сигурен съм, че в екипа е имало предател, някой, който е имал достъп до най-високо ниво на секретност. Мисля, че знам кой е. Той им поднесе на тепсия теб и Мидълтън.

Докато Бет се концентрираше върху информацията, по масата бяха раздадени сандвичи с бекон.

— Ами орхидеите? — попита тя и отхапа от сандвича в ръката си.

— Очевидно за тези хора те са някакъв символ — каза Бордмън и започна да рови в купчината документи. — Проблемът, пред който се изправихме, беше, че те могат да се отглеждат от всеки, който има парник, а такива има стотици само в тази област. Те са черни, защото са били напръскани с черен спрей. Това, което имахме нужда да научим, е самоличността на градинаря и мястото, където ги отглежда, а това ние не знаем.

— Аз знам — каза Бет. — Аз ги видях, видях и парника, където се отглеждат, и жената, която ги отглежда.

— Обясни — каза Бордмън. В гласа му се бяха върнали обичайните властнически нотки, липсващи досега. Беше професионалист, време беше пак да се държи като такъв.

Бет им разказа всичко, което беше излязло наяве — от пикапа за химическо чистене, който я отнесе от дома ѝ, до експлозията в парника и бягството им в къщата на Бордмън. Те седяха мълчаливо, докато тя им разказваше историята си, без да преувеличава и с делови глас.

Бордмън помисли над информацията и пак заговори:

— Трябва да има някакъв начин да свържем обитаването на къщата с някакво име или организация.

— Благотворителното дружество — предложи Бет.

Лицето на Бордмън изразяваше нужда от още обяснения, което отне известно време. Полицаят се засмя, когато чу как ги е надхитрила, за да вземе информацията.

— Тогава това е линията, която аз трябва да следвам — заключи той.

— Ние — заяви Бет.

— Не бих искал да ти припомням очевидни неща, Бетани, но ти ме принуждаваш. Като избягала затворничка, и при това доста известна, възможностите ти да разследваш каквото и да било са ограничени. А що се отнася до вас, господин Фин, те вече веднъж се опитаха да ви убият.

— Два пъти — изстреля той думите. Всички го погледнаха за още разяснения. — После — каза той, чувствайки се внезапно изтощен от последните събития.

— Още една причина вие двамата да се покриете за известно време. Дължат ми една седмица отпуск, а госпожа Бордмън е по-добър копой и от шефа на полицията.

— Аз се срещнах с Орхидеената жена. Всички видяхме на какво е способна.

— И ние ще внимаваме. Загрижеността ти е трогателна. След всичко... — Той спря, очевидно разстроен от спомена за отминалото си обвързване.

— После ще имаш време за реабилитация, Бордмън — каза мило жена му.

Бет разгледа тази влюбена двойка и изпита страх за тяхната безопасност в ръцете на врага. Вече имаше прекалено много смърти.

Бет не се чувстваше достатъчно силна да стане свидетел на още две.

38.

Мади си играеше с храната. Виллицата ѝ се движеше през яхнията в концентрични кръгове и разплисकваше кафявия уиндзорски сос през ръба на пластмасовата чиния. Поне имаше време да мисли, прекалено много време. Преди беше запълвала живота си с учение, после с преподаване, а сега — това. За първи път ѝ стана ясно защо бе приела работата в училището за слепи: за да бъде невидима. В университета за нея нямаше романтични авантюри с невинни студенти, нито безобидни лудории след няколко чаши вино с колеги — само работа. Мади беше избрала този стил на живот, но щеше да се радва, ако някое приятелство за цял живот я бе отклонило от него. Вместо това, само клавишите на пианото акомпанираха на трите сравнително самотни години учение.

Тя остави бялата пластмасова вилица на масата, когато си спомни за мъчителната самота на следването. Всички други стотици студенти със семейства и приятели се прегръщаха и усмихваха, замаяни от гордост, а тя бягаше надалеч, сама, без свидетели. Мислеше си колко горда би била майка ѝ, дори и баща ѝ би сложил за случая маската на бащината гордост. Най-ясно си спомняше невинността по блесналите студентски лица, повечето оброчени с четвъртити шапки, взети назаем от колежа, доволни от своя малко глуповат вид. Тя беше загубила своята невинност много преди това.

Меди се просна с лице върху масата. Нямаше вина за нищо. А сега беше тук, пак сама. Времето, прекарано в училището за слепи, бе белязано от щастлива анонимност, докато не се появи Маккейб. Неговото насилие я хвърли в мрачния реален свят, един свят на непрекъснато пушещи полицаи и лекарки с груби лица. После Даяна я покани. Имаше нещо в писмото ѝ, което подсказваше за тайни, за мъртво вълнение назад към минали преживявания, за спускане по течението на разбирането. Мади обмисля със седмици предложението за помощ. Накрая, когато участъковият лекар отказа да ѝ дава рецепти

за валиум, когато започна да вижда сънища и с отворени очи — тя отиде при тях и те не я разочароваха.

Терапията не беше академично упражнение на психиатър, който е чел за изнасилването в книгите. Тя се провеждаше от жени, които познаваха материята лично, прекалено лично. След известно време зависимостта ѝ от размекващите мозъка лекарства изчезна и тя започна да приема истината за себе си. Беше се случило и сега трябваше да живее с него. Имаше и влошавания, когато манията ѝ да се къпе по безброй пъти на ден се потискаше с непрестанно повтаряне, че вината не е нейна. Една от жените от благотворителното убежище бе протрила гърдите и гениталиите си до живи рани с пемза, но те не се разсърдиха на нея, а на мъжете. Подкрепяха нуждата от самозащита, а не от самобичуване.

Мади си спомни часовете по самоотбрана в приюта. Бити жени стояха приведени пред инструкторката, докато нейните думи не ги докарваха до лудост и те започваха силно да удрят и добре премерено да ритат облечените в костюми чучела пред тях. Мади бе изненадана от силата на своя гняв, който ѝ позволяваше да спре атаката над нещастната безлична кукла само когато изтощението и затихващата мощ на ударите я поваляха на колене. После ги учеха на контрол, дисциплина и самоувереност, но ожесточението не изчезваше. Това беше същото онова ожесточение, което бе почувствала, когато взе оръжието от сейфа на приюта и се изправи пред Маккейб. Тогава се появи Бет.

Тя беше всичко, което Мади не беше. Те двете — положителната и отрицателната, успялата и провалилата се — стояха в една стая, докато тя се готвеше да отнеме живота на своя изнасилвач. И го направи. Дали щеше да остане жив, ако Бет не беше влязла внезапно — не можеше да каже със сигурност, но фактът, че умря, оставаше и Мади не съжаляваше.

Бет ненавиждаше да се покрива, но много въпроси, които останаха без отговор в съзнанието ѝ, след като Бордмън ѝ откри истината, правеха засега положението поносимо. Безопасното жилище, което той им осигури, миришеше на влага и запуснатост, но поне даваше възможност на Фъргъс да се възстанови и на Бет — да се

концентрира. Опитът ѝ я отведе на позната пътека. Тя трябваше да реши как да сглоби тази „програма“ в едно. Странно беше, че независимо от ужасяващата реалност, все още мислеше с тези телевизионни термини. Сякаш това беше нечий чужд филм.

Откакто Бордмън си отиде, нарастващата купчина вестникарски статии и надрасканите от Бет бележки бяха разпръснати безразборно по евтината маса. Пресата изглеждаше доволна, че продължаващата сага за Бет Гембъл им осигуряваше достатъчно материал да напълнят страниците си от горе до долу няколко пъти. Трябваше да признае, че ако обстоятелствата бяха различни, тя също щеше да тича с тази глутница. Вместо това, сега беше подгоненото животно.

Централният въпрос, който се оформи в ожесточения дебат, не беше дали е убила Артър Мидълтън, а дали е имала право да го направи. След като вече бе осъдена от Висшия съд на медиите, тя се замисли за властта на бранша, в който вече никога не можеше да се завърне. Наложената посредством Мади стратегия на мълчание само наливаше масло в огъня, сякаш пресата бе получила картбланш да спекулира на воля с нейните чувства. Тези отпечатани откровения, за които се заявяваше, че са получени от източник, близък до госпожица Гембъл, бяха сами по себе си откритие. Тя не беше осъзнавала, че има толкова много приятели, които бяха посветили живота си на проучването на морала и мотивацията ѝ. Особено един привлече вниманието ѝ. В цитат от „Дейли Експрес“, приписван на Теди Максвел, се казваше: „Бет Гембъл беше моя любовница и приятелка. Тя беше предадена от системата в тази страна. Бях до нея, когато свидетелстваше, и аз самият станах свидетел на отчаянието, което я обзе после. За мен няма съмнение, че това, което Бет направи, много други биха искали да направят, но не им стискаше. Въпреки че не съм говорил с нея след ареста, тя знае, че аз пак заставам зад нея“.

От другата страна на пропастта, помисли си Бет. Осъзна, че Теди Максвел не беше нищо повече от един симптом на болезненото ѝ заслепение от бранша, който впоследствие се обърна срещу нея. Точно тогава нейното бъдеще премина през стаята — то ставаше все по-ясно с всеки изминат ден. Тя му се усмихна и Фъргъс се стовари върху стола и посегна за чиста превръзка.

— Дай на мен — предложи тя.

— Не, добре съм. — Той трепна и скръцна със зъби. — Ти продължавай. Колкото по-скоро откриеш нещо, толкова по-скоро ще се махнем оттук.

Фъргъс подхвана неумело превръзката на крака. Бет се направи, че не чу какво ѝ каза, коленичи до него и го погледна в очите, без да казва нищо. Раната заздравяваше бързо, по-бързо, отколкото бе очаквала. Това означаваше, че скоро пак щяха да могат да се придвижват. Когато марлята бе отлепена от крака му, тя каза:

— В „Съни Телеграф“ има статия за имението Пийгроув в Кент, как е било вдигнато във въздуха от някой ненормален.

— Наистина е ненормален — каза Фъргъс, като я гледаше внимателно.

— Точно така, но най-интересното е, че къщата принадлежи на Националния тръст за културно наследство.

— Е, и?

— Ами най-напред тази сутрин се обадох в Националния тръст, за да ги убедя да помогнат със средства за възстановяването и познай на кого е била дадена под наем къщата за последните 5 години?

— Гай Фокс.

— Топло. Женското благотворително дружество.

— Това не беше ли същото дружество, което е платило таксите на Мади в клуба по стрелба?

— Да.

— Бордмън ни каза да стоим настрана.

— Не, не е. Той ни каза да не се пречкаме. Но не каза нищо за телефонни обаждания.

Те пак се погледнаха и Фъргъс се облегна назад, като отново пое ролята си на резонатор, която беше станала съществена в живота му с Бет. Тя завърза на възел новата му превръзка, стана и закрачи из стаята.

— Ами ако Женското благотворително дружество няма и представа, че Орхидеената жена пропагандира убийството като крайна терапия? Ами ако тя просто използва прикритието на иначе уважавана организация, за да подбира случаите, особено тежките случаи, в които жертвите на изнасилването сами не могат да видят изход и тя им предлага своя? Спомни си, че ти казах, че тя говореше за себе си като за ключар.

— Възможно е — отговори Фъргъс, съзнавайки, че когато Бет набере пълна скорост, може да се очакват още последствия. Оказа се прав.

— Повече от възможно е, Фъргъс. Тя беше много разстроена за Маделин, сякаш си мислеше, че Мади по някакъв начин я е предала.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам точно, просто имам някакво предчувствие.

— Твоите предчувствия обикновено са доста точни. Опитай с мен — предложи окуражаващо той.

— Имаше нещо в начина, по който говореше, сякаш бях докоснала оголен нерв.

— Продължавай.

— Каза ми, че властите никога не са вземали Мади на сериозно. Тя е била нещастен случай, точно така го каза — нещастен случай.

— Какъв нещастен случай?

— Във войната.

— Нейната война?

— Да, точно това е. Беше изключително лично.

— Но това как се вписва в отношението ѝ към Мади? Мислех, че Мади би трябвало да бъде част от всичко това. Искам да кажа — мислех си, че Мади е на нейна страна, неин воин, ако щеш.

— И аз мислех така в началото, но сега не съм сигурна. Мади е много напласена.

— А ти не си ли?

— Разбира се, че съм, но не това имах предвид. Не вярвам, че Мади изобщо е включена в големия план.

— Искаш да кажеш, че убийството на Маккейб не е било планирано.

— Точно така.

— Как разбра това?

— Ето как го виждам аз: тя ми каза, че за някои жени вратата към свободата не се отваря толкова лесно и имаше предвид, че Мади е една от тези жени.

— Нещо като неуправляем снаряд.

— Нещо такова. — Бет се обърна към папките, които ѝ даде Бордмън, преди да си тръгне, и потупа леко най-горната. — Жертвите на всички убити мъже са имали желязно алиби за времето на

убийството. Мади дори не го е счела за необходимо. Единственото, което я е интересувало, е било да убие Маккейб. Затова бих била много изненадана, ако Орхидеената жена има нещо общо със смъртта му. Трябва само да прочетеш тези папки, за да видиш колко внимателно са били планирани и извършени убийствата. При това положение те могат да са дело само на професионален убиец.

— И това до какво ни води?

— Това може да означава, че когато властите са ме заложили като капан, Орхидеената жена не е имала друг избор, освен да се приближи до Мади. Тя е трябвало да покаже, че не може да понесе тяхното пренебрегване на случая на Мади.

— Тогава защо да не убие и Маккейб?

— Предполагам, че с времето би свършила и това, но тя обича нещата да са перфектни. Все едно че отглежда орхидея. Сигурна съм, че има някои жени, свързани с благотворителното дружество, които са наясно какво върши тя и тайно го аплодират, но традиционната помощ е на първо място. Тя беше много горда да отбележи, че е създавала система за подпомагане. В нея има етапи и процедури, които предхождат последната стъпка, също като в правораздаването. — Бет бавно издиша.

— Значи според теб Мади не е реагирала на първоначалната помощ.

— Просто имам такова чувство, разбираш ли. Ами ако е реагирала прекалено ентузиазирано и оръжията, дебненето, крайното възмездие — всичко това е експлодирало в мозъка ѝ? Сигурно е била стигнала прекалено далеч, за да може да спре.

Бет почувства как мъглата на объркването се спусна пак над собствения ѝ ум. Така беше, откакто Бордмън ѝ разкри истината. Истинската цел на нейния гняв ѝ убягваше като правилния път на непознато кръстовище — не знаеше накъде да поеме. Властни и на пръв поглед принципни мъже бяха променили живота ѝ така лесно. Това я гнетеше до дъното на душата ѝ. Щеше да ги накара да съжаляват за решението си.

От друга страна, една жена искаше да я хвърли в затвора за убийство, което не бе извършила. Това също бе акт на отблъскваща арогантност. Фъргъс беше прав. Орхидеената жена трябваше да бъде спряна и Бет трябваше да бъде тази, която да го направи. Сякаш беше

избрана да доведе тези две извратени идеологии до апокалиптичен сблъсък.

Бет копнееше да бъде пак част от публиката, а не артистка на сцената. Единственият проблем беше, че нямаше стратегия. Можеше само да реагира на това, което ѝ натрапваха. Единственото решение беше да вземе нещата в свои ръце. Досега по пътя я водеха като сляпо куче, което не знае кой държи каишката. Докато не разкрие самоличността на Орхидеената жена, щеше да е невъзможно да прави някакви планове. Едно нещо беше сигурно — отговорът се криеше в нея.

39.

Първият наставник на Бордмън в полицията — един сприхав сержант с дрезгав глас — го беше научил на най-важната тактика в разследването: подготовката. Без нея той никога нямаше да залови нито Звяра от Блекхийт, нито Саймън Торндайк, автомобилния изнасилвач. Може и да беше досадна, но вършеше работа.

Той погледна надолу към компютърните разпечатки пред себе си. Сержант Добсън беше получил достъп — доста нелегално и за голяма радост на по-младите офицери — до наличната информация за Женското благотворително дружество. В по-голямата си част това беше банално, но добронамерено четиво. То съдържаше данни за дарения и разпределението на тези пари по различни сродни организации, които дружеството покровителстваше. Нямаше нищо, което да изглежда нередно.

Съпругата на Бордмън му помогна в отегчителното къртовско ровене из натрупаните книжа. След четири дни работа те не бяха стигнали по-близо до тайната на имението Пийгроув. Допитванията му до Националния тръст потвърдиха, че имотът е бил даден под наем на благотворителното дружество преди три години.

Този факт го доведе до адвокатите, занимаващи се с благотворителността, които имаха специалната привилегия да не разкриват имената на обвързаните с тази дейност. Жената адвокат, с която разговаря, беше враждебна като тигрица, когато защитаваше тази информация. Бордмън реши, че тя е или много принципна юристка, или знае нещо за въпросната група. Дори и при това подозрение той не беше в състояние да принуди адвокатката да направи разкрития, още повече че тя си вършеше работата както трябва.

Фиона, както обикновено, го накара да спре и да премисли пак какво точно търсеха.

— Но не става ли въпрос точно за това? — започна тя, като разпръсна копия от досиетата на убитите мъже пред него. — Ние подозираме, че благотворителното дружество е замесено в убийството

на тези мъже. То се занимава и с жертвите на изнасилванията, независимо дали престъпниците са осъдени, или не. Ами ако имената на жертвите на оправданите фигурират в списъка на получателите на даренията? Няма ли да е озадачаващо, ако от всички жертви на изнасилвания в страната тези са избрани специално да получат помощ?

Бордмън веднага разбра накъде бие тя. Ако можеше да докаже, че има връзка между тези две неща, тогава тя не можеше да бъде пренебрегната. Това означаваше, че те имат достъп до организацията. Заеха се с трудоемката задача да прегледат огромния списък от жени, на които благотворителното дружество е помогнало през последните три години, и се учудиха на широтата на работата му. Пред него стояха имената на толкова много трагични жени, чиито изнасилвачи са били оправдани. Фиона се оказа права. Те бяха тук — всичките. Всяка една бе получила средства да посещава курса по психотерапия в имението Пийгроув. Всяка бе посещавала курса, но нито една не се появяваше повторно в документите като нуждаеща се от допълнителна помощ.

Тогава Бордмън провери още едно име в списъка: Маделин Милтън. Схемата беше същата. Тя дори потвърждаваше плащането на таксите в клуба по стрелба в графата „Възстановяване“.

— Дотук добре — промърмори той на себе си. — Може да сме прави, но това не е доказателство. — Обърна се към усмихнатото лице на жена си. — Ако опитам да се свържа с коя да е от тези жени, те ще се затворят в себе си. Имат много малко основания да се доверяват на полицията.

— Винаги съм се виждала като активист на благотворителността — потвърди неговите мисли жена му. — Как работя неуморно за обществото и браня пенсията на стария си съпруг.

— Трябва да сме внимателни. Няма да поемам никакви рискове с теб.

— Те сигурно ще оценят едно посещение от представител на тръста, който просто иска да види как се справят. Бордмън, ти само избери обекта — да не е някоя млада идеалистка, а аз ще се маскирам възможно най-предпазливо.

Тя излезе от стаята, а той прегледа книгата по случаите, търсейки най-подходящата кандидатка. Патрик Майкъл Дън е бил намерен мъртъв в леглото си в Бристъл на 21 август 1994 година.

Бившата му съпруга, Тереза, 44-годишна, е била в местната католическа църква в предполагаемото време на убийството. Дори и следствието в Бристъл нямаше да нарече един свещеник лъжлив свидетел на алиби. Това беше първото убийство. Бордмън се надяваше, че е изминало достатъчно време, за да не бъде тя подозрителна към посещението. Отбеляза си адреса и провери на картата. Можеха да стигнат дотам за по-малко от два часа.

Със здраво пристегнат около преждевременно посивялата си коса шал, Тереза Дън излезе от изповедалнята за трети път тази седмица. Беше едва вторник. Не че имаше ненаситно желание да върши грехове, имаше само един голям грях, който не можеше да си прости. Свещеникът твърдеше, че отдавна е опростена от Господа, но Тереза не споделяше неговата убеденост.

Придърпа тънкия си шлифер около себе си и се смръщи срещу слънчевата светлина на бристълското небе. Не беше се стопляла, откакто чу новините от полицията. Вървеше с наведени очи, страхувайки се някой непознат да не види ужасния грях, който тежеше на душата ѝ. Имаше време да спре в рибарския магазин за малко парче треска, после щеше да тръгне обратно към своето убежище и да се моли да забрави това, което беше извършила. Беше преминавала много пъти по маршрута от църквата през рибарския магазин и после към къщи. От онзи ден нататък го правеше ежедневно, с малки изключения. Последното нещо, което очакваше, беше посетител.

На Фиона Бордмън ѝ беше топло в старомодните дрехи, които бе избрала. Полата от плат с диагонална сплитка и подходящият жакет я правеха да изглежда по-едра и по домошарка, отколкото беше. Тя чу, че собственичката на къщата се приближава, обърна се и видя една дребна слаба жена, чието лице бе почти напълно покрито от простия кафяв шал, да се появява с ключа в ръка.

— Госпожа Дън?

Кротката женица кимна, без да вдига поглед, и мушна ключа в познатата ключалка.

— Не съм дошла да ви продавам нещо, дошла съм да ви помогна.

— Да не сте от бюрото за безработни? Казах ви за чистенето. Аз съм почтена жена, не като някои други наоколо. — Като каза това, тя

вдигна очи и огледа съседните къщи. — Не е хубаво за една почтена жена такива като вас, облечени по този начин, да се появяват пред вратата ѝ.

Фиона забеляза, че в гласа ѝ няма нелюбезност. Думите ѝ бяха съвсем обикновени, не изразяваха мнение.

— Не, аз съм от имението Пийгроув.

Ръката на жената моментално се стрелна към шията, където Фиона видя молитвена броеница над остроото деколте на блузата. Тереза започна да мънка.

— Всъщност дошла съм само да си поговорим, да видя как се справяте, това е всичко. Няма от какво да се страхувате.

— И тя така казваше.

— Кой и какво казваше?

— Вие знаете, вашата шефка. — Тя се засуети около ключалката и бутна вратата. — Кажете ѝ това, че има по-страшни неща от нейното възмездие. Не съм казала нищо, Господ да ми прости, и няма да кажа, но повече нямам място в тази дяволска работа.

Фиона видя в очите на жената ожесточение.

— Кажете на Даяна, кажете на моята кървава лейди, че проклинам деня, в който се вслушах в нейната омраза.

Дребната жена се стрелна покрай нея с изненадваща мощ и тресна вратата с всичката сила, която се съдържаше в настръхналото ѝ тяло. Фиона помисли да почука на вратата, но здравият разум ѝ каза, че Тереза Дън щеше да остане толкова безответна на почукването ѝ, колкото и на всякакви по-нататъшни въпроси.

Когато се върна при колата, Бордмън я изчака да седне на мястото си.

— По едно време си помислих, че ще ме разкъса на парчета. Добре че не влязох вътре. Бог знае какво щеше да ми сложи в чая. И това при положение че си направеше труд да бъде по-мила, а не тръгнеше директно с електрическата дърворезачка!

Докато караше обратно към Лондон, Бордмън изслуша разказа на жена си.

— В гласа ѝ имаше омраза, сякаш не се страхуваше от нищо, което този свят може да ѝ причини, за да направи живота ѝ още по-злочест, отколкото е в момента.

— Сигурна си, че я нарече „Даяна“ и „моята лейди“?

— Абсолютно. Изстреля го с толкова злоба, сякаш мразеше самата титла.

— Трябва да е някоя важна клечка в тръста — заключи Бордмън.
— Ако е титулувана, ще е спомената като дарителка. Бет вече проведе някакво разследване в тази посока. Да се върнем при нея и да видим дали може да подреди парчетата от мозайка.

Той се пресегна и стисна ръката на жена си.

— Бордмън, нали не ме покровителстваш?

— Не, просто съм благодарен.

Колата продължи пътуването си от една отчаяна жена към друга.

40.

Мади чувстваше болки от главата до петите под бремето на инерцията. На все по-чести интервали я обхващаше желание да се движи бързо, бясно, да крещи или да се смее, да пее или да плаче — каквото и да е, само да прави нещо, но времето пълзеше нататък бавно и безмилостно към нея. Бяха изминали шест седмици, откакто Бет я убеди, че най-безопасното място за нея е това, където самата тя трябваше да бъде: в затвора. Седеше на единствения стол и се взираше в зле боядисаните стени на килията, които ограничаваха нейния свят. Посегна към издутата, но прилежно подредена кутия с юридически книжа и червеят на съмнението я загриза пак.

Мади беше предизвестена, че процесът започва след 14 дни, а нямаше никаква вест от своята избягала приятелка. Всеки изминал ден отбелязваше още един знак в ограничените очертания на монотонността. Всяко утро и всяка вечер предизвикваха нови пукнатини, които разяждаха нейната увереност. Ами ако Бет не намереше начин да докаже тяхната невинност? Ами ако реши да не се връща повече? Това не би могло и не бива да се случи, повтаряше си тя. Но вероятността да я разкрият не излизаше от ума ѝ. Беше мислила да сложи край на опасната игра, която играеха, но както ѝ каза Бет по телефона, вече нямаше никой, на когото да има доверие — нито дори и Орхидеената жена и особено полицията.

Иронията на нейното положение отекваше фалшиво. Ето я тук, опасните хора претърсваха страната заради нея. И през ум не им минаваше да бръкнат в джоба на врага. Освен това безсънните нощи, прекарани сред отпадъците на обществото, изглежда, бяха странен морален урок за нея. Въпреки че беше фактически невинна за смъртта на Маккейб, знаеше, че ако не беше натиснала спусъка, той вероятно още щеше да е жив. Ако някога трябваше да я осъдят за вината ѝ, тя си мислеше, че времето, прекарано тук, щеше да успокои обществената ненавист. Радваше се, че Маккейб е мъртъв. Само можеше да се надява, че Бет не е.

Бет беше оклюмала пред нищетата на ранната утрин, която водеше след себе си още един ден в очакване Бордмън да ѝ се обади. Това за тях беше десетият ден на безсмислени предположения и задънени улици на мисълта. Дъждът плющеше по прозореца. Бет не за първи път бе унесена в мисли за Мади. Някогашният ѝ пристъп на увереност, че може да осуети плановете на Орхидеената жена, увяхваше с всеки изминал неумолим час. Горката Мади!

Ако Бордмън не успееше да направи пробива сега, когато оставаха по-малко от две седмици до процеса, Бет щеше да бъде принудена да признае, че е сгрешила. Господи, какво ли щеше да се случи тогава? Фъргъс ѝ бе припомнил, че е избягала от закона, че е бегълка, и да отиде до най-близкия полицейски участък и да каже „Съжалявам“ със сигурност няма да се посрещне с много съчувствие.

Имаше заповедта, подписана от Молину, но като се имаше предвид държането му досега, беше спорно колко дълго този документ ще остане неприкосновен, ако веднъж научи, че е у Бет. Какво ще стане с Мади, ако не успеят да намерят Орхидеената жена? Нищо не бе по-сигурно от дългосрочна присъда за заговор срещу действието на закона. И още по-лошо — все още я търсеха за разпит във връзка със смъртта на Мидълтън.

Точно тогава, през една от вадичките, които се стичаха по стъклото, тя видя една кола да спира пред къщата. От нея слезе Бордмън и разтвори син чадър. Сърцето ѝ заби и тя скочи на крака.

— Фъргъс! Фъргъс! Бордмън се върна! — извика Бет към втория етаж и си спомни неговите инструкции да не отваря на никого вратата. След секунди тримата стояха в кухнята.

Бордмън енергично разтърсваше чадъра до задния вход. Фъргъс седеше в очакване отляво на Бет на масата за хранене. Тя наблюдаваше как полицаят обиколи стаята и седна до нея. Изглеждаше уморен.

— Е? — наруши накрая мълчанието Бет.

— Имам добра и лоша новина — отговори Бордмън.

— Без шегички.

— Едва ли са шегички, Бет.

— Знам, извинявай, но не е лесно да седиш в тази клетка, отрязан от всичко.

— Разбирам, но не трябва да забравяш, че е за твое добро.

— Добре, каква е лошата новина?

— Все още не знаем коя е тя — отговори Бордмън.

Бет наведе глава и главният инспектор нежно повдигна брадичката ѝ с показалеца си.

— Не съм казал, че всичко е загубено, нали?

Бет го погледна в очите.

— Какво искаш да кажеш? — каза тя бавно, със зараждаща се надежда.

Бордмън започна да разказва за разследванията си минута по минута. Те попиваха всяка сричка и чакаха да чуят разкритието в края на монолога му, каквото и да бе то. Трябваше да има такова със сигурност, тъй като гласът му изреждаше премеждията с нарастващ ентузиазъм. Бет остана с впечатление, че не е изпитвал такова удоволствие от години. Накрая той им откри името, което беше изникнало при проучванията му.

— Даяна — повтори бавно Бет.

— Господи, кой ли не може да е това! — каза унило Фъргъс.

Бет стана от мястото си, усмихна се на себе си и изскочи от кухнята. Бордмън и Фъргъс се спогледаха, напълно объркани.

— Какво толкова казах? — промърмори Фъргъс.

— Не знам — отговори Бордмън и също излезе от кухнята. Намери Бет да рови в купчината книжа на масата в трапезарията.

— Извинявай — каза той. — Ще бъдем ли осведомени какво става в твоята глава?

— Шшт! — отвърна Бет и продължи да търси в купчината. Внезапно извади от една папка лист, изписан с нейния равен почерк. Вдигна го победоносно пред себе си и прегледа съдържанието му.

— Какво е това, Бет?

— Това е списъкът на основателите и членовете на настоятелството на Женското благотворително дружество. Тя трябва да е някъде тук — отговори младата жена, без да вдига поглед. За минути състави по-малък списък от девет имена. Стрелна се покрай объркания Бордмън и посегна към палтото си, което висеше на парапета.

— Къде смяташ да ходиш? — попита той.

— Трябва да разузная някои неща — отвърна делово Бет. Паяжините на бездействието от последните седмици бяха избърсани и

тя чувстваше прилива на адреналин в жилите си.

— Не и без мен, в никакъв случай — заяви инспекторът и тръгна към вратата след Бет.

— Нито пък без мен — добави Фъргъс.

Бет погледна към двамата мъже и внезапно бе обзета от благодарност към тях. Истински приятели в нужда.

— Къде отиваме? — попита Фъргъс, докато навличаше якето си.

— Да намерим Даяна — заяви направо Бет.

Бордмън можеше само да я следва. Сега тази млада жена ръководеше всичко.

41.

Познатата кръгла читателска зала на Британската библиотека беше за Бет като топло удобно одеяло. Бордмън и Фъргъс седяха от двете ѝ страни, когато тя отвори страниците на „Кой кой е?“. Списъкът с имена, който беше съставила, лежеше отляво. Единственото общо нещо беше собственото име Даяна. Като прелисти каталога на славата, тя бързо намери първото име от списъка. Баронеса Даяна Марчант, дата на раждане — 1908 година. Не ставаше. По нейно предположение жената, която търсеше, беше между 45 и 60 години, така че всички извън този отрязък можеха веднага да се изключат. Три имена по-нататък тя попадна на лейди Даяна Бъркхол, родена през 1934, пожизнена благородничка, от Рийджънтс Парк, Лондон. Но много организации, на които бе предоставила своята помощ, освен Женското благотворително дружество, изглеждаха на Бет неподходящи. Тя беше сигурна, че нейната Даяна не би си губила времето да членува например в Комитета за контрол на финансите на железопътния транспорт. Още две имена веднага отпаднаха от нейния списък по географски причини — едната живееше в Южна Африка и беше омъжена за стар колониалист, а другата бе запалена археоложка и без съмнение си пробиваше път към някоя изчезнала гробница в Долината на кралете.

Точно тогава тя изскочи от страницата като пламък от горяща сграда. Бет замръзна, когато прочете: „Лейди Даяна Ийв Елизабет Чалмолей, родена на 14 април 1948, дъщеря на покойните Чарлз и Алис, лорд и лейди Чалмолей, има една дъщеря. Завършва колежа «Родиън и св. Хилда» в Оксфорд. 1969: на държавна практика в Лондонската служба за консултации на бременността. 1970-1971: Харвардска лига за реформа в здравното осигуряване. 1972: Международната мисия на доброволната организация «Сестри на милосърдието», по-точно Южна Америка. 1973: Фондация за борба със синдрома на стреса. 1973: Основателка на Женското благотворително дружество. Дейности: градинарство, политика,

женски въпроси“. Преписа бързо статията и подаде разтворения том на Бордмън.

— Това е тя — прошепна Бет.

Бордмън подсвирна тихо през зъби, като прочете.

— Бет, не очакваш да се втурна с взлом в живота на жената заради твоето предчувствие, нали?

— Това е тя и ти го знаеш.

— Може би, но нямаме доказателства, ако си спомняш. Не забравяй, че си избягала. Кой ще повярва на думите ти срещу тези на една уважавана титулувана филантропка?

Бет изгледа Бордмън след този негов груб, но справедлив коментар. Беше прав, трябваше да открие още нещо. Едно нещо в статията я порази като много странно.

— Забеляза ли, че никога не се е омъжвала?

— Е, и? — отвърна Бордмън.

— Тогава откъде се е появила дъщерята?

Бордмън препрочете кратката биография и си призна, че наистина е странно. Фъргъс надничаше през раменете им. После вметна:

— Бих казал, че по-уместен е въпросът — коя е сестра ѝ?

— Защо? — попита Бордмън.

— Ами ясно е, че Даяна е мотивирана от нещо, свързано със сестра ѝ. Намерим ли сестрата, може да намерим и някои отговори.

— Но освен че по рождение носят едно и също име, тя може да се казва по всякакъв начин. Вероятно е омъжена — каза обезверено Бет.

— Значи само едно нещо ще оправи работата — каза той находчиво.

— Какво е то? — попита Бордмън, искрено впечатлен от Фъргъс.

— Мег Шелдън.

— Мег чия?

— Фъргъс, ти си гений! — възкликна Бет прекалено високо за тишината в библиотеката.

— За кого, по дяволите, говорите? — настоя Бордмън.

— Беше светска хроникьорка в „Татлър“, вече се е оттеглила. Луда е колкото си иска, но това, което не знае за висшето общество, просто не си заслужава да се знае. Използвахме я, когато правихме

материала за Мръсния Дук, който обърнал замъка си в бардак. Тя трябва да може да ни каже нещо — обясни Бет.

— Добре, но не трябва да се оставяш да те види. Аз ще го направя — каза твърдо Бордмън.

— Няма да се наложи. Тя всеки ден обядва с приятелчетата си в „Риц“. Мога да ѝ се обадя. Ще се радва да ме чуе, особено след като не съм говорила с никой друг, откакто съм в затвора — усмихна се Бет.

Те забързаха през фойето и излязоха през огромните врати към колата на Бордмън. Три минути по-късно Бет чу превзетия глас на Мег Шелдън по неговия мобифон.

— О, боже, говоря с Бет Гембъл! Трябва да съм привилегирована, скъпа.

— Здравей, Мег. Мисля си, че този разговор ще е достатъчен да те накара да се върнеш пак в пресата.

— Дори и интервю с Господа, нашия създател, не може да ме накара да направя такова нещо. Е, не ми се вярва това да е само светско позвъняване, Бет, любов моя. Да не би да искаш да знаеш кой какво казва?

— Не точно.

— Би трябвало да те интересува. Всички говорят за теб.

— Не, имам нужда да знам това, което можеш да ми кажеш за лейди Даяна Чалмолей — помоли Бет.

— Бих казала, че е точно приятелката, която ти трябва в беда като твоята.

— Наистина ли?

— Очарователна жена. Много влиятелна, но не се показва често в обществото.

— Това като че ли вече го разбрах, но по-специално се чудя дали знаеш коя е сестра ѝ?

— Беше, искаш да кажеш?

— Моля?

— Беше, мила, в минало време, мъртва е, не е вече в нашата тленна въртележка.

Мисълта на Бет отхвъркна към разговора ѝ с Даяна в парника. Започваше да се прояснява. Даяна ѝ каза, че трябва да изпълни последната воля на сестра си. Следващият коментар на Мег върна Бет с трясък обратно в реалността.

— Бяха неразделни някога — в техните среди ги знаеха като чаровните Чалмолей. Обичаха забавленията и бяха толкова красиви. Всяка от тях можеше да си избере когото си иска от мъжете. Вместо това, Джулиет се омъжи за оня раболепен малък мазник Палмър-Дент...

Бет изпусна мобифона. Той падна в скута ѝ като някаква огромна хлебарка. От него все още се чуваше пронизителният глас на Мег, която не знаеше каква гръмотевица е предизвикала без предупреждение.

— ... имай предвид, ако смяташ да се свържеш с нея, че не мисля, че ще имаш много късмет, красавице, тя не си говореше със сестра си цели двайсет години. Браво на нея, винаги съм го казвала. Дори не дойде на венчавката — можеш да намериш това в „Татлър“ — никой не разбра защо, но фактът, че ѝ става зет, за мен е достатъчно извинение. Още нещо, което трябва да знаеш — тя е мисионерка. Беше една година в Южна Америка, върна се друг човек. Осиновила дете оттам и оттогава е истинска отшелница. Бет, там ли си още?

Тя бавно върна пукация черен мобифон до ухото си.

— Да, Мег, благодаря ти. Ще ти се обадя пак скоро.

— Аз не се отбивам много често до затвора, скъпа, но горе главата и човек никога не знае.

— Не, не знае.

— Какво искаш да кажеш, скъпа?

— Нищо, благодаря ти пак.

— Чао.

Тримата поседяха, без да говорят, няколко минути, после Бордмън пое командването.

— Трябва да говоря с Молину, Бет. Много е високо — Палмър-Дент!

— Още не мога да го повярвам — беше всичко, което тя успя да каже.

Бордмън запали мотора и колата се вля в бясното движение на часа пик.

42.

— Исусе Христе! — промърмори Фъргъс за седми път от задната седалка на колата на Бордмън.

Бет от двацет минути бе потънала в чупливото мълчание на своето откритие. Инспекторът караше и от време на време поклащаше глава, напълно невярващ.

— Спри колата! — каза внезапно тя.

— Защо? Трябва да стигнем до Молину — отговори настоятелно Бордмън.

— Спри колата! — повтори Бет. — Трябва ми малко време.

— Нямаме никакво време. Имай ми доверие, ще оправим всичко. Държиш в ръцете си точните карти. Сега Молину ще трябва да пропусне раздаването.

— Не, не съм готова да ги изиграя. Дай ми двацет и четири часа.

— Какво те прихвана? Това не ти е някаква шибана репетиция — това е истинският живот — извика Фъргъс от задната седалка. — Получихме каквото искахме, да приключваме с това.

— Точно за това става въпрос. Всичко, което имаме, е условно.

— И какво от това! Трябва да е достатъчно, за да накара Молину да премисли. Освен това неговата заповед е още в теб. Ако не друго, тя ще го накара да погледне сериозно.

— Използвай главата си, Фъргъс. Там е работата, че дори и с Бордмън до нас, той пак може да откаже да ни изслуша. Спомни си, че ти си този, който ми повтаряше да не забравям, че съм избягала. Така че какво струва моята дума срещу тази на някой като Даяна? И това, ако предположим, че той веднага се втурне да я арестува по обвинение в заговор за убийство.

— Ти какво предлагаш? — попита Бордмън, докато спираше колата в една странична уличка.

— Това, което казах — дайте ми двацет и четири часа.

— Какво ще правиш?

— Трябва да разбере какво е имала предвид, когато каза, че трябва да изпълни последната воля на сестра си.

— Защо?

— Защото това е единственото, което има значение за нея, не виждате ли? Досега беше достатъчно хитра, за да избегне да я заловят. Какво ви кара да мислите, че сега ще спре? Трябва да разбере какво се съдържа в последната дума.

— И как си мислиш, че ще се добереш до нея? — попита Фъргъс.

— Не бих искал да развалям забавлението ти, Бет, но не мога да ти позволя да го направиш. Освен това няма никакъв шанс някой роднина на жената на Палмър-Дент да разговаря с теб — заключи Бордмън.

— Може би не с мен, но си мисля, че има голяма вероятност да говорят с племенницата на покойната.

— Не говориш сериозно! Подозирах, че си малко неуравновесена, но не и съвсем откачена!

— Само ме изслушай, Бордмън.

— Не държа.

— Е, добре тогава, недей, но аз слизам тук и не мисля, че изобщо си в състояние да ме спреш! — отвърна Бет. В гласа ѝ имаше заплаха.

Бордмън я погледна и се почувства като в небрано лозе. Независимо от съучастието му във всичко, което се случи, не можеше да се избяга от факта, че той бе затънал колкото и Молину. Те се гледаха, без да мигат, в очите, докато той се усмихна — по-скоро на куража на тази красива смела жена, отколкото на абсурдно невъзможната ситуация, в която бе поставен.

— Добре, Бет, двайсет и четири часа. Ако дотогава не се върнеш в къщата, в която се криете, сам ще говоря с Молину, а съм сигурен, че не би искала да пропуснеш това. Сега изчезвай от очите ми. И внимавай.

Бет се взря в него за един дълъг миг, преди да се наведе и нежно да го целуне по бузата. Бордмън се изчерви, после порови в джоба на самото си и извади портфейла. Измъкна една банкова карта и ѝ я подаде.

— Ето, ще имаш нужда от някакви пари. Изтегли ги с нея — каза той срамежливо.

Бет му се усмихна широко: думите бяха излишни. Тя се обърна към Фъргъс, който вдигна вежди, но усети тръпката на вълнението да пропълзява по вените му.

— Тогава да се връщаме на работа, маестро?

— Така излиза, но първо да напазаруваме. — Бет се усмихна и почувства пак адреналинът да нахлува в жилите ѝ. Те отвориха вратите на колата и стъпиха на асфалта. Бет спря и се наведе обратно към колата.

— Какъв е номерът на картата, Бордмън?

— 9999, друго? — отвърна той и подпали мотора на даямлера.

Фъргъс нямаше много време за увлечения по други жени, откакто Бет се втурна в живота му. Така че не без опасения стоеше на телефона по молба на Бет и чакаше да чуе глазгоуския носов говор на Мелани Бренан. Това, което някога беше любов, после се превърна в навик, а сега определено беше омраза.

— Какво искаш, ирландско терористично копеле такова?

— Хей, и на мен ми е приятно да те чуя пак, Мелани.

— Я си го начукай, Фин!

— Каква изисканост, какъв чар!

— Какво има? Заключиха ти хубавото момиченце и сега няма с кого да си играеш?

— Да, нещо такова, Мелани, просто си помислих, че и ти може да си малко самотна.

— Пак си помисли. Ако е само приятелско обаждане...

— О, успокой топката, момичето ми, имам нужда от услуга. — Фъргъс кръстоса пръстите си и отдалечи слушалката на една ръка разстояние.

— ... свиня... ирландски... пияница...

Фъргъс сбърчи лице и от време на време връщаше слушалката обратно до ухото си. Предполагаше, че вече целият новинарски отдел слуша обидната тирада. Той рискува:

— Виж, не е моя грижа, но ако Теди Максвел се случи да разбере, че поставяш личния си живот пред работата, на мен нищо няма да ми стане. — Той зачака като някой комарджия в Лас Вегас, който иска заровете да спрат да се търкалят.

— Глупости.

— Никак не са глупости, Мелани.

— Добре, какво искаш?

— Ето това е, моето момиче. Дай ми каквото имаш за лейди Палмър-Дент... покойната — добави той, но нямаше нужда.

— Защо?

— Защото Максвел е замислил нова серия за съпругите на изтъкнати политици. Мислехме си, че е най-добре да започнем с нея.
— Пак хвърли зара.

— Звучи ми тъпо, но ще ти изпратя нещо по-късно.

Фъргъс знаеше, че няма да го намери, но тя очевидно вече бе влязла в компютър, затова продължи нататък:

— Между другото, кога е починала?

— На 19 септември миналата година, след кратко боледуване. Не е била виждана на публично място от няколко години преди това.

— Така ли? — Фъргъс подсвирна, тъй като знаеше, че „кратко боледуване“ е евфемизмът на аристократите за умствено разстройство или самоубийство. Едно почукване на вратата на хотелската стая прекъсна мислите му. — Трябва да вървя, сладурче. Благодаря. Ще се погрижа Максвел да разбере колко си била полезна. До скоро.

— Не и ако зависи от мен, Фин!

Фъргъс отиде до вратата след второто нетърпеливо почукване и се опули пред гледката на прага. Там стоеше Бет с коса, черна като орхидеите на Даяна, а в ръцете си държеше сякаш всички пътни чанти на света.

— Не стой така, скъпи — въздъхна тя с най-сладкия глас, който беше чувал на сцената или в живота.

Издърпа я бързо в стаята.

— По дяволите! — възкликна той, докато тя изсипваше съдържанието на чантите на леглото.

— Не си ли чувал за декори?

— Бордмън няма да е доволен — каза Фъргъс и побутна бурканчето със сценичен грим.

Бет го издърпа от него и тръгна към банята.

— Едно такси ще дойде след половин час. Ще ми събереш багажа, нали?

— Къде ще ходиш?

— С малко късмет — надвика тя климатичната инсталация — в Камарата на лордовете.

Фъргъс чакаше в таксито, като само от време на време въздишаше вместо да отговаря на дрънкането на шофьора за всичко — от ролята на политиците до навичите в пиенето на много депутати, които били седели „на същото място, на което си и ти, приятел“.

Бяха изминали час и половина, откакто тръгнаха от хотела в Бейсуотър, и почти седем часа, откакто Бордмън бе изчезнал в лондонското улично движение. Фъргъс започна за първи път да губи вяра, докато не видя Бет да излиза от главния вход. Вратата ѝ беше широко отворена от портиера в зелена ливрея, който свали шапка, когато тя сърдечно махна с ръка.

— Да паля ли, приятел? Май че твоята госпожа се връща — попита таксиметровият шофьор.

— Да — отвърна Фъргъс и се усмихна учудено, когато Бет се вмъкна тромаво в колата. Тясната и много къса пола попречи на движенията ѝ.

— Е? — попита той очаквателно.

— „Баркли, Баркли, Лайтфут и Смедли“, моля. На „Чансъри Лейн“ — заяви Бет. Новият ѝ глас започваше да дразни Фъргъс.

Трийсет минути по-късно Фъргъс разтвори пръстите си, които бяха изтръпнали от дългото стоене свити в юмрук.

Бет седеше срещу него, пийваше кафе и дъвчеше дебел резен шоколадов пай с орехи, обилно полят със сметана. Отдавна не я бе виждал толкова оживена. Под влияние на младата жена и неговото сърце скоро заби в ритъм с нейното.

— Засега добре — каза тя и доволно примлясна с червените си устни, които рязко контрастираха на потъмнялата ѝ кожа и черната коса. На Фъргъс вече не му правеше впечатление дали е руса, кестенява, с черна коса или брюнетка. Той нежно се пресегна да избърше едно петно от сметана на горната ѝ устна.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

Тя му се усмихна.

— Никога преди не съм те чувала да говориш така, Фъргъс.

— Никога преди не съм попадал в такова положение. Ти какво очакваш?

— Знам, но вече сме близо, чувствам го.

— Да, аз също, само че винаги съм притежавал странния усет да знам кога да подам топката, Бет. На това тук отдавна му мина времето. — Той разпери пръсти.

— Но този път няма кой да я поеме, Фъргъс, не виждаш ли? Става въпрос за моя живот и трябва да отида докрай. Със или без теб — добави тя и го изгледа, но веднага ѝ се прииска да не беше го правила. — Извинявай — каза по-мекко.

— Няма нищо. Нямам претенции, че знам как се чувстваш, но главата ми вече се пръска.

— Ами събери си ума и ми помогни да измисля какво да кажа, като вляза. — Тя стрелна очи към голямата черна врата от другата страна на улицата — входът към кантората на адвокатите на семейство Чалмолей.

Бет беше решила, че ако може да разбере кой е движил правните дела на семейство Чалмолей, напълно е възможно същите хора да са продължили да работят за лейди Палмър-Дент.

— Не те разбирам — каза Фъргъс.

— Тя по рождение е богата жена, Фъргъс. Нейните семейни пари едва ли са оставени в ръцете на Палмър-Дент.

— И ти предполагаш, че тези адвокати се занимават с изпълнението на завещанието ѝ?

— Сега трябва да побързаш.

— Добре, но да се опитваш да ги убедиш, че ти си осиновената дъщеря на Даяна, е малко пресилено. Искам да кажа, че ти не знаеш нищо за нея. Те може вече да са се срещали с нея. Прекалено рисковано е, Бет.

— Мислиш ли, че е вероятно? Мег Шелдън ми каза, че Даяна и сестра ѝ не са си говорили с години. Ако разривът е бил толкова дълбок, не мисля, че през последните двайсет години някой от тези там е зървал изобщо Даяна, а какво остава за нейната южноамериканска дъщеря.

Фъргъс трябваше да признае, че това изглежда съвсем логично, особено в светлината на високомерието на Даяна от завръщането ѝ

насам.

— Сигурна ли си, че това са адвокатите?

— Искрено се надявам да е така, защото вдигнах скандал в централния офис на Камарата на лордовете.

— О, не! Кажете ми, че не е вярно, Бет?

— Страхувам се, че е вярно. Казах им, че лорд Чалмолей не е проявил почтеността да отговори на писмата ми относно нашата скорошна автомобилна катастрофа и че съм дошла лично да получа компенсацията си. Те не искаха да ги държат отговорни, че поставят в неудобно положение Негово Благородие и накрая се споразумяхме да получа името на семейните адвокати, с които без съмнение бих могла да стигна до някакво приемливо решение.

— Господи, не си загубила способността да се будалкаш, Бет.

— Веднъж станеш ли звезда, оставаш си такава! — каза тя скромно.

Бет прекоси фойето на кантората на „Баркли, Баркли, Лайтфут и Смедли“. В приемната седяха няколко млади мъже, облечени в различни нюанси на синьото, които придаваха на цялото пространство някакво мастилено усещане. Всички без изключение се вторачиха в наперената походка на Бет, докато тя се приближаваше до администраторката, която услужливо ѝ се усмихна. Според табелката на ревера ѝ казваше се Сара Пийкок.

— Добър ден, госпожо. Мога ли да ви помогна? — попита тя.

— Наистина се надявам да можете — отвърна Бет на много правилен английски със загатната латиноамериканска тайнственост в съответствие с външния ѝ вид. — Идвам, без да имам уговорка. — Чувстваше, че краката ѝ като две клечки кибрит са готови да се счупят.

— Ами ако бихте могли да ми кажете в най-общи линии какъв съвет ще искате, може би ще успея да ви уредя помощта на някой от адвокатите, но се боя, че те всички са много заети.

— Много мило от ваша страна, но виждате ли, не съм сигурна, че някой би могъл да ми помогне. Аз съм Ийв Чалмолей, дъщерята на лейди Даяна. Доста е деликатно. Знам, че вашата фирма представя чичо ми, лорд Чалмолей...

— О, приемерте извиненията ми, милейди — прекъсна я Сара. — Сигурна съм, че господин Смедли ще се ужаси, ако не сме го информирали, че сте ни посетили. Той от партньорите се грижи за семейните дела — продължи тя с почти затворнически шепот.

Бет се опита да скрие изненадата си, въпреки че устата ѝ беше пресъхнала и сметаната, която бе погълнала в кафенето, вече се бунтуваше в стомаха ѝ.

Сега нямаше връщане назад. Сара вече говореше по телефона със секретарката на Смедли и след няколко минути Бет беше настанена на удобен зелен кожен диван в ъгловия кабинет на Смедли, откъдето се откриваше прекрасна гледка към градините на „Линкълнс Ин“.

Смедли беше адвокат от старата школа, с буйна чисто бяла коса, обграждаща най-лъскавото теме, което Бет бе виждала някога. Докато я разглеждаше, седнал на дивана толкова небрежно, колкото позволяваше приличието, той бавно и целенасочено разбъркваше чая си.

— Да подредим нещата. Това е необичайно. Знаех, разбира се, че Даяна е осиновила момиченце, докато е била на мисионерска работа, но заради начина, по който се развиха нещата, не съм и сънувал, че някога то ще седи в кантората ми и ако ми позволите — ще я прави доста по-приятно място.

— Благодаря ви, господин Смедли. Виждате ли, тъй като майка ми се върна в Англия, а аз останах в мисията, бях в пълно неведение за останалата част от семейството. Майка ми никога не е говорила за него. Сега тя страда и аз не знам към кого да се обърна.

— Да, истинска трагедия. Аз, разбира се, не съм нито чувал, нито виждал майка ви от много, много години.

— След като — е, предполагам, че трябва да я нарека покойната ми леля — почина, изглежда, че майка ми трябва да се бори с все по-големи трудности. През тази година е посетила мисията само веднъж и не беше в състояние да се върне сама, толкова е объркана.

— Тя в състояние на *compos menti* ли е?

— Какво?

— В състояние ли е да контролира всичките си умствени способности?

— О, не, точно обратното, и това е причината да дойда да търся вашия съвет. Напоследък много настоява, че трябва да влезе в ролята

на, как го наричате вие, изпъл...

— ... нителка, драга. Изпълнителка. Но се страхувам, че бедната ви майка може би страда повече, отколкото предполагате. Виждате ли, завещанието на покойната ви леля вече е изпълнено. Всъщност аз бях един от изпълнителите.

— О! — възкликна Бет с искрена изненада. — Тогава съм ви загубила времето.

— Лейди Даяна беше, разбира се, много изненадващо спомената като наследница.

Мисълта на Бет се втурна назад, окрилена от надежда.

— Така ли?

— Да. Доста любопитно наследство, състоящо се от ключ, който, изглежда, е за стария замък Клийтсуърт Хол, семейната резиденция. Но тъй като цялото имение премина в ръцете на сегашния лорд Чалмолей, вашия чичо, нямаше начин собствеността да е завещана от вашата леля. Освен това тя стои празна от много години. Сякаш си спомням, че в младостта си момичетата прекарваха там много часове в игри. Когато ключът беше предаден, ние всички предположихме, че това е някакво последно послание. Всъщност аз лично го изпратих на майка ви в имението Пийгроув. Надявам се, че го е получила, каквото и да е значел.

— Никога не ми е споменавала.

— Боя се, че тук не мога да ви помогна. Тя със сигурност е посетила замъка, защото управителят на Клийтсуърт ѝ е помогнал да изнесе някои стари кашони с вещи преди около година, но не мисля, че те са имали някаква стойност.

— Чудя се — каза Бет, загледана в красивите градини навън. — Чудя се...

43.

Бет видя как мъжът с черна, пригладена с брилянтин коса слезе от роувъра без регистрационен номер. Други двама бързо го последваха, като подтичваха зад големите му и целенасочени крачки. Толкова дълго бе мислила какво би искала да направи с него, че сега, в момента, в който той пристигна, почувства, че пружината ѝ е пренавита. Продължи да го гледа как влиза на първия етаж на къщата, в която се криеха. Беше облечен в анонимен сив костюм, но поведението му ѝ подсказа, че Молину е човек, свикнал да върши всичко по свой собствен начин.

Бордмън вдигна поглед към нея. Не си казаха нищо, нямаше нужда. Тя осъзна, че току-що бе видяла човека, който насили живота ѝ точно така, както Артър Мидълтън бе насилител тялото ѝ. Бордмън затвори телефона и стана иззад бюрото си. Бет пак се обърна към прозореца. Залязващото слънце хвърляше странен оранжев отблясък върху вечерното небе и за сетен път тя се почуди как така се стигна дотук. Дори не знаеше как би реагирала, когато за първи път го погледне в очите и го чуе да говори. Да се опитва да обясни.

Наведе се напред и потърка слепоочията си. Толкова много неща се бяха случили, че забравяше порядъка им, но най-вече осъзнаваше, че тепърва ѝ предстои да тъжи за баща си. Обеща си, че ще направи поне това, когато всичко свърши. Край гроба му е имало много хора, но той не би дал и пукната пара за тези наблюдатели. Само тя имаше значение. Човекът, с когото щеше да се срещне всеки момент, се бе погрижил тя да е най-важната отсъстваща от погребението и само заради това не можеше да му прости. Почувства на шията си ръката на Фъргъс, който нежно я разтриваше, за да облекчи напрежението. Без да погледне, постави ръката си върху неговата. Сенките в паркинга отдолу се издължиха. На външната врата леко се почука. И тримата се обърнаха с лице към нея. Бордмън погледна Бет.

— Готова ли си? — попита той просто.

— Повече от всякога. Дайте насам танцуващата мечка — отвърна тя и се усмихна насила, но те и двамата виждаха колко напрегната изглежда.

Бордмън отиде до вратата и отстъпи встрани, когато Молину влезе вътре, придружен от бодигардовете си. Той изгледа инспектора, който седна отсреща без покана. Един от неговите хора застана със скръстени ръце пред вратата, другият отиде при Фъргъс и изръмжа:

— Ставай, Фин, ще те претърся.

— Няма нужда от това, командире. Гарантирам, че никой не е въоръжен.

Молину го изгледа хладно, после с леко кимване на главата накара своя човек да отстъпи и да отиде до прозореца.

— Не мисля, че бихте искали вашите хора да чуят това, което имаме да ви кажем — продължи Бордмън. — Най-вече е неприятно за вас. Няма други изходи от тази сграда, но вие, разбира се, вече знаете.

Въздухът в стаята беше сгъстен като кръв от взаимното недоверие. Молину още веднъж кимна в знак на съгласие. Добре обученят дует се обърна като един човек и излезе от къщата скривалище. *Скривалище за кого?* — чудеше се Бет.

Тогавя тя погледна в неговите студени очи. Никога, през всичките години, в които бе изобличавала най-изкусните лъжци и мошеници на страната, не бе виждала по-пресметлив поглед. Те впиха очи един в друг, сякаш бяха два разузнавателни робота, докато Бордмън не отклони вниманието му с покашлянето си.

— Сър — започна той, — това е Бетани Гембъл.

— Знам коя е, просто не очаквах да я срещна при такива обстоятелства. А сега да започваме.

Внезапно Фъргъс се наклони към командира.

— Ах, ти, копеле! Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

Молину отвърна хладно:

— Разчитам на това, че не сте забравили кой съм, господин Фин, и най-вече — кой сте вие. И двамата много, много сте загазили, така че ако аз бях на ваше място, не бих изпускарал нервите си. Ще имате достатъчно време да го направите, като ви приберат.

Бордмън пак се изкашля от ъгъла на стаята.

— Сър, преди да продължим, трябва да ви покажа това. — Той посегна към вътрешния си джоб и извади копие на вътрешната

заповед, подписана от Молину, и се вгледа в очите му, докато той мълчаливо я преглеждаше. След няколко мига Молину остави настрана листа и погледна към Бет.

— Откъде имате това?

— Няма значение — каза тя направо.

— Това е пълна фалшификация. — Той лъжеше и тя го виждаше.

— Не мисля така, господин Молину, но вие ще имате достатъчно време да го отречете пред този, който ще има удоволствието да ви разпита за нея.

— Какво искате да кажете? — отвърна той колебливо.

— Депозирала съм оригинала при адвокат с инструкцията, ако бъде осъдена за убийството на Артър Мидълтън, той да бъде даден на пресата.

— Чакайте малко, не можете да направите това — изрепчи се Молину.

— Господин Молину, наистина ли си мислите, че още сте в състояние да продължавате да командвате парада? — отвърна тя.

Бордмън наведе глава, като се опита да скрие задоволството си, а Бет продължи да гледа злобно Молину, който ѝ отвърна с невярващ поглед.

— Това е нечувано — заекна той. — Бордмън, какво, по дяволите, става тук?

— О, бих казал, че току-що ви преметнаха. Но важният въпрос е какво следва оттук нататък.

Молину поклати объркано глава и Бет сякаш виждаше как възможностите се обмислят и отхвърлят със светкавичната скорост на компютър в черепа му. Знаеше, че той няма избор. Заповедта си беше изцяло негова, но около нея бяха замесени толкова много хора, които той не би се осмелил да разкрие.

— Добре ли сте, господин Молину? — усмихна се Бет.

— Само ми кажете какво знаете, госпожице Гембъл — отвърна той.

— Ще ви кажа какво зная и после ще изслушате какво искам.

— Слушам. Непредубедено, разбира се — добави той колебливо.

Бет му разказа всичко, което беше открила по време на прежеждията си, и попълни мисловните празноти на Молину с това,

което той самият така отчаяно бе искал да узнае посредством Отдела. Когато тя свърши, той вдигна вежди.

— И какво искате, госпожице Гембъл?

— Най-напред искам гаранция за имунитет срещу преследване на моите приятели Фъргъс Фин и Маделин Милтън. След това имам нужда от маршрутите и плановете на министъра на вътрешните работи за следващите три дни.

— Първото — вероятно. Второто — защо?

— Защото знам, че един атентатор ще се опита да го убие.

— Ами ако грешите?

— Тогава не губите нищо, но аз съм сигурна.

— Откъде сте толкова сигурна?

Бет си беше задавала същия въпрос. Роднинската връзка дойде като шок за всички тях. Напълно възможно беше Палмър-Дент да е следващият ръководител на страната, но неговата балдъза явно не виждаше така нещата. Бет беше получила много интересна информация от полицейския компютър. Било е наредено разследване за смъртта на съпругата на Палмър-Дент. Сведенията от прокурора показаха, че тя е прекарала последните пет години от живота си в частен приют, специализиран за психично болни. Самоубила се, като изпила отровна билка. Намерили са я в парника, заобиколена от екзотични цветя. Не е имало прощално писмо. Прокурорът беше заключил, че смъртта ѝ е настъпила, когато равновесието в мозъка ѝ е било силно нарушено.

Те бързо се приближаваха към годишнината от това ужасно събитие. Бет беше сигурна, че Даяна обвинява Палмър-Дент за смъртта на сестра си и че денят за разплата е скоро. На тази мисъл я навеждаше подготовката за Големия ден.

— Сигурна съм, командире — каза Бет, — че това е всичко, което имате нужда да знаете. Ще се радвам, ако съм сгрешила.

— Защо през следващите три дни? — попита Молину и се вгледа в нея с напрегнато внимание.

Орхидеената жена казваше, че трябва да изпълни последната воля на сестра си. Каква по-добра възможност от това да го направи в деня на годишнината от смъртта ѝ? Имаше причини, по които това изглеждаше възможно. Бет не очакваше този човек да разбере.

— По никакъв начин не възнамерявам да отида при бъдещия премиер на страната, млада госпожице, и да му разкажа това, което току-що ми казахте, защото няма и една буква доказателства, с които да го подкрепите.

— Ами ако съм права? — Тя не се предаваше.

Неговите черни очи се вглеждаха в нейните за някакъв знак на колебание. Бет не отклоняваше уверения си поглед.

— Добре, ще алармирам Министерството на вътрешните работи, че има някакъв откачен на свобода, само за да си подсигурия гърба. Ще подсилим също така охраната за известно време. Но все още остава въпросът — какво искате, госпожице Гембъл?

— Аз! Просто искам през останалата част от живота си да почувствате това, през което преминах аз, Молину. Вие ме използвахте и аз искам да запомните това, за да си помислите добре всеки път, когато пак почувствате изкушението да се месите в нечий чужд живот.

— Ами ако ви осъдят? Наистина ли смятате да разгласите историята си?

— Аз не съм виновна, Молину, но не бих искала да се приближавате до процеса ми.

— Не можете просто така да ме оставите да чакам! — избухна той.

— Защо не? Вие бяхте готов да направите същото с мен — извика Бет, чувствайки внезапно прилив на гняв.

Молину се изправи в пълен ръст и тръгна към вратата. Фъргъс бе предвидил неговото тръгване и бутна кошчето за боклук на пътя му. Обемистият предмет излезе от равновесие и се блъсна в Молину, който се спъна и залитна към стената. Той изгледа Фъргъс като училищен директор, който е загубил контрол.

— Точно там, където ти е мястото, Молину, при боклуците — каза Фъргъс, доволно засмян.

— Разчитам, че ще бъдете на разположение — допълни Бордмън, когато разобличеният командир излезе буреносно от стаята.

— Дали ще го направи? — попита Бет.

— Няма избор — каза Бордмън и посегна към чекмеджето на бюрото пред себе си. Извади касетофона от скривалището му и щракна копчето за спиране със самодоволно кимване на главата. — Той не е единственият, който може да си играе на Агент 007.

Извади малката касета и я сложи в горния си джоб.

— Ако не направи нищо и Палмър-Дент умре, имаме това като доказателство, че сме се опитали да го предотвратим. Също така имаме частично самопризнание за участието на Молину в цялата тази афера. Ако го свържем с документа, тогава в ръцете ни е.

Бет седеше усмихната, без да говори, но изведнъж я загриза червеят на съмнението.

— Ами ако грешим?

Бордмън можа само да свие рамене. Бет вече знаеше отговора на този свой въпрос.

Андрю Бакън се измъкна от вечерната си вана, придружена от редовното удоволствие от малко уиски с лед, за да отговори на настоятелното звънене на телефона. Проклинаше се, че е забравил да включи телефонния секретар. Пет минути по-късно се проклинаше, че се забърка с плана на Молину.

— Колко дълбоко сте загазили, командире?

Той преглътна шумно, преди да отговори. Бакън вече се разграничаваше от цялата тази груба афера.

— Всички сме загазили дълбоко, господин Бакън, а това включва и вашия шеф.

Той се навъси на зле прикритата заплаха в гласа на паникьосания полицаи.

— Дайте им каквото искат. Ако тази жена иска да направи свой собствен процес — така да бъде. Не възнамерявам да осведомявам шефа си за всичко по въпроса. Вие ще командвате охранителните отряди. Операцията ще бъде обичайната реакция на възможна заплаха.

— Искате да кажете — на трагичното положение. Господи, Бакън, това не е пиянско обаждане по телефона. Ако Бет Гембъл е права, значи имаме работа с обучен убиец.

Личният секретар на министъра на вътрешните работи стегна поплътно около кръста си колана на халата си от дамаска коприна.

— Получихте заповедите си, Молину, изпълнете ги.

— Но...

— Лека нощ, командире.

Вечерта му бе провалена. Спокойствието, което чувстваше, отпуснат сред кадифените мехурчета в чугунената вана, се бе превърнало в безсилен гняв. Радостта му от обществения отклик на грубата разправа на Палмър-Дент със скорошните безредици в „Даръм“ бе изчезнала. Не можеше в отговор да нареди да се подсили докрай охраната на министъра на вътрешните работи. Ако го направеше, министър-председателят и Палмър-Дент щяха да му искат подробно обяснение. Бакън не можеше да си позволи това.

Той се тръшна на цветния диван в изисканата, претъпкана с антики всекидневна. Двамата с Палмър-Дент бяха близо до голямото издигане. Прозрачните усилия на министър-председателя да прикрие своето влошаващо се здраве потвърждаваха този факт. Веднъж да се настанят на номер 10, властта им ставаше неограничена. Нямахше да изложи на риск този рог на изобилието заради предчувствията на една убийца и един полицаи — мошеник.

Посегна към телефона и набра запаметения номер, запечатан в малката, но подвижна памет на апарата. След няколко секунди отговори прекият телефон на Антъни Палмър-Дент, министър-председател в очакване.

— Извинявайте, че ви безпокоя, министър. Боя се, че имаме още една налудничава заплаха за убийство...

44.

След като се заклеха, съдебните заседатели от процеса „Държавата срещу Бетани Гембъл“ се настаниха на местата си в зала номер две на Кралския съд. Съдията от Върховния съд, до когото седеше неговият секретар, отвори тефтера си, въпреки че не възнамеряваше да го ползва редовно. Ноздрите на хищническия му патрициански нос леко потрепваха, докато преглеждаше фактите пред себе си. Случаят беше ясен. Фактът, че жената не бе сътрудничила в своя полза, го доказваше. Отказът ѝ да се яви в съда оформи окончателно становището му за нейната вина. От своето високо място той наблюдаваше юристите, които щяха да водят битката на това едностранчиво състезание. Обвинител беше Джон Клайм — висок, строен, елегантен, в костюм с двуредно закопчаване и жилетка, едва забележима под черната тога. Клайм^[1] по име и по природа. Той беше лицето на новото поколение юристи. Джобчетата за часовници и увисналите коремчета все повече оставаха в миналото. Дългата обедна почивка на колегията беше завършила, време беше да се върнат към работа.

Насочи вниманието си към защитника. Изборът беше любопитен. Въпреки че беше уважаван до известна степен, тази степен бе надхвърлена от сериозността на процеса. Но подсъдимата бе поискала Стивънсън и точно него щеше да получи. Бремето на този процес му тежеше като камък на шията. Той кимна мрачно на съдебните заседатели, когато неговият опонент им го представи по име. Стивънсън се постара да не мигне, когато им бе обяснен отказът на Бет Гембъл да присъства на процеса. Клайм беше справедлив, но непреклонен. Стивънсън чу как той им каза да пренебрегнат отсъствието на Бет Гембъл.

— Остава — каза той, изправен и излъчващ доверие — на обвинението да докаже вината, така че бъдете сигурни. Госпожица Гембъл има право на мълчание и в него се включва и нейното отсъствие. Моля, опитайте се да го пренебрегнете.

Стивънсън премигна. Клайм погребваше Бет под лавина от безпристрастност. Нищо не изглеждаше по-възможно от това един безпристрастен прокурор да получи безпристрастен резултат. Стивънсън винаги бе предпочитал да води битка с ненавистните наперени кавгаджии, които изпитваха удоволствие да прекаляват с всичко освен с безпристрастието. Тогава поне съдебните заседатели осъждаха подсъдимия с известно нежелание. Но Клайм беше друга работа.

— Фактите са за вас — напомни им той услужливо. — Това, което ви казвам сега, не е част от доказателствата, а само кратко описание на делото срещу госпожица Гембъл, което е доста трагично.

Стивънсън седеше невъзмутим, без да поглежда нито вляво, нито вдясно. Този проклет човек звучеше съвсем безпристрастно, докато излагаше фактите! „Повече със съжаление, отколкото с гняв“ — тази фраза изскочи в ума на адвоката. Той слушаше толкова внимателно, колкото и съдебните заседатели, изложението на основните факти от обвинението. Процесът за изнасилване беше известен на всички след оправдаването на Мидълтън, но другите факти не бяха. Документите в папките накараха много хора да вдигнат вежди, още повече — обгарянията от барут, а петната от кръв, намерени на местопрестъплението, и тяхното сравняване по медицинския картон на Бет Гембъл накараха съдебните заседатели да поклатят глави. Отказът ѝ да даде проба от своята собствена кръв за анализ на ДНК ги накара да се намръщят. Те вече са решили, помисли си Стивънсън. Въпреки това, както беше казал на колегата си, имаше работа за вършене.

Той чу, че Клайм завърши обръщението си към съдебните заседатели и съобщи името на първата свидетелка: Агнес Мидълтън. Стивънсън отви капачката на писалката си „Мон Блан“ и се зае със своята тежка задача.

Маделин Милтън седеше в ареста на Кралския съд. Вече бе отказала да влезе в съдебната зала, а и инструкциите на Бет бяха да бъде подръка, заради което се чувстваше все още несигурна. Имаше доверие в Бет, но вече беше много близо. Адвокатите ѝ хиляди пъти я бяха помолили да се срещне с тях. Отказът ѝ всеки път беше един и същ. Поне този арест беше различен от мрачния дом, в който бе

живяла през последните осем седмици. Беше по-скоро промяна, отколкото подобрене, но тя пак я оценяваше. Нейният адвокат, Стивънсън, я бе осведомил за атаките, които ще предприеме срещу доказателствата, но съветите му я призоваваха да прояви здрав разум и да се срещне с него. Без кръвната проба, предупреждаваше я той в писменото си изложение, тя може да се счита за осъдена. Беше ѝ минало през ума да даде пробата — в края на краищата кръвта от мястото на убийството на Мидълтън не беше нейна, но Бет беше много категорична.

— Ако не се върна преди края на процеса — направи го, но аз ще се върна. Трябва да си търпелива и смела — беше казала тя в опит да укрепи доверието на Мади.

По нейни изчисления Бет имаше три дни, преди съдебните заседатели да бъдат помолени да се оттеглят и да решат каква присъда ще дадат. Мади имаше нужда от Бет преди този момент. Страхуваше се, все още се страхуваше. Винаги се бе страхувала, докато не я принудиха да отиде твърде далеч. Баща ѝ и Маккейб я бяха принудили, тя се бе възпротивила и те бяха мъртви. Сега, облегла глава на студената мраморна стена, наслаждавайки се на спокойствието, което нейната ледена повърхност разливаше по челото ѝ, тя си каза, че ще бъде търпелива и смела.

Една надзирателка от затвора наруши тишината ѝ. Вече беше време за обяд. Постави подноса пред нея и каза с почти любезно изражение:

— Прокурорът завърши изложението на фактите срещу вас. — Като че ли беше виждала подобно нещо и преди. — Повика първата свидетелка. Съпругата на Мидълтън. Тя е намерила трупа.

За първи път някой от персонала на затвора проявяваше към нея някакво съчувствие. Мади погледна тънката като върлина жена.

— Благодаря. Виждате, бихте ли ме държали в течение какво става горе?

Надзирателката обмисли предложението, после килна глава на една страна и тъжно кимна.

— Няма ли да се чувствате по-добре там горе, където сама ще можете да видите какво правят? — За първи път Мади я виждаше да раздвижва тялото си под пристегнатата униформа на Министерството на вътрешните работи, която носеше.

— Ще го направите ли? Моля ви! — помоли Мади.

Лицето на жената омекна даже още повече, когато чу нотката на отчаяние в гласа ѝ.

— Не виждам как това може да навреди — заключи тя. — Сега и вие можете да направите нещо за мен. — Побутна подноса към Мади. — Изяжте това. Поддържайте силите си. Ще ви потрябват. Знаете, че юристите залагат колко време ще отнеме на съдебните заседатели да ви осъдят. Господин Стивънсън участва с пет лири за един час.

Това не учуди Мади. Нейните знания я водеха до същото заключение, а документите по делото потвърждаваха истинността му.

Обществото бе осъдило Бет Гембъл, защото искаше да вярва, че това жестоко, но достойно отмъщение се е състояло.

Промяната на цвета се бе отразила добре на косата на Ийв. Някога бе била руса и късо подстригана, а сега — черна и прилепнала плътно като тюленска кожа около лисичите ѝ черти. Това беше последният полет, който трябваше да направи. Имиграционните служби приеха паспорта ѝ, без да го разглеждат подробно. Още един от стотиците пътници, сновящи между Амстердам и Хийтроу.

Имаше два дни да уреди конфронтацията. Ийв бе възпитавана да се изправя пред това, от което най-много се страхуваше, до такава степен, че сега не се страхуваше от нищо. Имаше само една пречка, преди Даяна да може да сподели това възвишено състояние.

Тя мина през сновящата тълпа като лазерен лъч през маргарин. Хората отстъпваха, когато тя напредваше неудържимо по права линия. По-самоуверените мъже се възхищаваха на силата и изяществото на движенията ѝ. Беше се отправила към Уинчестър. Имаше дела, за които трябваше да се погрижи и да свърши, преди времето и обстоятелствата да станат съвсем подходящи.

Три часа по-късно тя пристигна с влака в катедралния град. Избраното от нея жилище я бе привлякло с хладния си модернизъм. Ийв държеше обстановката около нея да бъде ефикасна и функционална, за да може и тя да действа. Беше изискала телевизорът да работи добре. Това беше необходимо за почивката ѝ.

Тя го постави в самия център на стаята — фокусът на бъдещото ѝ начинание. Имаше нужда да знае незабавно за всички новини, които

можеха да осуетят нейното изпълнение, за да може да отреагира адекватно. Той щеше да остане включен от този момент до края.

Улиците на Уинчестър бяха пренаселени от поклонници и туристи с камери и всички те се опитваха да запазят нещо лично за спомен от посещението си. Катедралата се очертаваше елегантно на фона на небосвода в своя типичен стил от времето на крал Джордж. Кулата ѝ се бореше за внимание. Ийв крачеше по улиците. Тя огледа паркинга зад катедралата и отбеляза местата за обръщане и излизане. Разследването беше станало втората ѝ природа в годините на нейната изолация. Чрез него бе научила, че да не успееш да се подготвиш, беше все едно да се подготвиш да не успееш. Уинчестър е бил столица на Англия през девети век. В него се намираще най-дългата готическа катедрала в света, най-старото училище в Англия и което беше още позабавно — зад тези стени по заповед на Уилям Завоевателя е била съставена книгата, в която са били вписани всички владения на Англия. Тя щеше да впише своя глава в нея. Епилога.

Като влезе в катедралата, Ийв видя, че те вече са отцепили територията на представянето на програмата. Тежки кадифени възета се извиваха като змии през лъскавите метални дупки и отделяха набелязаното пространство. Публиката седеше на наскоро построената платформа и щеше да има възможност да види всичко. Тя се усмихна при тази мисъл. Ийв отиде до изхода на сцената, като се съсредоточи върху всеки отделен метър на тази дистанция.

Обратно в хотела, тя извади сивите, ръчно изработени дрехи от кожената си чанта. Шапката стоеше в кутията си. Беше обшита с червено, което контрастирало на приглушения преобладаващ сив цвят. Останалият реквизит щеше да пристигне с експресна пратка на следващия ден. В него се включваше и черното цвете.

По телевизията обобщиха изминалия за страната ден. Интересът ѝ се повиши, когато видя своя обект да говори накратко пред Полицейската федерация.

— Те не могат да ти помогнат сега — прошепна тя към екрана.
— Никой не може.

[1] Кариерист. — Б.пр. ↑

45.

Големият ден бе настъпил. Бет беше сигурна. Като влезе в Уинчестърската катедрала, почувства, че стомахът ѝ се свива. Трябва да са били прави — или това беше още един от номерата на Даяна, с които ги изкарваше от равновесие. Бет се съмняваше. Всички факти сочеха към този старинен паметник като място за изпълнение на плана на Орхидеената жена, а годишнината от смъртта на обичния човек недвусмислено определяше деня като *Голям*. С хеликоптера отидоха до покрайнините на града. Пътуването премина във водовъртежа на кратките команди на Бордмън, едва чуващи се през тътена от въртящите се перки на хеликоптера. Дискредитираният командир носеше гнева си като белег на безсилието. Погледите им се срещаха за кратко, но на често, над тесните седалки. Той винаги отклоняваше погледа си преди Бет.

Фъргъс държеше ръката ѝ през цялото пътуване, без да казва нищо. През последните месеци беше отслабнал и пряко, и преносно. На мястото на възпъления мъж с мило лице, скрито зад маската на брадата, сега стоеше един красив, добре поддържан мъж, чийто стабилен поглед и изпъкнали скули говореха за съвместните им прежеждия.

Бордмън седеше близо до Молину, но не случайно. Радиостанцията в ръцете му беше настроена на честотата на командира и той се грижеше да няма удари под кръста за Бет.

Скрита в контролната кабина, тя наблюдаваше как екипът извършва последни проверки, преди шоуто да започне на живо пред публиката. Мерките за сигурност винаги бяха бдителни при такова струпване на политици, а тази вечер мерките за сигурност бяха всичко. Тя огледа публиката. Търсеше очертанията на едно лице, двайсет и пет години по-възрастно от снимката, която бяха открили в „Татлър“. Знаеше, че тази вечер Даяна ще е тук. Бяха се насъбрали много хора с питания, които шумоляха със записките си и очакваха да ги повикат

пред очите на нацията, за да поискат отговорите, които политиците си мислеха, че само те могат да дадат.

Лицето на Бордмън бе мрачно. Той също привикваше зрението си към лицата на очакващата тълпа. Залата беше преобразена, след като бе поискано специално разрешение от епископа. По лъснатия под се виеха кабелите на камерите, светкавиците и радиомикрофоните бяха в изобилие. Само поканените бяха 200 души. Бордмън внимателно бе прочел списъка с гостите. Молбите им за присъствие са били получени преди един месец. Ако ще е днес, то планирането е било дълго и педантично. Точно това го тревожеше. Даяна беше успяла да ги надхитри всички. Тя ги оставяше да дишат аристократичния ѝ прах от началото до края, защо тази вечер да е по-различно? Неговият измачкан сив костюм отговаряше на мрачното му настроение.

Молину и хората му търсеха, без да знаят какво. Имаха някаква представа, но не и всичките факти. Бордмън ги посъветва, че пълното разкритие от тяхна страна ще ги накара да прекалят. Те имаха нужда да са необходими на Молину, иначе двойната игра щеше да хвъркне във въздуха. Сега те имаха най-ценното нещо на света — информацията. Освен това имаха и документа. По този начин те можеха да го люлеят внимателно на примката и да чакат да ритнат стола под краката му. Но трябваше да не го изпускат от око, той можеше толкова лесно да надене клупа на собствените им вратове.

Фъргъс беше нещастен. Присъствието на камерите го връщаше в един по-обикновен живот. Наистина ли това беше само преди десет месеца? Той се бе залепил до един монитор и мърмореше колко слаба е операторската работа, докато кадрите се появяваха пред него на екрана.

Палмър-Дент седеше срещу Бакън в преддверието на главната зала. Старинният стол с твърда облегалка подпираше изправения му гръб. Той изравни погледа си с този на помощника си.

— Всички ли са подробно проучени? — попита той.

Държавният чиновник кимна уверено:

— Поне в два случая. Всички са претърсени за скрити оръжия.

Палмър-Дент ледено се усмихна и насочи вниманието си към папката с темите на програмата.

— Откачени. Не е за първи път, нито за последен.

— Изглежда — съгласи се Бакън, докато чакаше министъра на външните работи да продължи.

Палмър-Дент погледна към него, защото за първи път забеляза леко трепване в обикновено смразяващия тон в гласа на Бакън.

— Добре ли си? — Дребният човек кимна веднъж. Палмър-Дент вдигна въпросително вежда. — Имам нужда от екип, на който мога да разчитам. Ти си водач на резервния екип. Очаквам пълна благонадеждност. Или ти идва прекалено много? Ако е така, кажи си. Не мисля, че вечно ще бъда министър на вътрешните работи, особено при проблемите, които има със здравето си министър-председателят. — Той спря. — Трябва да изкачим още едно стъпало. Готов ли си за височината? — Бакън отвори своята папка, без да отговори. Палмър-Дент прие това за отговор. — Добре. А сега ми кажи какво ще ме разпитват тези невежи от Уинчестър тази вечер. Ти знаеш, Андрю — Бакън вдигна глава от книгата си, — че имаме нужда от добро представяне днес. Нещо силно и внушително. — Палмър-Дент отклони очи към някакъв вътрешен хоризонт. — Времето е подходящо. Чувствам го.

Лекото шумолене на публиката малко се усили, когато продуцентът на програмата излезе с папка в ръка на това, което сега беше централен подиум. Той изглеждаше незначителен в огромното пространство на високата зала, а светлините хвърляха зловещи сенки, които се проектираха на масивните арки във вътрешността. Той, както и всички останали, изглеждаше миниатюрен на това място, смален от готическото великолепие. Продуцентът спря и зачака шепотите да спрат от само себе си, преди да започне да говори.

— Добър вечер, дами и господа. — Гласът му беше делови. Няколко души отговориха на поздрава му и той продължи: — След пет минути ще излезем на живо в националния ефир. Искам да ви помоля да подготвите въпросите си, да ги направите по-сбити и да не ги задавате, докато не сте поканени. Може да ви помоят да кажете мнението си за отговорите на поканените — моля ви пак да бъдете кратки. — Тонът му беше благоразумен. — Приятно прекарване.

Той се отдалечи и чу думите на директора на продукцията в слушалките си. Последните приготовления на екипа и нагласянето на

камерите бяха приключили.

Бет беше нервна. Видя как гостите тръгнаха към местата си на сцената. Забеляза един слаб мъж с очила, облечен в светъл туид, да върви разсеяно към стола си и предположи, че това е д-р Колин Мейкпийс. Останалите ги познаваше. Линда Брадфорд, депутат от лейбъристката партия и министър на вътрешните работи в сянка; Колийн Трийт, председател на Комисията по социализация на затворниците, и накрая самият министър на вътрешните работи.

Палмър-Дент отиде с уверена стъпка до мястото си, далеч от опозицията и по-близо до публиката, с която той заявяваше, че има дългогодишно разбирателство. Бет го видя как кимна на другите гости и седна с лице към публиката. Няколко души отвърнаха на мазната му усмивка.

Бет наблюдаваше Палмър-Дент през стената от монитори. Бяха се настанили далеч от министъра на вътрешните работи, някъде в горното помещение. Сега за първи път тя можеше да го види такъв, какъвто беше — човекът, който бе позволил на Молину да съсипе процеса срещу Мидълтън. И още много, много повече.

— Може и да грешим, Бет — прошепна Фъргъс в ухото ѝ.

Тя се обърна към него. В загриженото му лице се отразяваше силната светлина на тавана.

— Не. Не знам как ще го направи, но знам, че ще опита.

Стоящият зад тях Бордмън потвърди това и занадничка към разделения екран за улики. Онова шесто чувство, което го бе предупредило за идването на Бет в дома му след експлозията, се върна с пълна сила.

— Трябва да е днес — промърмори той, — но не виждам как...
— Още веднъж провери изходите от платформата към външния свят.

Програмата започна. Директорът на продукцията дирижираше ръкоплясканията, предшествващи представянето на участниците. Водещият описа с няколко остроумни думи гостите и завърши с един смешен анекдот за това как техните кариери били пропуските им за тази програма.

— Тази вечер — продължи той — темите са престъпността и правосъдието. — Водещият спря и се взря мрачно в обектива на камерата. — Дали нашата нация не се грижи прекалено много за престъпниците и недостатъчно за техните жертви?

Погледна към публиката, докато изслушваше в слушалките нарежданията на продуцента. Според инструкциите той посочи към един пенсионер, който бе строил като войници на сакото си лъскави медали от войната.

— Добър вечер, скъпи участници — започна пенсионерът. Камерата превключи и удостои зрителите с празните, самодоволни усмивки на политиците, с искрената усмивка на шефа на Комисията по социализация и равнодушния поглед на Мейкпийс, той се интересуваше само от въпросите. — Смятате ли, че трябва да се възстанови смъртното наказание за убийството на полицаи?

Водещият малко си отдъхна, програмата вървеше по плана. Пусна дебата да премине като полицейска палка сред участниците. Бордмън си помисли, че преди година би предложил същото решение срещу увеличаващия се брой на смъртните случаи сред полицаите. А сега? Последните събития му бяха разкрили колко податлива на корупция е съдебната система. Ако имаше смъртно наказание, системата трябваше да е идеална, а тя не беше. Темата бе разисквана от участниците. Всеки имаше различни аргументи и защитаваше своята гледна точка. Водещият изглеждаше доволен от разгорещения тон, който придобиваше шоуто. Какво ли би могло да се обърка?

Ийв караше колата под наем през тихия Уинчестър. Униформата ѝ прилепваше идеално по нейното стройно и атлетично тяло. Панталоните завършваха преобразяването. Тя погледна часовника „Картие“, един от малкото разточителни подаръци от майка ѝ. Не оставаше много време. Паркира колата колкото се осмели по-близо до задната страна на параклиса. Както предполагаше, полицията беше тук заедно с отряд на Специалните служби. Но от тях очакваха да не пускат никой да влиза или да излиза. Беше се оказала права, както винаги. Всички очи търсеха врага вътре. Чантата беше тежка, но не издаде никакъв звук, докато я изваждаше от багажника на наетата кола. Не би и могла. Всеки предмет вътре беше грижливо завит, за да се заглуши звукът. Светлините се отразяваха по влажната улица, когато накрая тя тръгна пеша.

На десетина метра по-нататък извади от джоба на сивото си яке снайпера за нощно виждане. Вдигна го към окото си, почака малко да

настрои зрението си и се прицели в бентлитото. Отзад се виждаше една мъжка фигура. Какво правеше на шофьорската седалка се разбираше от припламванията от време на време и следващата ги струйка дим. Тя огледа останалата част на околността. Движение почти нямаше, но те бяха там и гледаха в грешната посока. Ийв с лекота понесе огромната тежест на чантата и тихо се приближи до пушещия шофьор на колата.

— Скоро — прошепна тя. — Скоро.

На половината разстояние от стъпаловидните пейки срещу сцената седеше уверено обектът на нейното желание. Даяна също се успокояваше с мисълта, че Големият ден бе настъпил. Облечена в тоалет отпреди 25 години, от най-прочутата колекция на Коко Шанел, тя чакаше и слушаше, докато моментът не стана подходящ. Палмър-Дент смъмри нейната съседка за наивността ѝ. Той знаеше какво наистина искат хората от страната.

— Престъпниците разбират само от едно нещо и това е наказанието, строго и незабавно. Това е единственият отговор, който тази страна може да си позволи да даде на престъпния свят.

Плахите ръкопляскания от най-близкостоящите в публиката фашисти бяха посрещнати с дюдюкане от либералите, които се осмелиха да реагират.

— Моля ви, дами и господа — намеси се водещият, смръщен от фалшива загриженост. — Нека се държим цивилизовано.

Даяна вдигна ръка.

Той огледа залата за някой, който би могъл да успокои дебата. Очите му се спряха на дамата на средна възраст във все още елегантния костюм. Той посочи към нея, като ѝ даде кратко описание, за да може операторът и тонрежисьорът да я намерят. Погледът на Палмър-Дент трепна озадачено, защото тя смътно му напомняше за някого.

— Въпрос към министъра на вътрешните работи.

Бет се олюля при този звук. Това беше тя, Орхидеената жена, Даяна. Тя смуши Бордмън в ребрата. Очите ѝ бяха станали кръгли от вълнуващото откритие. Бордмън я погледна и после, когато изведнъж се усети, се взря в Даяна. Волево чело завършваше интелигентното ѝ

чувствително лице. Леко посивялата коса говореше, че е добре поддържана жена в началото на петдесетте.

— Как може престъпленията на министъра на вътрешните работи да му позволяват да има такова отношение към суровото възмездие?

Зрителите развълнувано се раздвижиха в местата си. Водещият се опита да пренасочи камерата към друг човек с въпрос. Бет можеше да види лицето на Палмър-Дент — то беше изкривено в недоумение.

— Донесла съм и доказателствата — продължи Даяна, делова и уверена. Операторът не помръдваше от нея. — Задкулисни сделки на Фондовата борса са само началото. — Думите ѝ възцариха тишина сред публиката, а лицето на Палмър-Дент посивя. — Най-малко петнайсет емисии на акции по време на мандата на правителството. Отричат ли да сте се облагодетелствали от тях? — Тя не дочака отговора му.

Палмър-Дент започна да възвръща самообладанието си. Той погледна гневно към водещия, който беше вцепенен от тези събития.

— Не можете ли да овладеете скапаната си публика? — излая министърът на вътрешните работи.

Бордмън погледна към Бет, която поклати глава. Молину се втурна в контролната стая, когато Даяна продължи публичния разпит на министъра.

— Вярно ли е, че докато сте били в борда на директорите на „Дистилърс“, сте се противопоставили на изплащането на компенсации на жертвите на талидомида^[1]?

Палмър-Дент изглеждаше наново втрещен от това обвинение. Лицето му казваше всичко на Бет и на останалите, които присъстваха на разпита на Даяна. Молину се приближи към тях от собствения си монитор и попита:

— Тя ли е? За бога, кажете ми!

Бордмън се обърна към Бет.

— Отиде прекалено далеч. Кажи на Молину коя е тя.

— Не, време е! Оставете я да каже истината.

Молину с напрегнато изражение на лицето очакваше потвърждението.

— Може да е някоя вярна на партията — извика той и погледна към публиката с план под ръка. — От свитата на Маргарет, активистка

на консерваторите. Коя, по дяволите, е тя, Бет? Направо го убива.

— По-добре тук вътре, отколкото там навън — промърмори тя под носа си.

Бордмън пак поклати глава. Хората от Службите за сигурност едва се удържаха да не се намесят. Останалите гости гледаха със зяпнали уста.

— Къде е съпругата ви? — попита Даяна, която напълно владееше положението.

Палмър-Дент се вгледа малко по-дълго в нея, като присви очи, за да я види по-добре през неблагоприятното осветление на студиото. Той прошепна някаква дума. Бет прочете значението ѝ по устните му и видя ужаса на неговото лице.

— Даяна. — Лицето на министъра на вътрешните работи се изпълни с отчаяние, когато откритието го връхлетя като железен ботуш. Той се втрещи. — Ти знаеш къде е, Даяна. Тя е мъртва — извика той и започна да търси с треперещи ръце микрофона по себе си.

— Днес се навършва точно една година от смъртта ѝ, Антъни. Защо не искаше тя да живее? — попита хладно жената и се изправи.

Лицето на Палмър-Дент беше като мъртвешка маска. Арогантността му бе изчезнала.

— Антъни — каза тихо Даяна, — ти можеше и да я убиеш в деня, в който изнасили мен. — Изрече го като дълго репетирана реплика в поразения обектив на камерата. На лицето ѝ бе изписана увереността, че това описание ще остане в паметта му завинаги. *Изнасилвач*. Нито повече, нито по-малко.

Камерата последва Палмър-Дент, който бясно търсеше микрофона на неговото място на левия му ревер. Намери го и го захвърли към своята балдъза. После излетя от студиото покрай все още вцепенените бодигардове и тръгна към задния изход на катедралата.

— О, господи, тя го принуди да излезе на открито! — извика Бет към Бордмън. — Не е било предвидено да стане тук, вътре. Ето това трябваше да се сетим!

Бордмън излезе бързо от стаята. Молину го последва. Бет гледаше в монитора. Той показваше една жена на средна възраст, която спокойно седеше, докато хората от охраната приближаваха към нея. По устните ѝ трептеше мрачна усмивка. Тя погледна във все още снимащите камери и каза тихо:

— Свърши се.

Палмър-Дент изхвърча, без да се замисли защо вратата пред него вече бе отворена. В своето унижение не успя да забележи разликата между фигурата на шофьора, който го беше докарал, и тази на шофьора, който затвори вратата, щом той седна на задната седалка на колата. В алените ширити на шофьорската шапка се отразяваха неговите собствени изострени черти.

— Закарай ме у дома! — нареди той и погледна озадачен към черната орхидея, която лежеше до него.

— Да, татко — каза дъщеря му Ийв и натисна копчето, което заключи вратата на Палмър-Дент и го запечата в клетката на собствената му съдба.

Сивата кола бързо се отдалечи, а от нея се чуваше глухият звук от блъскане по бронираното стъкло.

[1] Успокоително лекарство, което причинява при някои жени раждане на деформирани деца (особено с недоразвити крайници). — Б.пр. ↑

46.

Хората на Молину намериха безжизненото тяло на испанския шофьор на Палмър-Дент, натъпкано на задната седалка на една кола под наем. Нямахте и следа от министъра. Поделения на Специалната охрана и на Специалните служби пристигнаха в Уинчестър за час. Но Бет знаеше, а и всички останали го знаеха, че когато го намерят, ще бъде прекалено късно. Доста време трябваше на охраната, за да реагира пълноценно след внезапното му развълнувано излизане. Програмата беше опустошена. Публиката се бе насладила безкрайно на представлението, без да има представа за зловещата цена, която Палмър-Дент сега плащаше за всичко, което бе направил. Очите на Бордмън бяха охладнели от разочарование. Даяна беше в ръцете им, но убиецът се бе изплъзнал през неловките им пръсти и сега министърът зависеше от неговата милост. Той се съмняваше, че такава изобщо ще бъде проявена към Палмър-Дент.

Молину пое командването. Беше им наредено да останат, докато пристигне Бакън, личният секретар на министъра. Фъргъс беше помълчалив от обикновено. Той гледаше с презрение към разпадналия се екип на програмата, излъчвана в най-гледаното време. Намеренията на глупаците бяха толкова прозрачни, колкото и искреността на политиците. Той погледна към часовника си: 4 сутринта, а Бакън още не бе готов за тях.

Бет също бе нетърпелива. Часовете на бездействието се бяха изнизали. Имаше още нещо, за което да се погрижат: Мади. Молину неохотно ѝ разказа за процеса. Оставаше само последният етап на рекапитулацията и тогава щеше да е много късно да се представят други доказателства. Нейните доказателства. Бет нямаше намерение да изостави Мади, но преди това трябваше да направи нещо. Тя отвори рязко вратата на командния център на Молину и влезе при потящите се полицаи. Той затвори телефона. Всяка изминала минута без министъра на вътрешните работи го отдалечаваше от рицарското звание.

— Сега пък какво? — каза той уморено и прокара изпотените си ръце по своето изтощено лице.

— Къде е тя? Къде е Даяна? Искам да говоря с нея.

— Не. Има други хора, които първо трябва да говорят с нея.

Бет присви очи при намека в думите му. Някъде Орхидеената жена беше разпитвана от Специалните служби.

— Знаете, че няма да им каже къде е той. Съмнявам се, че и тя самата знае. Прекалено умна е, за да иска да знае, тя не би застрашила убиеца. — Бет беше почти сигурна, че вече знае самоличността на убиеца, но имаше нужда от потвърждение на истината.

Молину само кимна в знак на мрачно съгласие с преценката, която Бет направи на ситуацията.

— Всичко водеше до тази точка, до Големия ден. Само че ние просто не осъзнавахме, че в Големия ден се включва публичното унищожение на Палмър-Дент. Това е нейното възмездие за неговото изнасилване след всичките тези години.

Думите заглъхнаха и Бет се опита да проумее степента на огорчението, което Даяна е изпитвала през десетилетията. Самата тя беше мразила Мидълтън за това, което ѝ причини, желаше му злото, но никога всъщност не бе искала да го види мъртъв. Нима Бет грешеше? Може би трябваше да иска най-тежкото наказание за престъплението, както Даяна и убиецът? Или беше слаба, прекалено слаба, за да заяви правата си? Бет мислеше, че не е така, не и в крайна сметка, не истински, не реално. Искаше се повече сила, за да оставиш законът да си свърши работата, какъвто и да е изходът, отколкото да насърчаваш престъпността с отмъщение, вместо да търсиш правосъдие.

Даяна грешеше, сега вече Бет го знаеше. Беше го знаела през цялото време, но тя излагаше аргументите си така добре, така убедително, а и Бет беше предадена от системата, от която търсеше защита. Мисълта я накара да насочи вниманието си към Молину. Беше я избрал почти по същия начин, по който изнасилвачът избира жертвата си. Беше се огледал, докато намери тази, която му трябва, и я бе насилвил по същия брутален начин като Мидълтън. И правата могат да бъдат изнасилвани, но тях поне можеш да си ги възстановиш при подходящи обстоятелства.

— Споразумението ни е още в сила.

— Не мисля, че имам какво още да губя — отстъпи Молину. — Ако искаш да се върнеш пак в ареста и да се изложиш на риска да бъдеш осъдена, няма да ти преча. — Докато говореше, в очите му проблесна дяволита светлина. — В края на краищата, ако влезеш, ще е доживотно и тогава наистина ще ми се разкараш от главата.

— Не мислиш да скалъпиш още един процес, нали? — Беше Бордмън и в изражението му имаше намек за заплахата, каквато Бет никога не бе виждала у обикновено добре възпитания полицаи. — Ако е така, аз ще те съсия, Молину. Това е единственият ти шанс да запазиш всичко скрито-покрито, иначе целият план ще бъде разкрит и ще трябва да уреждаш живота си наново. Умишлен саботаж срещу правосъдието е сериозно престъпление. Всичко, което Бет иска, е да застане на собствения си процес. Всичко, което иска Маделин, е да бъде освободена от процеса, с който няма нищо общо. Направи поне веднъж нещо почтено, Молину. И запомни — у нас е писмото, официалният документ.

Бет си помисли, че Бордмън безсмислено апелира към по-добрата същност на Молину, но, изглежда, заплахата към положението му беше по-важна.

— Мога ли да ти имам доверие, Бордмън? — попита той тихо, като се отпусна назад в стола.

Така, помисли си Бет, той е готов да говори.

— Ще задържа писмото. Не забравяй, че и аз съм замесен. Ще го извадя само ако нарушиш условията, които Бет и аз поставяме...

Фъргъс от половин час седеше и се чудеше къде е отишла Бет. Накрая тя се появи с Бордмън. Следваше ги нещастният Молину, чието лице беше сгърчено от гняв. Бет обаче изглеждаше спокойна и уверена.

— Всичко е уредено. Първото нещо, което ще направя тази сутрин, е да се върна обратно вътре.

Ирландецът не изглеждаше доволен.

— Изобщо не си длъжна да се връщаш там — избухна той и изгледа Молину. — Това извратено копеле — извика той — знае, че не си убила Мидълтън. Би могъл да спре процеса.

— Фъргъс — каза тя нежно и се вгледа в уплашените очи на мъжа, когото сега знаеше, че обича. — Не разбираш ли? Това ще е

толкова неправилно, колкото и процесът срещу Мидълтън. Всичко беше заради закона и доверието ни, че той може да стигне до справедливо решение. Не е идеален, но когато го оставят да действа безпристрастно и без вмешателство, поне има възможност да уреди нещата. — Той се извърна, преди сълзите му да го опозорят. Бет посегна към лицето му и усети неговата твърдост между дланите си. — Знам, знам — прошепна тя и сълзите му стоплиха ръцете ѝ. — Ако го покрием, хората винаги ще се чудят. Аз не мога да живея така. Имам нужда хората да знаят истината.

Молину се изкашля нервно след последната ѝ забележка.

— Истината е, че аз не съм убила Мидълтън. Той ме изнасили, но аз не съм го убила.

Думите ѝ останаха без отговор. Бордмън се пресегна и я стисна за рамото. Молину сякаш за миг сведе засрамено глава, после, изглежда, отхвърли това налудничаво усещане, което му беше непознато.

— Всичко това е много вълнуващо, но трябва да се погрижим за някои неща. — Бет застана пред Фъргъс и му се усмихна смело. Той малко се успокои, когато тя му кимна.

— Може да останеш пет минути с нея — съгласи се Молину. — Опитай се да я накараш да говори за Палмър-Дент, ние ще подслушваме. Опитаха с натриев пентотал, но ти излезе права — тя не знае къде е той, но все пак би могла да знае нещо друго.

Той я поведе нагоре към най-високите части на катедралата. Накрая стигнаха до въоръжени мъже, които стояха пред една врата. След като тя и Молину бяха претърсени от пазача, Бет влезе. Видя Даяна да седи в удобен стол и въпреки че беше завързана, не бе много стегнато, а изглежда, не беше и болезнено. Молину кимна на пазача и двамата напуснаха стаята. Бет остана лице в лице с Орхидеената жена. Тя придърпа един стол през светлозеления килим. До този момент Даяна бе държала очите си затворени. Сега те се отвориха и се впиха в Бет.

— Мислех си, че може би пак ще те видя, но не и толкова скоро. Дадох ми нещо, което ме кара да говоря повече от обикновено, така че прости ми, ако ти се струва, че обсебвам разговора.

Бет виждаше, че зениците на Даяна са разширени.

— Знаеш ли, не трябва да ми се сърдиш много, Бет. Не забравяй, че не аз, а те те избраха.

— Но ти ме използва.

— Винаги съм била по-практичната от двете сестри, нали разбираш? Винаги намирах някаква полза, някаква цел. Ти трябваше да си жертвеното агне, което ние да изядем. Вместо това аз те превърнах в димна завеса пред Големия ден.

Бет слушаше гласа на жената. Въпреки че не бе загубил нищо от своята интелигентност, нещо, което го имаше преди, липсваше... страстта. Страстта ѝ беше изразходена.

— Защо просто не го уби, когато сестра ти умря? Щеше да е по-просто и щеше да избегнеш всички тези усложнения.

По-възрастната жена се усмихна.

— Но така нямаше да е както трябва, щеше да е просто още една смърт. Не. Това нямаше изобщо да е достатъчно. Изнасилването е убийство на душата. Исках да му я взема по същия начин, по който той взе моята. Той ме ограби от правото ми на избор. Мълчанието не е съгласие. Жените имат право тяхното мълчание да означава „не“. Само „да“ би свършило работа. Исках да го унижа публично, така че когато вече се споменава името му, то да бъде свързано с неговите престъпления, не с неговите успехи.

Бет знаеше, че няма да я оставят още много с тази напрегната жена.

— Ами твоите собствени престъпления? — попита тя. — Те как се съвместяват с твоята присъда над Палмър-Дент?

— Какви престъпления са те, мила моя? Аз не съм убила никого, което не може да се каже за теб. — Даяна се усмихна широко. — Поне така казва обвинението, а също и обществото. — Даяна спря за момент и дълбоко се замисли, преди да продължи: — Разбира се — пак се усмихна на Бет, — Маделин е тази, която отказва да присъства на процеса срещу теб, нали? Ти се показва много умна, Бет. Винаги съм знаела, че си един забележителен избор. А що се отнася до моите престъпления, както ти казваш, те са това, което са. Ако полицията може да докаже, че съм направила нещо повече от това да крещя на един политик в телевизионна програма, ще бъда много изненадана. Нали разбираш, аз също имам право на мълчание.

Бет внимателно обмисли казаното от жената. Даяна имаше предвид нещо повече от това, което казваше. Думите ѝ бяха като ехо на нейните собствени в полицейския участък, когато отказа да отговаря на въпросите им, но за Даяна те означаваха нещо повече.

— Ти вече му запуши устата, нали? Каквото и да се случи сега, той е свършен.

Бет млъкна и си спомни предишните убийства на фотографиите, които бе видяла, и потрепери пред безстрастното изражение на жената.

— Трябва да си го сънувала как ти се смее, как ти причинява същото, което ти е причинил преди толкова много време. — Присвитите очи на Орхидеената жена ѝ показаха, че е права. — Но трябваше да изчакаш, нали? Трябваше да изчакаш сестра ти да умре, за да изпълниш плана си. — Друг отговор не последва, освен лекото свиване на раменете на по-възрастната жена. — Би ли чакала вечно? — Даяна само кимна бавно. — Да, би чакала. — Тя се поколеба, защото истината вече ѝ стана ясна. — Трябва да си я обичала.

— Тя обичаше него, разбираш ли, дори след всичките тези години, след цялото това нещастие тя го обичаше. — Даяна се поколеба. — Тя избра него. Не че не вярваше, че наистина ми е причинил такова нещо, но просто не можеше да се пребори със себе си. Винаги е била по-слабата.

Два дни преди най-светската сватба на годината лейди Даяна Чалмолей се разхождаше из буйните градини на семейния дом. Подрязаните лавандулови храсти изпълваха неподвижния въздух с аромата си и насищаха с цвят пъстрия пейзаж. Предбрачното градинско парти навлезе мързеливо в четвъртия си час.

Далече вдясно от нея, където от склона се чуваха смехове, група празнуващи слушаха внимателно циничните разкази на Алтъни Палмър-Дент за живота в парламента. Тя се бе запознала с него преди година на конни състезания в Ратлънд. Беше син на текстилен магнат и безпогрешно бе набелязал момичетата, които ще му осигурят идеален пропуск към по-висшите слоеве на социалното приемане.

Даяна го отблъсна.

Беше известен като добър оратор, но други, по-тъмни истории обикаляха масите за вечеря, щом портото започнеше да се лее. Имаше

чара на всички начинаещи политици, които вярваха, че щом обществото не можеше да види под тънкото лустро истинските им намерения, то и другите, по-проницателните наблюдатели страдат от същото късогледство.

Тогава се опита да спечели любовта на Даяна, но след като беше отхвърлен, веднага се обърна към малката ѝ сладка сестра. И тя се влюби в младия напорист политик. Къде бе сбъркала Даяна? Във всички етапи на ухажването тя се опитваше да провали връзката им, дори стигна дотам да представя сестра си на по-благонадеждни и приемливи кандидати. Всичко се провали. Усмивката на Палмър-Дент ставаше все по-самоуверена с приближаването на сватбата. В това беше проблемът. Джулиет винаги си падаше по откритите усмивки, зад които се криеше прикрито сърце.

Даяна не беше в настроение за разговори. Би говорила пак със сестра си, но тя беше на мили разстояние в Лондон и довършваше последните приготовления с Нормън Хартнел, кралския фризьор. Даяна се отдалечи от къщата към парника.

Тя първо почувства миризмата на топлина и влага, преди да усети мократа ѝ чувствена прегръдка. Цветята, нейните цветя се бяха притиснали едно към друго от влагата. Белите орхидеи се навеждаха от редовете и изпращаха към ноздрите ѝ пулсации от тежката мускусна миризма. Тя ги обичаше. Обожаваше тяхната крехка природа и непостоянството им. За първи път Даяна изпита покоряващата им сила високо в планината, в Андите, с Бенедикт. Това беше преди четири години и две години преди той да полети към смъртта си от върховете на Пиренеите.

Повече не можеше да гледа гостите или да слуша безвкусните клюки, сипещи се от слабохарактерни, изцапани с ягоди устни. Не беше го чула да влиза.

— Не сме в настроение за празненства, така ли да разбирам?

Алтъни Палмър-Дент стоеше на входа с чаша в ръка. Пепелявосивата му коса беше паднала от пътя надолу върху едното око и Даяна забеляза петна от трева по кремавите му оксфордски панталони.

— Не мисля, че има нещо за празнуване.

Палмър-Дент неодобрително цъкна с език.

— Не е много честно, не е дори типично по английски. Не това отношение ни извоюва цяла империя — каза той иронично, като намекна за произхода на богатството ѝ.

— Точно това я извоюва. Хора с мироглед, а не мърляви момченца от частните училища, пълни с амбиции.

— Не съм бил в частно училище. — Тогава той се спря и се усмихна. — Но ти, разбира се, ме предизвикваш. Имам толкова много да уча, Даяна, и ще го науча. Ти би могла да ме научиш, да ми разкриеш онези тайни неща, които вашата класа приема за норми на поведение.

— Ти и без това ще ги научиш, само че сега ще ти отнеме малко повече време. Надявам се, че можеш да се научиш на търпение.

Той се приближи леко до нея и отметна назад контешкия си бретон.

— Ти си тази, която исках. Гордата Даяна, надменната Даяна, крехката Даяна. По-добре да се беше вързала за оня идиот, твоя годеник, когато той се хвърли от планината. Направо да ти викаме Хавершам, защото и ти ще направиш за човечеството толкова с това страхотно красиво тяло.

— Млъквай, Антъни! Никога не е късно тя да се убеди какво всъщност представляваш.

Той започна да се смее в лицето ѝ. Даяна усещаше слюнката, хвърчаща от зиналата му уста.

— Късно е. Тя ме обича, обожава ме. — Той широко отвори очи в престорено учудване. — Направо ще бъдеш поразена, когато разбереш какво е готова да прави за мен — мръсни, долни неща, но тя обича и тях.

Юмрукът на Даяна се стовари в тялото му. Палмър-Дент посегна да я сграбчи, когато ударът го накара с гърлени звуци да се опита да си поеме въздух. С една ръка запуши устата ѝ, а с другата я завъртя и започна да вдига бялата ѝ лятна рокля. Тя видя орхидеите и орхидеите видяха как той и тя се съединиха. Видяха отчаянието ѝ.

— Тя никога няма да ти повярва.

Преди да излезе, на Даяна ѝ се стори, че орхидеите се превръщат в мъртвешкочерни пред очите ѝ: ред след ред пропълзваше черно кадифено предателство.

— Тя отказа да приеме истината, Бет. Знаеше, но не искаше да го признае. Заявяваше, че бих направила всичко, за да разруша живота им: че ако наистина се е случило, било е по моя вина. Предполагам, че в известен смисъл е била права.

Видя как Даяна отклони погледа си към празната стена и оправи невидимата гънка в полата си. Бет дочу движение пред вратата.

— Ами Ийв? — каза тя бързо.

Даяна трепна при споменаването на името на дъщеря ѝ.

— Откъде... — започна тя и спря на средата на въпроса.

— Беше заедно с досието на Мидълтън, което ми изпрати. Езекил, 16:44. „Каквато майката, такава и дъщерята“ — цитира Бет по памет. — Не разбирах какво означава, докато не открихме, че си осиновила момиченце. — Млъкна. — Но тя наистина е твоя дъщеря, нали? Твоя и на Палмър-Дент.

Изведнъж Даяна започна да изглежда стара, изгубена и самотна в това място, просто една възрастна жена с прекалено много нещастни тайни. Накрая отговори с глас, който бе станал малко по-неуверен:

— Тя е умно и изобретателно момиче, Бет, точно като теб. Ела някой път да ме видиш, преди да ме пуснат.

Вратата вече се отваряше. Пазачът тръгна към тях и с кимване им показа, че времето на Бет е свършило. Тя стана от мястото си. На лицето на Даяна беше изписано озадачение. В стаята влезе Молину. И чак в този момент страховитият мозък на Орхидеената жена даде отговор на измъчващия я въпрос: *Как?*

— Документът от парника, разбира се.

Даяна изглеждаше доволна. Тя се усмихна на Бет, която вече се отдалечаваше.

— Всичко ще бъде наред за теб, момичето ми, каквото и да се случи. Но внимавай за Ийв. Тя не споделя любовта ми към теб.

— Сбогом, Даяна. Трябва да присъствам на един процес.

— А за кръвта — каза тя спокойно, — кръвта от местопрестъплението. Не си ли се замисляла колко е немарливо? И колко невероятно за един професионален убиец да направи такава основна грешка. Освен ако не е нарочно...

Бет се замисли над загадъчното послание, докато не ѝ стана ясно. Тя се усмихна широко на тайнствената жена, която отвърна на

проявата на разбиране от страна на Бет. Орхидеената жена извърна поглед към Молину и като се усмихна надменно, се облегна изтощена назад. Бе дошъл краят на пътя ѝ.

47.

Мади не можеше да спи. Запасите ѝ от доверие се бяха изчерпали, надеждата ѝ бе рухнала заради мълчанието на Бет. А сега, в 4 и 35 сутринта, силите я напускаха и я обземаше паника. Не че процесът вървеше зле. Пола, надзирателката от затвора, ѝ каза, че Стивънсън се е представил забележително, като се имат предвид обстоятелствата — без клиентката си, без указания, без никаква надежда отникъде. Или поне така изглеждало в началото.

Пола се удивляваше на познанията по криминалистика, които опитният адвокат демонстрирал на кръстосания разпит. Първо бил атакувал обгарянията от барут на ръкава на сакото ѝ. Експертът, призован от обвинението, накрая признал, че посещението в клуба по стрелба, на което полицията е била свидетел, може да е причина за наличието им. Това за начало било добре. След това поставил под съмнение способността на Агнес Мидълтън да разпознае гласа, който я подмамил надалеч от къщата малко преди убийството на съпруга ѝ. Той пуснал пет записа — между които и един с гласа на Бет — и тя била достатъчно почтена да признае, че не може да познае гласа на подсъдимата. Стивънсън продължил да подкопава доказателствата като териер, готов винаги да захапне прокурора. Накрая съвсем естествено се обърнал към един зрител и го помолил да му даде оръжието, с което да се бори срещу обвинението; да му даде кръв. До това сега било стигнало делото.

— Беше много вълнуващо — призна Пола, докато изнасяше подноса за обяд. — На обвинителите им остана единствено кръвната проба от местопрестъплението. Ето това са сега само доказателствата им. Те казаха на съдебните заседатели, че понеже ти не искаш да дадеш проба за изследване на ДНК, би трябвало да е твоя.

Тя изглеждаше малко разочарована, че липсва пробата, която да докаже нещата по единия или по другия начин.

— Скоро може да стане прекалено късно, нали разбираш? Те всички просто ще приемат, че ти си го убила.

Пола беше мила по свой си начин. Подстриганата ѝ коса придаваше твърдост на иначе меките ѝ по рождение кафяви очи. Приятелството им не беше леко, но Мади му бе много благодарна, както и на приятелството на Бет. Но къде беше тя?

Беше 5 сутринта, в деня, в който съдебните заседатели щяха да решат виновна или невинна е Бет Гембъл, денят, в който Маделин Милтън трябваше да приеме отново истинската си самоличност, преди съдът да се оттегли. Това беше единственият случай, в който Бет я бе предала. Мади не вярваше, че е способна на такова нещо. Или беше способна?

Какво ли щяха да правят с нея, когато разберат коя е всъщност?

Да я обвинят в убийството на Били Маккейб? В съучастие в бягство, в умишлен саботаж на правосъдието? Мади знаеше, че я чака нещо повече от щракване на белезници. Почти със сигурност това би означавало дългогодишна присъда в затвора. Не мислеше, че би могла да понесе още от това. Ето такива неща я гризяха в страшните самотни часове на будуването.

Бет беше в съвещателната зала, бясна от закъснението.

— Молину, пресата е окупирала мястото и аз трябва да съм в съда до два часа. Какво ще направят, ако изляза и просто съобща какво се случва?

Командирът беше получил нареждания от Бакън.

— Ще отидеш дотам по същия начин, по който дойде. Хеликоптерът те чака на площадката. Знаеш колко продължава пътуването. Всичко е уредено.

Бет очакваше той да добави безсмислените думи: „Имай ми доверие“.

Бордмън се намеси:

— Бет, трябва скоро да тръгваме. Няма да му позволя да отстъпи от споразумението.

Смърдеше на недоверие и изнервеност по целия път към чакащия хеликоптер. След няколко кратки мига те се вдигнаха във въздуха. Бет се тревожеше за душевното състояние на Мади. Досега сигурно е изпаднала в ужас от липсата на действия.

— Хайде, побързайте! — извика тя през оглушителния звук на летателния апарат. — Ако закъснеем, това ще е завинаги.

Бет знаеше, че обществеността помни само присъдата на съдебните заседатели и рядко обръща внимание на решенията на Апелативния съд години по-късно. Ако я осъдят и обжалването ѝ е успешно, за много хора тя ще си остане осъдена — още едно богато момиче с хитър адвокат, който се възползва от техническите подробности.

— Дръж се, Мади, дръж се! — шепнеше тя в нощта, докато хеликоптерът летеше бързо над шосе М3 към столицата.

Дойдоха да вземат Мади в 8 и 30 сутринта.

— Днес сте подрали — изкоментира тя пред мрачната надзирателка.

Жената съвсем не ѝ обръщаше внимание, докато ѝ слагаше бележниците. Китката ѝ приличаше на вейка пред ръката на придружителката ѝ. Обичайното палто прикриваше лицето ѝ, докато я извеждаха през портата към последния ден на процеса. Обикновено отнемаше 25 минути. Мади се пресегна и свали палтото от горната част на тялото си.

— Остави го където е! — нареди ѝ надзирателката.

Мади не разбираше защо, освен ако отстрани няма наредени фотографии, но тонът на строгата команда не предполагаше несъгласие.

— Коя си ти? — Гласът на Мади беше станал остър. — Изпраца те Даяна, нали? Искаш да ме убиеш.

— Горивото ни свършва — чу Бет по пилотската радиостанция. Очите ѝ обвинително изгледаха Молину, но и по неговото лице бе изписано объркване.

— Колко още имаме?

— За няколко минути, не повече. Няма да успеем, без да презаредим.

Молину направи гримаса. Ако не успеят да стигнат навреме за процеса, това щеше да е краят за всички тях, особено за него.

— Кацни колкото можеш по-близо. — Той нагласи радиостанцията на друга честота. — Добсън, пилотът ще ти даде координатите. Намери кола, бърза кола с пълна охрана, която да ни посрещне. Тръгваме по земя. Информирай другите оперативни работници за закъснението.

— Ами съдът? — изпищя Бет, когато хеликоптерът кацна, силно наклонен надясно.

Молину се опита да запази равновесие при рязкото приземяване.

— Не разбираш ли? Мога да променя доказателствата, но не и да се меся на съдия от Върховния съд. Процесът продължава.

Бет вдигна ръкава си, за да погледне часовника: беше 9 и 45, три четвърти от часа, преди съдебните заседатели в процеса „Държавата срещу Бет Гембъл“ да се оттеглят, за да обмислят присъдата.

Мади стоеше, изплашена и безмълвна, до ужасяващата надзирателка. Тя се съмняваше, че това е истинското ѝ занятие. Немият отказ на жената да отговори на каквито и да било въпроси само още повече я хвърляше в ужас. Беше се изплашила прекалено много, за да свали палтото от лицето си и сега студена лепкава пот попиваше от нея в него и обратно. Изглеждаше ѝ, че камионетката пътува вече цяла вечност. Обикновено пътуването не отнемаше толкова много време. Мади бе по-убедена от всякога, че нещо не е наред.

Времето минаваше бавно и тя имаше усещането, че се движи в кръг. Какво беше новото? Всичко беше един голям кръг, една гадна орбита на страданието, която започваше с баща ѝ, преминаваше през Маккейб и завършваше с куршум в главата ѝ.

Кацането беше меко, но Бет се тресеше отвътре. Общината в Уинчестър, която се виждаше от замъка, пое без усилие хеликоптера, но те все още бяха на мили от Лондон. Никой не говореше, докато всички напругаха очите си да видят колата. Първо я чуха, а после видяха един ягуар да спира рязко на общинската територия. Бет затича към него. Чувстваше, че Бордмън и Фъргъс са до нея и се движат със същата стъпка, със същата мисъл: *ще закъснеят*.

След секунди, с пищящи в утрото сирени, конспиративният конвой пое към Лондон.

— Никога няма да успеем да стигнем в съда навреме — каза Бордмън, като поглеждаше часовника на таблото на ягуара. — Какво е положението на камионетката? Трябва да я засечем.

Устата на Бет пресъхна от напрежението на момента. Тя видя как Молину с щракване се включи в някаква честота.

Мади чуваше заповедта: последното ѝ пътуване, в края на което щяха да го направят. Пукащото съобщение я накара да замръзне напълно. Колата рязко изви и набра скорост нанякъде. Тя размърда ръката си, която беше заклещена близо до жената.

— Стой мирно, само изпълнявам нареждания!

Значи това било. Даяна бе решила, че е дошъл краят ѝ. Какво ѝ даваше правото да го направи? Мади замря, когато си спомни собствената си вина за смъртта на Били Маккейб. Какво ѝ даваше и на нея правото? Почувства се странно спокойна от яснотата на прозрението.

Докато пътуването продължаваше, въпреки че лицето ѝ още бе покрито с палтото, тя за първи път от години можеше да вижда ясно. Това, което бе направила, беше грешно: разбираемо, но грешно. То не оправяше нещата, само още повече разпалваше омразата.

Спокойствието я напусна, когато колата рязко спря.

Ягуарът беше само на миля от центъра на Лондон. Беше 10 и 15.

Бет се изненада, когато колата изви от пътя и тръгна по наклона на многоетажен паркинг.

— Къде, по дяволите, ни водиш, Молину? — извика Фъргъс към пътника на предната седалка.

— Млъквай, Фин! Знам какво правя.

Колата продължи на скорост нагоре до третия етаж, придружена от пищенето на гумите, от което по асфалта оставаха следи от разтопен каучук.

В ъгъла имаше една камионетка.

Мади почувства как по лицето ѝ от страх се стичат сълзи и капят по вътрешността на палтото. Чу как вратата на камионетката се плъзна и се отвори. Очакваше силна болка всеки момент.

— Свършвайте бързо — каза тя по-смело, отколкото се чувстваше. — Но нямам намерение да умра с това върху лицето си. — Отметна палтото и един познат глас я прекъсна.

— Изобщо няма да умираш.

Тя извърна бързо глава надясно, където стоеше Бет Гембъл с протегнати ръце.

— Няма време за такива работи — излая високият човек отдясно на Мади.

— Прав си, Молину — заключи Бет.

— Мади, чуй ме, всичко свърши. Поне за тебе свърши — каза един нисък мъж с леко притеснена физиономия, който стоеше до Бет.

— Това е Бордмън, можеш да му имаш доверие. Той е полицай — каза ѝ Бет.

— Наистина само един полицай, но можеш да ми се довериш — отвърна тихо мъжът.

— Той също така е и приятел.

Бордмън взе Мади под ръка и поведе обърканото момиче към чакащата кола.

— Бет, Бет, какво ще стане с теб? — провикна се Мади през рамо.

Бет се шмугна в затворническата камионетка и закопча с белезници ръката си за ръката на надзирателката.

„С мен ли? — помисли си Бет. — Трябва да присъствам на един процес.“

Зала две на Кралския съд беше не просто пълна. Такова описание не би било точно за липсата на всякакво свободно пространство. Репортерите се блъскаха с лакти и се промушваха, раздаваха подкупи и увещаваха, само и само да се преборят за място в залата.

Галерията за публиката се пръскаше по шевовете от огромното количество професионални любители на съдебните процеси. Съдебните власти, радостни, че са тук, се опитваха да показват

безразличие; но не успяваха и излъчваха гордост. Старинната дъбова ламперия, лъсната с повече от нормално усърдие, придаваше на залата по-топло излъчване от обикновено.

Точно в 10 и 30 Стивънсън влезе в залата и се отправи към сектора за адвокатите. Той изглеждаше уморен, чувстваше се уморен и беше уморен. Остана само съдията да напомни на съдебните заседатели накратко фактите и с това беше свършено. Той се извърна към подсъдимата скамейка с надеждата, че тя се е разкажала и може би ще му даде жизненонеобходимата информация, с която да се противопостави на единственото останало доказателство — кръвта ѝ. Присъстваше само надзирателката. Стивънсън с изненада установи, че това не беше Пола. Тя му беше помагала да предава информация в килиите. Странно, че бе решила да пропусне края на този процес. Съдебните заседатели се замъкнаха до местата си, преди съдията да бъде обявен и да влезе в залата с величествено изражение на суровото си лице.

— Доведете подсъдимата — нареди той със съзнанието, че това беше просто една молба, която подсъдимата отхвърляше от началото на процеса. От съдебните заседатели зависеше да тълкуват отказа ѝ, както намерят за добре. На неговото лице беше изписана само апатична досада.

Стивънсън наблюдаваше висшия магистрат и забеляза професионалното му безразличие към решението на Бет Гембъл. Той видя как очите му, засенчени от гъсти вежди, се присвиха при вида на самотната фигура на надзирателката, която се появи иззад гърба на Стивънсън, после чу въздишките и потиснатите шепоти в галерията. Забеляза как очите на съдията се разшириха от учудване, когато се спряха на жената на подсъдимата скамейка.

— Госпожице Гембъл — каза той малко нервно, — толкова се радвам, че успяхте да се присъедините най-накрая към нас.

Бет се изправи. Стивънсън заговори, като въртеше глава напред и назад ту към съдията, ту към подсъдимата скамейка. Колосаните му дрехи се мятаха заедно с него.

— Милорд, мога ли да получа за момент указания? — Съдията мрачно кимна на молбата на адвоката.

— Госпожице Гембъл. — Бет се усмихна на човека, който я бе подложил на такъв безмилостен разпит на процеса срещу Мидълтън.

— Ще дадете ли кръвна проба?

— Мога ли да кажа нещо, милорд? — попита Бет.

Съдията наклони глава и вдигна вежди при тази странна молба.

Бет не изчака разрешение:

— Бях в същата тази зала като жертва и пак се връщам като такава. Не се срамувам от това, което се случи. Разбрах, че вината не е моя. Мидълтън проля моята кръв, тази кръв. — Съдът гледеше, затаил дъх от удивление, как тя извади флакона, който бе поискала от Молину като част от споразумението. Всички поклатиха едновременно глави, когато тя взе една игла и прободде пръста си, от който закапа кръв в пригответения съд. — Сега кръвта ще ви каже истината за това убийство, за всичко. Ето ви пробата, господин Стивънсън — каза тя тихо и изведнъж се почувства разтърсена от събитията през последните месеци. Наведе се напред към него с протегнат длан, като знаеше, че щом сравнят пробата с кръвта от местопрестъплението, невинността ѝ ще бъде доказана без съмнение.

Тя се обърна с лице към публиката, свидетелка на всичко, което се бе случило от деня на изнасилването ѝ. Фъргъс ѝ се усмихна срамежливо, вече убеден от аргументите ѝ, че нещата ще свършат добре.

По лицето на Бордмън вече нямаше тревога, защото Молину съдействаше напълно. После и лицата на другите — заинтересовани, любопитни, отчаяни, чиито тъжни съществування се стопляха за кратко от дневната порция справедливост, за да се убедят, че има и ползе от тях.

Очите ѝ се спряха на едно лице, което отговаряше на описанието: Ийв. Познатото лице, по-младо, но категорично същото, безизразни очи, без никаква топлина или съчувствие. Бет беше поразена от вида на това момиче и докато оживлението в съда продължаваше, тя видя как Ийв вдигна показалеца си към устните, които бяха леко присвити, и я прикани да мълчи. Бет разбра и кимна веднъж и само веднъж на слабото момиче, което ѝ отговори по същия начин. Тя се измъкна без трудност от претъпканата галерия, сякаш се изпари направо пред очите ѝ.

Бет вече знаеше, че справедливостта зависи от гледната точка. Трябваше да се забележи, за да се осъществи, и да се осъществи, за да се забележи. Ако един ъгъл беше пренебрегнат, едно право пожертвано

в името на бързината, тогава всички губеха, но не след дълго губещите ставаха тези, които по-малко можеха да си помогнат. Тя имаше късмет. Бет пое с пълни гърди своето бъдеще.

ЕПИЛОГ

Те се срещнаха във фоайето за пристигащи в женевското летище. Даяна, уморена от пътуването, прегърна силно жестоката си дъщеря. Тя знаеше, че те никога не биха, а и не можеха да повдигнат обвинение без доказателства. А те бяха внимавали, много бяха внимавали и се беше получило. Даяна бе задържана в предварителния арест един месец, преди да се вразумят и да решат да не поемат неудобството, което един показан процес щеше да им причини. Тя последва дъщеря си от летището към колата, в която беше Ханс, техният шофьор. Багажът ѝ бе поставен в грамадния багажник на бентлитото. Ханс ѝ отвори вратата и тя се качи на задната седалка.

Ийв извади един вестник и го показа гордо на майка си. Беше отпреди четири седмици и в ужасно състояние. Носеше датата на оправдаването на Бет Гембъл и съдържаше новините за него и снимка, на която тя и нейният оператор излизат от съда. Но не тази статия беше оградена с кървавочервен маркер. На фолиото един некролог беше озаглавен „Антъни Палмър-Дент“. В съобщението се казваше, че след кратко боледуване министърът на вътрешните работи внезапно е починал в дома си. Завършваше с информацията, че е вдовец и никога не е бил благословен с деца. Даяна се обърна и погледна неговата благословия. Ийв наблюдаваше уличното движение с жадни, ненаситни очи. Какво бе оставила Даяна на дъщеря си? Какво изобщо бе останало?

Даяна върна вниманието си върху вестника. Под благоприличното описание на смъртта му и плановете за заупокойна молитва на живота и работата му имаше лично съобщение: „Това е краят на урока“.

Даяна се обърна към Ийв. Урокът свърши за Палмър-Дент и за нея, но за Ийв?

Без да знае за какво мисли майка ѝ, тя гледаше как женевските улици пробягват покрай нея и се усмихваше, като си представяше всички тъмни места по света и всички тъмни мъже в тях.

В грях отраснах аз и в грях ме зачена моята майка.
Псалми 51:5.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.